

Giới thiệu Kiều Nữ Lâm gia

Edit: ngocquynh520, Puck

Thể loại: ngôn tình, sắc, sạch sùng, cung đấu, gia đấu, cổ đại, hài hước

Câu chuyện nói về nhị tiểu thư của Lâm gia là Lâm Thâm là bảo bối của cha mẹ, là người được các tỷ tỷ ca ca cùng đệ đệ yêu thương nhất, sống một cuộc sống hạnh phúc vui vẻ, không lo phiền gì bình dị trôi qua ngày.

Nhưng biến cố đến với nàng khi cả gia đình nàng trở lại kinh thành sinh sống, thì thân thích của nàng lập tức nhiều hơn, huynh trưởng lấy vợ, trưởng tỷ lấy chồng, đội ngũ thân thích của nhị tiểu thư Lâm gia càng ngày càng khổng lồ, càng ngày càng hào hoa. Nhưng, trong những thân thích này từ khi nào lại chui vào một tiểu tử tuần tú bụng dạ khó lường, cư nhiên công bố phải mang nàng ra khỏi Lâm gia, cưới trở về phủ của hắn?

Việc này rất là quan trọng, cần phải lý luận đàng hoàng với hắn!

Bạn đang đọc truyện *Kiều Nữ Lâm gia* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 1

Mặt trời vừa lên, ánh sáng nhẹ nhàng dần dần lộ ra từ phía đông, dịu dàng soi rọi nhân gian, chiếu sáng giọt sương long lánh trên đầu cành, hòa với tiếng chim hót vang trong rừng, tạo nên cảnh tượng vô cùng hài hòa.

Đến giờ Mẹo, người trong Lâm phủ đều lục tục dậy, nữ đầu bếp nấu cơm, nô bộc quét dọn đình viện, bọn thị nữ hoặc nuôi chim tước, hoặc ủ quần áo, ai có chức nấy, ai làm chuyện đó.

Khói bếp từ phòng bếp lượn lờ bay lên, hòa với ánh mặt trời yên tĩnh trang nhã, làm cho người ta cảm thấy tâm bình khí hòa, tâm thần sáng khoái.

Cả Lâm phủ giống như trẻ nít thức tỉnh sau cả đêm ngủ say, khắp nơi đều hiện ra sức sống tốt đẹp, sự phấn chấn và hăng hái.

Trên con đường mòn sáng bóng do đá vụn trải lên, có một con ngỗng trắng mập mập đang đi nghênh ngang, bộ lông tuyết trắng, miệng và lòng bàn chân lại giống như hồng ngọc, rất là đáng yêu. Nó nghênh cao đầu, vẻ mặt ngạo mạn, bước đi thong dong, vừa đi, vừa phát ra tiếng kêu quát quát, âm điệu trịnh trọng.

Bên cạnh ngỗng trắng là một tiểu cô nương khoảng ba bốn tuổi, trên đầu có hai bím tóc nhỏ, gương mặt tươi cười, ngây thơ và sung sướng.

Tiểu cô nương rất hiền hoà, ngỗng trắng thì có dáng điệu ngông nghênh, một bé gái, và một con ngỗng trắng lớn, thật là thú vị.

"Nhị tiểu thư, nhị tiểu thư chậm một chút!" Sau lưng tiểu cô nương vang lên âm thanh năn nỉ, hai nha đầu đi như chạy, sắc mặt gấp gáp.

Tiểu cô nương cười hì hì quay đầu lại, khoát khoát tay với hai nàng ấy, "Đại Bạch không thích hai người, đừng tới đây."

Âm thanh non nớt, mềm mại dịu dàng, rất dễ nghe, rất êm tai, nhưng hai nha đầu nghe bé nói như vậy, lại thật không dám đuổi theo bé, chỉ dám đi theo sau bé xa xa.

Phía trước là một hồ nước gọn dập dềnh, trên hồ có cây cầu cong bằng đá, bên hồ có tảng đá xanh, lan can cẩm thạch, sạch sẽ nhẹ nhàng khoan khoái.

diễn-đàn-(Lê)-Quý -Đôn

Trên cầu có một người đi tới, tóc quấn khăn xanh, mặc áo dài màu xanh nhạt, xa xa nhìn thật giống một thiếu niên lang đẹp trai. Nếu đến gần nhìn kỹ, sẽ phát hiện màu da của nàng vô cùng trắng nõn nhẵn nhụi, ngũ quan vô cùng tinh xảo mỹ lệ, thanh nhã tuấn đạt, đáng người cao cao, dung mạo phong độ, thật là thiếu nữ tuyệt sắc.

"A Thâm, chào buổi sáng!" Người nọ cười dài, mặt mày hớn hở, "Đại Bạch, cũng chào buổi sáng!"

Ngỗng trắng ngạo mạn không ai bì nổi dừng bước lại nghiêm nghị kêu hai tiếng, giống như đang chào hỏi với người nọ, Lâm Thâm lại xoay đầu nhỏ dò xét nàng cẩn thận, một lát sau, lại lộ ra vẻ mặt như người lớn, còn trách: "Tỷ tỷ lại bướng bỉnh."

Trong đôi mắt xinh đẹp của Lâm Đàm chớp qua vẻ kinh ngạc, ngồi xổm người xuống, có chút hăng hái hỏi tiểu muội muội của mình, "A Thâm, tỷ tỷ và đại ca là long phượng thai, dáng dấp giống nhau, quần áo ăn mặc cũng giống đại ca như đúc, muội làm sao nhìn ra được? A Thâm rất lợi hại, thật tình mắt."

Mặt Lâm Thâm lộ vẻ đắc ý, chỉ chỉ mặt của A Đàm, "Tỷ tỷ cười giống như mùa xuân, đại ca thì cười giống như....." Bé nghiêm túc suy nghĩ một lát, hơi do dự nói: "Đại ca, thì cười giống như mùa thu....." Giọng nói vô cùng không xác định.

Mặt mày Lâm Đàm cong cong, "Tỷ tỷ cười thật ấm áp, đại ca thì hơi lạnh lùng, có đúng hay không?"

"Tóm lại không giống nhau." Lâm Thâm làm cái mặt quỷ với tỷ tỷ.

"A Thâm nhà ta thật có học vấn, cái từ ‘tóm lại’ này dùng cực đúng, cực kỳ sát!" Lâm Đàm đưa ra ngón tay cái, khen ngợi muội muội.

Lâm Thâm hả hê ngẩng đầu nhỏ lên.

Lúc này vẻ mặt tư thái của Lâm Thâm và Đại Bạch bên người bé rất có phần tương tự, đảo mắt nhìn quanh mọi nơi.

Lâm Đàm cũng chịu cười, đưa tay sờ sờ đầu nhỏ của muội muội, "Sao hôm nay A Thâm dậy sớm vậy? Có ngủ đủ không?" Lâm Thâm cười hi hi, "Ngủ đủ. Nương bảo hôm nay có thân thích tới, muội chơi với Đại Bạch trước, chờ thân thích tới, liền tới chơi với thân thích." Lâm Đàm mỉm cười, "Tiểu A Thâm cái này nhà ta còn chưa đến bốn tuổi, lại suy nghĩ chu đáo quá." Lâm Thâm vui vẻ, "Chứ sao."

Mặt trời mọc lên từ phía đông, tỏa sáng khắp nơi, chiếu vào khuôn mặt nhỏ bé trắng như tuyết của Lâm Thâm càng phát ra óng ánh trong suốt.

diễn đàn-(Lê)-Quý.Đôn

Hai nha đầu vẫn luôn đi xa xa đằng sau giống như xem đến cứu tinh, vội vàng tới, "Xin thỉnh an đại tiểu thư, thỉnh an nhị tiểu thư." Lâm Đàm đứng lên, khề cau mày, "Nhan Tại, Ứng Cai, sao hai người lại cách xa nhị tiểu thư vậy? Phía trước chính là hồ nước, Đại Bạch thích bơi, nhị tiểu thư còn nhỏ không hiểu chuyện, nếu đi theo xuống nước, thì sao đây?" Nói đến sau, liền nhìn hồ nước cách đó không xa một chút, giọng nói dần dần nghiêm nghị.

Hai nha đầu vội quỳ xuống, nha đầu tên Nhan Tại hết sức giải thích, "Nhị tiểu thư nói Đại Bạch không thích hai ta, không cho hai ta áp sát quá gần, nô tỳ không dám trái ý nhị tiểu thư." Nha đầu tên Ứng Cai lại ngoan ngoãn cúi đầu, "Tạ đại tiểu thư dạy dỗ, nô tỳ biết sai, lát nữa liền đến chỗ Tàn ma ma nhận đòn."

Ngồi trắng thấy hai nha đầu tới đây, liền kêu gào quát quát, đuổi dài cổ, muốn cắn chân Nhan Tại, Nhan Tại bị sợ đến sắc mặt trắng bệch, run run trốn về sau, "Người đừng cắn ta, người đừng cắn ta...." Lâm Thâm mắt húng, khuôn mặt nhỏ nhăn nhó lại, khiển trách, "Đại Bạch, người đừng cắn người tùm lùm!" Còn tức giận đánh ngồi trắng.

Ngồi trắng lại rất không nghe lời, cố chấp muốn cắn tiếp.

"Đại Bạch sao người lại thế?" Lâm Thâm giận đến khuôn mặt nhỏ bé đỏ bừng, "Người không nghe lời nữa, ta liền không cho người bơi, biết không?"

Khóe miệng Lâm Đàm hơi vênh.

Được đó, muội muội ta tuy mới chỉ lớn thế này, lại rất biết giảng đạo lý. Đại Bạch sợ nhất là cái gì? Một là không cho nó ăn cơm, hai chính là không cho nó bơi. Khi A Thâm khiển trách Đại Bạch, còn rất biết nắm lấy yếu điểm.

"Cũng không cho người ăn cơm, không cho người ăn bùn, không cho người ăn cỏ!" Lâm Thâm giận chỉ Đại Bạch, khí thế mạnh mẽ, làm liền một mạch.

Lâm Đàm xem say sưa ngon lành.

Muội muội ta rất biết gây gỗ, rất biết dạy dỗ nha!

Ngồi trắng vừa trang trọng nghiêm túc vừa ngao mạn cao ngạo vừa cố chấp vô cùng cư nhiên bị Lâm Thâm dạy dỗ chịu phục, rướn cổ kêu lên và tiếng, khí thế oai phong hùng dũng bùng bùng đứng ở một bên, nhưng lại không cắn người nữa.

Nhan Tại đang chảy nước mắt, run run rẩy rẩy quỳ gối, nhìn cực kỳ đáng thương.

Ứng Cai thì tốt hơn nàng ta nhiều, hình như chưa từng bị kinh hãi hù dọa.

diễn đàn-(Lê)-Quý.Đôn

Lâm Đàm dịu dàng nói: "Chuyện ngày hôm nay, mặc dù có nguyên nhân, nhưng hai người đều có lỗi. Nhị tiểu thư nói Đại Bạch không thích hai người, không cho hai người đến gần, các người liền nên nghĩ cách, một người lặng lẽ đi theo sau lưng nhị tiểu thư, có khả năng gần cỡ nào liền gần cỡ đó; một người khác nhanh đi về bẩm báo phu nhân, phu nhân tự có sắp xếp. Bằng không, phu nhân nghĩ hai người đi theo hầu hạ nhị tiểu thư, nhưng thật ra thì hai người cách nhị tiểu thư xa tám trượng, còn ở mép nước, thế sao được?" Hai nha đầu Nhan Tại và Ứng Cai không phản đối, dập đầu nhận lăm, "Dạ, nô tỳ biết, về sau không dám nữa, sẽ tự mình đi nhận đòn."

Lâm Thâm kéo váy của tỷ tỷ, ngửa khuôn mặt nhỏ nhăn lên, nhìn nàng năn nỉ.

Lâm Đàm cúi đầu thấy đôi mắt nhỏ của muội muội, thì biết rõ bé đang cầu cạnh cho Nhan Tại và Ứng Cao, không khỏi nhìn hai nha đầu này một cái, sắc mặt trầm ngâm.

Nhan Tãi và Ứng Cai cũng đã mười một mười hai tuổi, hầu hạ Lâm Thâm cũng gần nửa năm, tên của hai người còn do Lâm Thâm đặt nữa. Lâm Thâm mới học nói chuyện không lâu, người bán mang người đến cho La phu nhân mẫu thân nàng xem, thì nói "Phu nhân, đứa nhỏ này tên Ứng...." Lời kế tiếp còn chưa nói xong, Lâm Thâm liền đưa bàn tay nhỏ bé chỉ vào kêu, "Ứng Cai, Ứng Cai." Phát âm rất rõ ràng.

La phu nhân mừng rỡ, "A Thâm của ta kêu Ứng Cai, nàng ta liền tên Ứng Cai."

Mua vào, để ma ma quản sự dạy hai năm xong, bởi vì Lâm Thâm gọi Ứng Cai rất thuận miệng, liền cho Lâm Thâm sai bảo.

Nhan Tãi là con của gia nô, họ Chu, lúc đó Lâm Thâm đang được phụ thân Lâm Phong bế trong lòng, Lâm Phong chỉ vào hoa Nhạn Lai Hồng đỏ tươi trong sân dạy cho tiểu nữ nhi, "Surong hoa tẩy tẩy chu nhan tãi, bất học xuân hoa xảo lộng nghiến", còn La phu nhân đang xem xét từng nha đầu mà quản sự đưa tới, muốn tìm ra mấy người cơ trí lại trung thành.

Tại Lâm Thâm thật thính, rõ ràng là phụ thân đang dạy bé đọc thơ, còn mẫu thân đang hỏi chuyện nha đầu kia. Nha đầu vừa lên tiếng trả lời "Nô tỳ họ Chu...." Bé liền vỗ bàn tay nhỏ cười ha ha, "Chu Nhan, Chu Nhan." Lâm Phong dạy nàng đọc "Surong hoa tẩy tẩy chu nhan tãi, bất học xuân hoa xảo lộng nghiến", bé học được rõ ràng, không sai một chữ, Lâm Phong vui vô cùng, "Tiểu A Thâm thật thông minh! A Thâm, chúng ta đặt tên cho nha đầu này là Chu Nhan Tãi, con nói có được hay không?" Lâm Thâm vui vui vẻ đồng ý, "Được!"

Lâm gia liền có nha đầu tên Chu Nhan Tãi.

diễn-đàn/Lê/Quý/Đôn

La phu nhân cảm thấy tên Nhan Tãi do Lâm Thâm đặt, nha đầu này coi như cơ trí, liền lệnh nàng hầu hạ Lâm Thâm. Nha đầu này nửa năm qua, cũng chăm chỉ.

Lâm Đàm suy nghĩ trong lòng, "Nha đầu sơ ý lơ như vậy sao được? Nhưng A Thâm nhỏ vậy, trong lòng lại rõ ràng, chuyện quản giáo nha đầu, hơi lớn hơn chút dạy muội ấy cũng không muộn, dù sao ta cũng phải thương lượng với nương, đối hai người ôn hòa đi theo A Thâm, thật cũng không phiền cái gì." Sau khi tự suy nghĩ, nàng dịu dàng nói: "A Thâm, chuyện này không liên quan tới muội, là hai nha đầu này xử sự chưa tốt. Chuyện nhà do mẫu thân làm chủ, tỳ tỳ sẽ bẩm báo chuyện này với nương, nương nói xử trí như thế nào, liền xử trí như thế ấy, có được hay không?"

Lâm Thâm khéo léo gạt đầu, "Ừ, muội nghe tỳ." Lâm Đàm cười cười, phân phó: "Nhị tiểu thư có ta, hai người các người trở về đối Khổng Dương và tiểu Uyển tới đây." Hai nha đầu nghe lệnh, dập đầu, lui về phía sau mấy bước, rồi xoay người đi.

"Tỳ tỳ theo muội, thật tốt." Lâm Thâm cười hi hi.

Lâm Đàm dặt tay nhỏ mềm mại của bé, "Dù sao bây giờ tỳ tỳ cũng rảnh." Nhân nhả đi tới mép nước.

Ngõng trắng không kêu không gọi, nện bước ôn hòa đến mép nước, rồi bơi vào nước.

Nghênh đầu thật cao, chân hồng lùa gạt sóng, tự tự tại tại, tự nhiên tiêu dao.

"Muội thật sự thích Đại Bạch." Lâm Thâm nhìn ngõng trắng bơi bơi, khuôn mặt nhỏ bé lộ vẻ thương thích và yêu thích.

Lâm Đàm cười nói: "A Thâm yêu ngõng, đam mê này, giống với Vương Hi Chi. Vương Hi Chi yêu ngõng, Đào Uyên Minh yêu cúc, Chu Mậu Thúc yêu sen, Lam Hòa Tĩnh yêu hạc, được xưng ‘ tứ ái ’, có thể thể hiện sự phong nhã thanh tĩnh, khác hẳn trần tục của văn nhân ẩn sĩ."

Bờ hồ có mấy con bướm, một lát nhẹ nhàng bay múa trên không trung, một lát lại từ từ bay vào bụi hoa, đôi cánh xinh đẹp tung bay, có vẻ đẹp tinh xảo mà mảnh khảnh.

Hai mắt Lâm Thâm vụt sáng lên, lông mi thật dài linh động đáng yêu giống như cánh bướm, "Tứ ái à." Bé cười hi hi, nhưng nụ cười lại có chút chột dạ.

Lâm Đàm là trưởng tỷ của bé, nên rất hiểu rõ bé, thấy bộ dáng của bé, biết bé nghe không hiểu lắm, liền dịu dàng tỉ mỉ kể bé nghe: "Vương Hi Chi là danh gia thư pháp, tỳ tỳ là đang khen muội thanh nhã thoát tục như ông ấy. Nhã và tục đối lập nhau, nhã là rất tốt, tục lại khiến người ghét, làm người ta khinh thường. A Thâm, tỳ tỳ đang khen muội, khen muội không tầm thường, rất nhã, yêu thích ngõng trắng giống như danh nhân Vương Hi Chi."

diễn-đàn,Lê,Quý,Đôn

"Muội rất là nhã đấy." Lâm Thâm nghe tỳ tỳ giải thích, vui vẻ ra mặt.

Bé đang ở tuổi làm người khác ưa thích, cười lên mặt mày cong cong, ngọt giống như mật, rất là đáng yêu.

Lâm Đàm cưng chiều nói: "A Thâm nhà ta dĩ nhiên là nhã, mỹ danh của nhị tiểu thư Lâm gia, ở An Định ai không biết, ai không hiểu?"

Lâm Đàm nói mặc dù khoa trương chút, nhưng phụ thân của các nàng Lâm Phong là tri châu An Định châu, làm chủ một châu, rất có uy vọng, Lâm Thâm là ái nữ của hắn, ở trong thành An Định này, người biết Lâm Thâm thật đúng là rất không ít.

Mặt nước có một chiếc thuyền con lay động tới, thiếu niên mặc quần áo xanh nhạt đứng ở đuôi thuyền, màu da như ngọc, đánh vẻ thanh nhã, mái tóc đen như mực chỉ dùng một cây trâm trúc cài lỏng, càng hiện ra vẻ phong lưu, lồi lạc bất phàm.

"Đại ca đến rồi!" Lâm Thấm hoan hô.

Khỏe miệng Lâm Đàm lộ ra nụ cười ranh mãnh, cúi người xuống, nhỏ giọng nói mấy câu với Lâm Thấm.

Lâm Thấm liên tiếp gật cái đầu nhỏ.

Lâm Đàm nâng người lên, mặt mày mỉm cười.

Chiếc thuyền kia càng lúc càng gần, diện mạo của thiếu niên trên thuyền, cũng càng lúc càng rõ ràng.

Đáng đáp vô cùng giống Lâm Đàm.

Lâm Thấm dùng ánh mắt vừa thương thức vừa ái mộ nhìn hắn, vươn tay nhỏ bé, từ từ thở dài nói: "Thiếu niên xanh lè."

— giọng nói rõ ràng, còn rất là lớn.

Bạn đang đọc truyện *Kiều Nữ Lâm gia* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 2

"Bướng bỉnh." Thiếu niên trên thuyền nhếch môi, trên khuôn mặt thanh nhã hiện ra nụ cười nhạt nhẽo.

Lâm Thấm vẫn vươn tay nhỏ bé, than thở như thật, "Thiếu niên xanh lè, tác phong nhanh nhẹn!"

Bé mới ba bốn tuổi, vóc dáng nho nhỏ, mặt ngây thơ, cổ tình phải học dùng giọng của đại nhân để khích lệ huynh trưởng của mình, nhìn qua rất là buồn cười.

Lâm Khai bỏ thuyền lên bờ, khom lưng siết chặt cái mũi nhỏ của muội muội, "A Thấm thật bướng bỉnh." Về mặt và giọng nói vừa thoải mái vừa thân mật.

Hắn cực kỳ tinh xảo mỹ lệ, phong cách lại thiên về lạnh lùng, về thân mật từ hắn lộ ra có vẻ hết sức khó được.

"Luôn bóp lỗ mũi của muội, bóp đẹp sẽ không đẹp." Lâm Thấm nhăn cái mũi nhỏ, lộ vẻ mặt ghét bỏ.

"Thật điệu." Lâm Khai cứng chịu cười khẽ.

"A Thấm nói không sai nha, lỗ mũi không thể bóp hoài, bóp đẹp rồi không xinh đẹp." Lâm Đàm cười giúp muội muội nói chuyện.

"Đại tiểu thư và nhị tiểu thư của chúng ta liên thủ, tất nhiên sẽ đánh đâu thắng đó, luôn là người thắng." Lâm Khai khoa trương vỗ tay với Lâm Đàm và Lâm Thấm, "Đại ca sai lầm rồi, đại ca nhận thua."

Lâm Thấm ngửa khuôn mặt nhỏ nhắn lên, giọng thành khẩn, vô cùng nghiêm túc, "Đại ca, không có chuyện gì, cha đã nói, biết sai liền sửa, vẫn là đứa bé ngoan."

Lâm Khai:.....

Lâm Đàm quay lưng lại, không có nghĩa khí che miệng cười trộm.

Lâm Khai nhẹ nhàng ho một tiếng, "Đại ca phải về thư phòng chăm chỉ rồi, A Đàm, A Thấm, tạm biệt." Thản nhiên đi về phía mép nước.

Khi hắn sắp trèo lên thuyền, Lâm Thấm liền nện chân ngăn đuôi theo, dò thân thể nhỏ bé ân cần hỏi thăm: "Đại ca, huynh trở về thư phòng chăm chỉ sao? Học cái gì? Muội không hiểu?"

Lâm Khai phóng khoáng lên thuyền, trong tay cầm một cây gậy trúc dài khuấy vào nước một cái, con thuyền nhỏ liền bơi trên mặt nước giống như mũi tên, người đã đi xa, âm thanh lại du dương truyền trở lại, "Đại ca trở về chép sách, tên sách là Mỗi ngày đều bị nhị tiểu thư Lâm gia đánh bại...."

dien-danlequy-don

"Phi...." Lâm Đàm cười.

Trên khuôn mặt nhỏ nhắn ngây thơ của Lâm Thấm đều là vẻ mê mẩn, "Nhị tiểu thư Lâm gia chính là muội, tỷ tỷ, mỗi ngày muội đều làm gì?"

Lâm Đàm dịu dàng nói: "A Thấm nhỏ vậy, có thể làm cái gì? Đương nhiên là mỗi ngày ăn ăn, chơi chơi, đây chính là chuyện đứng đắn của muội."

Lâm Thấm không vui vẻ, chỉ chỉ ngỗng trắng đang nhàn nhã nghịch nước, lễ thẳng khí hùng, "Muội cũng biết trông nom Đại Bạch."

Lâm Đàm nín cười, "Đúng, A Thấm không chỉ biết ăn và chơi, còn biết làm việc đấy, thật là bận rộn!" A Thấm muội ngoại trừ sống phóng túng, làm nũng, gây cười ra thì còn làm gì, ừ, thật là rất bận rộn.

Lúc này, một bé trai chừng bảy tám tuổi không nhanh không chậm đi dọc theo bờ, phía sau cậu có một gã sai vặt cũng bằng tuổi đi theo sau, còn thay cậu cầm một cái giỏ tre.

"Nhị ca." Lâm Thấm thấy cậu, mắt liền tỏa sáng, chạy tung tăng tới, cười nịnh hót, "Nhị ca, muội rất nhả đấy, muội còn rất bận!"

Lâm Hàn căn bản nghe không hiểu tiểu muội của mình đang nói cái gì, cái gì rất nhả, rất bận, A Thấm, đây là cái gì với cái gì chứ. Nhưng cậu cũng biết tiểu muội của mình quá nhỏ tuổi, rất hồ đồ, thường tự nói một mình, lời nói ra không giải thích được cũng không có chút ý nghĩa nào, liền kiên nhẫn hỏi bé: "A Thấm, tại sao nói muội rất nhả?"

Lâm Thấm hứng thú chỉ chỉ ngỗng trắng trong nước, "Nó, rất nhả, Vương Hi Chi!" Lâm Hàn theo tay của muội muội nhìn sang, rất nhanh liền biết, "A Thấm, muội yêu ngỗng, nói điều này rất nhả, giống như Vương Hi Chi, có đúng hay không?" Lâm Thấm liền gật đầu liên tục không ngừng.

Lâm Hàn chỉ chỉ ngỗng trắng dạy cho bé, "Vương Hi Chi yêu ngỗng không chỉ là chuyện tao nhả của văn nhân, ông ấy còn thể nghiệm ra cách viết thư pháp ảo diệu từ tư thế của ngỗng. Muội xem, cổ ngỗng ngẩng cao cong lên, có đúng hay không? Cháp bút thì cần như vậy. Lúc vận bút, lại phải giống như chân ngỗng tát nước, mới có thể khiến tinh thần chăm chú vào bút pháp."

Lâm Thấm nghe mơ mơ màng màng, nhưng vẫn cười lấy lòng, liền tiếp gật đầu.

"A Thấm, qua hai năm nữa muội hiểu chuyện rồi, nhị ca sẽ dạy muội viết chữ." Lâm Hàn trịnh trọng cam kết.

dien/danke/quydon

"Nhóc cổ hũ." Lâm Đàm thấy nhị đệ như thế, trong nội tâm vui lên.

"Nhị đệ, chào buổi sáng." Lâm Đàm cười hi hi nói.

Lâm Hàn nhìn lên nhìn xuống đánh giá nàng mấy lần, khẽ nhún mày, có chút miễn cưỡng khom người thi lễ, "Đại ca, chào buổi sáng."

"Nhị đệ, hôm nay là ai chuẩn bị quần áo cho đệ? Ánh mắt không tệ, áo màu xanh ngọc này rất xứng với đệ, khiến cho gương mặt của đệ càng tuyết trắng béo mập, thật đáng yêu." Lâm Đàm thân thiết hỏi "Đệ muốn đến trường sao? A Hàn, thật ra thì đệ không cần chăm chỉ vậy đâu, hôm nay trong nhà có khách tới, cha và nương đã xin Hứa giáo dụ cho đệ nghỉ rồi. Đệ ở nhà nghỉ ngơi, ‘trộm được phù sinh nửa ngày nhân’, chẳng phải rất thích ý?"

Về mặt Lâm Hàn nghiêm túc, "Thời gian không thể mua được bằng tiền, tỷ tỷ, hôm nay đệ không đi học, lúc này dù sao nhàn rồi vô sự, liền đến chỗ Văn tiên sinh một lát, thuận tiện thỉnh giáo học vấn."

Văn tiên sinh là phụ tá Lâm Phong mời về, bởi vì chỉ ở An Định một mình, không có gia quyến chăm sóc cuộc sống thường ngày, Lâm Phong liền mời hẳn ở Lâm phủ. Văn tiên sinh có học vấn uyên bác, Lâm Hàn rất ngưỡng mộ hẳn, cho nên rõ ràng hôm nay có thể không đi học, cậu cũng phải đến chỗ Văn tiên sinh cầu học.

Lâm Đàm cười, "Đệ đệ của ta thật chăm chỉ."

Gương mặt tuần tú của Lâm Hàn nghiêm lại, "Khách gần trưa mới tới, đến lúc đó ta trở lại, cũng không thiếu lễ độ, nên tiểu đệ cáo từ." Cẩn thận tỉ mỉ cúi người một cái, cáo biệt với Lâm Đàm, Lâm Thấm, liền đoạn chính bước đi lên cầu đá.

"Có thể quang minh chính đại lười biếng mà đệ cũng không chịu, A Hàn, đệ thật là ngoại tộc trong những học sinh đó." Lâm Đàm nhìn bóng lưng của đệ đệ, lắc đầu thờ dài.

"Ngoại tộc nha." Lâm Thấm bắt chước cảm khái giống tỷ tỷ.

"Quát, quát, quát." Đại Bạch từ trong nước lên bờ, vẩy vẩy nước trên lông vũ, ngông nghênh không chút hoang mang đi tới bên cạnh Lâm Thấm, đội bé cùng nhau trở về.

"Đội lát nữa bơi tiếp." Lâm Thấm nghiêm túc nói cho nó biết.

Đại Bạch bắt mẫn rướn cổ lên kêu vài tiếng, tiếng kêu trịnh trọng, tựa như có ý khiển trách.

"Người bơi lâu như vậy, ta chỉ kêu người chờ chút thôi nha." Trong đôi mắt vừa đen vừa sáng của Lâm Thấm tràn đầy kinh ngạc, "Ta mới nói mấy câu với tỷ tỷ, người đã chờ không bình tĩnh rồi hả? Đại Bạch, người như vậy thật không tốt."

Tiếng kêu của Đại Bạch càng to hơn.

"Kêu to không có nghĩa là người có lý!" Lâm Thấm lộ vẻ mặt nghiêm túc, khiển trách: "Chỉ biết chơi! Dã mạn không hiểu chuyện! Tốt lắm, đừng kêu nữa, ta dẫn người trở về là được." Ngỗng trắng nghe bé nói trở về, mới không kêu nữa, ngừng đầu đi trở về.

Dạy Đại Bạch xong, Lâm Thấm phát phát tay nhỏ bé với Lâm Đàm, "Tỷ tỷ, muội và Đại Bạch đi trước nhé." Vừa hay đúng lúc này hai nha đầu khác là Không Dương và tiểu Uyển cũng tới, hai nha đầu này đều mười lăm mười sáu tuổi, nhìn liền thấy thành thực hơn Nhan Tại và Ứng Cai, Lâm Đàm phân phó nói: "Hai người theo nhị tiểu thư đưa Đại Bạch trở về chuồng ngựa, coi chừng nhị tiểu thư cho tốt, không cho nhị tiểu thư chạy loạn."

Không Dương và tiểu Uyển đều xưng vâng, Lâm Đàm vẫn không yên lòng, lại dặn dò muội muội, "A Thấm, đi đường chậm chút...."

"Biết, biết." Lâm Thấm không đợi Lâm Đàm nói xong đã đồng ý.

Bé gái mang theo ngựa trắng, nghênh ngang đi rồi.

Hai nha đầu không gần không xa đi theo phía sau bé.

dien[dan]le[quy]don

Lâm Đàm nhìn bóng lưng nhỏ nhỏ của muội muội, bất giác mỉm cười.

"Đại tiểu thư, ngài trở lại rồi, phu nhân đang tìm ngài đây." Một thiếu nữ mặc áo ngoài màu xanh giống kiểu của thị nữ đi ra từ trong viện, vẻ mặt tươi cười, khom gối hành lễ.

Lâm Đàm buồn bực cúi đầu, "Thanh Trúc, ta không giống chỗ nào, cả người cũng có thể nhìn ra sao?"

Thị nữ tên Thanh Trúc hé miệng cười, "Đại tiểu thư, nô tỳ vụng về, ngài giả trang rất giống, ta thật không nhìn ra. Nhưng sáng nay ta đã thấy đại công tử, ngài ấy rõ ràng mặc áo màu xanh lá."

Lâm Đàm không khỏi cười, "Dọa ta giật mình, còn tưởng người có hóa nhân kim tinh đây."

Thanh Trúc đi theo Lâm Đàm vào trong, trong miệng treu ghẹo, "Đại tiểu thư ngài suy nghĩ xem, Lâm gia có huynh muội sanh đôi là đại công tử và ngài, sáng nay nô tỳ đã gặp đại công tử, lúc này nếu không nhận ra ngài, chẳng phải là đũa ngọc sao? Thật ngọc vậy, nên bị phu nhân đuổi ra ngoài rồi!"

Thanh Trúc là cháu gái của Lý ma ma bà vú của La phu nhân, từ nhỏ lớn lên ở Lâm gia, với Lâm Đàm tuy là chủ tớ, lại hết sức quen thuộc, nói chuyện cũng không gò bó, cười cười nói nói, hai người một trước một sau vào căn phòng phía đông mà La phu nhân ở hằng ngày.

Lúc này trời đã sáng lên, ánh mặt trời chiếu vào trong phòng, sáng rõ mà âm áp. La phu nhân đang ngồi ở trước bàn uống trà, thấy Lâm Đàm đi vào, liền cười nói: "Mau tới đây, ngồi trò chuyện với nương một lát. Mới sáng sớm, đại ca con đã muốn thả thuyền trên sông, con phải tiễn Tô sư gia, A Hàn thì cố ý muốn đến chỗ Văn tiên sinh thỉnh giáo học vấn, A Thấm lại vội vàng vàng ăn một chút liền chạy ra ngoài, muốn đi chơi với Đại Bạch trước khi khách đến, ai, mấy con thật là mỗi người đều có chuyện chơi."

Nàng mặc dù đã là nương của hai trai hai gái, nhưng cũng chỉ hơn ba mươi tuổi, hai mắt sáng ngời, lông mày cong dài, tướng mạo điểm lệ lại khí khái, lời nói cũng hết sức lạnh lẽo dứt khoát, làm cho người ta cảm thấy sáng khoái.

Lâm Đàm thình an chào hỏi xong, liền theo lời ngồi xuống bên người nàng, nói cười riu rít, "A Hàn tuy hơi câu nệ, nhưng rất biết lý hiểu chuyện; A Thấm thì thật thú vị, chỉ mới bao lớn, bé liền có thể suy một ra ba rồi. Lúc này bé còn dạy dỗ Đại Bạch, 'chỉ biết chơi' 'kêu to không có nghĩa là người có lý!'"

La phu nhân bật cười, "Đứa nhỏ này, hôm qua nó và A Hàn gây gỗ không lại, liền la hét kêu to, A Hàn liền nói với nó la to không phải có lý, nó liền nhớ rồi. Quay đầu còn dạy dỗ Đại Bạch! Không được, nhị tiểu thư của chúng ta thật ghê gớm!" Lâm Đàm hết sức chấp nhận, "Trời sinh thông minh, nghe một hiểu mười."

La phu nhân hỏi "Tô sư gia lên đường có thuận lợi không?" Lâm Đàm hé miệng cười, "Hắn xuất thân nhà giàu, quen sống chú ý, vật dụng hằng ngày đều muốn mang theo đầy đủ hết, không chịu sót thứ gì, lại nhất định phải lên đường đúng canh ba giờ Dần, làm cho bận rộn một phen."

La phu nhân cũng biết Tô sư gia, không khỏi cười một tiếng.

Tô sư gia là thứ tử của thương nhân, rất nghĩa khí, chỉ bèo nước gặp nhau với Lâm Phong lại vừa gặp đã thân, nên liền làm phụ tá cho Lâm Phong, mặc dù Lâm Phong chỉ làm huyện lệnh trong một thành nhỏ ở Tây Bắc cũng không có nửa câu oán hận, không xa không rời. Nhưng hắn ăn uống sinh hoạt từ trước đến giờ đều xa xỉ, dù đi xa nhà cũng không chịu qua loa, lại tự cho là đại sư Chu Dịch, động chút thì muốn bói một quẻ, đoán một phen, tự cho là coi rất chính xác. Giống như sáng sớm hôm nay, hắn bói ra canh ba giờ Dần, liền phải đứng canh ba giờ Dần, nhất định phải khởi hành lên đường ở ngày lành tháng tốt này. Hôm nay Lâm Phong lại có công vụ quan trọng, liền tục thương lượng với hắn cho hắn đổi ngày, hắn cũng không chịu.

Lúc nói chuyện, Lâm Đàm liền nhắc tới hai nha đầu Nhan Tại và Ứng Cai, ".... A Thấm cũng đã đi tới mép nước rồi, hai người đó còn sợ hãi rụt rè, cách xa tám trượng. Nên con cho hai người đó trở về, đổi Không Dương và tiểu Uyển theo A Thấm."

dien[dan]le[quy]don

La phu nhân giận tái mặt, "Thường ngày thấy hai người này cũng tốt, ai ngờ vô dụng như vậy! A Đàm, con đôi người là đúng, Không Dương và tiểu Uyển là nha đầu con dạy dỗ, làm việc ôn hòa, lại tỉ mỉ." Lâm Đàm thấy sắc mặt La phu nhân tái xanh, khuyên giải: "Nương không cần tức giận, Nhan Tại và Ứng Cai không lớn lắm, lo việc không chu đáo, việc này cũng khó tránh khỏi, về sau dạy dỗ lại là được."

La phu nhân rút cuộc còn tức, sai người gọi Nhan Tại và Úng Cai tới la mắng.

Nhan Tại quỳ trên mặt đất, chảy nước mắt thanh minh cho bản thân, "Phu nhân, ngày hôm trước nô tỳ bị Đại Bạch cắn một lần, trong lòng liền sợ.... Ngõng cắn người cũng rất đau.... Úng Cai cũng bị ngõng cắn, nàng ấy nhất gan, lôi kéo ta không cho ta qua..... Phu nhân, thật không phải....."

Thân thể Úng Cai phát run, cúi đầu nhận tội, "Nô tỳ biết sai, đã đến chỗ Tần ma ma lĩnh năm hèo, cầu xin phu nhân trách phạt tiếp! Chuyện này không liên quan tới Nhan Tại tỳ tỳ, tất cả đều là lỗi của nô tỳ, tất cả đều là lỗi của nô tỳ!" Liền dập đầu bốp bốp, không bao lâu cái trán đã sưng đỏ.

Lâm Đàm ở bên thờ ơ lạnh nhạt, xem thần thái và ngôn ngữ của hai nha đầu suy nghĩ một lát, cũng đã biết chuyện gì xảy ra.

Nhan Tại là con của gia nô, Chu Năng cha nàng ta quản hai cửa hàng, trong nhà chắc là sung túc, liền nuôi nàng ta hơi ngao mạn chút, không cho nàng ta chịu khổ gì. Một nha đầu, bởi vì bị ngõng cắn, liền dám chậm trễ tiểu chủ nhân, lại không có trách nhiệm, gặp chuyện liền muốn dõn nước đục lên người khác. Còn Úng Cai là từ ngoài mua về, vốn thấp hơn Nhan Tại một chút, nàng ấy lại một thân một mình ở Lâm phủ, không có gì dựa vào, bình thường nhất định là bị Nhan Tại khi dễ quen rồi, mọi chuyện đều nghe Nhan Tại, dù đến lúc này, Nhan Tại đẩy toàn bộ trách nhiệm lên người nàng ấy, nàng ấy cũng không dám phản kháng đôi câu vài lời.

Nhan Tại vốn nên nghiêm trị, nhưng Chu Năng cha nàng ta là người hầu do La phu nhân mang tới từ mang tới nhà mẹ Tần Giang hầu phủ, nếu phạt nặng Nhan Tại, La phu nhân cũng không khỏi mất mặt. Về phần Úng Cai, nàng ấy chỉ mềm yếu chút, còn có thể dạy.

Lâm Đàm liền nháy mắt với La phu nhân.

La phu nhân hiểu ý, lệnh Nhan Tại ra ngoài quỳ, chờ xử lý.

Hai nha đầu nước mắt lưng tròng dập đầu, liền đi ra ngoài.

"Có lời gì muốn nói với nương?" La phu nhân ngoác kêu Lâm Đàm, dịu dàng hỏi.

Bạn đang đọc truyện *Kiều Nữ Lâm gia* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 3

Lâm Đàm nói uyển chuyển, "Nhan Tại cần phải trừng phạt, nhưng Chu Năng cha nàng là nô bộc ngài mang tới từ Tần Giang hầu phủ, gia gia đã qua đời của nàng ta, nói xa hơn, là nô bộc mà ngoại tổ mẫu từ Tiêu gia mang tới Tần Giang hầu phủ. Phạt nàng ta không gấp gáp, nhưng khiến ngài mất mặt cũng không đáng. Nếu không phạt nàng ta, có tiền lệ rồi, bọn nha đầu lại không khỏi lười biếng, cũng không thể thành thật. Nương, hay là thế này đi, cho Nhan Tại cáo bệnh, kêu Chu Năng dẫn nàng ta về nhà. Về phần Úng Cai, ta thấy nàng ấy ngược lại có thể dạy được, đánh mười hèo đuổi đi làm việc nặng, nếu tình ngộ rồi, liền để nàng ấy trở lại."

La phu nhân cảm thấy mỗi câu của Lâm Đàm đều rất đúng, "Nói cũng phải, Nhan Tại tuy không tốt, cha nương nàng ta lại do ta từ nhà mẹ mang tới, liền bảo Chu Năng dẫn nàng ta trở về, sau này tự động gả đi thôi. Ài, ta thấy A Thấm có chút thích nàng ta mới có thể lệnh nàng ta đi hầu hạ bé, ai ngờ lại tệ vậy."

Lâm Đàm an ủi, "Ngày trước nàng ta cũng tốt, có lẽ bị ngõng cắn, mới có thể như vậy."

La phu nhân thở dài nói: "Hài nhi ruột thịt của mình, thật là vô luận giao cho ai trông nom cũng không yên tâm, vẫn nên tự thân tự lực. Huynh muội các con tất cả đều uống sữa của ta lớn lên, ngay cả một nhũ mẫu cũng không có, ai, nếu có một nhũ mẫu như ta cũng tốt lắm, lúc này giao A Thấm cho nhũ mẫu, cũng yên tâm hơn giao cho hai nha đầu nhiều."

La phu nhân mới nhắc tới nhũ mẫu, ngoài cửa sổ liền vang lên một âm thanh run rẩy, "Cô nãi nãi, ta có việc gặp người."

La phu nhân giật thót mình.

Lâm Đàm nghịch ngợm cười, "Ngài đang nhớ bà ấy, bà ấy liền tới. Nương, ngài vui mừng chứ?"

La phu nhân giả vờ giận, đưa tay muốn đánh nàng, Lâm Đàm liền cười cầm tay La phu nhân, cầu xin tha, "Lý ma ma thấy con mặc nam trang lại sẽ làm nhảm lâu bầu nữa, con phải đi cửa sau ra, trở về thay quần áo."

"Đi đi." La phu nhân cười cười.

Lâm Đàm rón rén chạy ra ngoài.

di.enda.nlequ.ydon

La phu nhân lệnh thị nữ Thanh Trúc, Thanh Cúc đỡ Lý ma ma vào trong nhà.

"Ngài cũng từng tuổi này, có chuyện sai người truyền lời là được, làm gì muốn tự đi một chuyến?" La phu nhân trong miệng giận trách, liền đứng lên, tự mình đỡ Lý ma ma ngồi xuống.

Lý ma ma đã là bà lão gần sáu mươi tuổi, hai bên tóc mai đã có màu trắng, giọng nói có chút khàn khàn, "Đường đại phu nói, ta nên ra ngoài hoạt động nhiều mới thỏa đáng." La phu nhân bưng ly trà nóng đưa tới trong đôi tay thon gầy của bà, "Nhũ mẫu, thời tiết khô ráo, ngài phải nhớ uống nhiều nước."

La phu nhân thuơ nhỏ mắt mẹ, còn ở trong tã lót đã do Lý ma ma tỉ mỉ chăm sóc, trung thành cảnh cảnh hầu hạ hơn 30 năm, vì vậy tình cảm ở giữa La phu nhân và Lý ma ma cũng hơn bình thường, mặc dù danh nghĩa là chủ tớ, Lý ma ma lại có tình như mẫu tử với La phu nhân, khắp nơi suy nghĩ vì La phu nhân, từ nữ ruột thịt, tôn tử tôn nữ của mình cũng xếp sau.

La phu nhân cũng cực kỳ không muốn xa rời Lý ma ma, nhưng La phu nhân tính tình nôn nóng, Lý ma ma lại trầm ổn vô cùng, lớn tuổi còn thích nói nhiều, mở miệng liền nói không dứt, khiến La phu nhân có chút kính sợ.

Quả nhiên, sau khi Lý ma ma ngồi xuống liền bắt đầu nói chuyện không ngừng, từ thời tiết tốt gần đây nói đến bệnh đau chân của bà ấy đã lâu không tái phát, càng nói càng tinh thần. La phu nhân hết cách chỉ có thể ngồi nghe bà, nhưng ý nghĩ sớm không biết bay đến chỗ nào.

dien.danle.quy.don

Lúc này, ngoài cửa có một cái đầu nhỏ dễ thương dò vào, thấy Lý ma ma đang nói nước miếng bay ngang, liền cười hi hi.

La phu nhân tỉnh mắt, thấy Lâm Thâm bên ngoài ngó dáo dác, liền cười vẫy tay với bé.

Bé lại vẫy vẫy tay nhỏ với La phu nhân.

"A Thâm, con thấy nhũ mẫu của ta ở đây, không dám vào à? Con cũng sợ nghe lâu bà ư?" La phu nhân không khỏi vui lên trong lòng.

Lâm Thâm liền rón rén lùi nhanh như mèo.

Bé gái lộ ra bóng dáng ngây thơ, đáng yêu khác thường.

Hai nha đầu Không Dương và tiểu Uyển vội vã khom gối với La phu nhân, liền đi theo sau lưng Lâm Thâm.

Lâm Thâm tuy nhỏ, chạy lại rất nhanh, muốn hầu hạ tốt vị tiểu cô nương này, cần lúc nào cũng quan tâm, không dám khinh thường chốc lát.

"A Thâm thật cơ trí." La phu nhân mặt mày hớn hờ.

".... Cô nãi nãi, lúc ta mới tiến vào, thấy có hai nha đầu quỳ ở bên ngoài, là thế nào?" Lý ma ma nói chuyện từ từ lum hồi lâu, mới nhớ tới chuyện đứng đắn, "Có một nha đầu ta xem có mấy phần quen mặt, hình như là nhà Chu Năng?"

La phu nhân liền kể lại chuyện của Nhan Tại, ".... Cho rằng nàng ta tốt, ai ngờ lại có thể như vậy."

Lý ma ma run rẩy đứng lên, "Cô nãi nãi, ta xin tha giùm nha đầu này...." Da đầu La phu nhân tê dại, chạy nhanh qua vịn bà, "Được, được, nhũ mẫu, ta sẽ sai người thả nha đầu này." Liền cất giọng gọi Thanh Trúc, "Thanh Trúc, nói với hai nha đầu đó, trở về dập đầu với Lý nãi nãi đi, tất cả đều xem ở mặt mũi của Lý nãi nãi." Thanh Trúc liền xung vàng, đi ra ngoài truyền lời.

"Cô nãi nãi, đây là người ngài mang tới từ nhà mẹ." Lý ma ma lau lệ, "Cũng là người tiên phu nhân từ Tiêu gia mang tới. Nô bộc của cô nãi nãi, trừ ở lại trong kinh giữ nhà, bên cạnh chỉ còn ta và nhà Chu Năng thôi...."

"Ta biết rõ, ta biết rõ." La phu nhân vừa thấy nhũ mẫu rơi nước mắt, vừa hoảng hốt vừa đau lòng, "Được rồi, nhũ mẫu, trong lòng ta cái gì cũng biết, không phải nàng ta chậm trễ tiểu A Thâm, trong lòng ta tức giận sao?" Đỗ Lý ma ma nửa ngày, cuối cùng cũng dụ được bà ngừng nước mắt, nguyện ý trở về phòng nghỉ ngơi.

La phu nhân thờ dãi nhẹ nhõm một hơi, phân phó Thanh Trúc, "Người đưa bà vú trở về phòng, giao phó tiểu nha đầu rất hầu hạ, nếu dám can đảm khinh thường chậm trễ, ta sẽ không tha, nhất định nghiêm trị." Thanh Trúc liền cung kính đồng ý, "Dạ, phu nhân." rồi tới đỡ Lý ma ma, "Tổ mẫu, ngài chậm chút."

die.ndan.le.quydon

Sau khi tổ tôn hai người rời đi, trong phòng liền an tĩnh lại.

La phu nhân chậm rãi đi tới phía trước cửa sổ, trên bệ cửa sổ có để một chậu hoa lan, tư thái tuyệt đẹp, thanh lịch tao nhã, lúc này hoa lan đã nở một đóa, sắc như bích ngọc, đẹp như ngọc điêu, cánh hoa như sen, mùi thơm ngát bốn phía.

Sắp gặp được biểu tỳ rồi.....

Biểu tỳ từ nhỏ cùng ta lớn lên ở Tân Giang hầu phủ.

Nhà mẹ, Tấn Giang hầu phủ.....

Về mặt La phu nhân có chút đau thương.

Mẫu thân ta ngay từ lúc sinh ra ta đã mất, không có nương, Tấn Giang hầu phủ còn là nhà mẹ của ta sao?

Trước mặt La phu nhân chớp lên, một thiếu nữ 16 tuổi khuôn mặt đẹp cười khanh khách đứng ở trước mặt nàng.

Là Lâm Đàm.

Nàng đã thay nữ trang, trên người mặc áo lụa ngắn màu tím nhạt, phía dưới mặc váy dài hơi xòe ra màu đỏ nhạt, mái tóc dài đen bóng được búi hai bên cân xứng đơn giản, trên búi tóc cũng không có đồ trang sức vàng ngọc, chỉ đeo hai đóa hoa thược dược còn đọng sương sớm, quả nhiên là người còn yêu kiều hơn hoa, thướt tha thanh nhã, mát mẻ xinh đẹp, không có mùi đất, lại hơi thờ như lan.

"Khuê nữ của ta thật xinh đẹp." La phu nhân đưa ra tay thon, êm ái vuốt ve mặt Lâm Đàm.

"Nương, ngài đây là mèo khen mèo dài đuôi." Lâm Đàm cười.

"Đàm phu nhân đến." Thị nữ Thanh Cúc đi vào bẩm báo.

La phu nhân vội nói: "Mời vào." Rồi nói với Lâm Đàm: "A Đàm, biểu đi hầu của con đến, đi đón với nương đi." Lâm Đàm cười dài kéo tay La phu nhân, "Đó là tự nhiên."

Đàm Tuệ dắt tay nhỏ của nữ nhi San tỷ nhi xuống xe ngựa, do quân sự ma ma tiếp, đi dọc theo một con đường sạch sẽ vào bên trong Lâm phủ.

Phía trước có một tiểu nữ hài nhi ba bốn tuổi chạy ra, mặc áo vàng nhạt, gương mặt tuyết trắng, ánh mắt linh động, giao hoạt dễ thương.

"Nhị tiểu thư, nhị tiểu thư không thể chạy loạn, mau trở lại!" hai nha đầu thở hổn hển đuổi tới, miệng đầy năn nỉ.

diend.anleq.uydon

Tiểu nữ hài nhi chỉ xem như không nghe thấy, tò mò quan sát người xa lạ trước mắt.

Thấy được San tỷ nhi cỡ cỡ tuổi của bé, ánh mắt của tiểu nữ hài nhi liền nóng bỏng, còn lộ ra một gương mặt cười xán lạn.

San tỷ nhi bị bé nhìn đến gương mặt đều đỏ.

Đàm Tuệ dắt tay San tỷ nhi mỉm cười đi tới, về mặt hoà nhã, "Tiểu cô nương, cháu họ gì?"

Hai mắt tiểu nữ hài nhi vụt sáng lên, "Ngài là biểu đi à? Cháu họ Lâm, tên A Thắm."

Đàm Tuệ cười rất vui vẻ, "Hò, Lâm Thắm? Là cầm trong quả lâm cầm à?"*

*Thắm và Cầm đều phát âm là qín. Quả lâm cầm là quả cây hoa hồng (có quả giống như quả táo tây nhưng nhỏ hơn).

Quả cây hoa hồng, còn gọi là quả bình bà, quả tần bà, hay quả lâm cầm, nghe nói quả này có mùi vị thơm ngọt, có thể khiến rất nhiều loài chim bay tới vào rừng cần rớt xuống, nên mới có tên này.

Gương mặt tiểu nữ hài nhi trong trắng lộ hồng, trong suốt đáng yêu, Đàm Tuệ vừa trêu ghẹo, vừa không nhịn được đưa tay ngắt.

"Không phải quả cây hoa hồng, không phải quả cây hoa hồng." Lâm Thắm đưa tay bảo vệ khuôn mặt nhỏ bé của mình, sung sướng cười cợt, "Thắm không phải là Cầm, Thắm không phải là Cầm."

Đàm Tuệ vừa mừng vừa sợ, "A Thắm tiểu cô nương, nếu biểu đi nhớ không lầm, năm nay cháu vẫn chưa tới bốn tuổi mà? Nhưng ngay cả 'Thắm không phải là Cầm' cũng biết nói rồi, quả thực là tiểu thần đồng." Liền kéo kéo tay nhỏ của San tỷ nhi, cười nói: "So không bằng! San tỷ nhi, con còn lớn hơn A Thắm hai tháng, mồm miệng lại không được lanh lợi như vậy."

Gương mặt nhỏ của San tỷ nhi đỏ hơn, yêu kiều ôm lấy Đàm Tuệ.

Lâm Thắm là một đứa bé thích được khen, lần đầu tiên gặp mặt biểu đi đã khẳng khái hào phóng tặng cho danh hiệu "tiểu thần đồng", trong lòng bé cực kỳ vui thích, mặt mày cong cong, tươi cười rạng rỡ, miệng lại còn khiêm tốn, "Đầu có, đầu có, cháu không phải tiểu thần đồng gì hết, cháu là một tiểu tướng binh!"

"Thật là tự biết rõ." La phu nhân kiêu diễm đi đến, mỉm cười trêu ghẹo.

Đàm Tuệ theo âm thanh nhìn sang, thấy một vị thiếu phụ mặc áo màu đỏ thêu hoa và chim đang theo bậc thang mà xuống, thân hình và khuôn mặt quen thuộc kia, không phải biểu muội La Thu, còn là ai? Nàng không khỏi đỏ mặt lên, "Thu biểu muội!"

"Tuệ biểu tỷ!" La phu nhân bước nhanh tiến lên, nắm lấy tay nàng.

Tỷ muội hai người xa cách đã lâu gặp mặt lại, đều kích động không thôi, La phu nhân nước mắt tràn mi, Đàm Tuệ cũng chảy nước mắt nóng bỏng xuống.

dienda.nlequyd.on

"Nương của ta khóc." Lâm Thâm thấy La phu nhân chảy nước mắt, cũng bị thương tâm, bất lực lôi kéo San tỷ Nhi.

"Nương ta cũng khóc." San tỷ nhi do dự một lát, rồi nắm tay Lâm Thâm lại.

Đứa bé và đứa bé luôn rất dễ dàng thân cận, tay nhỏ bé lôi kéo, Lâm Thâm và San tỷ nhi liền không sợ người lạ như lúc này nữa, thân thiết hơn nhiều.

Lâm Đàm xuất hiện trên bậc thang.

Nàng mười sáu tuổi, vóc người là lướt, da trắng trắng tuyết, ngũ quan tinh xảo khác thường, phong thái cực kỳ ung dung, vô luận nhìn từ xa hay gần, đều là mỹ nữ tuyệt sắc.

"Tỷ ấy thật là đẹp mắt." San tỷ nhi dùng ánh mắt ái mộ nhìn Lâm Đàm, hâm mộ không dứt.

"Tỷ tỷ ta đó!" Lâm Thâm ưỡn cao bộ ngực nhỏ, mặt mang vẻ đắc ý.

"Là tỷ tỷ của người à, thật tốt." San tỷ nhi rất hâm mộ Lâm Thâm.

Lâm Thâm lảng lảng.

Nhưng khi Lâm Đàm đi tới, bé vẫn nhăn mặt kè kè, "Tỷ tỷ, nương khóc."

Lâm Đàm ngồi xổm người xuống, dịu dàng nói cho bé biết, "Nương là đang vui mừng, biết không? Nương và và biểu đi mẫu chia cách nhiều năm, hôm nay có thể gặp mặt thực không dễ. A Thâm, mặc dù nương chảy nước mắt, nhưng không phải chuyện xấu, đây là cực vui mà khóc."

Hai mắt Lâm Thâm vụt sáng lên, "Cực vui mà khóc à? Muội biết rồi."

Còn trịnh trọng gật đầu một cái, giống như Lâm Đàm nói gì bé cũng hiểu rõ hết mọi chuyện.

Bạn đang đọc truyện *Kiều Nữ Lâm gia* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 4

"Đứa bé thông minh." Lâm Đàm sờ sờ đầu nhỏ của bé, dịu dàng khích lệ.

Lâm Thâm cười hi hi, đẩy San tỷ nhi ra trước mặt, "Tỷ tỷ, nàng ấy là San tỷ nhi, biểu đi đi nói nàng ấy lớn hơn muội hai tháng." Lâm Đàm mỉm cười, "San tỷ nhi vừa nhìn liền biết là đứa bé ngoan tính tình dịu dàng ít nói, rất đáng yêu. San tỷ nhi, cứ coi nơi này như nhà mình, không nên câu nệ, cứ tùy ý chơi đùa."

San tỷ nhi nhẹ nhàng đồng ý một tiếng, âm thanh rất nhỏ, giống như tiếng muỗi kêu.

Lâm Đàm cười cười, lại giao phó A Thâm, "Muội muội, hôm nay muội là tiểu chủ nhân, San tỷ nhi là tiểu khách nhân, muội phải chiêu đãi San tỷ nhi cho tốt, tận tình địa chủ, khiến San tỷ nhi có cảm giác như ở nhà, có được hay không?"

"Cái gì gọi là xem như ở nhà?" Lâm Thâm rất có tinh thần cầu học.

Lâm Đàm kiên nhẫn giải thích, "Xem như ở nhà, là khách đến nơi này tựa như về đến nhà, hình dung chiêu đãi khách thân thiết chu đáo."

"Xem như ở nhà, xem như ở nhà." Lâm Thâm lặp lại hai lần, say mê cuồng nhiệt đồng ý, "Hoá ra là như vậy, được, muội hiểu, tỷ tỷ yên tâm, muội hiểu rồi."

Lâm Đàm lại khen Lâm Thâm mấy câu, mới đứng lên đi khuyên La phu nhân và Đàm Tuệ, "Nương, biểu đi mẫu, nơi này không phải chỗ tâm sự, chúng ta đi vào trước, được không?" La phu nhân liền xin lỗi, "Xem ta, chỉ lo rơi nước mắt, đều quên mời vào. Biểu tỷ, chúng ta đi vào trong nói chuyện." Đàm Tuệ lau nước mắt trên mặt, "Xin lỗi, là ta thất lễ, thật là nhiều năm không gặp, quá nhớ nhung."

Ánh mắt xẹt qua mặt Lâm Đàm, trong mắt Lâm Tuệ thoáng qua vẻ kinh ngạc, "Thư biểu muội, đây là A Đàm sao? Thật là xinh đẹp quá."

"Đi quá khen." Lâm Đàm tự nhiên thanh thản nói tạ.

La phu nhân khoác cánh tay Đàm Tuệ, cười nói: "A Đàm nhà ta không chỉ đẹp, nó còn nhiều chỗ tốt nữa, biểu tỷ, chờ chúng ta ngồi xuống, ta sẽ nói cho tỷ nghe hết." Đàm Tuệ vội nói: "Vây thật là tốt, ta ước gì đây. Lúc này ta đã gặp tiểu A Thắm rồi, Thư biểu muội, muội dạy con thế nào vậy? Sao dạy dỗ hai nữ nhi xuất sắc vậy, làm cho người ta thấy liền muốn đoạt lại mang về nhà...."

Đoàn người vừa nói chuyện, vừa đi vào trong.

Lâm Thắm và San tỷ nhi cố ý đi chậm lại, rồi xuống cuối cùng.

"Ai, tỷ tỷ người nói chuyện với người, luôn ngồi chồm hổm sao?" San tỷ nhi có chút nghi ngờ nhỏ giọng hỏi.

"Đúng vậy, tỷ tỷ nói chuyện với ta luôn ngồi chồm hổm xuống." Lâm Thắm cười hi hi, lộ ra hai lúm đồng tiền nhỏ mê người, "Không riêng tỷ tỷ, cha ta mẹ ta ca ca ta cũng giống vậy."

Bé vươn tay nhỏ ra cố gắng khoa tay múa chân, "Tỷ tỷ ở phía đối diện của ta, đều cao cỡ ta, mặt đối mặt nói chuyện với ta, người hiểu không? Là như vậy."

"Ta hiểu." San tỷ nhi gật đầu liên tục.

Mặc dù bé ấy không mồm miệng lạnh lợi như Lâm Thắm, trong lòng cũng hiểu. Những người lớn thì cao, trẻ con thì thấp, người lớn chịu ngồi xổm xuống nói chuyện với trẻ con, để cho trẻ nghe rõ ràng, trong lòng đứa bé thật thoải mái, đúng là tốt.

Lâm Thắm và San tỷ nhi nắm tay nhỏ đi trở về suốt đường, cả đường lủi rủi nói chuyện, lúc đi tới phòng khách, hai bé đã thân rồi.

Đứa bé và đứa bé kết giao bạn bè rất nhanh.

Lâm Hàn trở lại rất đúng giờ, ba tỷ đệ Lâm gia bái kiến Đàm Tuệ xong, San tỷ nhi cũng hành lễ với La phu nhân, biểu tỷ đệ hành lễ với nhau cũng bận rộn một lúc lâu. La phu nhân tặng một đôi vòng trâm châu cài tóc cho San tỷ nhi làm lễ ra mắt, rất là tinh xảo xinh đẹp, Đàm Tuệ cũng có lễ cho tỷ muội Lâm Đàm. Nàng ấy vừa thích Lâm Đàm, vừa thích tiểu Lâm thắm, kéo tay Lâm Đàm tỉ mỉ nhìn hồi lâu, khen nửa ngày, thật lâu sau mới lưu luyến không rời buông ra, đến Lâm Thắm, cũng giống như vậy, dù là Lâm Hàn mặt mũi nghiêm túc, không hay nói cười, nàng ấy cũng rất thích.

La phu nhân cũng thích San tỷ nhi, "Đứa nhỏ này mặt mày không giống biểu tỷ lắm, ánh mắt và cử chỉ lại cực giống, lịch sự vô cùng, là vị tiểu thư nữ."

Đàm Tuệ liền lộ vẻ mặt tươi cười.

Người làm nương nghe được người khác khen con mình, không ai lại không vui.

La phu nhân liền nói xin lỗi: "Cha của A Khai sáng sớm hôm nay đã ra cửa, cũng không biết chàng ấy bận chuyện gì. Chàng ấy nhờ ta xin lỗi biểu tỷ, nói tỷ cứ thoải mái, giữa tỷ muội vẫn giống ngày trước, chớ xa lạ. A Khai đáng lễ cũng đến chào đi, nhưng hôm nay thật trùng hợp, một người bạn lâu năm của cha nó đột nhiên tới thăm, không tiện chậm trễ, A Khai không thể làm gì khác hơn là đi chiêu đãi vị thế bá gia...."

Đàm Tuệ vội cười nói: "Chuyện này thì có sao đâu! Muội phu quản lý một châu, tất nhiên bận rộn, việc nhà là chuyện nhỏ, không cần phiền hấn. Ta mặc dù rất nhớ A Khai, nhưng ta sẽ ở An Định châu lâu dài, sau này thế nào cũng có ngày gặp."

Đàm Tuệ và La phu nhân đều là người ở kinh thành, Thượng Minh trượng phu của nàng đầu năm nay được bổ nhiệm thành thông phán An Định châu, đã đến nhận chức mấy tháng, lần này Đàm Tuệ tới là để đoàn tụ với Thượng Minh, sau này sẽ ở An Định châu dài hạn.

La phu nhân cười nói: "Biểu tỷ nói đúng lắm"

Một vú già búi tóc đứng cạnh Đàm Tuệ liền tới đây bái kiến La phu nhân, La phu nhân xem kỹ một lát, chợt hiểu, "Người là Thu Tinh, người là Thu Minh?" Thì ra hai người này là nha đầu cận thân ở Tấn Giang hầu phủ năm đó.

Thu Tinh và Thu Minh đã lập gia đình, hiện tại đã thành quân sự nàng dâu.

Người quen gặp lại, vui không thể nói hết.

Thu Tinh và Thu Minh, La phu nhân đều thương cho hai xấp vãi.

La phu nhân cũng cho Thanh Trúc tới bái kiến Đàm Tuệ, "Đây là cháu gái nhũ mẫu ta, tên là Thanh Trúc." Lại không nói đến thị tì khác.

Đàm Tuệ ngạc nhiên nói: "Biểu muội, muội dạy hai khuê nữ thông tuệ hơn người cũng thôi đi, cả nha đầu mà muội cũng dạy dỗ xuất sắc như vậy sao? Nha đầu Thanh Trúc này, vừa nhìn đã biết là vừa thông minh lại chừng chặc." Rất khen ngợi một phen, còn thưởng Thanh Trúc một cái vòng bạc.

Giới thiệu xong, La phu nhân và Đàm Tuệ ôn chuyện, Lâm Đàm mang theo đệ đệ, muội muội chơi đùa ở bên cạnh.

La phu nhân hỏi: "Biểu tỷ, sao tỷ chỉ dẫn theo mình San tỷ nhi? Hai cháu lớn đâu?"

Đàm Tuệ tổng cộng có một tử hai nữ, nhi tử Thượng Hoàng Độ, đại nữ nhi Thượng Hồng Bội, tiểu nữ nhi Thượng Hồng San. La phu nhân chỉ gặp mình San tử nhi, không thể không hỏi vài câu, nhưng cũng bởi vì tính tình của Thượng lão thái thái bà bà của Đàm Tuệ có chút cô độc kiên cường, e sợ cho có nguyên do khó nói gì, liền nhịn đến lúc này mới vừa hỏi ra.

La phu nhân quả nhiên không giấu, nhắc tới chuyện này, đôi mắt Đàm Tuệ ửng đỏ, "Biểu muội không biết, bà bà ta.... Ai, một lời khó nói hết, nếu không phải trước khi rời đi San tử nhi ôm ta chết sống không chịu buông tay, ta ngay cả San tử nhi cũng không mang ra được, bà bà ta không chịu cho tôn tử tôn nữ rời đi."

"Ra thế." La phu nhân rất là đồng tình.

Mẫu thân rời khỏi con cái, đây là chuyện rất khổ sở.

Đàm Tuệ cố gắng cười nói, "Năm đó chúng ta cùng nhau lớn lên, khi đó ta khờ, còn suy nghĩ muội không có công công cũng không còn bà bà, sống không ai cai quản, hẳn sẽ khó khăn. Bây giờ nhìn lại, giống muội thật tốt, mặc dù không có công công bà bà nâng đỡ, nhưng cũng không có trường bối quản thúc, vừa vào cửa đã được làm chủ nhà."

"Ta cũng không thích làm chủ nhà." La phu nhân lắc đầu, "Tỷ cũng biết ta đấy, thật không thích lo toan. Chuyện nhà ta, hoặc do cha A Khai xử lý, hoặc do A Khai và A Đàm thu xếp, ta đó, chỉ đặt hết tâm trí lên người hai đứa bé." Chỉ chỉ Lâm Hàn cùng Lâm Thâm, "Hai đứa nhóc này, chính là gốc rễ của ta rồi."

Đàm Tuệ không ngừng hâm mộ.

La Thụ sống rất là thoải mái. Chuyện trong nhà ngoài nhà có trượng phu và trưởng tử trưởng nữ phụ trách, nàng chỉ chăm coi tiểu nhi tử, và tiểu nữ nhi là đủ. Có thể thấy được, trượng phu và trưởng tử trưởng nữ đều rất giỏi, lại rất thông cảm nàng.

Ánh mắt nàng rơi vào trên người San tử nhi và Lâm Thâm.

"San tử nhi, ta dẫn ngươi đi xem Đại Bạch có được hay không?" Lâm Thâm nhiệt tình nói với San tử nhi: "Đại Bạch là một con ngỗng, rất kiêu ngạo, nhưng chơi vui lắm!" San tử nhi chưa từng nuôi ngỗng trắng, nên nghe rất là động lòng, "Xem một chút cũng được, nó sẽ không cắn ta chứ?" Lâm Thâm ngại ngùng, "Đại Bạch rất thích cắn người, nhưng, ta sẽ mắng nó, thật đó!" San tử nhi nghe nói Đại Bạch thích cắn người, rất là do dự, nhưng Lâm Thâm vẫn liên tục bảo đảm sẽ mắng Đại Bạch, nhiệt tình khuyên bé.

Đàm Tuệ nhìn hai iểu cô nương thật thú vị, nhìn đến mắt hờn.

Thanh Trúc bước nhẹ nhàng đi tới bên cạnh La phu nhân, ghé vào bên tai, nhỏ giọng nói mấy câu.

La phu nhân nhún mày.

Đàm Tuệ đặt hết lực chú ý lên người Lâm Thâm và San tử nhi, sự khác thường của La phu nhân, nàng ấy hoàn toàn không cảm thấy được.

Lâm Đàm lại nhìn thấy vẻ mặt của La phu nhân, vội hỏi: "Nương, sao thế?" Sắc mặt La phu nhân phiền não, "Tô sư gia không phải sáng sớm hôm nay lên đường về quê thăm thân nhân sao? Hắn gặp cướp ở nơi hoang vắng ngoài thành, còn bị thương, được hương dân đưa đến khách điểm nhỏ lân cận nghỉ ngơi. Bọn bộ khoái đã đi ra điều tra, chuyện ngược lại không lớn, Tô sư gia cũng không bị thương nặng, nhưng hắn là phụ tá đi theo cha con nhiều năm rồi...."

Lâm Đàm gật đầu, "Về tình về lý, chúng ta cũng phải có người qua tự tiếp xúc. Nương, sáng sớm hôm nay là ta đưa hắn đi, bây giờ nên do ta đi đón hắn." La phu nhân nói: "A Đàm, bảo Lương thúc đi là được."

Lâm Đàm không chịu, "Lúc cha ở thành nhỏ Lương Nguyên vắng vẻ tại Tây Bắc, cả phụ tá cũng không dễ mời, Tô sư gia hưởng thụ quen cuộc sống của người giàu có cư nhiên lại không hề oán hận mà ở Lương Nguyên với cha đến sáu năm, tình cảm này thật khác người khác. Cha không ở nhà, đại ca phải chiêu đãi thế bá, vậy chỉ có ta ra mặt được thôi." Nói xong, không đợi La phu nhân gật đầu, liền nghịch ngợm lên lời, bước nhanh đi ra ngoài.

Chưa bao lâu, Lâm Đàm đã đi mà quay về, nhưng lúc này nàng đã thay nam trang rồi.

Lâm Thâm rất ra sức khuyên San tử nhi, rốt cuộc khuyên được San tử nhi dám đi xem Đại Bạch với bé.

Đàm Tuệ không nhịn được cười một tiếng.

Lúc này nàng ấy mới xoay đầu lại, thấy Lâm Đàm mặc áo bào xanh, liền ngăn ngại, "Đây là.... là A Khai sao? Thật giống A Đàm, thật sự quá giống. Cũng khó trách, hai người bọn họ vốn là song thai long phượng...."

Nhìn vẻ mặt ngạc nhiên của Đàm Tuệ, dù tâm tình của La phu nhân không thoải mái, cũng không nhịn được cười, "Nó dĩ nhiên giống A Đàm, nó vốn là A Đàm."

"Là A Đàm, mặc nam trang?" Đàm Tuệ càng không hiểu.

Lâm Đàm cười chấp tay, "Thật có lỗi, cháu phải thất lễ rồi. Biểu di mẫu, hôm nào cháu sẽ bồi tội với ngài, cáo từ. Nương, hài nhi cáo từ." Lời nói vừa

đứt, nàng đã xoay người rời đi, dáng vẻ bồng bềnh phóng khoáng, nhìn qua cực kỳ vui tai vui mắt.

"Tỷ!" Lâm Hàn bỗng nhiên đứng lên.

"Tỷ tỷ, cẩn thận!" Lâm Thâm đuổi ra cửa, tay vịn khung cửa, ân cần dặn dò.

"A Hàn, coi chừng muội muội; A Thâm, San tỷ nhi, hai muội ngoan ngoãn, tỷ tỷ sẽ đem kẹo về cho hai muội ăn." Giọng nói của Lâm Đàm lộ sự vui vẻ, người đã đi được xa.

Đàm Tuệ còn chưa hiểu rõ ràng chuyện gì xảy ra, "Biểu muội, A Đàm làm cái gì vậy? Sao ăn mặc thế?"

Một cô nương, tại sao muốn mặc nam trang chứ.

La phu nhân đưa mắt nhìn phượng hướng Lâm Đàm rời đi, im lặng một hồi lâu.

Bạn đang đọc truyện *Kiều Nữ Lâm gia* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 5

Lâm Thâm và San tỷ nhi hào hứng bừng bừng đi thăm ngỗng trắng lớn, trừ nha đầu Khổng Dương, tiểu Uyển đi theo Lâm Thâm, vú nuôi Tang Thị của San tỷ nhi cũng mang theo mấy nha đầu đi theo phía sau. Lâm Hàn cũng không nghĩ đến chuyện học hành gì, mà chỉ rập khuôn đi theo tiểu muội mình.

Trong viện có giếng một cái đủ lớn, La phu nhân và Đàm Tuệ ngồi ở dưới dù uống trà.

".... Nói như vậy, năm đó một nhà các người đột nhiên gặp son tắc ở ngoài thành, A Khai đỡ một đao thay cho A Đàm, mình lại bị thương nặng; nên A Đàm áy náy trong lòng, mới cố ý gánh vác trách nhiệm của trưởng tử Lâm gia?" giọng nói của Đàm Tuệ hơi nhỏ, trong con người đều là vẻ thương hại và thương tiếc, "A Khai và Lâm Đàm, đều là đứa bé ngoan."

La phu nhân nói: "Mấy năm trước thương thế của A Khai cũng không tốt hơn cho lắm, nên A Đàm một lòng muốn làm thay đại ca nó, cha A Khai cũng sợ A Đàm tích tụ, áy náy trong lòng, nên muốn cho nó đi ra ngoài làm việc, giải sầu. Sau đó A Khai gặp được danh y, nên thương thế cũng dần lành, A Đàm mới ngày càng thoải mái. Nhưng, nó vẫn thích mặc nam trang ra cửa, lại luôn lo cho nước cho dân, mặc kệ trong nhà có chuyện gì, nó đều muốn xen vào. Nó đó, tuy là cô nương, cũng là bậc cân quốc không thua đáng mấy râu."

Nói tới đoạn chuyện cũ này, La Thụ lại cảm thấy buồn, lại có mấy phần kiêu ngạo. Con cái của nàng, ai cũng có tình có nghĩa, có can đảm, có hiểu biết, có trách nhiệm.

Đàm Tuệ cũng hồi hộp nói, "Phụ thân ta mất sớm, tộc nhân lạnh nhạt, mẫu thân hết cách, không thể làm gì khác hơn là mặt dày dấn thân trở về Tấn Giang hầu phủ sống qua ngày. Mặc dù ăn nhờ ở đậu, có nhiều bất tiện, nhưng dầu gì áo cơm không lo, có La gia che chở, không bị người ngoài tự dưng ăn hiếp. Khi đó biểu muội trong phủ đều không mấy đề mắt ta, chỉ có Thụ biểu muội, chưa từng xem thường ta...."

La phu nhân cười một tiếng, "Ta cũng không tốt hơn tỷ bao nhiêu. Ta tuy là đại tiểu thư Tấn Giang hầu phủ, là nữ nhi đầu tiên của cha ta, nhưng danh tiếng lại quá xấu. Ngay đầu tiên ta sinh ra thì thân mẫu liền qua đời, ta mang tiếng xấu khắc xương. Vừa khắc thân mẫu, tính tình lại xấu, cậy mạnh tùy hứng, không thể nói lý, bọn muội muội, đường muội của ta thấy ta đều trốn. Hồi tưởng năm đó, ta ngược lại thật không bị tức giận gì, chưa từng uất ức mình, chỉ tùy ý làm bậy, vung roi phóng ngựa...."

"Nương, biểu đi đi!" Lâm Thâm kéo tay San tỷ nhi chạy như bay tới, nụ cười rực rỡ như hoa xuân, "Đây là hoa tụi con hái trong vườn, có đẹp hay không?"

Trong tay Lâm Thâm cầm một nhánh bách hợp san hô, sắc hoa đỏ tươi, màu hoa tựa như san hô, điểm lệ đáng yêu; San tỷ nhi lại hái hoa hồng gai màu đỏ sậm, hình hoa tuyệt đẹp, mùi thơm nồng nặc. Đàm Tuệ bị dọa cho phát hoảng, "Sao lại hái hoa hồng gai, đâm vào tay thì sao." San tỷ nhi cười giờ cho nàng xem, "Đã bọc kỹ." — cảnh hoa hồng gai đã được khăn vải quấn kỹ, San tỷ nhi lại cầm cẩn thận, nên sẽ không bị gai đâm.

Lúc này Đàm Tuệ mới yên tâm.

diễn đàn.lêquýđôn

Lâm Hàn không nhanh không chậm đi theo qua.

Cậu thật là hết cách với muội muội mình. Bé khuyên San tỷ nhi nửa ngày, mới khiến San tỷ nhi nguyện ý đi xem ngỗng với bé, nhưng bé đi ngang qua vườn hoa, thấy đóa hoa xinh đẹp liền dúi, "San tỷ nhi, chúng ta hái hoa đi, có được hay không?" Tính khí San tỷ nhi cũng tốt, lập tức gật đầu, "Hay đó." — hai bé vốn đã thương lượng đi xem ngỗng xong, lại không hề có điểm báo trước đổi thành hái hoa.

Lâm Hàn thật là không thể lý giải ý tưởng của tiểu A Thắm.

Nhưng chuyện này cũng không trở ngại cậu tiếp tục dung túng A Thắm, thương yêu A Thắm.

"Hàn ca ca bọc giùm con đó." San tỷ nhi ngửa khuôn mặt nhỏ nhắn lên, cười vui sướng.

Đàm Tuệ không ngờ Lâm Hàn không hay nói cười lại sẵn sốc thế, có chút ngoài ý muốn nhìn cậu, "Hàn ca nhi thật là tí mỉ."

Không đợi Lâm Hàn mở miệng, Lâm Thắm liền cười hi hi nói: "Nhị ca đây là ngã một lần khôn hơn một chút nha, trước kia cháu hái hoa hồng gai cũng từng bọc lại vậy, nên huynh ấy nhớ. Nhị ca, giỏi lắm!"

"A Thắm thật là cái gì cũng biết nói." Đàm Tuệ thấy Lâm Thắm vừa ngây thơ hoạt bát, lại mồm miệng lanh lợi, rất là tán thưởng.

Đều là đứa trẻ ba bốn tuổi, San tỷ nhi bình thường cũng có thể xem như cơ trí, nhưng nếu so với Lâm Thắm, liền thấy ngây thơ hơn, không khéo léo bằng.

"Nhị ca, huynh ngồi xuống." Lâm Thắm ngang ngược ra lệnh.

"Ngồi xồm xuống làm cái gì?" Lâm Hàn sừng mặt lên.

Lâm Thắm cười hi hi, "Muội vừa mới khen huynh 'Nhị ca, giỏi lắm' mà, khen ngợi xong, muội phải vỗ vỗ vai của huynh." Thấy Lâm Hàn hơi nhú mày, không nhúc nhích, cũng không có theo ý của mình, liền lễ thắng khí hùng hổ sung, "Mỗi lần cha khen muội xong, đều muốn vỗ vỗ vai của muội."

"Phi..." La phu nhân và Đàm Tuệ không khỏi cười.

A Thắm à A Thắm, thì ra cha con khen con xong muốn vỗ vai, nhị ca của con cũng phải ngồi chồm hổm xuống ngoan ngoãn phối hợp con, cho con làm đủ hết sao?!

Lâm Hàn hơi buồn bực.

diễn đàn.lê quý đôn

San tỷ nhi đứng bên cạnh nhìn, trong con người tràn đầy tò mò.

Lâm Thắm thúc giục, "Nhị ca, huynh kì kèo mè nheo cái gì? Mau chút nha."

Đàm Tuệ nhỏ giọng hỏi thăm, "Thư biểu muội, A Hàn có thể đồng ý sao?" La phu nhân nín cười, "Có thể. A Thắm nhà ta giỏi nhất là bá m người, còn có thể vừa đâm vừa xoa, ở nhà ta, từ cha nó trở xuống, không ai có thể cự tuyệt nó." Đàm Tuệ nhướn mày, kinh ngạc không thôi.

Quả nhiên, Lâm Thắm kiên trì lần nữa, Lâm Hàn không cưỡng được bé, nên chấp nhận ngồi chồm hổm xuống.

Lâm Thắm đưa tay nhỏ bé ra vỗ vỗ vai nhị ca bé, hài lòng nói, "Nhị ca, giỏi lắm!"

San tỷ nhi nhìn ngây dại.

Bé cũng có ca ca, nhưng ca ca của bé chưa từng nuông chiều bé như vậy, cũng vĩnh viễn không thể nào dung túng bé như vậy....

"Khả năng quan sát của San tỷ nhi thật tốt, hoa này cực đẹp." La phu nhân nhận thấy vẻ hơi cô đơn trên mặt San tỷ nhi, nên kêu bé tới, âm giọng khen ngợi mấy câu.

San tỷ nhi ngại ngùng toét miệng nhỏ cười.

"Còn có con, còn có con." Lâm Thắm liên tục vươn tới không ngừng.

La phu nhân vui vẻ, chăm chú khích lệ Lâm Thắm, "A Thắm cũng rất giỏi, thấy đóa hoa này, nương giống như thấy được san hô đỏ mỹ lệ trên quý, trong lòng sinh ra cảm giác đầy đủ. A Thắm, đa tạ con."

Lâm Thắm cười lúm đồng tiền như hoa.

Bé bước bình giờ cành hoa trong tay lên, "Nương ngài cũng rất tinh mắt, có thể nhìn ra hoa hai con hái đều rất đẹp, nếu ngài yêu thích đóa hoa con hái, vậy thì con sẽ tặng đóa hoa này cho ——" bé cười giòn hoạt, ánh mắt lưu luyến trên người La phu nhân và Đàm Tuệ, cành hoa đang đưa giữa La phu nhân và Đàm Tuệ, "Con liền tặng cho.... tặng cho biểu di di!" Nhón chân lên, đưa hoa đến trước mặt Đàm Tuệ.

"Con bé này lại bước bình." Mọi người thấy bé như vậy, bật cười.

Đàm Tuệ nhận lấy san hô bách hợp, cười nói: "Đa tạ ý tốt của cháu." San tỷ nhi cũng cầm hoa hồng gai tặng cho La phu nhân, lúc đưa hoa còn nhắc nhở, "Dì, hoa này có gai, cẩn thận một chút." Ánh mắt La phu nhân dịu dàng, "San tỷ nhi ngoan, dì nhất định cẩn thận."

Lâm Thấm kéo San tỷ nhi, thật vui mừng chạy ra ngoài chơi tiếp.

Lâm Hàn đi theo sau lưng hai bé, một tác cũng không rời.

diễn đàn.lê quý đơn

"A Thấm thật là đáng yêu." Đàm Tuệ tán thưởng.

"Cũng không phải sao." Lời này La phu nhân thích nghe, khoe miệng không ý thức nhếch lên, nhếch lên, nhếch lên rồi nói, "A Thấm không chỉ đáng yêu, còn là tiểu phúc tinh nhà ta đây. Biểu tỷ, tỷ biết không? Lúc chúng ta mới đến An Định rất là nhếch đầu, thành An Định rất phồn hoa, không chỉ có thể gia đại tộc, ngang ngược ở địa phương, còn có hoàng thân quốc thích như nhà mẹ của Chu thái phi, Lệ Phi, Ngô Vương phi, còn có An Bình Quận Vương phủ tiếng tăm lừng lẫy, muốn quản lý châu này, há là dễ dàng?"

"Chẳng lẽ A Thấm đã giúp gì sao?" trong lòng Đàm Tuệ khẽ động.

Ánh mặt trời ấm áp vẩy vào trên người, trên mặt La phu nhân, cũng vẩy vào trên ly trà sứ trắng điêu khắc hoa sen tinh tế trang nhã đẹp đẽ trong tay nàng này. Ly trà nhỏ này vốn là thứ tinh mỹ vô song truyền qua mấy đời, bị mặt trời chiếu lên, ánh sáng lưu chuyển, càng hiện ra vẻ nhẵn nhụi trắng nõn, lấp lánh bóng loáng, làm người ta yêu thích không buông tay.

La phu nhân vuốt vuốt ly trà, cười cực kỳ thoải mái, nói với Đàm Tuệ: "Biểu tỷ, hôm nay tỷ ở lại phủ ta đi, không được đi, cứ ở lại một thời gian. Ta muốn làm tiệc mời khách, Tam phu nhân Sơn gia và nữ nhi, cháu gái của nàng ấy, còn có đại phu nhân Hường gia, và hai nữ nhi của nàng ấy, biểu tỷ nên gặp hết."

"Thật sao?" Đàm Tuệ vừa mừng vừa sợ.

Nàng đi theo Thượng Minh đến An Định châu, dĩ nhiên muốn giúp đỡ Thượng Minh kết giao quý nhân ở thành này, mở rộng vòng quen biết của Thượng Minh. Phàm là các quan viên như Tri châu, Thông Phán, phần lớn là quan ngoài biên thủy, ba năm tại nhậm, hay sáu năm tại nhậm, thì xong cũng liền rời đi, ở đây tự nhiên không có ảnh hưởng lớn như những thế gia đại tộc kia. Quan lại quyền quý ở An Định châu này cũng không ít, trong đó Sơn gia, Hường gia hiển hách nhất, thực lực không giống bình thường.

Sơn gia là quan văn, sống ở đây lâu đời, tộc nhân đông đảo, nhân tài xuất hiện lớp lớp, chỉ tính quan nhậm chức ở kinh thành là có thể đếm ra năm sáu vị, quan ở khắp nơi càng thêm không thể đếm, gia tộc như vậy, rất có uy vọng ở An Định. Nếu Đàm Tuệ có thể giúp Thượng Minh kết giao Sơn gia, rất có giúp ích cho sĩ đồ của hắn.

Hường gia thì tập võ, là bốn gia của Giang Hạ hầu Hường Hiền Vinh ở kinh thành. Lão gia tử Hường gia Hường Thịnh Đức vừa là vị cao thủ công phu, lại từng là tướng quân kiên cường tung hoành nhiều năm ở trên chiến trường, hiện tại ông ta lớn tuổi, nên trở về An Định châu dưỡng lão, mặc dù không dẫn binh đánh giặc nữa, lại vẫn còn hùng phong, ông ta nói một câu ở An Định châu, không ai dám phản đối ông ta. Nếu được đến Hường lão gia tử ưu ái, chỗ tốt khác trước không nói, ít nhất ác bá ở An Định châu đều phải thành thành thật thật, không dám cho sử bán từ.

Hường gia đại phu nhân mà La phu nhân mới vừa nhắc, chính là con dâu lớn của Hường lão gia tử, phu quân Hường Văn Kỳ của nàng là trưởng tử của Hường lão gia tử, cũng là nhi tử được coi trọng nhất. Địa vị của Hường đại phu nhân ở Hường gia suy nghĩ là biết. Tam phu nhân Sơn gia, lại là thê tử của Tam gia Sơn Thành Dũng thuộc đích chi Sơn gia. Sơn Thành Dũng hiện đảm nhiệm tuần phủ Phúc Kiến, dù là ở trong Sơn gia nhân tài đông đúc, hẳn cũng là phái thực lực hoàn toàn xứng đáng. Thế theo phu quý, tam phu nhân Sơn gia nói chuyện ở Sơn Gia cũng rất có phân lượng.

Đàm Tuệ không ngờ La phu nhân nhiều năm không gặp, vừa mới gặp lại liền muốn dẫn nàng gặp mấy vị khách như vậy, trong lòng hết sức cảm kích, "Thư biểu muội, ta không biết cảm tạ người ra sao mới phải!" La phu nhân cười nói: "Tỷ muội cùng nhau lớn lên, nói vậy thì không thân nữa rồi."

Đàm Tuệ vui mừng một lát, chợt nhớ tới, "Biểu muội, muội và hai nhà đó rất thân sao?"

La phu nhân cười, "Nói đến chuyện này, chính là công lao của A Thấm. Lúc chúng ta mới đến An Định, A Thấm chỉ có một tuổi, nhưng đi bộ đã ổn, chưa nói được nhiều, nhưng dù tiểu A Thấm chưa nói được rõ ràng, lại đi đến chỗ nào đều trở thành bảo bối. Nữ nhi nhỏ nhất, quý giá nhất của tam phu nhân tên Trần Trần lớn cỡ A Thấm, đến Sơn gia, nó tuyệt không sợ người lạ, cứ lằng lằng nói chuyện với Trần Trần, đến gần liền cười, ta và tam phu nhân thả hai đứa nhỏ cùng nhau, nó không nói lời gì liền ôm khuôn mặt nhỏ nhắn của Trần Trần hôn tới tấp...."

Nói tới chỗ này, La phu nhân cười đến đầm ngực, "Biểu tỷ biết không? Trần Trần là đích nữ của tam phu nhân, lại còn tám bé, ở Sơn gia được bảo bối như trứng phượng hoàng. Huynh đệ tỷ muội của bé ấy đều lấy chữ Gia làm tên lót, chỉ mình bé ấy được đặt tên Trần Trần, chính là bởi vì bé ấy ngũ hành thiếu thủy, đặc biệt lấy tên có chữ thủy để nuôi, lại e sợ cho một chữ trần không đủ, nên dùng từ láy. Một tiểu cô nương được nuông chiều vậy, lại bị A Thấm hôn mặt đầy nước bọt...."

Đàm Tuệ tưởng tượng cảnh đó, cũng buồn cười, "Vậy, tiểu cô nương Sơn gia như thế nào?"

Một tiểu cô nương ăn sung mặc sướng, như hòn ngọc quý trên tay bị người hôn bấy, thực sự không nghĩ ra bé ấy có phản ứng gì đây.

La phu nhân cố nín cười, "Trần Trần ngăn người một hồi, này sinh ác độc liền ôm A Thấm muốn cắn, kết quả cũng khiến cho mặt A Thấm đầy nước bọt. Người lớn muốn tách tụi nó ra còn không được, vừa tách ra liền muốn khóc, không có cách nào, không thể làm gì khác hơn là mặc cho hai bé làm âm ỉ."

Đứa bé mới hơn một tuổi, vốn là kiên quyết tách ra cũng được, nhưng tam phu nhân Sơn gia không nỡ khiến Trần Trần khóc, La phu nhân cũng không nỡ khiến Lâm Thấm khóc, ai cũng nuông chiều. Cứ như vậy, hai đứa bé liền kết giao bằng hữu.

Người lớn cũng thân nhau.

Son gia ở An Định xác thực không giống bình thường, có tam phu nhân dẫn dắt, La phu nhân rất nhanh quen biết các phu nhân thái thái trong thành An Định.

"Vây, Hường gia thì sao?" Đàm Tuệ nghe rất là mê mẩn.

La phu nhân cười lắc đầu, "Hường gia cũng có tiểu cô nương lớn cỡ A Thắm, tên Hường Du Ninh. A Thắm và Du Ninh không giống vậy. Ngày đó Du Ninh mới vừa tỉnh ngủ, A Thắm cũng không mấy tỉnh táo, hai đứa bé ngồi đối mặt nhau ở trên giường, A Thắm chảy nước miếng trước, Du Ninh cũng chảy theo, hai đứa bé nhìn nhau chảy nước miếng, còn nhìn nhau cười ngây ngô."

La phu nhân nhớ lại chuyện cũ, trước mắt liền giống như xuất hiện gương mặt trắng tròn nhỏ nhắn, mắt to cơ trí, và bộ dáng chảy nước mắt đáng yêu của A Thắm, mặt mày cực kỳ dịu dàng.

"Lại còn có chuyện này, thật khiến người ta không ngờ." Đàm Tuệ không khỏi vui lên.

La phu nhân cười nói: "Ngày đó hai bé chưa tỉnh ngủ không có tinh thần, về sau thì không phải. Hai đứa bé ngay cả một câu nguyên lành còn chưa nói rõ đã thích gây gổ cãi nhau rồi. Lầu bầu gì đó, người lớn đều nghe không hiểu hai đứa đang nói cái gì, hai đứa lại la ó khí thế ngất trời."

La phu nhân thờ dài nói: "Giao hảo Son Gia, Hường gia, An Định thành liên thật an định, có thể an tâm mà ở. Nếu không, tương lai thật đúng không mấy sáng. Biểu tỷ cũng biết, ta và vị đại thiếu phu nhân Thắm gia không vừa mắt, năng ta luôn nghĩ cách ngăn chân ta đấy."

Đại thiếu phu nhân Thắm gia mà La phu nhân nhắc tới, là muội muội khác mẹ của nàng. Nhị cô nãi nãi Tấn Giang hầu phủ La Anh. La Anh đến Thắm gia, công công là tả tướng kiêm Vũ Anh điện Đại Học Sĩ, Xu Mật Sứ trong triều, coi như không thể nói quyền khuynh thiên hạ, cũng đứng đầu quan văn, có công công thế này, bên cạnh La Anh tự không thiếu người nịnh bợ cung phụng nghênh đón. Người nàng ta không thích, tự sẽ có người nguyện ý ra tay chèn ép thay nàng ta. La phu nhân với nàng ta khác mẹ, từ trước đến giờ không hòa thuận, những năm gần đây La Anh ngoài sáng và trong tối, không ít chế tạo phiền toái cho La phu nhân.

Nhắc tới "đại thiếu phu nhân Thắm gia", Đàm Tuệ cũng nhíu lông mày, hơi buồn, "La Anh từ nhỏ tranh cường háo thắng, không câu nệ chuyện gì đều muốn nàng ta là thứ nhất mới được. Hôm nay càng tệ hại hơn, thật đáng ghét."

La phu nhân và Đàm Tuệ trầm mặc chốc lát.

Có lẽ họ đều nghĩ đến những năm tháng sống ở La gia rồi. Những năm tháng thanh xuân khó quên.

Bạn đang đọc truyện *Kiều Nữ Lâm gia* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 6

Lâm Thắm và San tỷ nhi chơi vui khắp vườn, không biết nghĩ gì, lại chạy tới một khu vườn có đủ loại hoa tường vi.

Trong góc vườn có giàn hoa, trên giàn có đủ loại hoa tường vi nở rực rỡ, bên dưới giàn hoa là bàn đá, băng đá màu xanh, hai nam tử đang ngồi trên băng đá đối diện nhau, dịch chuyển quần cò.

Hai người đều rất chuyên chú.

Số tuổi hai người này chênh lệch rất lớn, dung mạo khác biệt càng nhiều. Vị bên trái là người trung niên hơn 40 tuổi mặc áo dài màu xanh đậm, sắc mặt hơi vàng, có đề chòm râu, ngũ quan thường thường, bên phải thì là vị thiếu niên áo trắng mười lăm mười sáu tuổi, gương mặt lạnh lùng, da thịt trắng như tuyết, phong thái xuất sắc, giống như không phải người ở trần thế này.

"Đại ca đánh cờ với ai vậy?" Lâm Thắm nhón chân lên, muốn nhìn rõ ràng chút.

"Đây là đại ca người?" San tỷ nhi nhìn trộm thiếu niên áo trắng, hâm mộ Lâm Thắm vô cùng, "Tỷ tỷ của người dễ nhìn như vậy rồi, đại ca cũng rất dễ nhìn."

Lâm Hàn vẫn đi theo hai bé, khom lưng nhỏ giọng thương lượng với Lâm Thắm, "A Thắm, xem cờ không nói chuyện mới là quân tử, chúng ta chỉ xem, không lên tiếng, có được hay không?"

Cậu biết tính khí Lâm Thắm, lúc này muốn dẫn bé đi, là khó càng thêm khó; nhưng để dỗ dành bé không mở miệng nói chuyện, không quấy rối đại ca và thế bá chưa biết tên này thì vẫn được.

"Tốt." Lâm Thấm nhỏ giọng đồng ý.

Bé rón rén đi tới trước bàn đá, hai con mắt đen to linh lợi nhìn chăm chú mặt bàn, trong lòng thầm nghĩ: "Nhiều con cờ như vậy, ai thắng chứ? Xem không hiểu."

Lâm Hàn lại nói nhỏ với San tỷ nhi, "Không nói lời nào, không lên tiếng, có được hay không?" San tỷ nhi vô cùng khéo léo, "Được, Hàn ca ca." Âm thanh cũng nho nhỏ, nhẹ nhàng.

Lâm Hàn dùng tay ra hiệu cho thị nữ, bảo mẫu không cần đi theo, mình và hai tiểu cô nương đều nhìn quân cờ.

Hai người đánh cờ càng ngày càng chậm, cuộc cờ hiển nhiên đến chỗ quan trọng.

"Xem không hiểu." Lâm Thấm uất ức, kể khổ với Lâm Hàn.

Lâm Hàn nhỏ giọng nói: "Một hai năm sau, nhị ca sẽ dạy muội chơi cờ vậy. Đến lúc đó muội liền hiểu."

Lâm Thấm cong môi, miễn cưỡng khe khẽ thờ dài, "Được rồi."

Sắc mặt hai người đang đánh cờ nặng nề, cầm con cờ trong tay trầm ngâm hồi lâu, mới bằng lòng thả cờ.

"Người nào thắng?" Lâm Thấm nhìn không nhìn được, lôi kéo Lâm Hàn hỏi kết quả.

Cuộc cờ trước mắt này thật sự phức tạp, Lâm Hàn xem cũng choáng váng đầu, "A Thấm, nhị ca cũng không mấy hiểu rõ, phải là thế lực ngang nhau thôi."

Con người Lâm Thấm xoay lòng vòng, "Nói vậy là đại ca không có thắng?"

Lâm Hàn thuận miệng "uhm" một tiếng.

Cậu mặc dù còn tám bé, sức chơi cờ thường thường, cũng nhìn ra được Lâm Khai không có ưu thế rõ ràng.

Âm thanh "uhm" này vừa ra khỏi miệng, Lâm Hàn lại cảm thấy hối hận, "A Thấm hỏi chuyện này làm cái gì? Không phải nó muốn làm chuyện xấu chứ?" Trong lòng nghĩ như vậy, cậu vội vàng mắt dề mới sửa chuồng, "A Thấm, không cho mở miệng, cũng không cho...."

Mấy chữ "cũng không cho làm gì hết" này còn chưa nói hết, Lâm Thấm đã cười hi hi, vung bàn tay nhỏ mũm mĩm, đẩy loạn cuộc cờ!

Người trung niên áo lam bị giật mình, bỗng nhiên đứng người lên.

Lâm Khai cười như không cười liếc Lâm Thấm một cái.

Hai tay nhỏ của Lâm Thấm nắm chung một chỗ, lo lắng, chột dạ cười với hắn, rất là tội nghiệp.

Lâm Khai liền đứng dậy nói xin lỗi người trung niên áo lam, "Xin lỗi, Khuông thế bá, xá muội thật sự quá bướng bỉnh rồi." Rồi xoay người quát lớn đệ đệ và muội muội, "A Hàn, A Thấm, còn không mau bái kiến Khuông thế bá? A Hàn, đệ không có trông kỹ muội muội, mau xin lỗi Khuông thế bá thay muội muội." — rõ ràng là Lâm Thấm đẩy loạn cuộc cờ, hắn lại mắng Lâm Hàn.

Lâm Hàn không hề nói gì khác, "Dạ, đại ca." Quả nhiên muốn xin tội với Khuông thế bá, lại bị Khuông thế bá ngăn cản, "Nào có, trẻ con không hiểu chuyện thôi, cũng may mỗi một bước cờ ta đều nhớ, chúng ta xếp lại là được." Liên vươn tay xếp lại từng con cờ, trở về cục diện trước khi bị đẩy loạn.

Lâm Hàn không khỏi hít sâu một hơi.

Trí nhớ của vị Khuông thế bá này thật kinh người! Cuộc cờ phức tạp vậy, hắn lại nhớ hết từng bước!

"Ngài ấy làm gì vậy?" Lâm Thấm tò mò hỏi.

Sau khi Lâm Hàn kinh ngạc, thì nói với tiểu muội mình, "Khuông thế bá còn nhớ cuộc cờ, nên bá bày ra lại, để đánh tiếp với đại ca." Vị Khuông thế bá này thật là làm cậu vừa bội phục vừa kinh ngạc, thậm chí giọng nói của ông cụ non Lâm Hàn có hơi run rẩy.

Đầu óc cậu mơ màng, không để mắt đến Lâm Thấm bên cạnh.

Lâm Thấm ngoẹo đầu nhỏ suy nghĩ một lát, nhìn trộm xem đại ca, nhị ca và vị Khuông thế bá kia, thấy lực chú ý của mọi người đều không ở trên người bé, liền nảy ra ý hay, vươn tay nhỏ dốc sức đẩy hết con cờ trước mặt Khuông thế bá vào chính giữa, "Khuông thế bá, Khuông thế bá." Khuông thế bá kinh ngạc nhìn bé, "Làm cái gì vậy?" Lâm Thấm cũng không trả lời, trong lúc cấp bách liền ngửa lên khuôn mặt nhỏ nhắn, cho hắn một khuôn mặt tươi cười ngọt ngào.

Lâm Khai và Lâm Hàn nhìn thấy tiểu muội mình như vậy, cũng không hiểu. A Thấm, muội rốt cuộc muốn làm cái gì?

San tỷ nhi ở bên đều nhìn ngây người.

Lâm Thấm đẩy sạch sẽ con cờ trước mặt Khuông thế bá, mình thì đập bằng đá leo tới trên bàn đá, ngồi xếp bằng ở trước mặt Khuông thế bá, tươi cười, "Cháu tên là Lâm Thấm, không phải cầm trong lâm cầm, là chữ lâm từ hai chữ mộc, chữ thấm từ thủy và tâm, vị thế bá này, xin hỏi ngài tên gì?"

Tình cảnh này, ngay cả Lâm Khai và Lâm Hàn đã quen thuộc ngôn ngữ tính tình của tiểu muội mình cũng ngất.

Trên khuôn mặt hơi vàng của Khuông thế bá lộ ra nụ cười, "Cháu là tiểu Lâm Thấm, được, thế bá biết. Tiểu Lâm Thấm, cháu thích thế bá không?" Thấy mặt mũi Lâm Thấm tràn đầy tươi cười nhìn mình, nên cho là đứa nhỏ này nhất định rất ưa thích vị thế bá như mình, thường ngày trong nhà lại nuông chiều, nên mới có một chiều như vậy.

Lâm Thấm cười hì hì lắc đầu.

Khuông thế bá hơi ngoài ý muốn.

Hắn được giáo dục rất tốt, vượt chòm râu ngắn, ôn hòa nói: "Tiểu Lâm Thấm đã nói tên họ của mình, có qua có lại mới toại lòng nhau, thế bá cũng nên tự giới thiệu mới đúng. Tiểu Lâm Thấm, thế bá họ Khuông, tên Ý, tự Đắc Ý, hiệu Thanh Tuyền cư sĩ....."

Mắt Lâm Thấm sáng rực lên, "Đắc ý à, đắc ý à, thật thích!" Cảm thấy tự của Khuông thế bá vô cùng vừa lòng.

Khuông Đắc Ý nghe tiểu nữ hài nhi như ngọc điêu khắc ra này nói thích, trong lòng cũng vui mừng, mỉm cười nói: "Tiểu Lâm Thấm thích thế bá, có đúng hay không?"

Lâm Thấm non nớt nói: "Thích."

Khuông Đắc Ý vừa vui mừng, vừa khó hiểu, "Chuyện gì xảy ra? Lúc này mới lắc đầu, giờ lại nói thích, tiểu Lâm Thấm, cháu rất hay thay đổi."

Lâm Hàn hiểu rõ tiểu muội mình, sắc mặt thành khẩn nói: "Khuông thế bá, A Thấm lúc đầu không thích ngài, sau đó thích tự của ngài, liền cũng thích ngài rồi."

Khuông Đắc Ý.....

Ngươi nói vậy có nghĩa tiểu Lâm Thấm thấy hình dáng của ta thì không thích, chỉ thích hai chữ Đắc Ý này sao?

Lâm Khai cười khê, "A Thấm xuống trước có được không? Để đại ca đánh hết ván cờ này với Khuông thế bá."

"Không được." Lâm Thấm quả quyết lắc đầu.

Khuông Đắc Ý kỳ quái hỏi "Tại sao?"

Tiểu cô nương trước mắt này không cho hắn và Lâm Khai đánh cờ, hắn thật sự không nghĩ ra là do nguyên nhân gì.

Lâm Thấm vừa tức giận, vừa hơi uất ức, "Xem không hiểu!"

— cháu xem không hiểu, hai người đánh gì nữa chứ, đừng chơi nữa.

Khuông Đắc Ý liền vượt chòm râu nhỏ của hắn, bắt giác ngây dại.

Hắn sống hơn bốn mươi năm, chưa từng gặp tiểu cô nương nào như Lâm Thấm

Hắn cũng có nữ nhi, nhưng cũng không nuông chiều thành ra như vậy.

Lâm Thấm ngồi xếp bằng quay về phía Khuông Đắc Ý, Lâm Khai vừa lúc ở sau mông bé, muốn nói chuyện với bé rất là không tiện.

Lâm Khai từ từ đứng lên, đi tới bên người bé, dịu dàng nói: "A Thấm chớ quấy rối, đại ca đánh cờ với Khuông thế bá có ý nghĩa rất lớn...."

"Ngừng!" Lâm Thấm ngang ngược đưa ra cánh tay nhỏ, làm một dấu tay ngăn cản hắn, "Đại ca, nghe không hiểu!"

— chớ nói chuyện sâu xa với muội, nghe không hiểu.

Lâm Khai im lặng một hồi lâu, sâu xa nói: "Nhị tiểu thư, ta lại bị muội đánh bại một lần."

Khuông Đắc Ý hoàn toàn sững sờ.

Lâm Khai xin lỗi nhìn hắn.

"Ý trời như thế, ý trời như thế." Một hồi lâu, Khuông Đắc Ý tỏ vẻ phiến muộn, ngửa mặt lên trời thở dài.

Lâm Khai ôm lấy Lâm Thấm, Lâm Hàn dắt San tỷ nhi, huynh muội bốn người đồng loạt đưa Khuông Đắc Ý đến trước cửa lớn Lâm gia.

"Sao thế bá không ở lại một đêm, gặp mặt gia phụ một lần đây?" Lâm Khai nói.

Khuông Đắc Ý dịu dàng nói: "Hiền chất, hôm nay ta là thị giảng ở phủ Hoài Viễn vương, hôm nay xin Hoài Viễn vương Điện hạ nghỉ nửa ngày đến thăm bạn cũ, không dám kéo dài thời hạn."

Lâm Khai biết hắn có công vụ trong người, cũng không giữ lại nữa.

"Hoài Viễn vương điện hạ giá lâm An Định, sẽ ở An Bình vương phủ à?" Lâm Khai thuận miệng hỏi.

Trong thành An Định cũng có quận vương phủ, An Bình Quận Vương có cùng tổ phụ với đương kim hoàng đế, thế tử Cao Hiến từng đi học ở hoàng cung, số tuổi của hắn và Hoài Viễn vương không khác mấy, dĩ nhiên là quen biết. Hoài Viễn vương đến An Định, tự nhiên nên do An Bình Quận Vương phủ tiếp đãi.

Khuông Đắc Ý nói: "Chuyện này chưa biết, hôm nay điện hạ ở ngoài thành."

Liên ním cười leo lên con lừa của hắn, lệnh một thiếu niên thanh tú thay hắn dắt dây, Khuông Đắc Ý muốn ra khỏi thành.

Lâm Hàn kéo kéo áo Lâm Khai, nhỏ giọng nói với hắn mấy câu.

Lâm Khai khom lưng, tỉ mỉ nghe đệ đệ nói gì đó.

Lâm Thấm ở trong ngực hắn thoải mái tới gần, nghe say sưa ngon lành — về phần bé nghe hiểu không, thì trời mới biết.

Huynh muội ba người cũng không biết nói gì, chỉ thấy Lâm Thấm bốc đồng vươn cánh tay nhỏ ra ôm cổ Lâm Khai không thả, Lâm Khai cười, ôm chặt bé.

Lâm Khai gật đầu một cái, Lâm Hàn kêu gã sai vặt lên dọn đồ mấy câu, gã sai vặt liền đi thật nhanh.

Lúc trở ra, có người theo sau, dắt một con ngựa trắng.

Lâm Khai dặn dò đệ đệ, "Đệ mang San tỷ nhi trở về, A Hàn, chăm sóc tiêu biểu muội cho tốt." Lâm Hàn trịnh trọng đồng ý.

Lâm Khai ôm Lâm Thấm lên ngựa, "Khuông thế bá, ta đưa ngài đoạn đường." Một tay ôm muội muội, một tay giục ngựa giờ roi, đuổi theo Khuông Đắc Ý.

Bạn đang đọc truyện *Kiều Nữ Lâm gia* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 7

Năm con ngựa chạy nhanh ra khỏi cửa thành nam, thẳng tới ngoại ô.

Ở giữa là một con ngựa màu trắng, cổ ngẩng cao, hình thể tuấn mỹ, là ngựa quý khó được. Không chỉ có ngựa xinh đẹp, mà kỵ sĩ trên lưng ngựa cũng có phong cách hơn người, xinh đẹp vô cùng.

Người này dĩ nhiên chính là Lâm Đàm rồi.

Bốn người còn lại đều cười ngựa khỏe màu đen, lông ngựa lóe sáng, bốn chân mạnh mẽ, nhìn qua hết sức dễ xem, tướng mạo, vẻ mặt của bốn người trên lưng ngựa đều có nét riêng. Người trung niên theo sát ở bên cạnh Lâm Đàm thì thon gầy, người này chính là người mà Lâm Đàm xưng là Lương thúc, họ Lương tên Đống, là vị cao thủ võ lâm. Ngoài ra đều là thanh niên đáng người khôi ngô, vạm vỡ uy mãnh, là hộ vệ Lâm gia, tên Lâu Phương, Lâu Chương và Lâu Lan.

"Cũng không biết Tô tiên sinh bị thương thế nào, chúng ta mau chút đi!" Lâm Đàm nói to, chỉ ngại con ngựa chạy chậm.

"Giục ngựa bay nhanh, cho dù là trên đất bằng phẳng rộng rãi, cũng có nguy hiểm." Giọng điệu Lương Đống bình thản, trong lời nói lại chứa ý khuyên cáo, "Dù thuật cưỡi ngựa cao siêu, cũng cần luôn cẩn thận để ý, nếu không, sẽ không an toàn."

Lâm Đàm vui lên trong lòng, "Lương thúc là đang nhắc nhở ta. Hắn rõ ràng muốn nói, thuật cưỡi ngựa của người không mấy giỏi, địa thế nơi này lại không tốt, cao thấp bất bình, cưỡi nhanh vậy làm cái gì? Rất nguy hiểm có biết hay không? Lương thúc à, ý của thúc ta hiểu, tình của thúc ta cũng nhận, nhưng thúc lại không nói rõ là không cho ta chạy nhanh. Vậy ta liền tiết kiệm chút chuyện, làm như không nghe thấy rồi, hi hi."

Lâm Đàm phóng ngựa bay nhanh, vọt tới phía trước nhất.

Lương Đồng cau mày, hai chân kẹp chặt bụng ngựa, theo sát bên cạnh Lâm Đàm.

Đoàn người rất nhanh tới trước khách điểm Đồng Phúc mà Tô sư gia tạm thời nương thân.

"Đại công tử, Lương gia, ba vị tráng sĩ." Trong khách điểm có một ông lão khoảng sáu mươi tuổi đi ra, tự mình đến dắt ngựa cho Lâm Đàm, "Đại công tử, Lương gia, Tô sư gia được hương dân gần đây phát hiện giúp đưa tới, lão hủ thấy Tô sư gia bị thương, vừa cho người đến nhà môn báo án, vừa mau thay hần mời đại phu, may mắn thương thế cũng không đáng lo, đại phu băng vết thương cho hần xong liền đi, nói không cần lo lắng."

"Thương lão bản có lòng." Lâm Đàm khách sáo cảm tạ ông.

Thương lão bản hết sức khiêm tốn khách sáo, "Lâm đại nhân thanh liêm như gương sáng, năm trước ta bị bọn vô lại lường gạt, may mắn nhờ vào Lâm đại nhân chủ trì công đạo, lão cảm kích vô cùng. Bây giờ giúp Tô sư gia chính là báo đáp Lâm đại nhân, không phải là bốn phận của ta sao?"

Lâm Đàm lại khen ngợi Thương lão bản mấy câu, sắc mặt Thương lão bản vui mừng, luôn nói không có gì.

Trước cửa khách điểm có chiếc xe ngựa dừng đó, bánh xe màu đen, sườn xe bằng gỗ thiết, tạo hình tuyệt đẹp, cửa sổ nhỏ nhắn xinh xắn hai bên buồng xe được mở ra, tranh hoa điều điều khắc chung quanh trông rất sống động, giống như dục, sức sống dồi dào, trước xe có treo màn gấm đỏ thắm viền chỉ vàng, trong sự tráng lệ lại lộ ra vẻ phong tình uyển chuyển hàm xúc phong lưu của Giang Nam.

Chiếc xe ngựa này Lâm Đàm và Lương Đồng đều biết, là xe ngựa của Tô sư gia.

Sườn xe hoàn hảo không chút tổn hại, ngay cả màn gấm đỏ thắm cũng còn tốt.

diễn!đàn?lê!quý!đôn

"Nhìn không giống như là cướp tiền." Lâm Đàm quay một vòng ở chung quanh xe ngựa, trầm ngâm nói.

Lương Đồng cũng tới ngó qua, nói: "Quả thật không giống."

Tô sư gia ở trong phòng thượng đẳng của khách điểm, Lâm Đàm và Lương Đồng đi vào thăm.

Căn phòng nhỏ sạch sẽ, một chiếc giường lớn để ở góc phòng, trên giường có một nam tử ước chừng hơn 50 tuổi, sắc mặt hơi vàng, để chòm râu ngắn thưa ngời đó, cánh tay ông bị thương, dùng vải trắng bọc, tinh thần có vẻ cũng không tệ lắm, bị thương không nặng, nhưng, vải trắng lại có vài chỗ có máu rỉ ra, ông cũng chịu tội rồi.

Nhìn thấy Lâm Đàm đi vào, trên mặt ông hiện ra vẻ tức giận, hừ một tiếng, nghiêng đầu.

Lâm Đàm thân nhiên đi tới trước giường, cười nói: "Không phải ngài đã bói ti mi, tính lại tính, mới tính đến lên đường lúc đầu giờ Mẹo hôm nay sao? Thế nào, mới ra khỏi cửa thành, liền bị tặc nhân cướp." Ánh mắt rơi vào trên cánh tay bị thương của ông, vẻ mặt ghét bỏ, "Không chỉ bị cướp, còn bị thương chảy máu...."

"Người nói đủ chưa?" Tô sư gia thờ phỉ phò quay đầu, trợn mắt nhìn, "Tuổi không lớn, nói gỡ không ít, thật là om sòm!"

Lâm Đàm sờ mũi một cái, "Ta chỉ nói đôi câu lời thật, ngài liền thẹn quá thành giận? Thật là không có phong độ."

Tô sư gia khinh thường, "Hừ, lúc nào thì Tô Phát Y ta để ý phong độ chó má này? Ta từ trước đến giờ chỉ để ý lý, không quan tâm mặt mũi!"

Tô Quý mặt mũi thật thà đi tới, thận trọng cầm cái tô màu nâu, "Nhị thúc, ngài nên uống thuốc rồi."

Tô sư gia dùng tay áo bịt mũi, "Mùi gì thế, khó ngửi chết! Thôi, ta cũng không có gì đáng ngại, thuốc này không cần uống... A Quý, người đồ nó đi."

Tô quý kinh hãi, "Đồ đi? Nhị thúc, ngài.... Ngài không thể giấu bệnh sợ thầy...."

Lâm Đàm cầm lấy chén thuốc từ trong tay Tô Quý gửi một cái, "Cũng khó trách ngài không chịu uống... người liền thấy rất đáng."

Tô Quý ở bên rất muốn dậm chân, "Đại công tử, nhị thúc ta vốn không muốn uống thuốc, ngài không giúp khuyên nhủ, ngược lại.... Ngược lại....."

Lâm Đàm cầm chén thuốc nói, "Phát Y tiên sinh, ngài thay ta tính toán, ta đổ chén thuốc này vào bồn hoa nào, thì hoa sẽ nở đẹp hơn?"

Trên bệ cửa sổ trong phòng dường hai chậu hoa cúc, một chậu trắng thuần, một chậu màu tím nhạt.

Sắc mặt Tô sư gia biến đổi mấy lần, giận dưng dưng vờn tay, "Đưa đây!" Lâm Đàm tươi sáng cười một tiếng, theo lời chuyển chén thuốc trong tay tới.

diễn!đàn?lê!quý!đôn

"Tuyệt đối đừng đập." Tô Quý lo lắng nhìn, đưa hai tay ra, chấp tay cầu khẩn.

Tô sư gia ngó cũng không thèm ngó một cái, giờ chén lên, uống một hơi cạn sạch thuốc.

Lâm Đàm giều cợt: "Thì ra ngài tính đi tính lại, chén thuốc này không cho hoa cúc trắng, cũng không cho hoa cúc tím, mà là nên đến trong bụng ngài sao?" Tô sư gia quay mặt sang không để ý tới nàng, Lâm Đàm sờ cằm, lăm bằm lăm bằm, "Ừ, ta cảm thấy đây là lần chính xác nhất mà ngài tính được từ xưa đến nay, chén thuốc này đồ thật đúng chỗ."

Lương Đồng luôn lặng yên đứng ở cửa, đến lúc này, cũng nhìn không được, lộ ra nụ cười.

Tô sư gia ngửa đầu lên trời, dừng dung, không để ý ai.

Tô Quý thấy nhị thúc hẳn vui vui về về uống thuốc, liền mừng rỡ, vội vàng tiến lên nhận lấy chén thuốc, dâng viên mứt hoa quả lên, "Nhị thúc, thuốc quá đắng rồi, ngài ăn chút ngọt."

Tô sư gia trừng mắt liếc hẳn một cái, lấy mứt hoa quả, bỏ vào trong miệng.

Lâm Đàm tùy ý ngồi xuống ở mép giường, "Ai, sao lại gấp tai kiếp, nói ta nghe vói, cho ta mở rộng tầm mắt." Trên mặt Tô sư gia lộ ra vẻ mặt quái dị, "Đang đi trên đường liền bị cướp, không có gì đặc biệt."

Lâm Đàm cảm thấy có cái gì không đúng, "Phất Y tiên sinh, ngài làm phụ tá cho cha ta nhiều năm, tự mình tra hỏi không biết bao nhiêu vụ án, tự nhiên quen thuộc quá trình tra án. Lúc này ta hỏi ngài vì sao gấp tai kiếp, có phải ngài nên nói cho ta biết gấp tai kiếp khi nào, ở chỗ nào, giặc cướp có bao nhiêu người, khẩu âm gì, chỗ nào đặc biệt...."

Tô Quý không có ánh mắt ở bên cạnh nói thêm, "Khẩu âm của vùng khác đó."

Tô sư gia giận dùm dùm trừng mắt liếc hẳn một cái.

Tô Quý rút cổ, xấu hổ cúi đầu.

diễn!đàn?lê!quý!đôn

"Khẩu âm vùng khác?" Lâm Đàm nhướn mày.

"Đúng." Con giận còn sót lại của Tô sư gia chưa hết, lại trợn mắt nhìn Tô Quý hai lần, mới miễn cưỡng nói: "Bọn họ có bảy tám người, tất cả đều dùng khăn đen che mặt, mặt thì không thấy được, âm thanh lại nghe được rõ ràng, bọn họ nói mấy lời giang hồ, còn nói..... Còn nói....." Gương mặt vàng vọt của Tô sư gia lại đỏ ửng.

Tô Quý chôn đầu thấp hơn.

Lâm Đàm đứng lên, dạo bước trong phòng, "Thức cháu hai người sáng sớm bắt đầu ra thành, lúc ấy nên là người đi đường thừa thớt, nhưng khi hai người ra khỏi thành, sắc trời đã sáng lên, cũng không phải thời điểm tốt để cướp tiền; hai người đi cũng không coi là xa, còn chưa tới nơi xa như U Tích, cũng không phải chỗ tốt để cướp tiền; nhưng hai người cố tình lại bị cướp.... Đối phương rốt cuộc muốn gì chứ? Nếu muốn cướp tiền...."

Ánh mắt nàng rơi vào trên người Tô sư gia, khoe miệng giật giật, "Khối ngọc bội của ngài trị giá mấy lượng bạc, lại giắt bên hông, dễ thấy như vậy, bọn họ lại để lại cho ngài, thì chắc không muốn cướp tiền rồi? Xe của ngài cực kì hoa lệ, bọn họ cũng không cần."

"Nếu muốn báo thù, vậy cũng không đúng, bọn họ có bảy tám người, hai người chỉ có hai thức cháu, nếu bọn họ muốn báo thù, thì không chỉ bị thương cánh tay, còn Tô quý bình yên vô sự."

"Không phải cướp tiền, không phải báo thù, vậy vì cái gì chứ? Chẳng lẽ là.....?"

Lâm Đàm quay đầu nhìn về phía Tô sư gia, trong đôi mắt có rất nhiều ý chế nhạo.

Gương mặt Tô sư gia đỏ rồi lại trắng, hết trắng rồi đỏ, tức giận thối rầu.

Lâm Đàm nghĩ đi nghĩ lại, ôm bụng cười lăn lộn, "Chẳng lẽ là cướp sắc? Thật sự là cướp sắc?" Nàng cười đến đứng không vững, ngồi xuống ghé dựa, nín cười xem xét khuôn mặt cháy vàng, chòm râu lưa thưa của Tô sư gia, "Phất Y tiên sinh, những giặc cướp này thật là.... Ánh mắt độc đáo...."

Không chỉ Lâm Đàm cười đến đau bụng, cả Lương Đồng cũng quay lưng lại, bả vai co rúm, hiển nhiên thật sự nhìn không được, quay về phía tường cười trộm.

Tô sư gia vỗ giường thật mạnh, "Cười cái gì, có gì đáng cười! Đại Lang ta cho ngươi biết, Tô Phất Y ta tinh thông Chu Dịch, quẻ của ta không bao giờ sai, ta tính hôm nay giờ Mẹo ra khỏi thành, đã nói lên giờ này ra khỏi thành nhất định là tốt nhất, lành nhất!" Ông xấu hổ khác thường, mặt đỏ bừng, lớn tiếng nói: "Ta không có coi sai! Nếu không phải sáng sớm nay ta ra khỏi thành, sao gặp phải chuyện này? Nếu không gặp phải chuyện này, ta làm sao lại biết, làm sao biết....."

"Biết cái gì?" Lâm Đàm cười dài nhìn ông.

Tô sư gia lại tức tối không chịu nói.

Lương Đồng dụ dàng nói: "Lần này đại công tử tiến đến, thứ nhất là thăm hỏi tiên sinh, đón ngài trở về thành, thứ hai là muốn tra rõ chuyện này, lòng bất giác cướp. Tô tiên sinh, mong rằng ngài hãy kể ra hết, để ta hiệp trợ đại công tử tra án cũng được hiểu rõ."

Tô sư gia tức giận nói: "Tra cái gì? Có gì mà tra! Không phải là có một đám cướp không có mắt cũng không có đầu óc cướp sai xe...." Ông tức giận đặng đặng mà nói, thấy ánh mắt tòa nộ cười của Lâm Đàm, không khỏi có chút nhục chí, liền ngưng.

"A, thì ra là có người cướp sai xe." Lâm Đàm sáng tỏ.

Tô sư gia tròn mắt nhìn Lâm Đàm vài lần, buồn buồn nằm vật xuống, "Người bị thương muốn nghỉ ngơi, những người không có phận sự xin cứ tự nhiên." Lâm Đàm cố ý cười nói: "Ài, ta đặc biệt tới đón ngài trở về thành, nếu như ngài có thể lên đường, vậy thì chúng ta trở về đi, như thế nào?" Tô sư gia hừ một tiếng, nhắm hai mắt lại.

Lâm Đàm cười cười, nháy mắt với Lương Đồng, Tô Quý, ý bảo bọn họ đi ra ngoài với mình.

Đến bên ngoài, Tô sư gia không có ở trước mắt, Tô Quý mới có lá gan nói chuyện, nhỏ giọng kể với Lâm Đàm, "Bản lĩnh của bảy tám người này cực tốt, ngăn chúng ta lại xong liền ném ta ra ngoài, mông ta chạm đất, mặc dù nhìn không đau, nhưng đến nay mông vẫn còn đau! Bỏ qua ta, bọn họ liền từ trong buồng xe bắt nhĩ thúc ta ra, thấy nhĩ thúc ta, bọn họ đều ngây người, một đại hán vạm vỡ kêu thất thanh: 'Không phải nói giai nhân mười sáu à, sao lại là lão già hòm hèm!'" Tiếng kêu của hắn rất lớn, Nhĩ thúc ta nghe được, ta cũng nghe được....."

"A Quý, người đi đâu vậy? Cút vào cho ta!" Trong phòng truyền ra tiếng mắng của Tô sư gia.

"Dạ, tới ngay, tới ngay đây!" Tô Quý cuống quýt xoa người muốn đi về, trước khi đi dõn dập nói: "Bọn họ có khẩu âm kinh thành cũng có khẩu âm Tứ Xuyên, hùng hùng hổ hổ, nói bị người ta lừa rồi, sáng sớm đã chờ ở chỗ này, uống phí hơi sức. Một tên mặt đen muốn giết thúc cháu ta cho hả giận, lại bị một thanh niên bên cạnh quát, không cho hắn gây chuyện, nhưng nam tử mặt đen kia tức giận trong lòng, vẫn cho nhĩ thúc ta một đao, mắng ông ấy xấu xí....."

Tiếng mắng của Tô sư gia càng gấp, Tô Quý không dám nói nhiều nữa, vội vã vái chào, chạy nhanh đi.

Lâm Đàm và Lương Đồng bèn nhìn nhau cười.

Thì ra giặc cướp muốn cướp một vị giai nhân mười sáu, có lẽ vì chiếc xe ngựa của Tô sư gia có màn che tươi đẹp hoa lệ, làm cho người ta hiểu lầm, Tô sư gia mới bị cướp.

Giặc cướp cướp sai người, nói cách khác, bọn họ vốn tính toán chặn cướp một nữ nhân ngồi xe ngựa ra khỏi thành cùng giờ, cùng địa điểm với Tô sư gia. Có thể ngồi xe ngựa tốt vậy, nàng kia chắc hẳn không giàu cũng quý, như vậy, vì sao nàng ta phải sáng sớm ra cửa? Hà có gì chỉ có một chiếc xe ngựa? Chuyện này có vẻ rất quái dị.

Ngoài khách điểm có mấy bộ khoái đi tới.

Bộ khoái cầm đầu họ Chữ tên Lộc, nhận ra Lâm Đàm, vội xuống ngựa hành lễ, "Đại công tử ngài đã tới, thật tốt, thuộc hạ đang có chuyện quan trọng hồi bẩm." Từ trong ngực lấy hai viên bi bằng vàng ra cung kính trình lên, "Thúc cháu Tô sư gia đã bị tập kích cách nơi này hai ba dặm, thuộc hạ đi tra xét, trên đất có thể nhìn thấy dấu chân ngựa lộn xộn, vết bánh xe, còn có mấy vết máu. Vết máu không nhiều lắm, chắc do cánh tay Tô sư gia bị thương rồi chảy xuống. Trong bụi cỏ dưới sườn núi thì phát hiện cái này."

Lâm Đàm nhận lấy nhìn xem, "Vàng ròng sao? Có vẻ bọn giặc cướp này rất xa hoa. Lương thúc, người xem." Liền đưa cho Lương Đồng.

Lương Đồng cầm viên bi vàng nhìn cẩn thận, trầm ngâm nói: "Thế gian có rất nhiều người dùng bi làm đạn, nhưng hòn đạn dùng vàng ròng làm thành, ta chỉ từng nghe nói một người...." Ánh mắt Lâm Đàm sáng lên, "Là ai?" Lương Đồng cau mày, "Là một gã người trong giang hồ, người đó là con nhà giàu, xa xỉ thành tánh, xưa nay thích tiêu xài, hao hết gia sản rồi, thì đến Trung vương phủ làm môn khách."

Giặc cướp có khẩu âm kinh thành, môn khách vương phủ, hòn đạn bằng vàng....

Chuyện này thật phức tạp.

Lương Đồng trả viên đạn vàng lại cho Chữ Lộc, nói: "Đại công tử ở chỗ này với Tô tiên sinh, ta mang huynh đệ Lâu Phụng đi qua kiểm tra một phen, sau đó liền trở về."

Lâm Đàm gật đầu, "Làm phiền Lương thúc."

Chữ bỏ đầu vội lấy lòng: "Lương gia, ta dẫn đường cho ngài." Lương Đồng gật đầu, lên ngựa với đám người Lâu Phụng, Lâu Chương, liền đi.

Tô Quý mặt ủ mày ê đi ra, "Xin lỗi, đại công tử, nhĩ thúc ta còn giận dữ...." Lâm Đàm không nhịn được cười một tiếng, "Không sao, tính tình của ông ấy ta còn không biết sao? Qua một lát là tốt. Người cẩn thận hầu hạ, ta đi ăn tô mì. Chờ ta trở lại, bảo đảm ông ấy sẽ trời quang trăng sáng."

Gần khách điểm này có một quán bán mì nhỏ, quán mặc dù đơn sơ, nhưng mì thịt bò lại ngon. Khi A Đàm đi ngang qua, mặc dù không đói bụng, cũng

muốn đi ăn một chén.

Tô Quý quy củ nói, "Dạ, đại công tử."

Lâm Đàm cười cười, đi ăn mì.

Bạn đang đọc truyện *Kiều Nữ Lâm gia* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 8

Bên đường đất có căn nhà nhỏ, tuy nói đơn sơ, nhưng dọn dẹp sạch sẽ. Trước nhà đắp lán cỏ, dưới lều có sắp xếp bàn ghế ngay ngắn, hai bên có hai cây cột đứng thẳng, trên gậy treo chiều bài ngay ngắn, một cái viết chữ "Trà", một cái viết chữ "Mì", đón gió tung bay, rất có ý cảnh.

Đây là một quán trà, kiêm tiệm mì đơn giản chuyên cung cấp đồ cho khách đi đường, để người đi đường dừng lại nghỉ ngơi.

Thời tiết đầy nắng, trong quán trà đơn sơ mà sạch sẽ có vài nhóm người ngồi chung, có người uống trà, có người ăn mì.

Trong đó làm người khác chú ý nhất là một công tử trẻ tuổi mặc áo dài màu xanh nhạt, sắc mặt sáng sủa hồng hào giống như dương chi bạch ngọc, tuấn tú tao nhã, tác phong nhanh nhẹn.

Phan bá tự mình đem một chén mì thịt bò nóng hổi tới đây, "Xin từ từ dùng."

Công tử trẻ tuổi cười nói: "Phan bá, mì thịt bò của ngài là nhất, ta ăn trăm lần cũng không chán." Cúi đầu hít hà, trên khuôn mặt tuấn tú hiện ra vẻ say mê.

Nếu như hần vốn bay bổng bồng bềnh, giống như một vị tiên lạc vào phàm trần, lúc này hần lại nhiễm khói lửa nhân gian, dễ thân đáng yêu giống thiếu niên nhà bên.

Mấy người khách qua đường nhìn trộm hần, ánh mắt sáng quắc, ngứa ngáy trong lòng, thật muốn qua nói mấy câu, xem có thể kết bạn, chiếm chút tiện nghi hay không. Nhưng ánh mắt của công tử trẻ tuổi kia có ý vô ý xẹt qua, cặp mắt sáng ngời, sạch sẽ trong suốt giống như đá quý màu đen mới được nước mưa tẩy rửa, mấy vị khách thương đột nhiên tự thấy hổ thẹn, nên cùng nhau cúi đầu, không dám nhìn hần nữa.

Nhân vật như vậy, phong thái như vậy, phẩm phụ tục tử nhìn lâu hần mấy lần, cũng sẽ tiết độc hần.

Phan bá xem xét chung quanh, nhỏ giọng hỏi: "Hay là ngài đổi vào nhà ngồi?"

Công tử trẻ tuổi cười lắc đầu, "Tuyệt đối đừng, ta bốn ba nửa ngày, có chút mệt mỏi, lúc này muốn hóng gió, hưởng dụng một tô mì thịt bò mỹ vị, ngài chó đuôi ta vào trong nhà, ngộp lắm."

Hần cực đẹp, âm thanh cũng khác nam tử tầm thường, trong sự trong trẻo lại có chút uyển chuyển, nghe cảm động khác thường.

Phan bá cười nói: "Vâng, nghe ngài."

Công tử trẻ tuổi tùy ý cười mở cười một tiếng, từ trong ví bên hông lấy ra một thỏi bạc vụn, đưa cho Phan bá.

"Ngài ăn mì đã trả tiền rồi mà, chỗ này cũng quá nhiều." Phan bá hết sức nhún nhường.

"Giữ đi, lần tới trở lại ăn." Công tử trẻ tuổi nói cười ríu rít.

Phan bá hết cách, không thể làm gì khác hơn là nhận đỉnh bạc vụn này, "Một tô mì mới mười văn tiền, nhiều đây đủ cho ngài ăn rất lâu đấy."

Phan bá đang muốn tránh ra, công tử trẻ tuổi đang muốn giờ đùa ăn mì, thì bên tai chợt truyền đến tiếng vỗ ngựa chính tề!

"Đại đội nhân mã." Khách thương, khách qua đường cũng nghe được âm thanh này, ríu rít nhìn sang con đường đất.

Bụi đất tung bay, một đội quân sĩ thật dài mặc khôi giáp, cỡi ngựa to, gào thét mà đến!

Mấy tên khách thương rún cổ lên ngấm bên ngoài, chờ thấy nhóm người này đến trước quán trà, cùng nhau dừng lại, cũng bị sợ đến đổi sắc mặt.

Quan binh cậy mạnh, thương nhân lui tới các nơi, bị quan binh làm cho thiệt thòi nhiều rồi, nhìn thấy bọn họ liền lùi lùi.

Chờ hơn mười quan quân mặc khôi giáp vây quanh quý nhân mặc áo tím đi tới quán trà thì mấy tên khách thương này càng thêm run sợ trong lòng, mì cũng không ăn, trà cũng không uống, để tiền bạc xuống, liền lạng lẽ chuồn ra bên ngoài.

Không chỉ vài tên khách thương kiến thức rộng kia, cả mấy người qua đường khác cũng cảm thấy không đúng, lòng thất khiếp sợ, bèn buông chén, để đĩa xuống, kéo đôi chân nặng nề đi ra ngoài, về mặt kinh hoàng lại nhếch nhác.

Phía dưới lều đơn sơ chỉ còn lại một người, chính là công tử áo xanh phong độ nhanh nhẹn kia.

Hắn đang vui đầu ăn mì.

Mì thịt bò Phan gia ăn thật ngon, phía thức ăn ngon, thì hắn không để ý gì khác.

Có binh sĩ tới bàn, đặt nệm gấm màu xanh thêu rồng vàng viền chỉ vàng xuống, cho người áo tím ngồi xuống.

Hắn hơn 20 tuổi, người mặc áo gấm đẹp đề màu tím, mặt mũi như đao khắc, tuấn mỹ tinh xảo lại lộ ra vẻ cương tráng cương nghị, trông mắt thâm thúy, sâu không thấy đáy, làm người ta không dám nhìn thẳng.

Chân Phan bá run lên, nơm nớp lo sợ dùng khay bưng tới một ly trà, một chén mì.

Thị vệ Đặng Hợp nhận lấy khay, dùng ngân châm thử xong, mới nâng đến trước mặt người áo tím, "Điện hạ, mùi vị thôn quê, chỉ sợ khó có thể vào miệng."

Cao Nguyên Diệu nói: "Không sao."

Thanh âm của hắn rất hay, âm thanh trầm thấp lại hùng hậu, tuy chỉ nói hai chữ ngắn ngủn, nhưng dư âm nghe được vẫn còn vang vọng bên tai, rung động đến tâm can.

Đặng Hợp cung kính để khay xuống, lui sang một bên.

Cao Nguyên Diệu còn chưa kịp đưa tay cầm chiếc đĩa lên, phía trước liền truyền đến một tiếng "Vèo ——" sắc bén to rõ, một mũi tên sắc bén lóe sáng phá gió mà tới!

Mũi tên nhọn tới rất nhanh, nhanh như tia chớp!

Cao Nguyên Diệu vẫn bình tĩnh như cũ, đưa tay lấy bội kiếm treo bên hông. Một quan quân bên cạnh phẫn đấu quên mình nhào tới, chỉ nghe một tiếng "Phập ——" mạnh, mũi tên bằng sắt, vô cùng sắc bén đã đâm vào đầu vai binh sĩ kia!

"Bảo vệ điện hạ!" Binh sĩ kia như đã quên vết thương của mình, không để ý máu tươi đang chảy ra, lớn tiếng ra lệnh.

Quan quân còn lại chỉ sững sờ chốc lát, liền kịp phản ứng, rối rít giương đao, tạo thành một vòng tròn xung quanh Cao Nguyên Diệu. Hơn mười người áo đen che mặt từ bên cạnh tuôn ra, không nói gì chỉ lo chém tới, quan binh hươu kiếm chống đỡ, quán trà đơn sơ lập tức biến thành chiến trường, thích khách đều là từ sĩ dũng mãnh, còn quan quân đều là cao thủ bản lĩnh nhanh nhẹn, hai bên đem hết toàn lực giao chiến, ánh đao bóng kiếm, đặng đặng sát khí, gió tanh mưa máu, tiếng động ầm ầm!

Chung quanh chém giết như vậy, nhưng công tử trẻ tuổi vẫn trầm ổn ngồi ăn mì.

Sống lưng hắn rõ ràng tạo nhả gầy yếu, nhưng lúc này lại lộ ra vẻ kiên định và cương nghị khác thường.

Binh lính Cao Nguyên Diệu mang đến rất nhiều, lại không thiếu cao thủ, những người bị mặt kia cũng chỉ có thể dựa vào đánh bất ngờ, thừa dịp người ta không đề ý, đợi các binh sĩ tỉnh ngộ lại, dù bọn họ liều mạng thì cũng không có cơ hội. Nhân số cách xa rất lớn, chưa quá thời gian nửa chung trà, mấy người bị mặt đã không có sức chống cự.

"Để lại người sống!" Cao Nguyên Diệu trầm giọng phân phó. Đáng tiếc, những người bị mặt này hiển nhiên đều là từ sĩ, lúc sắp bị bắt thì toàn bộ đều vung đao tự vận. Quán trà lúc này còn sạch bóng, mà trong chớp mắt đã có mấy cái xác chết, vừa kinh khủng vừa máu tanh.

Đội người ngựa này trang bị rất đầy đủ, rất nhanh liền có quân y tới đây băng bó vết thương, kiểm tra thương thế cho quan binh bị thương, lại có chuyên gia tới xử lý thi thể, ghi chép hết tướng mạo, dấu vết đặc biệt trên cơ thể, đồ trang sức trên người, binh khí, chiều thức của những người bị mặt, đầu ra đây. Phan bá và hai người làm đều bị sợ đến hôn mê bất tỉnh, một vài người liền đi qua đỡ họ dậy, đánh thức họ, nhẹ nhàng an ủi, "Thích khách mà thôi, đã giết hết, không cần sợ."

Tất cả đều tiến hành rất hợp lý, chỗ không hài hòa duy nhất, chỉ có vị công tử trẻ tuổi vẫn đang im lặng ăn mì.

Hắn không hề ngừng ăn mì, mặc dù khi quan binh và thích khách đánh nhau kịch liệt, hắn cũng chưa từng ngừng ăn mì.

Đội đánh xong, xử lý xong, một chén mì thịt bò như mỹ vị nhân gian, ngay cả một giọt nước cũng không còn dư lại.

Hắn rất trấn tĩnh, quá trấn tĩnh rồi, làm cho người ta rất khó tin tưởng, hắn không hề liên quan đến đám người bị mặt kia.

Thông thả ung dung ăn xong một muống cuối cùng, công tử trẻ tuổi vừa lòng híp mắt, từ trong ngực lấy ra một cái khăn tay trắng như tuyết, lau khóe miệng.

Sau đó, hắn thân nhiên đứng lên, đi ra khỏi quán.

Đặng Hợp liền nhảy ra, ngăn ở trước mặt hắn.

"Vị công tử này, người có thấy hôm nay có chuyện gì bất thường hay không?" Đặng Hợp mặc dù đầy bụng nghi vấn, nhưng vẫn hỏi khá lịch sự.

"Có." Công tử trẻ tuổi cười yếu ớt, "Nếu là bình thường, ông chủ nên châm ly nước trà ấm áp tới đây cho ta uống, nhưng mà hôm nay, sợ là ông ấy không có tâm tình này."

— đầu chỉ không có tâm tình, bây giờ Phan bá cả đường cũng không đi được rồi.

"Chỉ như vậy?" Sự nghi ngờ trong mắt Đặng Hợp càng sâu hơn.

"Chỉ vậy." Công tử trẻ tuổi nói chắc chắn.

"Như vậy...." Đặng Hợp nhướng mày, vẻ mặt mơ hồ chứa ý uy hiếp, "Mỗi lần các hạ gặp ám sát, đều trấn định tự nhiên vậy sao? Các hạ có thể thông dong ăn xong một chén mì trong tiếng la to à?"

Không thể chứng minh người này nhất định có cầu kết với thích khách, nhưng hắn lại rất quái dị, thật sự quá quái dị.

"Chưa nói tới trấn định tự nhiên." Giọng nói của công tử trẻ tuổi tự nhiên, không màng danh lợi, "Nhưng trả tiền rồi, không ăn đáng tiếc."

Dáng vẻ của hắn đẹp đẽ, phong thái thanh tú, một bộ áo xanh, tao nhã như không nhiễm bụi trần, cũng không có vẻ ngạo mạn ngang ngược kiêu căng, lại tự có một loại khí phách làm người ta không dám tùy ý nhiễm độc, thật rung động lòng người.

Tuy là đã ngoại hoang vu, phong cảnh cũng không đẹp, nhưng không biết sao, gặp được hắn, liền làm người ta nghĩ đến một câu thơ rất hay, thí dụ như "Có người quân tử, mọi người mãi mãi không quên", hoặc như "Quân tử có một không hai, người cứ như là ngọc".

Cao Nguyên Diệu nhìn chăm chăm vào hắn một lúc lâu.

Xinh đẹp như vậy, lại là..... Nam nhân?

"Xin hỏi cao tính đại danh của công tử?" Cao Nguyên Diệu chậm rãi hỏi.

Công tử trẻ tuổi trầm mặc chốc lát, liền chấp tay nói: "Lâm Khai."

Bạn đang đọc truyện *Kiều Nữ Lâm gia* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 9

Bốn mắt nhìn nhau, "Lâm Khai" vẫn thân nhiên, trông mát trong suốt, sáng ngời trong sáng như nước suối giữa núi.

Hai mắt Cao Nguyên Diệu thì cứ như nhiễm mực, sâu thẳm lạnh lùng, tựa như nước lạnh đầm sâu, vẻ mặt an tĩnh trầm mặc không hề chuyển biến, lại cất đầu dòng nước ngầm và sự nguy hiểm.

Cao Nguyên Diệu tỉnh táo giơ tay lên ra dấu một cái, một thị vệ mặc giáp, tướng mạo lịch sự phía sau hắn lấy một quyển trục từ trong ngực ra, tìm đến vị trí thành An Định, lớn tiếng đọc: "Lâm Khai, 16 tuổi, da trắng, thon dài, đẹp đẽ, là trưởng công tử của tri châu Lâm Phong ở An Định châu..."

"Lâm Khai" nhướng mày, trên mặt lộ ra vẻ kinh ngạc.

Khóe miệng Cao Nguyên Diệu hơi nhếch lên, nhẹ đến mức rất khó phát hiện.

Mặt trời chiều ngã về tây, gió mát thổi phát phơ, ống tay áo màu tím rộng rãi của Cao Nguyên Diệu bị thổi bay lên trong gió, tựa như chim ưng giang cánh. Mà "Lâm Khai" đứng đối diện hắn thì mặt lộ vẻ kinh ngạc, môi anh đào hơi nhếch, dung nhan như ngọc hiện ra mấy phần mê mang như con thú nhỏ.

Đặng Hợp thấy Cao Nguyên Diệu và "Lâm Khai" như thế, chợt sinh ra cảm giác không ổn. Hai người bọn họ thế nào..... Một người giống chim ưng, một người giống thỏ trắng nhỏ, thỏ trắng nhỏ mơ mơ màng màng, mắt chim ưng lộ vẻ tham lam và yêu thích, giống như muốn đưa móng vuốt ra bắt thỏ trắng nhỏ về nhà! Điều này không thể được, 1 ngàn lần 1 vạn lần không được. Điện hạ, Lâm Khai mặc dù phong hoa tuyệt đại, nhưng hắn là nam nhân, người..... người không thể coi trọng một nam nhân! Người hơn 20 tuổi rồi, vẫn không chịu nạp phi, trong kinh đã có lời đồn đãi nói người thích nam nhân rồi, nếu như người thật coi trọng một nam nhân, thì hậu quả khó mà lường được!

Bảo vệ thỏ trắng nhỏ! Bảo vệ thỏ trắng nhỏ! Đặng Hợp đẩy lên hùng tâm tráng chí.

Bảo vệ thỏ trắng nhỏ chính là bảo vệ danh tiếng của chim ưng!

Hắn thở ra một hơi thật sâu, dự định đồng dục khuyên Cao Nguyên Diệu thả người, "Điện hạ, người này phù hợp với ghi chép trong tài liệu, 16 tuổi, da trắng, thon dài, đẹp đẽ, là trưởng công tử của Lâm tri châu, thân phận xác định không thể nghi ngờ, nên thả hắn ra! Thuộc hạ nguyện dùng tánh mạng bảo đảm, Lâm đại công tử tuyệt đối không có bất cứ vấn đề gì!"

Nhưng hắn còn chưa kịp mở miệng, Cao Nguyên Diệu đã trầm tĩnh vờn cánh tay, "Lâm đại công tử, xin mời!"

dien-danle-quydon

Vui vui về về thả người.

Lời nói hùng hồn đã đến bên mép, Đặng Hợp không thể làm gì khác hơn là nuốt trở vào.

Suy nghĩ nửa ngày, châm chước lựa lời nửa ngày, cuối cùng cả cơ hội mở miệng cũng không có, Đặng Hợp rất là khó chịu.

Trong lòng khó chịu, miệng cũng khó chịu.

"Lâm Khai" đưa ra hai ngón tay dài nhọn bỏ vào trong miệng, phát ra một tiếng huýt trong trẻo.

"Làm gì?" Đặng Hợp theo bản năng thị vệ, sắc mặt biến đổi, tay đề trên chuôi đao, lạnh lùng quát.

"Lâm Khai" bình bình thản thản, "Nào có. Ta cần ăn, thì ngựa của ta cũng cần ăn. Ta ăn mì ở đây, nên thả ngựa ra, cho nó ăn cỏ gần đây. Huyết gió chỉ để kêu ngựa chạy đến để đưa ta về nhà."

Một con ngựa màu trắng chạy tới, màu lông sáng bóng xinh đẹp, hình thể tuyệt đẹp, cất bước nhẹ nhàng, nhìn qua cực kỳ cảnh đẹp ý vui. "Lâm Khai" nhìn như gầy yếu lại đưa ra tay ngọc thon thon bắt lấy dây cương, nhẹ nhàng bay người lên trên ngựa, tay cầm dây cương, cười nhạt nhẽo, "Tạm biệt, có duyên gặp lại!"

Giọng nói cất lên, tuấn mã màu trắng, thiếu niên áo xanh, cứ thế đi mất.

"Thiếu niên nhẹ nhàng, công tử hiếm có." Đặng Hợp đưa mắt nhìn hắn đi xa, trong lòng sinh ra vẻ hâm mộ.

Cao Nguyên Diệu đưa mắt nhìn phương xa, đôi mắt như đầm nước sâu nổi lên gợn sóng nhẹ.

-diendan-lequy.don

Bất tri bất giác, sắc trời đã tối.

Một vị trung niên hơn 40 tuổi cười con lừa xám, mang theo tiểu động, chậm rãi từ đi tới từ huyện Lương Nguyên.

"Khuông tiên sinh, ngài trở lại." Một quân sĩ rất có ánh mắt thấy hắn, vội ân cần nghênh đón, dìu xuống con lừa.

Khuông tiên sinh cười dặn dò, "Lừa của ta, phiền người cho nó ăn." Quân sĩ này là binh sĩ cấp thấp, bình thường cũng không có cơ hội giao thiệp với Khuông tiên sinh, nghe vậy mừng rỡ, gật đầu liên tục, "Nhất định, nhất định!" Liên kéo con lừa đi, dứt cò cho nó ăn.

Khuông tiên sinh đi vào trong quán trà, hành lễ với Cao Nguyên Diệu xong, ngồi xuống nói chuyện.

"Tiên sinh vào thành thăm bạn, vui vẻ không?" Cao Nguyên Diệu hỏi.

Khuông tiên sinh cười nói: "Ta đi vội vàng, không đưa thiệp trước nên bằng hữu không ở nhà, chỉ gặp được trưởng tử của hắn. Phong thái hơn người, thật là một vị công tử hiếm có. Có nhi tử như thế, thật vui mừng giùm bằng hữu."

Một thị vệ bên cạnh Cao Nguyên Diệu không khỏi chen miệng, "Thật đúng dịp, chúng ta cũng vừa gặp một vị công tử hiếm có." Liền đẩy Đặng Hợp, "Lão Đặng, người làm khó người ta nửa ngày, người ta chỉ nhẹ nhàng nói một câu, ‘ giao tiền xong rồi, không ăn đáng tiếc ’."

Đặng Hợp cảm khái, "Đúng vậy, phong thái của Lâm gia đại lang, ta lần đầu mới gặp trong đời." Nói xong liền thuật lại chuyện vừa rồi từ đầu đến cuối.

Trên mặt Khuông tiên sinh hiện ra vẻ mê mẩn.

"Đại lang Lâm gia?" Hắn hơi hồ đồ, "Vị công tử kia nói, hắn là đại lang Lâm gia?"

"Có gì không đúng sao?" Đặng Hợp hỏi.

Khuông tiên sinh gãi gãi đầu, "Nhưng, ta mới từ Lâm gia trở lại. Lâm tri châu không ở trong thành, con lớn nhất của hắn tiếp đãi ta, còn đưa ta đến ngoài

thành, đến ngã ba đường, chúng ta mới chia tay...."

"Hả?" Đặng Hợp lập tức ngây dại.

Khuông tiên sinh mới từ Lâm gia đến đây, mới gặp mặt Lâm gia Đại công tử, như vậy, người vừa rồi, hẳn ta.... không thể nào là Lâm đại công tử!

Sắc mặt mọi người đều nặng nề.

dien"danle"quydon

Thiếu niên tuần tú đó tự xưng là Lâm Khai, nhưng lại không phải, như vậy, hẳn ta thật sự khả nghi, có lẽ cuộc ám sát này chính do hắn chủ mưu!

"Dám ám sát tướng quân chúng ta, còn dám ngồi ở đây xem từ đầu tới đuôi, còn vừa xem, vừa ăn mì! Được, được, thật can đảm!" Nói đến sau, đã là cắn răng nghiền lợi.

Nếu như lúc này "Lâm Khai" xuất hiện tại trước mặt bọn họ, chắc sẽ bị mỗi người chặt một đao, phơi thây đầu đường.

"An tâm chó nóng," giọng nói của Cao Nguyên Diệu trầm thấp.

"Dạ, điện hạ!" Các thị vệ đang vô cùng phấn khích đều cúi đầu nghe lệnh.

Khuông tiên sinh do dự một lát, "Có điều, thai đầu tiên của Lâm tri châu và phu nhân của hắn ta là thai long phượng, hai đứa bé đều như ngọc điêu khắc thành, lúc ấy thật khiến cả đám chúng ta hâm mộ ghen tỵ vô cùng. Hôm nay ta đến Lâm gia, hỏi Lâm đại công tử về muội muội của hắn, tỏ ý muốn gặp, nhưng cậu ấy lại nói...."

"Nói gì?" Đặng Hợp nôn nóng.

Khuông tiên sinh cố gắng nhớ lại, "Cậu ấy lại nói.... ‘xá muội không khỏe, không tiện gặp khách’..... Ta liền hỏi cậu ấy, khi còn bé cháu và muội muội quả thật giống nhau như đúc, nay trưởng thành, không biết dung mạo lệnh muội như thế nào? Cậu ấy nói....."

Đám người Đặng Hợp tập trung tinh thần nhìn Khuông tiên sinh, e sợ sót chữ.

Đều là người cừu kinh sa trường, thân kinh bách chiến, không biết thấy bao nhiêu hạng người xấu, hôm nay lại khiến một nghi phạm thích khách rời đi ngay trước mắt, mất mặt quá. Thật là xấu mặt quá.

Khuông tiên sinh nhớ lại, vỗ mạnh bắp đùi một cái, "Hắn nói, ‘Thế bá phụ, ngài thấy cháu, liền giống như nhìn thấy muội ấy’! Như vậy, trưởng nữ của Lâm tri châu, nhất định rất giống trưởng tử của hắn, thanh nhã tuần tú, nhẹ nhàng xuất trần!"

Mọi người thở dài nhẹ nhõm một hơi.

Trên mặt Đặng Hợp hiện ra vẻ mừng rỡ như điên, cười to nói: "Ta nói mà, người lúc này quá mức tuần tú rồi, không có một chút khí khái đàn ông. Thì ra cậu ta là một cô nương! Không trách được, đáng đáp thật sự rất đáng yêu!"

— thì ra là cậu ta là vị cô nương, như vậy, giả sử chim ưng nhào dồ thỏ trắng nhỏ cũng không sao rồi.

Nhưng, không biết tại sao, trong lòng Đặng Hợp vẫn rất không tình nguyện để chim ưng nhào dồ thỏ trắng nhỏ.

Đặng Hợp thì nghĩ tâm sự, mọi người cũng đang say mê cuồng nhiệt, hoàn toàn không chú ý tới Cao Nguyên Diệu vẫn không nhúc nhích ngồi đó, thật giống như lão tăng ngồi thiền.

Lâm Khai là nữ nhân, Lâm Khai là nữ nhân.....

Lâm Khai, lại là nữ nhân.

—dien.danle-quydon

Lâm Đàm phóng ngựa bay nhanh về khách điểm Đồng Phúc, tựa như một trận gió đến trước mặt Tô sư gia, "Phát Y tiên sinh, ngài đừng cười nhạo ta, ta mới gặp phải một chuyện đặc biệt hỗn loạn! Ta chỉ ăn tô mì, lại gặp được một cuộc ám sát! Ngài biết ta ngồi ăn mì ở đằng kia, trước mặt sau lưng đều là tiếng chém giết, chung quanh đều là bóng đao ánh kiếm, ta có cảm thụ gì không?"

Tô sư gia vốn lười biếng nằm, nghe Lâm Đàm nói, lập tức ngồi thẳng, "Người không sao chứ?"

Lâm Đàm vỗ ngực, "Không có chuyện gì. Phát Y tiên sinh, lúc này ta thật sự rất gần rất gần cái chết đó."

Tô sư gia rất là đồng tình, "Đừng nói nữa... Ta hiểu."

Lúc giặc cướp vung đao lên người ông, người tự cho là siêu phàm thoát tục như ông, cũng không phải hồn bay lên trời sao?

"Ta trở về thôi." Lâm Đàm tội nghiệp năn nỉ.

"Trở về." Tô sư gia vén chăn lên, xuống giường.

Tô sư gia lên xe ngựa, đoàn người của Lương Đồng cũng trở lại, nói với Lâm Đàm, "Trên đồi không có phát hiện gì mới, nhưng, nghe hương dân lân cận nói, hôm nay quả thật thấy một chiếc xe ngựa rất đẹp, đi tới từ hướng Lâm thành, nhưng nửa đường lại quay xe đi về. Xem chừng là thấy Tô sư gia bị cướp nên sợ."

Nghỉ ngơi chốc lát, mọi người liền cùng nhau lên đường.

Bởi vì Tô sư gia ngồi xe ngựa, tốc độ chậm hơn, mọi người cũng mệt mỏi nửa ngày, cho nên không cưỡi ngựa nhanh.

Giữa trời chiều, vang lên tiếng vỗ ngựa thanh thúy dễ nghe, phía trước có một cỗ xe ngựa trắng chạy tới, phía trên có hai người: một vị thiếu niên tuyệt sắc, và một vị tiểu cô nương tươi cười rạng rỡ.

Bạn đang đọc truyện *Kiều Nữ Lâm gia* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 10

Editor: Puck - Diễn đàn

Làn da tiểu cô nương trắng mà bóng như ngọc, giống như kẹo bông đường, nhìn qua ngọt ngọt ngào ngào.

Mặc dù sắc trời đã tối, màn đêm đã phủ xuống, có thể nhìn thấy tiểu cô nương như vậy, trước mắt bỗng chốc lập tức sáng ngời.

"Vi sao a Thắm lại tới?" Máy người Lâm Đàm, Lương Đồng nhìn thấy nàng, vừa vui mừng, vừa thấy kỳ quái.

Lâm Đàm thúc ngựa đi qua, "Đại ca, huynh đưa a Thắm ra khỏi thành?" Một mặt giận trách, một mặt ân cần hỏi muội muội, "A Thắm, cái mông nhỏ có đau không?"

Lâm Thắm cười hi hi, lộ ra một hàm răng như hạt gạo nhỏ đáng yêu, "Không đau, tuyệt đối không đau." Vì chứng minh mình thật sự không đau, còn vội vã nghiêng người sang, mân mê cái mông nhỏ để tỷ tỷ nhìn, "Là thật đó."

Giống như chỉ cần tỷ tỷ liếc mắt nhìn, là sẽ biết cái mông của nàng có đau hay không.

Tuy Lâm Đàm có lòng chịu trách nhiệm, nhưng thấy đáng vẻ nhỏ bé này của nàng, cũng mỉm cười.

Máy người Lương Đồng cũng đã tới.

Lương Đồng nhìn thấy Lâm Khai, vẻ mặt vẫn giống như vừa rồi, huynh muội Lâu thị đại khái cũng đã từng thấy cảnh tượng này, không biến sắc. Đám người Chử Bộ đầu lại ngẩn ngơ, mặc dù trong miệng không lên tiếng, nhưng trong lòng đều tự cân nhắc, "Sao lại tới một vị công tử? A, đúng rồi, đại công tử và đại tiểu thư là song thai long phượng, nghe nói dáng dấp rất giống nhau... Nhưng mà, vị nào là đại công tử, vị nào là đại tiểu thư? Thế mà lại không phân biệt ra được."

Nghe được Lâm Đàm gọi "Đại ca", đã phân rõ lớn nhỏ.

Ngay cả khoái mã của Lâm Đàm, Lương Đồng cũng không tán thành, chứ đừng nói tới Lâm Thắm rồi.

Ông luôn ít nói, lúc này lại giọng điệu thân thiện nói: "Hải tử nhỏ như vậy không thích hợp cưỡi ngựa, nếu thật sự muốn học, ít nhất cũng đến năm, sáu tuổi đi."

Lâm Khai cười nhẹ, "Lương thúc, ta đưa một vị Thế bá ra khỏi thành, Thế bá kia cưỡi con lừa đen, chậm rì rì, ta tự nhiên cũng không đi nhanh được."

Sắc mặt Lương Đồng tốt hơn nhiều, "Như thế, cũng không sao."

Nếu cùng ông lão cưỡi lừa, tốc độ không khác lắm, vậy liền không lắc lư.

Màn che trên xe ngựa của Tô sư gia được vén lên, lộ ra khuôn mặt khô vàng, "A Thắm, tới đây, ngồi chung xe với Tô bá bá."

Lâm Thắm vốn cười hi hi, theo giọng nói của ông nhìn sang, sắc mặt cũng không được tốt lắm, thanh thanh thúy thúy nói: "Ta không đi!" Từ chối không chút do dự.

“Đám không đến! Xem ta có xuống xe tóm người không!” Tô sư gia nổi giận đùng đùng.

“Sẽ không đi! Sẽ không đi!” Lâm Thâm le lưỡi với ông.

Một già một trẻ bắt đầu náo loạn, trẻ vốn là hài tử không hiểu chuyện, già cũng là người rất tính trẻ con. die ennd kdan/le eequhyd onnn

Tất cả mọi người cảm giác thật vui.

Một già một trẻ gây gỗ, dù sao cũng phải có người làm người hòa giải, Lâm Đám cảm giác mình không thể chối từ, liền dịu dàng nhỏ nhẹ thương lượng với muội muội: “A Thâm, tỷ tỷ cười ngựa một mồi rồi, xe ngựa của Tô bá bá rất thoải mái, tỷ tỷ muốn ngồi xe. A Thâm ngồi chung với tỷ tỷ, có được không?”

Lâm Khai cũng cười nói, “A Thâm, trong xe của Tô bá bá nhất định có kẹo, muội có muốn ăn kẹo không?”

Ca ca tỷ tỷ khuyên bảo như vậy, Lâm Thâm suy nghĩ một chút, miễn cưỡng đồng ý, “Được rồi, ngồi xe.”

Lâm Đàm cười một tiếng, nhẹ nhàng xuống ngựa, đi qua ôm Lâm Thâm.

Khi ôm Lâm Thâm, nhỏ giọng nói mấy câu với Lâm Khai.

Lâm Đàm ôm Lâm Thâm lên xe, con giận của Tô sư gia còn sót lại chưa hết, “Không phải người nói sẽ không đến sao?”

Lâm Thâm nghịch ngợm làm mặt quỷ với ông, “Sẽ tới, như thế nào?”

Trước mắt Tô sư gia là khuôn mặt nhỏ cười hi hi đáng yêu, tức cảnh hông đã sớm không biết chạy đi nơi nào rồi, nói: “Nói không đến, cuối cùng lại đến, a Thâm thật không biết mắc cỡ.” Giễu cợt tuy là giễu cợt, nhưng giọng điệu lại cực kỳ nhu hòa.

Lâm Đàm cười ôm muội muội ngồi xuống, dạy cho nàng, “A thâm, muội nói cho Tô bá bá, mỗi thời mỗi khác, mới vừa rồi không muốn đến, cho nên cũng không đến; bây giờ muốn đến, cho nên mới đến rồi, hành động tùy ý, muốn làm gì thì làm.”

Lâm Thâm quả nhiên nói như vẹt, “Mỗi thời mỗi khác, mới vừa rồi không muốn đến, cho nên cũng không đến; bây giờ muốn đến, cho nên mới đến rồi, hành động tùy ý, muốn làm gì thì làm.” Thế nhưng một chữ cũng không thiếu.

Không chỉ một chữ cũng không thiếu, ngay cả giọng điệu cũng cực kỳ giống Lâm Đàm, rất có khí thế.

Tô sư gia mừng rỡ vỗ đầu bết tai, “Tiểu a Thâm thật là hài tử thông minh! A Thâm, trưởng thành đi học với Tô bá bá, có được không?”

Lâm Thâm quả quyết từ chối, “Còn lâu mới đi, lão sư phải thật xinh đẹp đấy!”

Tô sư gia: “...”

Lâm Đàm làm bộ như không nghe thấy, thường thức tranh vẽ trên vách thùng xe.

“A Thâm, sao người lại có thể thẳng thắn trực tiếp như vậy chứ? Uyển chuyển hàm xúc một chút có được không?” Một hồi lâu, Tô sư gia cắn răng nói ra.

Hai mắt Lâm Thâm vụt sáng, “Cha ta nói rồi, tiểu hài tử không thể nói dối.”

Tô sư gia: “...”

Thở dài một tiếng, ông bót khí vô lực dựa vào trên chỗ dựa lưng.

Mới vừa rồi ông còn tinh thần khỏe mạnh, bây giờ đã ánh mắt tan rã.

Lâm Đàm buồn cười, lại không tiện bật cười, không thể làm gì khác hơn là liếc mắng nhện xuống, thiếu chút nữa bị nội thương. dfienddn lieqiudoon

A Thâm, hôm nay muội đánh đầu thắng đó không gì cản nổi, Tô bá bá cũng bị muội đánh bại!

Mặc dù náo loạn rất hung, chỉ có điều trong buồng xe Tô sư gia vẽ son hài đồ, Lâm Thâm nhìn không hiểu, liền kéo Tô sư gia nói cho nàng nghe.

Tô sư gia hàm hừ, “Không ghét bỏ ta à?”

Lâm Thâm ngọt ngào dụ dỗ ông, “Ừ, không ghét bỏ rồi.”

Tô sư gia không có cách nào với tiểu nữ hài này, không thể làm gì khác hơn là tỉ mỉ nói cho nàng nghe.

Trong xe truyền ra từng trận tiếng cười vui.

Trên mặt mày người Lâm Khai, Lương Đồng cũng có nụ cười thoáng hiện.

Bất tri bất giác đã đến cửa thành, lúc này dân chúng vào thành cũng không ít, trước cửa thành nhiều người nhiều xe, liền xuống ngựa đợi trong chốc lát.

Đợi đến khi đã có thể vào thành, trời đã hoàn toàn tối.

Sau lưng mờ mờ có ánh lửa truyền tới.

Lương Đồng cảnh giác, quay đầu lại nhìn, chỉ thấy hai hàng đuốc thật dài di chuyển trên không trung, vô cùng chính tề.

“Ai?” Ông trầm ngâm nói: “Chính tề như vậy, cầm đuốc đích xác là sĩ tốt trong quân.” Muốn đi nhìn một chút.

Lâm Khai ngăn cản ông, “Lương thúc, ta đường như biết là ai.” Nhỏ giọng nói một câu với ông.

Lương Đồng nhướng mày nhìn về phía ánh lửa truyền tới, trầm mặc không nói.

Cây đuốc càng ngày càng đến gần, hai nhóm binh lính áo giáp rõ ràng, quan quân vây quanh một vị áo tím đến cửa thành.

Lâm Đàm nhìn từ trong cửa sổ xe ra ngoài, chỉ thấy người áo tím kia cũng xuống ngựa rồi, đứng mặt đối mặt với Lâm Khai, giống như đang nói chuyện.

“Ai vậy?” Lâm Thâm nhào tới sau lưng nàng.

Lâm Đàm xoay người lại sờ sờ đầu nhỏ của muội muội, dịu dàng nói: “Đại ca phải gặp một người, đang nói chuyện với hân. Thân phận của hân, tỷ tỷ cũng không quá xác định.” Tỷ tỷ gọi hân là “Điện hạ”, nhưng rốt cuộc là vị Điện hạ nào, cũng không biết được.

Trông mặt Lâm Thâm đảo lòng vòng, “Tỷ tỷ cũng không biết nha.” Không cùng Lâm Đàm nhìn từ trong cửa sổ xe ra ngoài nữa, lạnh lẽo bỏ ra trước buồng xe, vén màn xe.

Cao Nguyên Diệu và Lâm Khai hàn huyên mấy câu, mắt nhìn thẳng

Giống như không nhìn thấy chiếc xe ngựa hoa lệ cách đó không xa.

Tuy rằng như thế, khi màn xe chiếc xe ngựa kia bị vén lên, hân vẫn bén nhảy chú ý tới.

Về mặt hân lạnh nhạt quay đầu liếc mắt nhìn.

Lại là tiểu cô nương kia, là tiểu cô nương chỉ chừng ba bốn tuổi.

Khoảnh khắc khi thấy tiểu cô nương kia, tâm thần Cao Nguyên Diệu kích động, hô hấp dừng lại.

Khuôn mặt nhỏ nhỏ như vậy... Thật sự quá giống tiểu cô nương trong trí nhớ, đều là ánh mắt ngây thơ trong sáng thuần khiết giống nhau, đều là đáng yêu đáng thương giống nhau...

Cao Nguyên Diệu biết rất rõ ràng rằng trong xe có thể có nữ quyến, không được mời tự tiện qua sẽ có vẻ vô cùng vô lễ, nhưng đi đứng của hân vốn không nghe sai bảo, vẫn không kiềm chế được đi tới. [die,n; da.nlze.quydo/mn](#)

Lâm Khai và Lương Đồng thấy hân một tiếng không kêu không đánh liền đi về phía xe ngựa của Tô sư gia, đều kinh ngạc.

Lâm Khai bước nhanh đuổi theo, trên khuôn mặt mang nụ cười nhạt nhẽo trong trời lạnh lùng, “Hoài Viễn Vương Điện hạ, ngồi trong xe này là xá muội, nam nữ có khác, không thể xuống hành lễ với ngài, xin đừng trách tội.”

Lâm Khai đây là đang nhắc nhở Cao Nguyên Diệu: Trong xe là nữ quyến, đừng đi tới trước nữa.

Cao Nguyên Diệu coi như không nghe thấy, bước nhanh đến trước xe.

Hân là trưởng tử của Hoàng đế, cũng là tướng quân chinh chiến sa trường nhiều năm, cả người đều mang khí thế sát phạt dũng mãnh, dù cách buồng xe, trong lòng Lâm Đàm cũng run rẩy.

Lâm Khai và Lương Đồng liếc mắt nhìn nhau, tâm ý tương thông, một trái một phải đứng ở hai bên Cao Nguyên Diệu.

Nếu Cao Nguyên Diệu dám đưa tay vén màn xe, bọn họ liền dám ra tay ngăn cản. Cho dù hân có thân phận gì, không có đạo lý tùy ý đùa giỡn thiếu nữ khuê trung!

Lâm Thâm chỉ lộ ra một cái đầu nhỏ, thấy Cao Nguyên Diệu đã xông tới bên này, trong lòng thật vui mừng, cười hi hi với hân.

Thân hình Cao Nguyên Diệu cao lớn rất cao, diện mạo kiểu đẹp lạnh lùng, trang phục và trang sức đẹp để quý giá, khí tức thông suốt, người xa lạ như vậy, Lâm Thâm nhìn vẫn rất thuận mắt.

Trước mặt Cao Nguyên Diệu là một khuôn mặt tươi cười giống như đóa hoa, trái tim đã dần nguội lạnh. Không, không phải, nàng gầy như tiểu nữ nhi trước mặt, nhưng không phần chân giống như tiểu nữ nhi trước mặt này, không thấy cha nương và ca ca nàng, một mình lẻ loi bơ vơ, thật đáng thương...

Trong lòng hần chua chát.

“Ngươi là ai?” Hần cúi người xuống, về mặt và giọng nói đều rất dịu dàng.

Lâm Thâm tỏ vẻ nghịch ngợm, “Tại hạ họ Lâm tên Thâm, tước hiệu lâm cầm quả.”

(*) Lâm cầm quả = trái táo nhỏ

Lâm cầm quả, lâm cầm quả... Cao Nguyên Diệu âm thầm đọc mấy lần trong lòng, càng cảm thấy chua xót khó tả.

Nàng không phải lâm cầm quả, nàng không có hạnh phúc như vậy...

Lâm Thâm mở to hai mắt tò mò nhìn Cao Nguyên Diệu, ánh mắt hồn nhiên sáng ngời, như ngôi sao trên trời.

Trong lòng Cao Nguyên Diệu khẽ động, ôn hòa nói: “Tại hạ họ Cao tên Nguyên Diệu, không có tước hiệu, nhũ danh là...” Hần thoáng liếc nhìn chăm chăm vào trong xe, chậm rãi phun ra hai chữ, “Diệu Linh.”

“Diệu Linh à.” Lâm Thâm than thở, “Thật dễ nghe!”

Nàng cũng không hiểu Diệu Linh là có ý gì, đã cảm thấy dễ nghe.

Trong buồng xe vẫn yên lặng vang lên âm thanh nho nhỏ rải rác, hình như người trong xe giật giật.

Trái tim Cao Nguyên Diệu nhảy thình thịch, tập trung lắng nghe.

Đáng tiếc, trong xe không còn tiếng vang rồi.

Lâm Khai cười như không cười nhắc nhở, “Hoài Viễn Vương Điện hạ, sắc trời không còn sớm nữa, mời vào thành thôi.”

Cao Nguyên Diệu đang định trả lời, một đội kỵ binh từ cửa thành lao thẳng về phía trước, dân chúng rối rít né tránh, người dẫn đầu mặc áo trường bào màu tím nhạt, đầu đội mũ kim quan, mặt mày tuấn tú, thần thái phần khôi.

Mấy người Lâm Khai và Lương Đồng nhận ra hần, người này là thế tử An Bình Quận Vương phủ Cao Hiến.

Cao Hiến phi thân xuống ngựa, cười nói: “Đại Điện hạ cũng không nói trước một tiếng, tiểu đệ mới biết tin tức, tới chậm, xin đại Điện hạ thứ tội!” Tới đây làm lễ với Cao Nguyên Diệu, liên tục xin chịu tội.

Lâm Khai thấy Cao Hiến tới, nhân cơ hội đi về phía cửa thành với Cao Nguyên Diệu, “Thế tử tới đón ngài, xin về Quận Vương phủ nghỉ ngơi trước, ngày khác Lâm Khai mở tiệc, đón gió vi Điện hạ.” Hần huyền mấy câu, hớn hở từ biệt mấy người Cao Nguyên Diệu, Cao Hiến, mang theo nhóm người Lương Đồng, che chở xe ngựa của Tô sư gia, vào thành về nhà.

Cao Hiến và Cao Nguyên Diệu trở về An Bình Quận Vương phủ.

Cao Nguyên Diệu như có tâm sự, không buông ngựa ra, chậm rãi lác lác trên đường. Cao Hiến cũng không nhanh không chậm đi theo hần.

“Đại Điện hạ, ngài lúc này phụng chỉ làm việc đi ngang qua sao?” Cao Hiến cười nói, “Lần trước đi ngang qua yên ổn, chỉ một buổi tối liền vội vã rồi đi, tiểu đệ ngay cả tình nghĩa chủ nhà cũng không tận sức, thật bất khoản. Lúc này ngài cần phải ở lại thêm mấy ngày mới được, đã lâu không gặp, tiểu đệ rất nhớ nhưng rồi...”

Cao Nguyên Diệu nói: “Mấy ngày liên tiếp bốn ba, các tướng sĩ thật khổ cực, nên nghỉ ngơi và hồi phục, ta liền phiền nhiều người mấy ngày.”

Bạn đang đọc truyện *Kiều Nữ Lâm gia* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 11

Editor: Puck - Dẫn đầu

Cao Hiến cảm thấy hơi ngoài ý muốn.

Tính tình Cao Nguyên Diệu hơi cố chấp, lấy tính tình của hần, sẵn có công vụ trong người, trong lòng sẽ không có chuyện khác. Hần còn tưởng rằng Cao Nguyên Diệu lại giống như lần trước, ở lại một đêm liền lập tức khởi hành, lại không nghĩ rằng Cao Nguyên Diệu sẽ quyết ý ở lại nghỉ ngơi và hồi phục.

Cao Hiến phản ứng rất nhanh, chỉ hơi ngây ngốc, liền cười to nói: “Rất tốt, ta mới có được vài hũ rượu phù dung ba mươi năm, chúng ta không say không nghỉ!”

Đến phủ An Bình Quận Vương, An Bình Quận Vương Cao Phán và Quận Vương phi Trần thị tất nhiên ân cần tiếp đãi, mở tiệc đón gió long trọng vì hần, thế tử Cao Hiến và đệ đệ của hần Cao Tích, Cao Diệt tất cả mấy người đều phụng bồi.

Cao Nguyên Diệu ngồi xuống một chút, dùng vài ly rượu nhạt, liền trở về phòng nghỉ ngơi.

An Bình Quận Vương và Quận Vương phi biết hần đường xa mà đến nhất định mệt mỏi, cũng không cho là lạ.

An Bình Quận Vương và Thế tử Cao Hiến tự mình đưa Cao Nguyên Diệu tới Lâm Thủy tiên nơi hần ngủ lại.

Lâm Thủy tiên dựa núi gần nước, rất lớn, Cao Nguyên Diệu và thị vệ của hần, mưu sĩ, quan quân các loại, toàn bộ ở đây, cũng dư dả.

Cao Hiến và An Bình Quận Vương từ Lâm Thủy tiên đi ra, hai cha con liền cùng nhau đi thư phòng.

An Bình Quận Vương tuổi trên năm mươi, đại khái bởi vì bình thường quá mức sống trong nhung lụa, thân thể phát tướng, nâng cao bụng bự, mặt mày ngược lại rất hài hòa, ông tiến lui trái phải, nhỏ giọng hỏi Cao Hiến, “Sao Hoài Viễn Vương đột nhiên tới vậy?”

Cao Hiến cười nói, “Con cũng không biết, trời sắp tối, hần mới phái thị vệ đến Vương phủ đưa tin, con một chút cũng không dám chậm trễ, vừa sai người bẩm báo ngài, vừa tự mình ra khỏi thành, từ đó ra, con cũng chuyện gì không biết, giống như ngài.”

An Bình Quận Vương làm Vương gia nhân dân hơn nửa đời người, cực kỳ lười nhác nhát, lập tức nói ra: “Dù sao chuyện hần muốn làm cũng là chuyện cấp bách, nói không chừng còn phải giữ bí mật, không thể cho người biết. Chúng ta đều không quản chuyện khác, phục vụ thoải mái thư thái ăn uống cuộc sống hằng ngày của hần là được rồi, lời thừa thãi một câu đừng hỏi.”

Cao Hiến gật đầu, “Phụ vương nói rất đúng, hài nhi cũng là ý này.”

Hai cha con lại nói mấy câu tán gẫu, rồi chia ra.

Quận Vương phi Trần thị ở đó, nhưng có chút phiền não.

Nữ nhi của bà Việt Tú Huyện chủ đến cáo trạng với bà, vênh cái miệng nhỏ nhắn lên, uất ức khác thường, “Đại ca muốn bảy tám thị nữ của con đi qua, nói muốn liền muốn, ngay cả lên tiếng chào hỏi cũng không đánh tiếng với con. Mẫu phi, ngày nói huynh ấy như vậy có phải rất không đúng không? Thị nữ của con cũng không nhiều lắm, lập tức ít đi bảy tám người, công việc cũng không ai làm” di3nd@n3qu.yd0n

Việt Tú Huyện chủ là nữ nhi ruột của Quận Vương phi, bà tự nhiên đau lòng, mềm giọng an ủi: “Lâm Thủy tiên bỗng chốc nhiều người vào ở như vậy, trong phủ phải phân thị nữ qua sai bảo, chuyện này cũng không có gì để nói. Con ấy, đừng vì chuyện này mà mất hứng, dù thế nào đi nữa bọn họ cũng chỉ ở vài ngày mà thôi.”

Việt Tú Huyện chủ vỗ cái khăn trong tay, căm giận, “Nịnh bợ hần làm gì! Tuy hần là Hoàng tử, nhưng bệ hạ không chào đón hần, ngay cả lục Hoàng tử cũng đã phong Thân Vương rồi, thế nhưng hần lại bị bệ hạ mạnh mẽ lên án một phen, phong hào xuống làm Hoài Viễn! Mẫu phi, hần và phụ vương giống nhau, chẳng qua chỉ là một Quận Vương mà thôi. Theo ý của con, rất không cần phải coi hần là chuyện gì.”

“Con lại nói lung tung gì vậy?” Sắc mặt Quận Vương phi thay đổi rồi, giọng nói cũng nghiêm nghị, mắng, “Nữ hài nhi gia vốn càng lớn càng cứng chặc, con lại ngược lại, càng lớn càng hết sức lỏng bông! Việt Tú, Hoài Viễn Vương là người con có thể ngông cuồng bàn luận sao? Hần là Hoàng trưởng tử!”

“Hoàng trưởng tử cái gì.” Mặc dù Việt Tú Huyện chủ không phục, nhưng thấy Quận Vương phi tỏ vẻ giận dữ, giọng nói bất tri bất giác liền thấp xuống, “Xuất thân mẹ đẻ của hần thấp hèn, nghe nói chỉ là một cung nữ bình thường, hần ngay cả nhà cậu cũng không có. Mẫu phi, người xem mấy vị Hoàng tử trong triều kia, nhà cậu của ai mà không uy phong lẫm liệt, là hần khó coi nhất...” Thấy sắc mặt Quận Vương phi âm trầm đến có thể chảy ra nước, không dám nói tiếp.

Quận Vương phi oán hận chọc chọc cái trán Việt Tú Huyện chủ, “Con ấy, cho dù nói con như thế nào, chính là không kiên nhẫn! Thân phận mẹ đẻ hần hèn mọn không muốn người biết, phụ thân hần không phải là đương kim bệ hạ sao? Trên đời này thân nhất chính là phụ tử, cho dù bởi vì hần chôn giết tù binh, làm trời nổi giận, bệ hạ giáng phong hào hần xuống làm Hoài Viễn tỏ vẻ trừng phạt, nhưng con cho rằng con có thể xem thường hần? An Bình Quận Vương phủ có thể xem thường hần? Việt Tú, lời này của con nói cho nương nghe thì thôi đi, con là nương ruột của con, chỉ mắng con mấy câu thì thôi, nhưng nếu để cho phụ vương của con nghe được, ông ấy sẽ như thế nào, con từng nghĩ tới chưa?”

Việt Tú Huyện chủ rút người một cái.

An Bình Quận Vương trọng nam khinh nữ nhất, cho dù là nữ nhi dòng chính do Vương phi sinh ra, hay là nữ nhi thứ xuất, ông đều không quan tâm. Chỉ có điều, nếu như chúng nữ nhi phạm sai lầm, ông xử phạt đều không lưu tình chút nào, hai mươi mươi thứ xuất của Việt Tú Huyện chủ từng chửi bới đến đến tay với nhau, rất xui xẻo bị An Bình Quận Vương thấy được, ông hạ lệnh cấm túc hai người này một năm, thiếu chút nữa giam cầm người đến điên khùng.

“Lời này về sau không cho nói nữa, biết không?” Quận Vương phi một lòng thành khẩn.

Việt Tú Huyền chủ còn băn khoăn tới người thị nữ của nàng, cắn môi nói: “Nhưng người của con thật sự không đủ. . .”

Quận Vương phi nhúc nhủ, ‘được rồi, trước ta đưa mấy người qua cho con sai sử, được chưa?’

Việt Tú Huyền chủ nói, “Sao lại khiến mẫu phi bỏ thứ yêu thích chứ?” Mặc dù trong miệng khiêm tốn, nhưng trên mặt cuối cùng nở nụ cười.

“Cũng chỉ mấy tên thị nữ, và lại chỉ tạm thời điều động mấy ngày, con cứ như vậy đi.” Quận Vương phi không biết nói gì.

Việt Tú Huyền chủ đạt tới mục đích, nhún nhó, “Mẫu phi, hoa thực được trong vườn nở rất đẹp rồi, nếu ngài rảnh rồi, không bằng làm tiệc thưởng hoa đi, tiệc mời. . . Tiệc mời bốn thành có. . . Có. . .” Sắc mặt trở nên đỏ bừng, cúi đầu đùa nghịch vạt áo, lại không chịu nói thêm nữa.

Quận Vương phi không khỏi buồn cười, “Tiệc mời bốn thành còn có đệ tử người ta, có đúng không? Việt Tú, sang năm con mới cập kê, gấp cái gì.”

Việt Tú Huyền chủ không phục, “Nhưng mà, Quảng Dương Công chúa và con cùng tuổi, phò mã đã quyết định.” di@en*dyan(lee^qu.donnn)

Quảng Dương công chúa là nữ nhi thứ năm của Hoàng đế, do Hiền phi sinh ra, tháng trước Hoàng đế hạ chỉ ban hôn cho nàng và tiểu nhi tử Tần Châu hầu.

“Mới vừa xem thường Hoài Viễn Vương, hiện giờ lại so sánh với Công chúa rồi.” Đầu Quận Vương phi đều đau.

Vừa rồi đã mắng Việt Tú Huyền chủ một lần, Quận Vương phi thương yêu nữ nhi này, không nỡ chế nhạo nàng nữa.

Việt Tú Huyền chủ nói: “Tiểu nhi tử Tần Châu hầu không thể thừa kế tước vị, chẳng qua chỉ là một nhân vật phong lưu tuần tú mà thôi. Mẫu phi, nỡ thiếu niên trong thành An Định cũng không ít, ngài dứt khoát gửi thiệp mời cho toàn bộ người ta đi! Sơn gia có người tên Gia Thụ con đây nhìn tạm được, Hướng gia coi như thôi, con em nhà ông ta đều không quá thanh tú, Chu gia tuyệt đối đừng mời, người của Chu gia không có ai không tục khí, lui tới với nhà ông ta ý hả, mất mặt! Đúng rồi mẫu phi, còn có Lâm gia đó, Lâm gia có Lâm Khai, nhân tài cũng được đi, chỉ có điều, cô muội muội Lâm Đàm kia của hắn rất đáng ghét, con thấy nàng ta thật sự hận không thể. . .” Đưa ngón tay sơn móng tay đỏ thắm đẹp đẽ ra, làm động tác véo người.

Quận Vương phi cau mày, “Lâm Đàm nha đầu kia, miệng lưỡi bén nhọn cũng không chịu thua thiệt, đừng nói con, ngay cả ta cũng không thích nàng ta. Chỉ có điều, nàng ta và Lâm Khai là song sinh, nếu như con không thích Lâm Đàm, Lâm Khai này cũng đừng nghĩ.”

“Tại sao?” Việt Tú Huyền chủ làm nũng không chịu thuận theo, “Không phải chỉ là một tiểu cô tử chọc người phiền toái sao, lung tung gả nàng ta đi không được sao?”

“Con nói nhẹ nhàng linh hoạt.” Quận Vương phi cười cười, “Có phải thật sự không coi trọng không? Nếu con thật sự nhìn trúng người, ta sẽ tự nghĩ cách làm cho con tâm tưởng sự thành.”

Việt Tú Huyền chủ cũng cười, cười đến hơi ngượng ngùng, “Tuy rằng không sai biệt lắm, nhưng con còn muốn nhìn một chút. Mẫu phi, con cảm thấy được Sơn gia không tồi. . .”

Quận Vương phi liền nói, “Sơn gia là thế đại gia tộc, Gia Thụ hài tử này không tệ, mẫu phi liền theo con, làm tiệc thưởng hoa, đến lúc đó mời thêm con em người ta, hai mẹ con chúng ta từ từ chọn lựa.”

Hai gò má Việt Tú Huyền chủ ửng đỏ, xấu hổ gật đầu.

--- -----Puck.d.đ.l.q.đ-----

Ngày này Lâm Phong bề bộn công vụ, cho đến trời tối hẳn, mới về đến nhà.

Dáng người của ông cao lớn rắn rỏi, chỉ có điều cái trán rất đầy đặn, hốc mắt thâm thúy, sống mũi cao thẳng, là một mỹ nam tử khó gặp. Lúc này ông mới từ bên ngoài làm việc trở lại, bận bịu cả ngày, trên mặt hơi có vẻ mệt mỏi, nụ cười cũng rất ôn hòa.

Mới vừa tiến vào cổng trong, ông đã nhìn thấy Lâm Hàn nắm tay nhỏ bé của Lâm Thắm đứng ở cách đó không xa, trong lòng mong ngóng chờ. die ennd kdan/le eequhyd onnn

Giữa trời chiều, hai bóng dáng nho nhỏ này cực kỳ làm cho người ta yêu thương.

“A Hàn, a Thắm” Trong lòng ngực Lâm Phong nóng lên bước nhanh hơn.

“Phụ thân!” Lâm Thắm mắt tinh, nhìn thấy ông trước, trong miệng hoan hô, vui mừng chạy qua bên này.

“Chậm một chút, cẩn thận té.” Lâm Phong cười nhắc nhở.

Lâm Hàn cũng đi tới nghênh đón phụ thân, bước chân không nhanh không chậm.

Lâm Phong đưa tay bế tiểu nữ nhi lên, Lâm Thấm cười hi hi yêu cầu, “Phụ thân, xoay quanh, xoay quanh nào.”

Lâm Phong đầy miệng đồng ý, “Được, xoay quanh nào.” Quả nhiên ôm chặt eo nhỏ của Lâm Thấm, vòng vài vòng tại chỗ, Lâm Thấm vui mừng cười khanh khách.

Lâm Phong một tay ôm Lâm Thấm, một tay dắt tay Lâm Hàn, đi trên đường mòn rợp bóng cây, ánh sáng yếu ớt chiếu lên trên mặt phụ tử ba người, ba khuôn mặt đều là vẻ vui sướng khoan khoái.

Cho dù là Lâm Hàn bình thường nghiêm túc bảo thủ, lúc này cũng khó giấu được nụ cười.

Lâm Thấm là một tiểu nói nhảm, dong dong dài dài trò chuyện với phụ thân, “Di họ tới, còn có San tỷ tỷ, San tỷ tỷ sinh cùng năm với con, lớn hơn con hai tháng, con liền phải gọi tỷ ấy là tỷ tỷ á. Con là tiểu chủ nhân, San tỷ tỷ là tiểu khách, phải hết tình chủ nhà, phải khiến cho tỷ ấy giống như ở nhà...”

Lâm Phong mỉm cười nghe những lời non nớt trẻ con của tiểu nữ nhi, thỉnh thoảng thán phục, “Thật sao? A Thấm của cha thật có khả năng, thật hiểu chuyện!”

“Đúng rồi, phụ thân.” Lâm Thấm chợt bụng lấy khuôn mặt phụ thân, vẻ mặt thành thật nói cho ông biết, “Di nhỏ và San tỷ tỷ ở cùng chúng con, ở tại Tây viện, mấy ngày nay phụ thân kiêng dè đi, đừng đi Tây viện.”

Lâm Phong có phần không tin nổi vào tai mình, “Kiêng... Kiêng dè? Được, ta nghe a Thấm nhà ta, kiêng dè, kiêng dè.”

Ông ngẩn người một lúc, cúi đầu nhìn một chút, vừa đúng lúc gặp phải ánh mắt bắt mắt đả đốn của Lâm Hàn, hai cha con tâm ý tương thông, đồng thời cất tiếng cười to.

A Thấm yêu cầu phụ thân kiêng dè... Kiêng dè... Ha ha ha...

“Cười cái gì?” Tuy Lâm Thấm còn nhỏ, nhưng cảm giác lại nhanh nhạy, cảm thấy tiếng cười của phụ thân và nhị ca không có ý tốt, không khỏi tròn to hai mắt.

Lâm Phong và Lâm Hàn cười đến lợi hại hơn, Lâm Phong buông lỏng tay dắt tay Lâm Hàn ra, “Xin lỗi, a Hàn, lúc này cánh tay phụ thân hơi mềm, sắp không ôm nổi nhị tiểu thư nhà chúng ta rồi...”

Lâm Hàn cố làm ra vẻ trang trọng, “Không sao. Phụ thân, ngài ôm ỏn Lâm Thấm là được rồi, đừng làm ngã muội ấy. Con là đại hài tử rồi, tự mình có thể đi.” Vừa nói chuyện, hắn đi chậm lại, đi sau lưng phụ thân, che kín bụng.

Lâm Phong và Lâm Hàn vui mừng khôn xiết, Lâm Thấm tiểu cô nương hoài nghi nhìn phụ thân, liếc nhìn ca ca, nâng khuôn mặt nhỏ nhắn lên.

Vẫn đi vào trong phòng, nhìn thấy La phu nhân, nhìn thấy Lâm Khai và Lâm Đàm, nàng vẫn không quá cao hứng.

“Trở lại rồi?” La phu nhân nhìn thấy ba cha con đi vào, mỉm cười, “Một không? Đưa a Thấm cho ta, chàng trước nghỉ ngơi một chút.”

Giọng điệu này, là nói với Lâm Phong.

Lúc này Đàm Tuệ đã đến Tây viện nghỉ ngơi, nếu như bà nhìn thấy được La Thụ vào giờ phút này, đại khái sẽ kinh ngạc đến rớt tròng mắt — đại tiểu thư Tấn Giang Hầu phủ cật lực vô lễ, trong ngành không đáng vẻ, không có thuốc chữa, lại có lúc ôn nhu săn sóc như vậy sao?

Lâm Khai và Lâm Đàm cũng tiến tới nghênh đón phụ thân.

Lâm Phong theo lời đưa tiểu nữ nhi cho La phu nhân, dịu dàng nói: “Thật sự muốn giao a Thấm cho nàng, cánh tay ta đã mềm nhũn, không ôm nổi con bé.”

La phu nhân bị dọa phát hoảng, khẩn cấp nói: “Sao cánh tay lại mềm nhũn? Chàng... Chàng không sao chứ?”

Lâm Phong vội trấn an thê tử, “Không có việc gì. Chỉ có điều mới vừa rồi nghe a Thấm nói một câu chuyện cười, cười đến mềm nhũn.” Nói một chút lời nói non nớt trẻ con của a Thấm, “... Con bé yêu cầu ta kiêng dè, rất nghiêm túc cực kỳ nghiêm túc yêu cầu ta kiêng dè...”

Lâm Hàn đi vào theo sau lưng phụ thân, cười đến đứng không yên, tìm một cái ghế gập đổ ngồi xuống.

Lâm Khai và Lâm Đàm vốn có lời định nói với phụ thân, vào lúc này cũng liền nhịn xuống không nói, hết sức làm ra dáng vẻ nghiêm túc.

La phu nhân yên tâm, cũng cười không được, “Nhị tiểu thư của chúng ta rõ là... Còn nhỏ tuổi, lời nói ra không khiến cho người ta kinh ngạc thì chết cũng không chừng.” Từ trong ngực Lâm Phong đón lấy Lâm Thấm đang nghiêm mặt, hôn nàng một cái.

Lâm Thấm liếc nhìn cha, liếc nhìn nương, liếc nhìn ca ca tỷ tỷ của nàng, càng nhìn càng uất ức, không chỉ nghiêm mặt, còn mím cái miệng nhỏ nhắn.

Lòng tự ái của nàng bị thương.

Bạn đang đọc truyện *Kiều Nữ Lâm gia* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 12

Editor: Puck - Diễn đàn

Lâm Thâm bình thường rất sống động đáng yêu, chỉ khi nào nàng cảm thấy mình bị uất ức, sẽ tỏ vẻ vô cùng đáng thương.

Cha nương nàng, ca ca tỷ tỷ, đều rất đau lòng.

Lâm Phong, La phu nhân và ca ca tỷ tỷ nàng đều dịu dàng nhỏ nhẹ dụ dỗ nàng, “Không phải cười con nha, a Thâm, thật sự không phải cười con. Là nói chuyện với con rất thú vị, chúng ta mới có thể cười. Một tiểu hài tử giống vậy không thể nói ra lời như vậy đâu, a Thâm nhà chúng ta thật sự không giống người bình thường, quá thông minh rồi! Cho nên, sao chúng ta lại không thoải mái cười to đây? Đây không phải là giấu cợt, là đang khen ngợi con, bày tỏ thương thức và yêu thích lời nói của con.”

“Thật sao?” Mắt to của Lâm Thâm đảo tròn.

“Thật sự!” Cha và nương của nàng dùng lực mạnh gật đầu.

“Thật sự!” Ca ca tỷ tỷ của nàng thề son sắt.

“Gạt người là con chó nhỏ.” Lâm Thâm một lần nữa theo chân bọn họ xác nhận.

“Gạt người là con chó nhỏ!” Cha nương nàng và ca ca tỷ tỷ không chút do dự.

Không chỉ miệng thừa nhận, bọn họ còn ngoắc tay với Lâm Thâm, bày tỏ những lời này không phải nói lung tung một chút, rất chính thức, vô cùng thành khẩn.

“Là như thế này nha.” Lâm Thâm hài lòng, cười hi hi.

Nàng không hề cong môi nữa, cũng sẽ không hờn dỗi, vui vẻ lại sung sướng.

Lâm Phong và La phu nhân trao đổi một ánh mắt vui sướng.

Một khi Lâm Thâm vui mừng, lời nói liền nhiều hơn, thoải mái mái dựa vào trong ngực La phu nhân, đông đông dài dài, “Di họ rất ôn hòa, chắc thích con, San tỷ tỷ cũng thích con, còn thích hoa, chim nhỏ của chúng ta, còn thích Đại Bạch và Tiểu Hôi, còn thích ca ca và tỷ tỷ, con cũng thích di họ và San tỷ tỷ, con còn yêu thích Đắc Ý, yêu thích Cao Nguyên Diệu...”

Lâm Phong nghe được tên tuổi Cao Nguyên Diệu, kinh ngạc như rụng mảy.

Lâm Khai cười, “Lời a Thâm nói để con giải thích một chút, cha và nương mới có thể nghe hiểu được.” Nói chuyện Khuông Đắc Ý tới thăm hỏi, Lâm Thâm cắt ngang bọn họ chơi cờ và ở cửa thành gặp được Hoài Viễn Vương Cao Nguyên Diệu nói một chút từ đầu tới cuối... “Khó có được nhị tiểu thư nhà ta còn nhỏ, trí nhớ lại tốt như vậy, một người cũng không sót mất.”

Bây giờ Lâm Phong mới hiểu được xảy ra chuyện gì.

Ông ôm lấy tiểu nữ nhi từ trong ngực La phu nhân, kiên nhẫn dạy cho nàng, “A Thâm, vị quý nhân tự xưng họ Cao tên Nguyên Diệu kia chính là trưởng tử Hoài Viễn Vương Điện hạ của bệ hạ đó, mặc dù hắn rất bình dị dễ gần, nhưng quân thần khác biệt, chúng ta không thể gọi thẳng tọc danh của hắn, a Thâm hiểu không?”

Lâm Thâm mắt to sưng mù mênh mông, cái hiểu cái không.

“Cái tên Cao Nguyên Diệu này, về sau đừng nhắc lại nữa.” Lâm Phong dịu dàng căn dặn.

Lâm Thâm ngoẹo đầu nhỏ suy nghĩ một chút, sáng khoái gật đầu, “Được, không đề cập nữa.”

Mặc dù nàng vẫn được trong nhà nuông chiều, nhưng cũng không phải là tiểu hài tử tùy hứng không nói lý. di ien n#dang# yuklle e#q quiq on

Lâm Phong rất vui mừng.

Ông mới thả lỏng một chút, hai cánh tay nhỏ của Lâm Thâm liền vòng lên cổ ông, cười ngọt như mật, “Phụ thân, vậy con có thể gọi Đắc Ý không?”

Tên Cao Nguyên Diệu không thể gọi, Khuông Đắc Ý có được không.

“A Thắm, con...” Lâm Phong nhìn tiểu nữ nhi bảo bối ngẩn người, không biết nên nói gì cho phải, La phu nhân và Lâm Khai, Lâm Đàm, Lâm Hàn đồng thời cười đến gãy lưng rồi.

A Thắm, con không chỉ là làm cảm quả của chúng ta, con càng là khai tâm quả của chúng ta!

(*) làm cảm [línqín] có phát âm gần giống với Lâm Thắm [línqín], khai tâm = vui vẻ, vui mừng.

Nói giỡn một lúc, Lâm Phong phải đi thăm Tô sư gia một chút, “Phu nhân, nàng dỗ a Hàn và a Thắm lên giường ngủ sớm một chút, ta mang a Khai và a Đàm đi qua thăm một chút.”

La phu nhân biết bọn họ nhất định có chuyện cần thương lượng, cười nói: “Gặp Tô sư gia, thay ta thăm hỏi một tiếng.”

Lâm Phong đồng ý, hôn Lâm Thắm, đặt nàng lên đầu gối La phu nhân.

Lâm Phong và Lâm Khai, Lâm Đàm đứng dậy đi ra cửa, Lâm Thắm cười tí mắt vẫy tay nhỏ bé về phía bọn họ, “Đi sớm về sớm nha.”

Không buồn không lo, hồn nhiên đáng yêu.

Lâm Phong mang theo trưởng tử trưởng nữ đến một đình viện trồng trái yên tĩnh ở ngoại viện Lâm phủ, quen cửa quen ngõ đi tới một gian sương phòng ở góc đông nam, đẩy cửa đi vào, cười nói: “Bị thương như thế nào? Nghiêm trọng không?”

Tô tiên sinh đang nửa nằm ở trên giường, chán đến chết, thấy Lâm Phong tiến đến an ủi, mặt đỏ ửng, mơ hồ nói: “Vết thương nhỏ mà thôi, không đáng nhắc tới.”

Lâm Phong tự mình kiểm tra vết thương thay ông, thấy quả thật là vết thương nhỏ, liền yên tâm, chế nhạo nói: “Đây chính là kết quả mà ông bói toán ra sao? Thần toán tử tiên sinh, ông có tính ra được mình sẽ bị tai ương đồ máu không?”

Tô tiên sinh tức giận thối ria mép.

Lâm Phong nín cười, “Đã sớm nói với ông rồi, sáng nay ta có chuyện không thể đưa tiễn, đề ông hôm nào lại đi, ông lại không chịu nghe. Giờ xong chưa? Bị thương trở về nữa, và lại phải tĩnh dưỡng một chút rồi, ông coi như không đi được.”

“Ông...” Tô tiên sinh vô cùng tức giận, trợn mắt nhìn.

Lâm Phong rất hiền hòa ngồi vào bên mép giường, “Ông trước dưỡng thương, chờ vết thương của ông hoàn toàn dưỡng tốt, ta cũng nên bắt được hung thủ, biết rõ tiền căn hậu quả, đến lúc đó ta nói cho ông nghe, cũng là việc vui.”

Tô sư gia xì mũi coi thường, “Một trường châu, gặp phải án cướp còn nghĩ việc vui hay không vui, Lâm Du Minh, ông xấu hổ không sợ thẹn thùng à.”

Lâm Phong dùng vẻ mặt an ủi nhìn ông ấy, “Ta biết ông bị cướp sắc, trong lòng không thoải mái, nhưng mà, châm chọc kẻ khổ ta sẽ khiến khó chịu của ông được tốt hơn một chút sao?” di1enda4nle3qu21ydo0n

Tô sư gia: “...”

Hai người mắt to trừng mắt nhỏ.

Lâm Khai và Lâm Đàm thường thấy hai người bọn họ như vậy, cũng không cho là lạ, Lâm Khai cười nói: “Cha, Tô bá bá, mặc dù trước mắt chứng cứ còn chưa đủ, chẳng qua con cảm thấy Tô bá bá gặp tai kiếp và Hoài Viễn Vương Điện hạ đột nhiên đến An Định có liên quan đến nhau.”

Lâm Đàm gật đầu, “Đúng vậy, Lương thúc nói hai viên đạn vàng kia là ám khí độc gia của một môn khách trong Vương phủ, nói không chừng những Vương gia trong Kinh thành tranh tới tranh lui, đã tranh giành đến An Định châu rồi.”

Lâm Phong và Tô sư gia không hề tranh cãi nữa, nghiêm mặt nói: “Vô cùng có khả năng.”

Lúc đương kim Hoàng đế lên ngôi, nguyên phối Trịnh phi đã qua đời, ông truy phong Trịnh phi là Hoàng hậu, cũng lấy danh phu thê tình thâm, sau đó vẫn không sắc lập. Hơn nữa, rốt cuộc không biết bởi vì sao, Hoàng tử đã lục tục trưởng thành, ông vẫn không sắc lập Hoàng tử *. Hiện giờ trừ vị treo không, vị Hoàng tử nào không có dã tâm, không muốn kế thừa ngôi vị Hoàng đế? Dĩ nhiên đều tự mượn sức triều thần, khuếch lớn thế lực, mỗi người mỗi cách, mỗi vẻ thần thông. Hoài Viễn Vương phụng chỉ ra kinh, làm việc chắc là chuyện quan trọng, nếu bên người hần xuất hiện một vị mỹ nhân xinh đẹp quyến rũ, một vị mỹ nhân không rõ lai lịch... Chuyện sau lưng này, liền ý vị sâu xa.

(*) Hoàng tử: Người được xác định sẽ thừa kế ngôi vua.

--- -----Puck.d.đ.l.q.đ-----

Đêm khuya yên tĩnh, Lâm Phong mới trở về phòng.

La phu nhân ở dưới đèn chờ ông.

Trên giường khuôn mặt nhỏ nhắn của Lâm Thâm đỏ bừng, đang ngủ say.

“A Thâm vẫn gắng gượng chống đỡ, phải đợi chàng trở lại.” La phu nhân đi tới giúp Lâm Phong cởi áo khoác, nhỏ giọng nói cho ông biết, “Ta hết vồ lại đỡ, cuối cùng đỡ được con bé ngủ rồi.”

Lâm Phong áy náy, “Ngày mai ta nhất định về sớm, chơi đùa với a Thâm, dụ dỗ con bé ngủ.”

La phu nhân hé miệng cười, “Được, đây chính là chàng nói, không cho đối ý. Ngày mai ta liền ngồi với a Thâm, trông mong chờ chàng trở về.”

Lâm Phong cũng cười.

Ông cởi áo mặc nhà, rửa tay rửa mặt, ngồi chung một chỗ với La phu nhân, cầm tay nói lời nhỏ nhẹ, “... Hiện giờ còn có phần không hiểu, cũng may có cứu Đắc Ý, ngày mai gặp ông ta, có lẽ sẽ rõ ràng.”

Bình thường La phu nhân luôn rất tập trung nghe lời ông nói, hôm nay lại có phần không yên lòng.

“Sao vậy?” Lâm Phong cảm thấy vẻ mặt thê tử không đúng, nhỏ giọng hỏi.

Sắc mặt La phu nhân càng trở nên không đúng, hiển nhiên trong lòng đang giằng giụa, giao chiến.

Lâm Phong cũng không thúc giục, chỉ dịu dàng nhìn bà.

La phu nhân giống như hạ quyết tâm, bày tỏ ra toàn bộ, “Ta và biểu tỷ gặp lại, nhớ lại rất nhiều chuyện cũ, những chuyện cũ khiến cho ta cực kỳ bi thương kia, ta hồi tưởng lại từng chuyện từng chuyện một.” Tính tình bà luôn thẳng thắn cởi mở, lúc này trên mặt lại trời u ám, cả người đang bao phủ trong đau thương, trong cực kỳ bi ai.

Trong mắt Lâm Phong thoáng qua tia sáng tỏ, nhẹ nhàng kéo bà qua.

Bóng trắng qua tường, ngọn cây khẽ lay động, một bóng người màu đen nhàn cơ hội gió thổi trong ánh trăng nhảy lên nóc nhà, men theo ngọn đèn mờ mẫm đi tới, nằm trên mái hiên nghiêng tai lắng nghe. Dieãn dần lee quý đôn

Góc cửa sổ chiếu ra bóng dáng hai người đang ôm nhau, nam nhân giống như đang an ủi nữ nhân, nữ nhân đang khóc lóc kể về gì đó.

“... Khi đó a Khai và a Đàm mới có bốn tuổi, phần điều ngọc trác, thông minh lanh lợi, một nhà bốn người chúng ta tốt đẹp sống qua ngày, sung sướng cỡ nào, nếu như không phải đột nhiên gặp sơn tặc, chàng và ta không bị rơi xuống vách đá, a Khai sẽ không bị thương sắp chết, a Đàm cũng sẽ không thể bị cô đơn đưa đến am ni cô trong núi sâu, chịu hết bất nạt... Mặc dù phụ thân chạy đến tập kích mấy trăm dặm, huyết tẩy cả sơn trại, ta vẫn còn không hết hận! Ông ấy còn dùng đuốc đốt cả am ni cô rồi, vậy thì như thế nào? A Đàm vẫn phải chịu uất ức, ta thương a Đàm...” Khóc đến như hoa lê dầm mưa.

(*) phần điều ngọc trác: Cụm từ dùng để miêu tả những đứa trẻ trắng nõn, mềm mịn.

(**) Lê hoa đài vũ: Hoa lê dính hạt mưa. Vốn miêu tả dáng vẻ khi khóc của Dương quý phi - một trong tứ đại mỹ nhân lịch sử Trung Quốc. Sau này được dùng để miêu tả sự kiêu diễm của người con gái.

Ban đêm Lâm phủ có gia đình, ma ma tuần tra, hiển nhiên xách theo hai ngọn đèn lồng đi tới bên này, bóng đen trên nóc phòng không dám lưu lại, giống như một mảnh lá cây bông bênh rơi xuống, biến mất trong bóng tối.

Lâm Phong lau nước mắt thay La phu nhân, dịu dàng khuyên, “Khi chúng ta gặp tập kích, Thái phu nhân sắp tới đại thọ bảy mươi. Bà đang lúc vui mừng chuẩn bị đại thọ, chắc khi đó nghe nói ta và nàng, a Khai rơi xuống không rõ, chỉ có a Đàm được người cứu về, cảm thấy tiểu a Đàm của chúng ta xui quấy, điềm xấu, vì vậy mới đưa a Đàm đến am ni cô ở tạm, lại không nghĩ rằng a Đàm sẽ bị làm nhục trong am ni cô. Thái phu nhân thật sự làm sai, chỉ có điều, bây giờ bà đã là người thiên cổ, a Đàm chúng ta cũng trưởng thành cô nương xinh đẹp thông minh, chuyện cũ này, liền quên đi.”

La phu nhân cảm hận, “Ta không thể quên được! Thái phu nhân làm chuyện này, ta vĩnh viễn ghi hận bà ta, cả đời cũng không thể quên được! Không chỉ riêng đời này, cho dù đời sau, kiếp sau sau nữa, đời đời kiếp kiếp, ta đều muốn nguyên rửa bà ta, hận chết bà ta!”

Bóng người màu đen rời khỏi Lâm phủ, quẹo vào đường nhỏ yên lặng, dọc theo đường đi cảnh giác tránh khỏi quan binh tuần tra ban đêm trên đường, trở lại Lâm Thủy hiên.

Cao Nguyên Diệu chưa đi ngủ, sau khi trở về người áo đen lập tức cầu kiến, bẩm báo rõ ràng từng câu nghe được ở Lâm phủ, mới lui ra ngoài.

Canh khuya sương nặng, nhưng trong phòng Cao Nguyên Diệu vẫn sáng đèn.

“Sao Điện hạ còn chưa đi nghỉ?” Đêm nay Đặng Hợp trực đêm, thấy đêm khuya rồi trong phòng Hoài Viễn Vương vẫn còn có ánh đèn, không khỏi kỳ quái trong lòng, nhón chân lên, nhìn lại.

Hồi lâu, ánh đèn cuối cùng dập tắt.

“Ngủ rồi.” Đặng Hợp thở phào nhẹ nhõm.

Trong phòng ngủ, Cao Nguyên Diệu ngồi một mình trên ghế dài, vài sợi tóc dài đen mượt rũ xuống mặt, như tơ lụa sáng bóng tron nhẵn, nổi bật lên gò má vốn tuần tú lại lạnh lùng lại có vài phần ôn tồn nho nhã.

Trong tay hắn cầm hai con búp bê dùng bùn đất nặn thành.

Một búp bê là bé trai, một búp bê là bé gái; búp bê trai cao hơn một chút, mặt búp bê gái ngây thơ.

Cao Nguyên Diệu dịu dàng nói chuyện với búp bê gái, “Không trách được ta vẫn không tìm được nàng, hóa ra là như vậy.”

Ông ngoại nàng đốt đuốc, biến am ni cô thành biển lửa, dấu vết gì cũng không lưu lại.

Trước mắt hắn giống như lại xuất hiện một tiểu nữ hài khuôn mặt tinh xảo, nàng bị am chủ cạo đầu thành bóng loáng, đau lòng không thôi, vuốt đầu nhỏ không có tóc khóc hoài không dứt, đáng thương chết được.

“Ta đồng ý cưới nàng, nàng mới cười rộ lên.” Cao Nguyên Diệu đưa mắt nhìn búp bê gái, nhẹ giọng hỏi nó, “Nàng còn nhớ rõ không?”

Bạn đang đọc truyện *Kiều Nữ Lâm gia* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 13

Editor: Puck - Diễn đàn

Búp bê bằng bùn trong tay vẫn đáng yêu, nhưng không nhúc nhích, cũng sẽ không đáp lại hắn.

Giọng Cao Nguyên Diệu thật thấp, giống như nói mơ: “Năm ấy nàng mới bốn tuổi, nàng có phải... Không còn nhớ không?” Trong ánh mắt sâu thẳm của hắn có ý bàng hoàng.

--- -----Puck.d.đ.l.q.đ-----

Khuông tiên sinh ở trong giấc mộng bị người đánh thức, “Khuông tiên sinh, Khuông tiên sinh! Ngài tỉnh dậy đi, Điện hạ có việc gấp!”

Khuông tiên sinh dụi mắt ngồi dậy, thấy trước mắt là Tần Vũ Dương, Đặng Hợp thị vệ thân tín của Hoài Viễn Vương, lập tức bật dậy rời giường, “Được, ta đây liền đi qua.”

Khuông tiên sinh cho rằng Hoài Viễn Vương có chuyện gì khẩn cấp muốn thương lượng với ông, ai ngờ gặp mặt, lại thấy trong tay Hoài Viễn Vương đang cầm búp bê bằng bùn chơi, trịnh trọng như có chuyện lạ hỏi ông: “Khuông tiên sinh, tiểu cô nương bốn tuổi sẽ nhớ sự việc sao?”

Trong nháy mắt, trên mặt Khuông tiên sinh xuất hiện vẻ ngây ngốc. Sau một lúc lâu, mới ôn hòa nói: “Điện hạ, không câu nệ là tiểu cô nương hay tiểu tử, bốn tuổi phần lớn đều không nhớ.”

Thấy Hoài Viễn Vương có vẻ thất vọng, nói: “Nhưng cũng không thể vơ đũa cả nắm, nếu thật sự thông minh hơn người, có khả năng lại khác.” Không thể không cho mình đường lui.

Từ chỗ Hoài Viễn Vương đi ra, trở lại phòng ngủ của mình, dọc theo đường đi Khuông tiên sinh vẫn mơ hồ.

Khi lên giường, nằm chết dí trên gối đầu, ông ngược lại tỉnh táo, trở mình một cái ngồi dậy, “Tiểu cô nương bốn tuổi có nhớ sự việc hay không, rất quan trọng sao? Tại sao Điện hạ lại hỏi chuyện này? Tại sao đêm khuya cho đòi mình, liền chỉ để hỏi cái này?” Nghĩ tới nghĩ lui, cũng nghĩ không ra mấu chốt.

Trăm mối vẫn không có cách giải.

Thờ dài, ông lại một lần nữa nằm trở lại gối.

“Nếu là tiểu a Thẩm hải tử có cơ trí như vậy, có lẽ sẽ ghi nhớ sự việc rồi, nói cũng không chừng.” Ông nhắm mắt lại, lẩm bẩm.

--- -----Puck.d.đ.l.q.đ-----

Mới sáng sớm, Lâm Thẩm đã la hét đòi San tỷ tỷ.

La phu nhân tự mình rửa mặt chải đầu cho nàng, cười tủm tỉm nói: “San tỷ tỷ của con đang ở chỗ chúng ta, muốn gặp nàng ấy dễ dàng. A Thẩm ngoan, trước rửa sạch sẽ khuôn mặt nhỏ nhắn, tóc chải xong, nương đây liền sai người mời đi họ và San tỷ tỷ tới.”

Lâm Thắm quả nhiên ngoan ngoãn ngồi trên ghế nhỏ trước mặt La phu nhân, để La phu nhân chải đầu cho nàng.

La phu nhân thích trang điểm cho tiểu nữ nhi, dùng lược chải hai bím tóc xinh xắn cho nàng, trên hai bím tóc gài hai vòng trâm châu. Vòng trâm châu này không phải hình tròn màu trắng thông thường, mà là màu hồng nhạt, hình giọt nước, sáng bóng nhu hòa, dịu dàng nhẵn nhụi, nổi bật lên khuôn mặt nhỏ bé hồng hào càng trở nên dễ nhìn hơn của Lâm Thắm. die nd da nl e q u u ydo n

Vấn xong tóc, chọn thay nàng áo đơn bằng gấm màu hồng sáng, váy màu xanh lam, trên váy thêu rồng, cá đang bơi, cá nhỏ thêu rất sống động, giống như thật.

Lâm Thắm mặc xong áo váy La phu nhân chọn cho, vui mừng xoay mấy vòng.

“Đề cá nhỏ động!” Nàng tung váy, “Đề cá nhỏ bơi trong nước!”

Nhìn cá nhỏ trên váy quả nhiên lắc lư theo động tác của nàng, cười hi hi.

La phu nhân không khỏi cười, thị nữ, vú già một phòng cũng cười.

Nhị tiểu thư, đây rốt cuộc là cá nhỏ đang động, hay là người đang động?

La phu nhân ra lệnh cho thị nữ đi mời Đàm Tuệ và San tỷ nhi, không lâu lắm mẹ con hai người liền đến, Lâm Thắm vừa thấy San tỷ nhi, hai mắt liền lóe sáng như sao đi qua kéo nàng ấy, hai hài tử cùng nhau đến bên bàn nhỏ ăn điểm tâm.

Vừa ăn, vừa liên tục thì thầm nói chuyện, từ đầu tới cuối miệng đều không nhả ra lời.

La phu nhân cũng ăn bữa sáng cùng Đàm Tuệ, lại chú ý tới sắc mặt Đàm Tuệ dùng son phấn rất dày nhưng vẫn có phần tiều tụy, giống như tối hôm qua ngủ không ngon, ngạc nhiên nói: “Tuệ biểu tỷ, muội nhớ được tỷ không phải lạ giường mà?”

Đàm Tuệ cười hơi miễn cưỡng, “Cũng không phải lạ giường, haizz, mới từ Kinh thành tới đây, hơi mệt mỏi.” Bụng chén sứ nhỏ lên che giấu, uống cháo.

Thu Tinh đứng hầu hạ bên cạnh Đàm Tuệ không nhịn được nói: “Phu nhân nhà nô tỳ nửa đêm hôm qua cũng không ngủ, còn không phải bởi vì nhị gia...”

“Câm mồm!” Đàm Tuệ buong chén xuống, nhỏ giọng quát.

Hai mắt Thu Tinh ửng đỏ, khom gối, cúi đầu đứng bên cạnh.

“Biểu tỷ phu như thế nào?” La phu nhân ân cần hỏi.

Nhị gia trong miệng Thu Tinh chính là Thượng Minh rồi, ở Thượng gia Thượng Minh xếp thứ hai.

La phu nhân kêu thị nữ ra ngoài, hỏi liên tục, Đàm Tuệ mới cười khổ nói: “Yên ổn một người trước của hần, lại đến một người thiếp xuất thân phong trần, duyên dáng mặn mà cực kỳ không bình thường. Ta đã nói, trong nhà eo hẹp, lại có San tỷ nhi tiểu cô nương như vậy, lưu cô nương như vậy ở nhà làm chi? Không bằng bán đi. Trước mặt ta hần đây miệng đồng ý, ai ngờ hần không những không bán người ta, lại còn... Tồi hôm qua ta ra lệnh cho Thu Tinh trở về lấy quần áo, vừa đứng bắt gặp bọn họ ở trong phòng ngủ của ta...” Bà cắn môi, tỏ vẻ bị sỉ nhục.

Thượng Minh coi như nấp thiếp, cũng không thể kéo thiếp đến trong phòng chính thể làm trò, thật quá mức.

La phu nhân giận dữ, rất muốn chửi rủa Thượng Minh một trận, chỉ có điều chuyển suy nghĩ một chút, ngay trước mặt thể tử mắng trọng phu suy cho cùng không được tốt – người của bà không tốt, bà có thể mắng; nhưng nếu người khác mắng theo, bà chính là ngoài miệng không nói, trong lòng sẽ không vui. Thôi, chuyện giữa phu thê, người ngoài vẫn ít chen vào thì tốt hơn.

“Chẳng qua chỉ là một thiếp, tốt thì giữ lại, không được, đưa ra bán.” La phu nhân cố làm ra vẻ nhẹ nhõm, “Tuệ biểu tỷ, tỷ làm phu nhân, không đáng vì chuyện này mà khổ não. Nào, bánh gạo táo đỏ này rất xốp, là món tỷ thích ăn, đến ném thử.” Gắp miếng bánh xốp vào trong đĩa của Đàm Tuệ, khuyến tỷ ấy ăn nhiều.

Đàm Tuệ gắp miếng bánh lên cắn một cái, nảy sinh ác độc nói: “Muội nói đúng, nhấc chân lên bán ra là được, ta vì sao khổ não làm chi? Chẳng phải rảnh rồi sao!” Lại hăm dọa La phu nhân, “Nhà muội cũng không có người quyền rũ, không có thiếp thất, biểu muội mau dạy ta một chút, muội làm như thế nào?” Cầm lấy tay La phu nhân.

La phu nhân không khỏi vui mừng lên, “Nói tới điều này có thể dài dòng. Thứ nhất, tỷ cũng biết tính khí con người muội, lật mặt lên thì lục thân không nhận *, thiếp muốn mạng sống đừng tiến vào nhà muội; thứ hai, a Khai và a Đàm hai đứa bé này lanh lợi, có một lần cha của chúng phải ra cửa mấy ngày, a Khai tự tay vẽ một bức hoa sen làm lễ tiễn biệt cho cha hần, a Đàm trình trọng như có chuyện lạ tặng một câu, ‘Hi vọng phụ thân giống như hoa sen cao thượng này, giữ mình trong sạch, không nhiễm một hạt bụi.’ Tuệ biểu tỷ nói thử xem, trong nhà có đứa bé như vậy, ông ấy không biết xấu hổ mà mang về một người thiếp vào nhà cho muội sao?” di3nd@nl3qu.yd0n

(*) Lục thân không nhận: lục thân bao gồm bố, mẹ, anh, em, vợ, con đều không nhận

Đàm Tuệ nghe mắt đều thẳng.

Thị nữ đi vào trình lên một bức thư, “Tam phu nhân Son gia sai người đưa tới.”

La phu nhân mở ra nhìn, nói: “Em dâu ngũ phu nhân của tam phu nhân Son gia mang theo nhi tử Son Gia Nam, nữ nhi Son Gia Hoa từ Kinh thành trở lại, Son Gia Nam và a Hàn cùng độ tuổi, Son Gia Hoa không khác a Thắm nhiều lắm, tam phu nhân có ý tứ muốn cùng đi với em dâu, cháu trai cháu gái, hỏi mọi người có tiện không.”

Đàm Tuệ cười nói, “Chuyện này có gì mà tiện với không tiện. Tuy Son Gia Nam là bé trai, mới bảy tám tuổi, vẫn chưa tới lúc kiêng dè.”

La phu nhân cũng cười, “Còn không phải như vậy sao, lại nói đều là hài tử.” Lệnh thị nữ chuẩn bị bút mực, đứng dậy tới trước thư án, tự tay viết thư hồi âm, giao cho thị nữ.

Người Son gia đưa tin còn chưa đi, giao cho hần mạng về là được.

Đàm Tuệ từng nghe nói tới vị ngũ phu nhân Son gia này, nói lại cho La phu nhân, “Son Thành Nhân lão gia nhà bà ấy là Tư lang trung Hộ bộ Giang Tây, nghe nói quản lý tài sản rất có khả năng, rất được thánh thượng thưởng thức, chỉ có điều năm nay triệu kiến năm sáu lần đấy.” Tư lang trung Hộ bộ Giang Tây trừ trông coi hộ khẩu Giang Tây, chính lệnh thuế ruộng, còn phải chịu trách nhiệm bổng lộc Vệ sở, vừa ổn định lương bổng, quyền lực vẫn rất lớn. Một Lang trung ngũ phẩm có thể được Hoàng đế tiếp kiến và ngợi khen, có thể thấy được ông ta thật sự có vài phần tài cán.

“Nhưng mà ta mới chỉ gặp mặt vị ngũ phu nhân này một lần ở yến tiệc La phủ mà thôi, quen biết sơ.” Đàm Tuệ cảm thấy hơi đáng tiếc.

“Về sau thời gian gặp mặt sẽ luôn có.” La phu nhân lơ đãng.

Đàm Tuệ cười khổ, trong lòng hơi oán. Biểu muội, muội gả cho nam nhân vừa có khả năng lại quan tâm, chuyện gì trong nhà cũng không cần muội quan tâm, chỉ cần chăm sóc tốt cho hai đứa nhỏ là mọi sự tốt lành, nhưng ta không có phúc khí này đâu, chuyện nhà ta, nếu ta mặc kệ, cha San tỷ nhi mới lười hao tâm tổn sức.

--- -----Puck.d.đ.l.q.đ-----

Thị nữ cười khanh khách đi vào nói: “Tam phu nhân, đại phu nhân cùng tới.”

Đàm Tuệ vội vàng cùng đứng lên với La phu nhân, “Tam phu nhân và đại phu nhân lớn tuổi hơn, chúng ta vô cùng nghênh đón đấy.”

Lâm Thắm đã sớm nắm lấy tay nhỏ bé của Sa tỷ nhi, như một làn khói chạy ra trước tiên, “Nhanh lên một chút, Trần Trần và Du Ninh nhất định cũng tới!”

San tỷ nhi đã không thờ ơ đều đặn được rồi, “A Thắm, chậm một chút được không?”

Lâm Thắm rất tốt bụng an ủi nàng, “Nhanh, nhanh, cũng sắp đến rồi, San tỷ nhi tỷ nhện một chút.”

Chờ đến trước cửa thùy hoa, vừa đứng tam phu nhân Son gia và Hường đại phu nhân mấy người đều đến, đông đảo thị nữ tím tím, sắc màu rực rỡ, khí khái phi phàm, Lâm Thắm không hề để ý tới những thứ này, mặt mày hớn hờ ngó hai tiểu nữ hài tử trong nhóm người, “Trần Trần, Du Ninh, tới đây, mau tới đây!”

Hai tiểu nữ hài nhi này nhìn đáng đáng tuổi tác không sai biệt lắm với Lâm Thắm, một người mặc áo màu xanh biển, một người mặc áo màu đỏ tía nhạt; một thanh tú, một xinh đẹp; đều tay cầm tay, đáng vẻ rất tốt. di@en*dyan(lee^qu.donn)

“A Thắm!” Thấy Lâm Thắm, Son Trần Trần và Hường Du Ninh đều hai mắt tỏa sáng, rất hưng phấn.

Lâm Thắm hã hê kéo San tỷ nhi qua, khoe khoang nói: “Trần Trần, Du Ninh, đây là biểu tỷ của ta, ta cũng có thân thích!”

Nói đến “Ta cũng có thân thích”, Lâm Thắm rất có cảm giác hãnh diện, mở cờ trong bụng, tươi cười rạng rỡ.

“A Thắm người cũng có thân thích nha, thật tốt.” Khuôn mặt nhỏ nhắn của Son Trần Trần thanh tú, tính khí cũng rất tốt, bày tỏ vô cùng kinh ngạc và thích thú với chuyện Lâm Thắm cũng có thân thích.

Hường Du Ninh “Ah” một tiếng, “A Thắm người cũng có thân thích?”

Cùng là một câu nói, nàng nói ra lại là giọng nghi vấn, thật giống như bày tỏ vô cùng hoài nghi chuyện này.

Lâm Thắm kéo tay San tỷ nhi, khí phách dương dương tự đắc, quá mức tự đắc vậy, “Ta có di họ, còn có biểu tỷ.” Cười hi hi giờ hai đầu ngón tay về phía Hường Du Ninh, rõ ràng đang khoe khoang phô trương, nàng không chỉ có thân thích, còn lập tức có hai người.

Mấy người La phu nhân và Đàm Tuệ cùng mặt mày hớn hờ ra đón.

Tam phu nhân là phụ nhân trung niên chừng bốn mươi mấy tuổi, vóc người hơi lớn, khuôn mặt càng giống như trăng tròn, nhìn qua liền cho người ta có cảm giác đầy đủ sung túc. Hường đại phu nhân nhìn tuổi lại lớn hơn tam phu nhân hai tuổi, rất lão luyện không câu nệ, trên mặt vẫn treo nụ cười thỏa đáng.

La phu nhân cười chào hỏi, “Son tam phu nhân, lâu ngày không gặp, đại phu nhân, khí sắc của ngài tốt hơn rồi.”

Son tam phu nhân và Hường đại phu nhân cũng hàn huyên nói, “La phu nhân, nếu nói khí sắc tốt, vậy còn phải kể đến ngài.”

Bên cạnh Son tam phu nhân có một nữ tử mặc áo choàng xanh ngọc, vẻ mặt kiêu căng nhú mày lên, hỏi thị nữ bên người, “Ta mới trở về An Định, lại không hiểu lắm, một thê tử Tri châu ngũ phẩm, lại có thể tự xưng phu nhân?”

Âm thanh không lớn, nhưng mà, mỗi người ở đây đều nghe thấy.

Bạn đang đọc truyện *Kiều Nữ Lâm gia* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 14

Editor: Puck - Diễn đàn

Tam phu nhân Son gia từ trước đến giờ trầm ổn thận trọng, nhất thời mắc cỡ mặt đỏ rần.

Người vừa nói những lời ấy đương nhiên chính là em dâu bà, ngũ phu nhân Son gia rồi, ngũ phu nhân này mặc dù “Lặng lẽ hỏi” thị nữ bên cạnh, nhưng mà, ý vị khiêu khích này quá nồng đậm. Những lời này của bà ta vừa nói ra khỏi miệng, không khí vốn hòa nhã vui sướng lập tức trở nên khẩn trương, nụ cười đầy mặt La phu nhân, Đàm Tuệ cũng động lại.

Lâm Đàm vốn đứng sau lưng La phu nhân, lúc này bước nhanh về phía trước nói cho bà biết, “Nương, cần gì phải vì người không liên quan mà ảnh hưởng tới tâm trạng tốt của người?” Cũng nói nhỏ với La phu nhân, âm thanh không cao không thấp, không khác ngũ phu nhân lắm.

Lâm Đàm siết chặt tay La phu nhân, dùng ánh mắt khích lệ, nóng bỏng nhìn bà, nụ cười trên mặt La phu nhân lại một lần nữa tràn ra, nhanh nhẹn nói với tam phu nhân và Hường đại phu nhân: “A Thâm ngày ngày nhắc tới Trăn Trăn và Du Ninh đó, nhìn xem, ba đứa bé thật thân nhau.”

Tam phu nhân và Hường đại phu nhân theo ánh mắt của La phu nhân đều nhìn về phía Lâm Thâm, Son Trăn Trăn, Hứa Du Ninh, vẻ mặt hiền từ; “Không phải như vậy sao, nha đầu nhà ta cũng nhớ a Thâm, đã nói nhao nhao mấy ngày, phải tới thăm a Thâm. Ôi chào tôi, nhìn ba hài tử này, giống như chị em ruột, thật tốt!” Nóng bỏng khích lệ ba đứa bé, lạnh nhạt ngũ phu nhân ở bên cạnh, không ai để ý tới.

Không có ai đánh ngũ phu nhân, cũng không có ai mắng ngũ phu nhân, nhưng bà lại cảm thấy trên mặt nóng rát, cực kỳ bối rối.

Bà tỏ thái độ định tới khiêu chiến gây sự, ai biết khoe mắt của đối phương ngay cả liếc cũng không liếc về phía bà, hoàn toàn như không thấy bà, điều này càng khiến cho bà lúng túng khổ sở mặt mũi hơn đánh bà mắng bà bác bỏ bà.

Mấy đứa bé Lâm Thâm, Son Trăn Trăn, Hường Du Ninh, San tỷ nhi không hề phát hiện ra mạch nước ngầm bắt đầu khởi động giữa người lớn, lúc này đây đứng thành vòng tròn, chăm chú nói chuyện.

Lâm Thâm đưa ra hai ngón tay út, khoe khoang nằng nập tức có hai thân thích, tiểu cô nương Hường Du Ninh không phục, cũng đưa ra từng ngón tay mập mập đếm từng ngón, “Ta có tổ phụ, tổ mẫu, có cha, có nương, có đại ca nhị ca tam ca, có đại tỷ, ta còn có đại cô mẫu nhị cô mẫu tam cô mẫu...” Rất nhanh mười đầu ngón tay đã không đủ để đếm rồi.

Lâm Thâm chia hai bàn tay nhỏ ra, không lên tiếng, trong lòng thầm đếm, “Ta có cha, có nương, có đại ca, có tỷ tỷ, có nhị ca, có di họ, có biểu tỷ...” Đếm số người có thể đếm một lần, mười đầu ngón tay còn dùng không hết. dfienddn lieqiudoon

Khuôn mặt nhỏ nhắn của nàng nghiêm lại, giấu hai bàn tay nhỏ bé ra sau lưng.

“Thân thích của a Thâm không nhiều như Du Ninh, là như vậy!” La phu nhân, Hường đại phu nhân đều mỉm cười.

Lạnh nhạt ngũ phu nhân hồi lâu, lúc La phu nhân đề cho mọi người đi tới phòng khách, tam phu nhân mới giống như còn có ngũ phu nhân người này, vội vàng kêu bà ta đến, thân thiết nói: “Ngũ đệ muội mau tới đây, ta giới thiệu một chút cho muội. Vị phu nhân khoan thai rộng lượng này chính là La phu nhân, thê tử Lâm Tri châu, đại cô nãi nãi của Tấn Giang Hầu phủ. Muội đại khái không biết, La Hầu gia Tấn Giang Hầu anh dũng thiện chiến, lập công quá lớn, đầu năm Di Ninh ông ấy đánh bại thiết kỵ Bắc Hồ, bắt sống mấy trăm tên Vương công quý tộc người Hồ, sĩ tốt mấy ngàn người, dê bò súc vật càng thêm đếm không hết, Hoàng đế bệ hạ cực kỳ vui mừng, trừ ngợi khen bản thân ông ấy ra, lại ra lệnh cho Lễ bộ gia phong cho nữ quyến La phủ, tổ và ân sủng. Bởi vì thái phu nhân, phu nhân La phủ đã được phong, La Hầu gia liền vì trường nữ đòi phong cáo cho phu nhân. Ngũ đệ muội, mặc dù ngũ đệ và Lâm Tri châu đều là ngũ phẩm, nhưng muội và La phu nhân lại khác nhau rất lớn đấy, muội theo phẩm cấp của ngũ đệ, chỉ là nghi nhân, nhưng La phu nhân là nhất phẩm cáo mệnh phu nhân, phẩm cấp con cao hơn ta đó.”

Tam gia Son gia là Tuần phủ Phúc Kiến, chính quan nhị phẩm, tam phu nhân thê tử phu quý, liền có danh hiệu phu nhân. Chỉ có điều, phẩm cấp của bà dĩ nhiên giống như tam gia Son gia, là nhị phẩm. La phu nhân là do Hoàng đế đặc phong, chính nhất phẩm.

Ngũ phu nhân nghe trong lời nói của tam phu nhân đều bảo vệ La phu nhân, ý tứ chính là mĩa mai đệ muội ruột thịt là mình, không khỏi ngấm hiện tức giận.

Tam tẩu à tam tẩu, sao tẩu lại không phân biệt được nội ngoại thân sơ vậy.

Bà hé miệng cười, “Thường nói xuất giá tòng phu, phong cáo của phụ nhân phần lớn cho công lao của trượng phu mà được đến, La phu nhân lại dính vào hào quang của phụ thân, đây cũng là chuyện lý kỳ hiếm thấy, thành thân lập gia đình còn dựa vào nhà mẹ đẻ.”

La phu nhân ngoài cười nhưng trong không cười, “Triều đình lại không cho nữ nhân làm quan, nữ nhân chúng ta nếu muốn có phong cáo, không phải dựa vào cha, chính là dựa vào trượng phu, hoặc chính là dựa vào con cháu. Con người của ta rất không soi mói, chỉ cần có phong cáo mệnh nhất phẩm phu nhân là được, ta không để ý tới như thế nào được đến. Đây có người trượng phu tốt tất nhiên là may mắn trong cuộc sống, có một người cha tốt, chẳng lẽ không phải bởi vì ta đầu thai, may mắn sinh đến trong nhà phú quý sao? Đây là đời trước của ta tích đức! Ngũ phu nhân, người cũng đừng uất ức, tuy rằng lệnh tôn không hiển hách uy danh giống như cha ta, nhưng người còn có trượng phu, nhi tử còn có thể dựa vào đó. Trước mắt người chỉ là nghị nhân, sau này Son ngũ gia lên thẳng mây xanh, cho dù phong cáo của phụ nhân chưa đạt tới, cung nhân, thực nhân đại khái vẫn trốn không thoát. Chính là Son ngũ gia không trông cậy vào được, người còn có nhi tử, có đúng không?” die,n; da.nlze.qu; ydo/nn

Liên châm chọc nói mát, kẹp thương mang gậy, lời nói vô cùng không khách khí.

Nhưng trong lời nói của bà mang theo cười, nếu như người nghe được giận, sẽ bị người nói không biết cười giỡn, không có độ lượng, không lòng dạ.

Ngũ phu nhân tức bễ phổi.

Bà giống như cầu cứu nhìn về phía tam phu nhân, ai ngờ tam phu nhân làm bộ như nói chuyện với Hường đại phu nhân, vốn không để ý tới bà.

Bà chỉ đành nhin xuống một hơi, nhoen miệng cười làm lẽ gặp mặt với La phu nhân.

Một bé trai tám tuổi, và một bé gái chừng bốn tuổi phía sau bà cũng bá kiển La phu nhân.

Bé trai tên là Son Gia Nam, mi thanh mục tú, cười rất ngượng ngùng, nữ hài nhi tên Son Gia Hoa, hai mắt thật to, toàn thân đều là vẻ hăng hái, lộ ra mấy phần hoang dã.

Son Gia Hoa vẫn nhìn chăm chăm vào đám người Lâm Thấm, Son Trăn Trăn, lộ ra vẻ mặt vừa hâm mộ vừa ghen ghét.

“Nương, kêu các nàng tới chơi với con!” Nàng lắc lắc tay ngũ phu nhân làm nũng.

Ngũ phu nhân trách mắng: “Không có quy củ!” Tuy quát, nhưng giọng điệu lại mềm nhũn, cực kỳ dịu dàng.

Son Gia Hoa náo loạn không thôi, ngũ phu nhân hết cách rồi, giống hệt nhờ giúp đỡ nhìn về phía tam phu nhân, “Tam tẩu tẩu xem. . .” Muốn để cho tam phu nhân giúp bà một chút, kêu mấy người Son Trăn Trăn tới chơi đùa với Son Gia Hoa.

Trong mắt La phu nhân lóe lên nụ cười hả hê, ngoắc ngoắc Lâm Thấm, “A Thấm, ở đây còn có một tiểu tỷ tỷ này, nàng ấy kêu các con tới đây chơi với nàng ấy. Nàng ấy rất tò vẽ, các con mau tới đây.”

Lâm Thấm so sánh số lượng thân thích không hơn Hường Du Ninh, đang sinh tức, nghe La phu nhân nói như vậy, ngẩng đầu nhỏ lên tùy hứng nói: “Mới không cần!” Một tay kéo San tỷ nhi, một tay kéo Son Trăn Trăn, “San tỷ nhi, Trăn Trăn, chạy mau!”

Ba hài tử hi hi ha ha chạy vào bên trong. Hường Du Ninh gấp gáp: “Này, a Thấm, sao lại kéo ta?” Tiếp theo cũng đuổi theo.

Son Gia Hoa tức giận dậm chân.

Lâm Đàm cười, “Hài tử chính là như vậy, đại nhân càng muốn nàng làm gì, nàng càng làm ngược lại.”

Tam phu nhân và Hường đại phu nhân cực kỳ đồng ý, nói lời tri kỷ, “Còn không phải như vậy sao! Trăn Trăn (Du Ninh) nhà ta cũng như thế, thích làm khác đại nhân.”

Tam phu nhân Son gia trừ mang theo tiểu nữ nhi Trăn Trăn, còn mang theo đại nữ nhi Son Gia Hủy, chất nữ Son Gia Lôi, bên cạnh Hường đại phu nhân cũng có một thiếu nữ vị thanh xuân, là đại nữ nhi Hường Hình Ninh của bà. Son Gia Hủy, Son Gia Lôi và Hường Ninh Ninh đều mười lăm mười sáu tuổi, tuổi tác tương tự Lâm Đàm, bình thường cũng thường xuyên qua lại, quen biết lẫn nhau, sau khi gặp mặt, tự có một phen thân thiết.

Son Gia Hủy là cô nương xinh đẹp mắt to mặt trái xoan, nắm tay Lâm Đàm, thấp giọng nói xin lỗi, “Ngũ thẩm thẩm của ta thất lễ, a Đàm, người đừng để trong lòng.”

Son Gia Lôi mày nhỏ mắt dài cũng nghiêm chỉnh, “Ta đoán, có thể trong lòng bà ấy thấy kỳ quái, định nhỏ giọng hỏi một câu, ai biết hơi sơ ý, giọng lên quá cao. . .” Nói xong, chính nàng cũng cảm thấy không thể tự bào chữa, bất giác khuôn mặt thanh tú ửng đỏ.

Dung mạo Hường Hình Ninh xinh đẹp, lời nói cũng dễ hiểu lưu loát, “Cho dù ngũ phu nhân như thế nào, tóm lại chúng ta vẫn tốt đẹp, là được.”

“Vậy còn cần phải nói sao.” Lâm Đàm duyên dáng.

Lâm Đàm cùng với Hường Hình Ninh, Sơn Gia Hủy, Sơn Gia Lôi thân mật thăm thiết đi vào phòng khách. di3n~d@n`l3q21y"d0n

Đến phòng khách, lần nữa làm lễ ngồi xuống hàn huyên, ánh mắt của tất cả mọi người đều đổ lên trên người mấy tiểu cô nương.

Thấy Lâm Thâm và Hường Du Ninh về mặt thành thật vạch đầu ngón tay đếm thân thích nhà ai nhiều, trong mắt đều thoáng hiện nụ cười.

La phu nhân cười nói: “Mấy vị đừng cười nhạo, nhị tiểu thư này của nhà ta ngày ngày vẫn sống cuộc sống không buồn không lo, chỗ không được hoàn mỹ nhất, chính là không có thân thích lui tới. Ngày hôm qua đi họ và tiểu biểu tỷ của con bé tới làm khách, con bé liền sưng đến hồng rồi, cuối cùng có thân thích.”

Tam phu nhân và La phu nhân khi nói tới tiểu nữ nhi đặc biệt đồng cảm, mỉm cười nói: “Việc này cũng khó trách, rốt cuộc là tính tình trẻ con.”

Hường đại phu nhân vô cùng đồng ý: “Tiểu hài tử mọi nhà thích nhất vui vẻ, đến cùng chỗ, cái gì cũng phải so sánh. Nhà Du Ninh và Trần Trần đều ở vùng này, thân thích tự nhiên nhiều hơn một chút, cha nương a Thâm đều là người kinh thành, thân thích ở An Định đương nhiên ít hơn, đây có là gì đâu? Cổ tình mấy đứa ngày cả thứ này cũng muốn so, vẫn còn so sánh say sưa ngon lành, thật là buồn cười chết người!”

Mặc dù thân phận, tính tình khác nhau, mấy vị phu nhân này đều cưng chiều tiểu nữ nhi, đây đại khái không có nghi vấn.

Đây có lẽ cũng là một trong những nguyên nhân khiến bọn họ qua lại thân thiết.

Nếu đứa bé chơi chung vô cùng tốt, các mẫu thân bất tri bất giác cũng sẽ thân mật rất nhiều.

Lâm Thâm so sánh thân thích không sánh bằng Hường Du Ninh, không cách nào, ôm Lâm Đàm nắm quả đám mạp mạp mồm mồm, “Tỷ tỷ, cầu cứu.”

Lâm Đàm khẽ dờn lán váy, tư thái tao nhã ngồi xổm xuống, “A Thâm, ghé tai lại đây.”

Lâm Thâm mừng rỡ, vội vàng nghiêng đầu nhỏ qua, “Tỷ tỷ, muội nghe rõ, lắng nghe.”

Lâm Đàm nhỏ giọng, tỉnh tể nói cho nàng mấy câu.

Lâm Thâm chớp mắt cũng không chớp, nghe vô cùng tập trung.

Chỉ chớp lát sau, nàng cất bước chân ngắn nhỏ đi tới trước mặt Hường Du Ninh, lớn tiếng tuyên bố, “Có chính là có, một là có, một trăm cũng là có! Tóm lại người có thân thích, ta cũng có thân thích!”

Khi nói đến “Tóm lại”, nàng cố ý lên giọng, nghe vào thật sự đầy đủ khí thế.

Hường Du Ninh hơi mơ hồ rồi.

Nàng lui về sau một bước, đưa tay túm váy Hường Hình Ninh, “Tỷ...” Cũng nhờ tỷ tỷ giúp đỡ.

Hường Hình Ninh hé miệng cười, ngồi xổm người xuống giống như Lâm Đàm, ở bên tai tiểu muội nhỏ giọng dạy nàng mấy câu. dieendaanleequydomn

Hường Du Ninh cũng liền có chủ ý.

Nàng và Lâm Thâm đứng mặt đối mặt, uốn eo thon nhỏ, không hề yếu thế chút nào, “Một chính là một người, hai chính là hai người, một không phải hai, hai cũng không phải một trăm!”

Lâm Thâm tròn to hai mắt, tỏ vẻ khó hiểu.

“Tỷ tỷ, nàng ấy có ý tứ gì?” Nàng nhỏ giọng hỏi Lâm Đàm

Âm thanh tuy nhỏ, nhưng mọi người đều nghe được.

Tam phu nhân Sơn gia và Hường đại phu nhân đều cảm thấy buồn cười, không hện mà cùng nâng tách trà lên, che giấu nụ cười nhộn nhạo bên môi.

Sơn Trần Trần chạy tới khuyên can, “A Thâm, Du Ninh, thôi, thôi.” Mỗi tay kéo một người, dùng sức kéo tay nhỏ bé của các nàng vào một chỗ, muốn làm một người hòa giải.

Lâm Thâm thờ phỉ phò nhìn Hường Du Ninh: “Lời này của người có ý gì?”

Hường Du Ninh vô tội nháy mắt, “Ta cũng không biết, tỷ tỷ ta dạy ta nói...”

“Phụt...”

Tam phu nhân Sơn gia và Hường đại phu nhân vốn nhin cười đến ghen, nghe đến chỗ này không nhin được nữa, phun trà.

La phu nhân cười chảy ra nước mắt.

Đàm Tuệ cũng lấy khăn tay che miệng, cười đến run run rẩy rẩy cả người.

Khỏe mắt ngũ phu nhân giật giật một cái, cảm thấy mấy người trước mắt quả thật làm cho người ta không cách nào nói được, đây là trông nom đứa bé như thế nào? Nuông chiều tiểu nữ nhi thành ra như vậy. Thì ra đứa bé thích cãi nhau với người khác, làm trưởng tỷ liền dạy nàng gây gổ với người như thế nào? Hừ, dạy đứa bé như vậy, trưởng thành khẳng định miệng lưỡi bén nhọn, một chút hiền thực khiêm nhường cũng không hiểu!

Son Gia Hoa nhìn mà thèm, chạy tới túm lấy tay nhỏ bé của Lâm Thâm hét lên: “Ta mang các người đi chơi!”

Lâm Thâm liếc nhìn nàng ta, “Ai cần người mang?” Gạt tay Son Gia Hoa ra, “Trần Trần, Du Ninh, San tỷ tỷ, chúng ta đi hái hoa hay đi cho cá ăn? Nếu mọi người không sợ, chúng ta đi xem Đại Bạch cũng được!”

Bốn tiểu cô nương nhiệt liệt thương lượng một lát, quyết định sau cùng, “Trước hái hoa, rồi đi cho cá ăn, Đại Bạch cũng không đi nhìn đi, nó sẽ cắn người.”

Thương lượng xong, Lâm Thâm cười hi hi nói cho La phu nhân và Lâm Đàm, “Nuông, tỷ tỷ, chúng con ra ngoài chơi.” Reo hò với Son Trần Trần, Hường Du Ninh, San tỷ nhi liền chạy ra ngoài.

“Dám không đợi ta!” Son Gia Hoa bị chọc tức.

Ngũ phu nhân đau lòng nữ nhi, vội vàng sai khiến đám người nhũ mẫu, thị nữ cùng đi, để Son Gia Hoa cũng đi qua

Bạn đang đọc truyện *Kiều Nữ Lâm gia* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 15

Editor: Puck - Diễn đàn

Sau khi mấy đứa bé đi, trong phòng khách yên tĩnh lại, các phu nhân yên lặng ngồi nói chuyện, Đàm Tuệ và ngũ phu nhân từng gặp, liền cười ôn chuyện với bà ấy, “Ngũ phu nhân chúng ta từng gặp mặt một lần trong kinh, bà còn nhớ không?”

Ngũ phu nhân không chút để ý liếc nhìn Đàm Tuệ, “Xin lỗi, ta quên.”

Đàm Tuệ giật mình, miễn cưỡng cười cười, “Là trong tháng giêng năm nay, ở Hầu phủ Tấn Giang...”

Ngũ phu nhân rất thận trọng, “Thật không phải, ta cẩn thận suy nghĩ một chút, vẫn không nhớ được.”

Đàm Tuệ bất giác đỏ bừng cả mặt.

Ánh mắt tam phu nhân như điện, quét qua ngũ phu nhân một cái.

Ngũ phu nhân càng ngồi thẳng tắp.

Son Gia Hủy, Son Gia Lôi vừa xấu hổ, cúi đầu xinh đẹp xuống.

Hường Hinh Ninh cầm tay Lâm Đàm, trong ánh mắt có ý đồng tình.

Lâm Đàm đáp lại Hường Hinh Ninh một khuôn mặt tươi cười.

Nàng dùng giọng điệu rất tùy ý hỏi, “Ngũ phu nhân, xin hỏi phu nhân và đại thiếu phu nhân Thẩm Tường phủ rất quen biết sao?” – không chỉ tùy ý, giọng điệu của nàng rất phức tạp, còn hàm chứa ý tứ khinh miệt khinh thường như có như không, cùng với vẻ tàn mạn không nói rõ ràng ra được, đáng về hào sảng không kiềm chế được.

Đối với ngũ phu nhân ngồi nghiêm chỉnh mà nói, thái độ và giọng điệu như vậy rất dễ chọc giận bà.

Giống như kiểu người tự cho là vậy giống ngũ phu nhân, không nhìn được nhất chính là người khác không câu nệ tiểu tiết.

Son ngũ phu nhân nhướn hai hàng chân mày dài nhỏ lên, cười lạnh nói: “Đại thiếu phu nhân Thẩm Tường phủ chẳng lẽ không phải là di của người sao? Lâm cô nương, người thật quá phách lối, ngay cả di cũng khinh thường gọi bà ấy!”

“Thì ra phu nhân biết Lâm gia, La gia, Thẩm gia là thân thích như thế nào.” Lâm Đàm bưng tỉnh hiểu ra, dùng ánh mắt không thể tin nhìn ngũ phu nhân, trong mắt sáng tràn đầy vẻ kinh ngạc. die~nd a4nle^q u21ydo^n

Son tam phu nhân lạnh nhạt nói: “Nếu ngũ đệ muội biết đại thiếu phu nhân Thẩm gia là dì a Đàm, tự nhiên cũng biết La phu nhân là tỷ tỷ của đại thiếu phu nhân Thẩm gia, có đúng không? Ta còn tưởng rằng muội không hề biết gì về La phu nhân, thì ra không phải. Ngũ đệ muội, xin lỗi, mới vừa rồi giới thiệu muội và La phu nhân ta đông đông dài dài nói một tràng, muội đừng ngại phiền.”

Tam phu nhân đã lên tiếng nói chuyện, La phu nhân liền không hề khách khí, cười hì hì nói: “Chả trách ngũ phu nhân không nhớ rõ biểu tỷ ta rồi, thì ra bà có trí nhớ như vậy. Rõ ràng biết La Anh, cũng biết La Anh là dì a Đàm nhà ta, lại giống như hoàn toàn không hề nghe thấy nhà của ta.”

Hướng đại phu nhân cũng trêu ghẹo, “Trí nhớ này của ngũ phu nhân có phải lúc tốt lúc tệ không? Đại thiếu phu nhân Thẩm gia là dì của a Đàm còn nhớ rõ ràng thế này, người đã từng gặp mặt, thế mà lại một chút ấn tượng cũng không?”

Ba vị phu nhân xúm lại chọc ghẹo trêu đùa, mặc dù ngũ phu nhân tự cao tự đại, lúc này cũng đã chật vật nhếch nhác rồi.

Ngược lại Đàm Tuệ tốt bụng giải vây thay bà ta, “Đây cũng không phải vì trí nhớ của ngũ phu nhân lúc tốt lúc xấu, thật sự là ngày đó nữ khách Hầu phủ Tân Giang nhiều, người đến người đi, trên mặt mọi người lại trang điểm rất đậm, trát một tầng phấn thật dày, ngàn người một mặt...”

“Phụt...” Trừ Sơn ngũ phu nhân, người còn lại đều không khỏi bật cười.

Son Gia Hủy và Son Gia Lôi như đứng đồng lứa, thấy không khí lúc này đã hòa hoãn rồi, vội nhân cơ hội đứng lên, cười theo nói: “Trần Trần và Du Ninh, a Thẩm vừa gặp mặt sẽ sinh ra rất nhiều chủ ý kỳ kỳ quái quái, những hoa cỏ quý giá này của La phu nhân sợ rằng sẽ phải gặp họa, vẫn để chúng con đi nhìn một chút mới thỏa đáng.”

Son tam phu nhân gật đầu, “Đi đi.”

La phu nhân và Hướng đại phu nhân cũng kêu Lâm Đàm và Hướng Hình Ninh, “Hai con cũng đi ra ngoài cho thoải mái, đừng theo những lão nhân gia chúng ta, không lại khiến các con tiểu cô nương trẻ măng buồn bực.”

Lâm Đàm và Hướng Hình Ninh trầm miệng một lời, “Mấy ngài cách lão nhân gia còn rất xa, còn trẻ tuổi lắm, ba chữ lão nhân gia này, qua ba mươi năm năm mươi năm nhắc lại không muộn.”

Trêu chọc khiến mấy người La phu nhân rất vui vẻ.

Cáo từ mấy vị phu nhân từ phòng khách ra ngoài, Son Gia Hủy nắm tay Lâm Đàm, rất ngượng ngùng, “Mấy người chúng ta đã quen biết hai năm rồi, trong hai năm này chúng ta ở chung một chỗ nói gì mà không nói, chuyện gì mà không làm? Hôm nay thật ngượng ngùng, ngũ thẩm thẩm ta bà ấy là... Haizzz, nguyên nhân trong này ta cũng không có cách nào nói cho người biết, thật sự là... Tóm lại người đừng để ở trong lòng, lui về sau nương ta nhất định sẽ không mang theo bà ấy tới nhà người.” die nda nle equ ydo nn

Son Gia Lôi cũng nói: “Đúng vậy, về sau ngũ thẩm cho dù nói khéo như rót mật lười nở hoa sen, cho dù bà ấy nói lớn tới trời, tam bá mẫu cũng sẽ không mang bà ấy tới Lâm gia nữa.” Mắt mặt ném một lần còn chưa đủ sao.

Lâm Đàm và Hướng Hình Ninh liếc nhìn nhau, đồng thời đưa tay chỉ về phía Son Gia Hủy, “Nói mau, nguyên nhân trong này là cái gì!”

Nếu Son Gia Hủy nói, “Nguyên nhân trong này ta cũng không có cách nào nói các người biết”, cũng đã nói rõ, nàng biết nguyên nhân vì sao lần đầu tiên ngũ phu nhân và La phu nhân gặp mặt đã không thân thiện như vậy!

Lúc này Son Gia Hủy mới ý thức được mình nói lỡ miệng, không khỏi ửng đỏ trên mặt, “Chuyện này, thật khó mà nói, thật đó.”

Son Gia Lôi ranh mãnh cười một tiếng, mở miệng hai mắt với Lâm Đàm, “Mặc dù khó mà nói, nhưng cũng vẫn có thể nói. A Đàm, người thật sự muốn nghe sao?”

“A.” Hướng Hình Ninh “A” một tiếng ý vị sâu xa với tỷ muội Son gia, ba người, sáu con mắt, cùng nhau nhìn chăm chú về phía Lâm Đàm.

Tò về không ép Lâm Đàm xấu hổ thề không bỏ qua.

Lâm Đàm khẽ cười cười, “Con người của ta twf trước đến giờ không thích ép buộc làm khó người khác, a Hủy, a Lôi, nếu như không tiện nói, vậy coi như thôi.” Nhìn xuống chung quanh, “Mấy đứa nhóc chạy đi đâu rồi? A Thẩm nhà ta càng ngày càng bướng bỉnh, không được, ta phải đi nhìn con bé...” Xoay người định đi.

Son Gia Lôi ôm lấy nàng từ phía sau, hé miệng cười, “Nhà ngũ thẩm thẩm của ta có vị thất cô nương, nghe nói lớn lên cực kỳ xinh xắn, nhân phẩm giống như tiên nữ. Cha nương vị thất tiên nữ này để ý Gia Thụ ca của ta, nhờ ngũ thẩm thẩm cầu hôn, ngũ thẩm thẩm ba phen bốn bận tự mình nói với Gia Thụ ca, Gia Thụ ca cũng không chịu gật đầu. A Đàm, người đoán vì sao huynh ấy không chịu gật đầu đây?” Càng cười càng mập mờ, càng nói càng hư.

Lâm Đàm cười đánh nàng ấy, nói: “Ta nhớ có chuyện khẩn cấp, nhanh lên, chúng ta đi tìm mấy đứa nhóc. A Lôi đừng náo loạn, náo loạn nữa ta sẽ tức giận.”

Mặc dù Son Gia Hủy và Hướng Hình Ninh cũng muốn giễu cợt mấy câu, nhưng thường ngày chị em tốt, làm a Đàm thẹn thùng, liền cười nói: “Đúng đúng

đúng, tìm mấy tên nhóc kia, dạy dỗ cẩn thận, đây chẳng phải có thể một trận ồn ào sao.”

Bốn tiểu cô nương Lâm Thâm, Sơn Trăn Trăn chạy tới chạy lui chơi đùa trong bụi hoa, mấy người nữ hầu, thị nữ hầu hạ bên cạnh, Sơn Gia Hoa ở bên cạnh hòn sỏi, Sơn Gia Nam mập mạp ở bên cạnh ăn nói khéps nép dụ dỗ nàng.

Thấy mấy người Lâm Đàm tới, Lâm Thâm và Sơn Trăn Trăn, Hường Du Ninh hoan hô một tiếng, tất cả tìm tỷ tỷ của mình chỉ có Sơn tỷ nhi cô đơn, Sơn Gia Lôi vui cười, “Sơn tỷ nhi, muội ráng chấp nhận vậy, tỷ tỷ thương muội, như thế nào?”

Sơn tỷ nhi xấu hổ cười, nắm tay Sơn Gia Lôi.

Hai người Lâm Đàm và Hường Hinh Ninh làm tỷ tỷ, một người dạy cho Lâm Thâm: “A Thâm, thân thích của muội có là có, lại không nhiều bằng Du Ninh, vì vậy nếu như muội và Du Ninh tranh luận, cứ khẳng khái có hay không có, cũng không cần so đo nhiều hay không nhiều.” d1en d4nl 3q21y d0n

Một người dạy cho Hường Du Ninh, “Tiểu muội, cái khác chúng ta đều không bàn đến, chỉ để ý lấy nhiều thủ thắng là được.”

Hường Du Ninh tóm lấy tỷ tỷ nàng không thuận theo, “Tỷ, muội nghe không hiểu!”

Trên khuôn mặt nhỏ bé của Lâm Thâm cũng có ý mê man, nhưng không chịu thừa nhận, ngược lại làm như thật gật đầu nhỏ bé, giống như nàng nghe hiểu.

Lâm Đàm và Hường Hinh Ninh nắm lấy tiểu muội của mình, nhẹ nhàng giảng đạo lý, “Nếu như muốn tranh luận, nên từ sở trường của mình, tránh sơ hở của mình, nhưng nếu có thể tránh chút võ mồm, hòa hòa thuận thuận với nhau, không cãi nhau, không gây gỗ, chẳng phải rất tốt?”

“Không được!” Lâm Thâm và Hường Du Ninh trăm miệng một lời.

“Không gây gỗ, còn làm gì?” Hường Du Ninh liến thoắng như đứng rồi.

“Không cãi nhau, rất nhàm chán.” Lâm Thâm rất coi thường.

Phản đối xong, khinh bỉ trưởng tỷ nhà mình, hai tiểu cô nương chột sinh ra cảm giác hiểu nhau không cần nói, chìa tay, cười hi hi ôm lấy nhau chung một chỗ.

Sơn Trăn Trăn gấp gáp, “Còn có ta, còn có ta!”

Lâm Thâm và Hường Du Ninh nở nụ cười, mỗi người chìa một cánh tay nhỏ, ôm Sơn Trăn Trăn vào.

Sơn tỷ nhi ở bên cạnh nhìn, trên khuôn mặt nhỏ bé lộ ra vẻ hâm mộ.

Lâm Thâm và hai bạn nhỏ chơi âu yếm chốc lát mới nhớ tới, “Trăn Trăn, Du Ninh, ta có thân thích nha, biểu tỷ của ta cũng ở đây!”

Sơn Trăn Trăn và Hường Du Ninh rất nhiệt tình, “Gọi nàng ấy cùng tới.”

Ba cô nương đồng loạt chìa tay về phía Sơn tỷ nhi, Sơn tỷ nhi hưng phấn không thôi, bốn đứa bé hoan hô ôm nhau, vừa cười vừa náo.

“Còn có ta nữa, còn có ta!” Sơn Gia Hoa thở phì phò chạy tới, đẩy Sơn tỷ nhi một phát.

— Không thể không nói, nàng cũng rất có ánh mắt, chọn lấy cô nương không có chỗ dựa nhất.

Sơn tỷ nhi mím miệng nhỏ khóc, “Đau, hu hu hu, đau.”

Sơn Gia Nam bắn khoả, vừa khuyên muội muội, “Gia Hoa muội đừng ra tay.” Vừa lời ngon tiếng ngọt dụ dỗ Sơn tỷ nhi, “Tiểu muội muội, muội đau ở đâu? Ta xoa xoa thay muội được không?” dinendian.loqid]on

Sơn tỷ nhi tội nghiệp chỉ chỉ lưng mình, “Nàng ấy đẩy muội ở đây.”

Sơn Gia Nam vội vàng chìa tay xoa thay nàng lại nói, “Không đau, xoa xoa là hết đau.”

Hắn ngược lại rất biết dụ dỗ tiểu nữ hài nhi.

Sơn Gia Lôi nhìn không nổi, kêu Sơn Gia Hoa lên giảng đạo lý với nàng, “A Hoa, nếu như muội muốn cùng nhau chơi đùa với Trăn Trăn, a Thâm bọn họ, muội liền hiền hòa một chút đi, muội cậy mạnh bá đạo như vậy, ai thích chơi cùng muội? Đều không chào đón muội.”

Sơn Gia Hoa đảo mắt nhanh như chớp, nàng thấy mẫu thân ngũ phu nhân không ở bên cạnh, ca ca Sơn Gia Nam lại đang dụ dỗ Sơn tỷ nhi, không ai giúp nàng, liền ngoan ngoãn gật đầu, “Dạ, muội nghe tỷ.”

Sơn Gia Lôi lại thương lượng với Sơn Trăn Trăn, Lâm Thâm, để cho các nàng mang theo Sơn Gia Hoa cùng nhau chơi đùa.

Son Trần Trần tốt tính gât đầu, Lâm Thâm lại nói: “Nàng ta đẩy Sơn tỷ nhi, phải nói lời xin lỗi với Sơn tỷ nhi!”

Cuối cùng vẫn là Sơn Gia Hoa khuất phục, nói xin lỗi với Sơn tỷ nhi, Lâm Thâm mới hào phóng phát tay nhỏ bé, “Người cũng cùng đi!”

Năm tiểu cô nương cùng nhau chạy đi, Sơn Gia Nam lắc lư chạy đi theo phía sau môn, đáng về ca ca tốt.

Lâm Đàm cùng với Hường Hình Ninh và tỷ muội Sơn gia đi dạo trong vườn, đột nhiên nhìn thấy trong đình đón xuân phía trước xuất hiện bóng dáng hai nam tử.

Một vị là Lâm Khai, một vị khác là một thanh niên chừng mười bảy mười tám tuổi, thân mặc trường bào giao lĩnh *, màu xanh biếc cực nhạt, người như ngọc đẹp, tiêu sái phi phạm **.

(*) Giao lĩnh: hay giao lĩnh tức áo cổ chéo.

(**) Tiêu sái phi phạm: Nguyên gốc 萧疏轩举 (tiêu sơ hiên cử), tiêu sơ – cá tính tiêu sái, không câu nệ; hiên cử - hình dung khí chất phi phạm, khí vũ hiên ngang

“Này, người đoán thử xem, huynh ấy rốt cuộc tới tìm ai?” Sơn Gia Lôi ôm Lâm Đàm, nhỏ giọng nhạo báng.

Bạn đang đọc truyện *Kiều Nữ Lâm gia* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 16

Editor: Puck - Diễn đàn

Lâm Đàm chỉ cười không nói lời nào.

Nụ cười của nàng là mỉm cười theo lễ phép, cũng không có bao nhiêu ý xấu hổ.

Trong lòng Sơn Gia Lôi khó tránh khỏi hơi thất vọng.

Nếu như Lâm Đàm có ý tứ với Sơn Gia Thụ, lúc này trên mặt sẽ hiện lên vẻ đỏ ửng thẹn thùng quở mắng, chứ không phải bình ổn như bình thường, trấn định như vậy.

“Gia Thụ ca là nam tử như vậy, a Đàm lại không động lòng sao?” Sơn Gia Lôi khẽ cắn môi, có mấy phần không phục.

Nàng dõi mắt nhìn sang đình đón xuân, chỉ thấy gió nhẹ thổi áo bào của Sơn Gia Thụ lên, tiêu sái ổn định, hào sảng tráng kiện đỉnh đặc *, giống như tiên giáng trần, không khỏi âm thầm ám ức thay hân, “Nhân tài như huynh ấy, chính là Cửu Thiên Huyền Nữ gả cho huynh ấy cũng không xứng cuộc đời này, a Đàm thật sự không có ánh mắt. Haizz, a Đàm cái gì cũng tốt, chính là quá mức bình tĩnh có chủ ý, tâm sự luôn không chịu lộ ra ngoài, ít đi mấy phần ôn nhu hòa nhã của nữ hài nhi — cũng khó trách tổ mẫu luôn không thích nàng lắm, không chịu tới Lâm gia cầu hôn.”

(*) Tiêu sái ổn định, hào sảng tráng kiện đỉnh đặc: Nguyên gốc 萧萧肃肃, 爽朗清举 (tiêu tiêu túc túc, sảng lãng thanh cử), tiêu tiêu hình dung cử chỉ tiêu sái thoát tục, túc túc hình dung thanh tĩnh bình ổn, sảng lãng = hào sảng sáng sủa, thanh = tráng kiện, cử = đỉnh đặc, cao thẳng, rắn rỏi.

Sơn Gia Hủy “Ah” một tiếng, “Vì sao nhị ca của ta lại tới?”

Sơn Gia Lôi thấy nụ cười trên mặt Lâm Đàm khách khí mà xa lánh, lời trêu ghẹo đã đến khóe miệng, lại không biết nuốt xuống làm sao.

Hường Hình Ninh lơ đãng nhìn vào trong đình, “Có lẽ tới đánh cờ với ca ca a Đàm thôi.” Không hề để trong lòng.

Sơn Gia Hủy và Sơn Gia Lôi thấy huynh trưởng của mình, liền định qua chào hỏi, Lâm Đàm làm chủ nhân lại không chịu đi cùng, “A Hủy, a Lôi, ta và Hình Ninh đi Thủy các trước chờ các người.” diee ndda finleeq uysd doon

Sơn Gia Hủy rất buồn bực, “A Đàm người muốn kiêng dè đúng không, người thay đổi thành thủ cựu * như vậy từ khi nào?”

(*) Thủ cựu: chỉ tư tưởng cổ hủ, tri thức nông cạn, hàm ý châm chọc.

Sơn Gia Lôi chế nhạo nói, “A Hàn hài tử này đáng yêu chăm chỉ, còn mãi cứ giả bộ đại nhân, tiên sinh cổ lỗ, vốn có danh xưng tiểu thủ cựu, a Đàm đây là đại khái học theo đệ đệ của nàng đi.” Nói xong tất cả mọi người đều cười.

Sơn Gia Hủy sai tỷ nữ Tùy Vân đi về phía huynh trưởng chào hỏi, mình không hề đi qua.

Vài vị cô nung nhìn thị nữ bẻ mấy cành hoa thược dược kiêu diễm, liền rời đi.

Trên đình đón xuân, Sơn Gia Thụ nhìn bóng dáng kia dần dần đến gần, lại dần dần rời xa, bất giác buồn bã.

Hắn không tự kiềm chế được đi tới bên cạnh lan can, nhìn về phương hướng bóng dáng kia biến mất.

“Hoa Đường huynh.” Lâm Khai nhìn về mặt của hắn ở trong mắt, vuốt ve ly bằng ngọc bích trong tay, nói, “Đừng tiếp tục nhìn, nhìn cũng vô ích.”

Sơn Gia Thụ vẫn lưu luyến, “Người có từng thích một cảnh đẹp, thế cho nên cả ngày lẫn đêm nhớ nhung, ăn không biết ngon, ngủ không yên ổn? Cảnh tượng vô cùng nhớ nhung đó, nhìn nhiều một chút cũng tốt. Sương Chi, nếu đổi lại là người, sẽ giống như ta.”

Lâm Khai lộ ra vẻ mặt không tán thành, “Ta sẽ không nhìn nhiều bằng một hai lần, ta sẽ nghĩ cách mang cảnh đẹp này về nhà.”

Sơn Gia Thụ im lặng.

Hồi lâu, hắn buồn bã nói: “Ta từng cầu xin tổ mẫu, cũng cầu mẫu thân viết thư cho phụ thân, chỉ chờ phụ thân hồi âm. Sương Chi, nếu như ta muốn chuyển cảnh đẹp kia vào trong nhà, nhất định phải được phụ thân ta gật đầu mới được.”

Lâm Khai khẽ mỉm cười.

Hắn và Sơn Gia Thụ biết nhau hai năm rồi, hai người đều là mỹ thiếu niên ngọc thụ lâm phong, tính tình, tính cách có nhiều chỗ tương đồng, được gọi là bạn tốt. Sơn Gia Thụ có ý với Lâm Đàm, tâm tư này nào có thể giấu giếm được Lâm Khai? Sơn gia là thế gia đại tộc, Sơn Gia Thụ lại có tướng mạo tốt, Lâm Khai không phản đối cửa hôn sự này, nhưng không quá mức yêu thích. Trong cái nhìn của Lâm Khai, Lâm Đàm xinh đẹp, người lại có khả năng, đối tượng có thể lựa chọn rất nhiều, không nhất định không phải Sơn Gia Thụ không thể. Hôm nay Sơn Gia Thụ đến nhà thăm hỏi, còn cố ý đưa ra ý muốn tới đình đón xuân ngồi một chút, Lâm Khai cũng không từ chối, thật ra muốn nhìn một chút xem phản ứng của Lâm Đàm với Sơn Gia Thụ là gì.

Khi Lâm Khai vẫn còn bé đã có thể thay Lâm Đàm chắn một đao khi nàng gặp nguy hiểm, đây chính là cái gọi là tình nghĩa huynh muội, có thể nghĩ. Hắn đau lòng muội muội những năm gần đây lấy thân phận trưởng tử Lâm gia bốn ba bên ngoài, cũng hy vọng muội muội có một chốn đi về tốt, xứng với lang quân tài mạo như tiên, giành được thiên trường địa cửu, chỉ có điều, thấy Lâm Đàm vốn không chịu đi qua, Lâm Khai cũng liền có phần rõ ràng thái độ của muội muội.

Nếu Lâm Đàm không có hứng thú với Sơn Gia Thụ, Lâm Khai cũng sẽ không coi hắn là đối tượng em rể.

Đồng Nhi báo lại, “Đại công tử, hai vị thiếu gia Hường gia tới, còn dẫn theo một vị khách.”

Lâm Khai và Sơn Gia Thụ nghe được huynh đệ Hường gia tới, liền tự mình ra đón, gấp mặt, chào hỏi hai huynh đệ Hường Húc, Hường Côn khỏi ngỡ cường tráng, vẻ mặt khí khái, Hường Côn cười đẩy một vị thiếu niên hơn hai mươi ra, “Vị này là Đường Hi, là con nhỏ nhất của Oanh Dương hầu, mấy năm trước khi hai chúng ta ở trong kinh khi ở Giang Hạ hầu phủ, thường xuyên đến Đường phủ dây dưa.” di ien n#dang# yuklle e#q quiq on

Hường gia ở An Định và Giang Hạ hầu phủ ở Kinh thành là người trong tộc, Lâm Khai dĩ nhiên biết. Khi huynh đệ Hường gia ở Kinh thành làm quen với con em hầu môn, chuyện này cũng bình thường, lập tức liền không suy nghĩ nhiều, cười nói ngưỡng mộ đã lâu, “Đệ tử Đường gia nhất định kiếm thuật cao siêu, Đường huynh, về sau nếu có cơ hội, kính xin chỉ giáo nhiều.”

Tổ tiên Oanh Dương hầu phủ Đường Vô Thương vốn là một vị kiếm khách nổi tiếng, trong loạn thế đi theo Thái tổ Hoàng đế, từng ở trận tiền hai quân từng lấy xuống thủ cấp mấy đầu lĩnh quân địch, sau đó càng thêm danh dương thiên hạ rồi. Nhắc tới Oanh Dương hầu phủ, liền làm cho người ta nghĩ đến kiếm thuật tối cao của thế gian, nghĩ đến bảo kiếm sáng ngời lạnh như sương lĩnh khí bức người.

Thân hình Đường Hi cao lớn, mặt mày cũng rất thanh tú, lộ ra chút hồn nhiên ít có ở tuổi tác và với thân phận này của hắn, “Lâm đại thiếu cũng thích kiếm thuật sao? Vậy sau này thật sự phải luận bàn nhiều. Mặc dù kiếm thuật của ta thường thường, cũng là sỡ đến kiếm liên si mê.”

Thì ra hắn là vị kiếm si.

Lâm Khai mời mấy vị khách qua đình đón xuân.

Nơi này từ trên cao nhìn xuống, cảnh sắc tuyệt đẹp.

Chờ mọi người đều ngồi xuống, Lâm Khai không thể thiếu sai người mang rượu nhạt lên — nam nhân gặp nhau, nào có không uống rượu? Ai ngờ Đường Hi che ly rượu không cho rót, nghiêm túc nói: “Mấy ngày trước ta bị trúng độc, hiện giờ mặc dù độc đã giải, nhưng thân thể còn yếu ớt, xin thứ cho ta không thể uống rượu.”

Mọi người không khỏi kinh hãi, “Trúng độc?”

Hường Côn và hắn có giao tình rất dày, trong lòng quan tâm, vội quay hắn lại nhìn lên nhìn xuống đánh giá, luôn miệng hỏi, “Người như thế nào? Không sao chứ? Sao lại trúng độc?”

Sắc mặt Hường Húc tái xanh, “Là ai to gan như vậy dám hạ độc người?” Hắn không thể lập tức xông ra báo thù cho Đường Hi.

Đường Hi nói: “Chuyện này thật sự không biết ai hạ độc. Ta theo Hoài Viễn Vương Điện hạ ra kinh xử lý, ở ngoài thành An Định bị đánh bất ngờ, ta

thay Điện hạ cần một mũi tên, trên mũi tên kia bôi kịch độc, không quá bao lâu thì sắc mặt ta biến đen, suýt nữa bỏ mạng...”

“Lại có chuyện như vậy!” Mọi người đều kinh hãi.

Hướng Côn vội hỏi, “Vậy sau đó ra sao?”

Đường Hi cười nói, “Quân y đều nói ta không cứu được, mấy anh em tốt của ta cũng định nhặt xác cho ta, ai ngờ Điện hạ thân đến nhìn ta, dứt linh dược giải độc bệ hạ ban cho vào trong miệng ta, hơn nữa quân y hết lòng điều dưỡng cho ta, cái mạng nhỏ này của ta liền kiếm trở về được.” Nói đến Hoài Viễn Vương tự mình dứt linh dược giải độc vào trong miệng hắn, trên mặt Đường Hi hiện lên vẻ mặt rất hạnh phúc.

Hắn là một người đơn thuần.

Lâm Khai nghe Đường Hi miêu tả, trên lưng bắt gặp đồ mồ hôi lạnh. Con em Oanh Dương hầu phủ có công phu cỡ nào, Đường Hi anh dũng đỡ cho chủ còn trúng tên, lại có kịch độc, trừ suýt bỏ mạng, a Đàm muội ấy là một cô nương gia yếu đuối, lỡ có vạ nhất kia... Hậu quả không thể tưởng tượng nổi. dilenda4nle3qu21ydo0n

“Lâm đại thiếu, Lâm đại thiếu...” Bên tai Lâm Khai truyền tới tiếng gọi thân thiện của Đường Hi.

Lúc này Lâm Khai mới ý thức được mình thất thần, cười khỏ nói xin lỗi, “Xin lỗi, ta nghĩ tới tình hình lúc đó, thật rung động lòng người...”

Đường Hi cười gật đầu, “Lúc ấy quả thật rất nguy hiểm. Đứng rồi Lâm đại thiếu, nghe nói lúc ấy ngươi cũng ở đó, đúng không? Thích khách chỉ để ý đánh, ngươi chỉ để ý ăn mỳ, lòng không có việc khác, thấy biển không loạn, phong hoa tuyệt đại. Đáng tiếc khi đó ta đang trị thương, không thấy được phong thái của ngươi.” Lộ ra vẻ hâm mộ.

Hoài Viễn Vương đã truyền lời xuống, công tử trẻ tuổi ngày đó ăn mỳ ở tiệm mỳ Phan gia chính là đại công tử Lâm Khai của Lâm Tri châu. Hắn đã nói như vậy rồi, quan quân người hầu bọn họ không hề nói lời gì mà long phượng thai, huynh muội sinh đôi nữa, sau khi vết thương của Đường Hi tốt lên, nghe được lời đồn đại chính là như vậy.

“Sao chưa từng nghe ngươi nói tới?” Hướng Côn và Hướng Húc cùng nhau chất vấn Lâm Khai.

Son Gia Thụ cũng kinh ngạc, “Sưông Chi, ngươi thật can đảm!”

Đều tán thưởng Lâm Khai không thôi.

Lâm Khai chỉ mỉm cười.

Hắn đương nhiên không tiện khoe khoang, nhưng cũng không tiện khiêm tốn — lúc ấy ở đó là Lâm Đàm, cũng không phải hắn;

Hắn cũng không thể nói thật, dù sao Lâm Đàm là một nữ nhi gia giả nam trang ra cửa, vẫn là một chuyện dễ dàng bị người ta chỉ trích;

Vì danh tiếng của muội muội, hắn chỉ đành phải cái gì cũng không nói.

Tán dương Lâm Khai xong, Đường Hi thưởng thức cảnh đẹp bên đình đón xuân, “Lâm đại thiếu, mấy ngày nữa Hoài Viễn Vương Điện hạ sẽ rời khỏi An Định, nghe nói ngươi muốn mở tiệc chiêu đãi ngài ấy, không biết định vào ngày nào vậy? Đến lúc đó ta cũng sẽ đi theo Điện hạ tới đây, lại tụ họp với Lâm đại thiếu.” Dieễn dần lee quỳ đôn

Mắt Hướng Côn sáng rực lên, “Sưông Chi, ngươi thật sự muốn mời Hoài Viễn Vương? Ta rất kính nể vị đại Hoàng tử Điện hạ anh dũng thiện chiến này, đến lúc đó ngươi mở tiệc mời ngài ấy, ta liền làm người tiếp khách, được không? Cũng tiện biết được phong thái của vị danh tướng này!”

Hướng Húc chìa một ly rượu tới, “Sưông Chi, ta cũng phải làm người tiếp khách.”

Son Gia Thụ cười nói: “Dĩ nhiên không thiếu được ta.”

Lâm Khai tỏ vẻ khó xử, “Ta còn không nhận được hồi đáp của Hoài Viễn Vương Điện hạ...” Thật ra thì hắn vốn không mời Hoài Viễn Vương.

“Điện hạ nhất định sẽ tới.” Đường Hi cao hứng phấn chấn, “Điện hạ rất thưởng thức ngươi chứ sao, chắc chắn tới!”

Đường Hi vừa nói như thế, huynh đệ Hướng thị liền thúc giục Lâm Khai, “Nhanh, phái một người lại đi hỏi, hoặc ngươi tự mình đi một chuyến? Ta có thể theo ngươi, thật, hôm nay ta rảnh rồi, rất rảnh rồi.”

Lâm Khai bất đắc dĩ, không thể làm gì khác hơn là ra lệnh cho Đồng Nhi, “Sai người đến An Bình Quận Vương phủ.”

Đồng Nhi đáp ứng.

Hoài Viễn Vương sai một thị vệ tới đưa lời nhắn, “Chính tị ngày mai Điện hạ sẽ đến.”

Đường Hi thật cao hứng, “Ngươi xem, ta đã nói, Điện hạ chắc chắn tới. Ngài khen Lâm đại thiếu không dứt miệng đấy.”

Huỳnh đệ Hường thị mừng rỡ, lúc ấy liền buộc Lâm Khai mời hai người bọn họ làm người tiếp khách, Lâm Khai tự nhiên đồng ý — nếu không đồng ý, Hường Côn và Hường Húc nào chịu.

Ngày mai Sơn Gia Thụ cũng tới.

Chuyện liền quyết định như vậy.

Bạn đang đọc truyện *Kiều Nữ Lâm gia* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 17

Editor: Puck - Diễn đàn

Ngày hôm sau, thời tiết đầy nắng.

Hôm nay Lâm Phong nghỉ cuối tuần, bởi vì Lâm Thâm đòi, muốn vẽ, “Muốn vẽ Đại Bạch! Đại Bạch đẹp mắt!” Lâm Phong liền mang nàng tới thư phòng, dạy cho nàng cách tô vẽ, “Ngỗng có điệu bộ hiền ngang, dùng cảm thiện chiến, từ cổ chỉ kim danh gia vẽ ngỗng rất nhiều, nếu vẽ ngỗng trắng, hay dùng cách vẽ phác thảo thêm thuần *. A Thâm con xem, vẽ ngỗng máu chốt ở chỗ bút pháp biến hóa...”

(*) thuần: lối vẽ tranh hết như núi đá lồi lõm ở Trung Quốc, nghiêng ngọn bút lông quét mực khô nhạt để thể hiện vân đá và mặt nam mặt bắc của núi, sau khi phác họa ra đường nét chung.

Lâm Phong dạy rất nghiêm túc, mới vừa bắt đầu Lâm Thâm học cũng rất nghiêm túc, nhưng không lâu lắm một lát sau nàng bắt đầu không bình tĩnh nghe, cầm lấy viết lông sói nguyệt ngoạc, tùy ý vẽ xấu trên giấy.

Lung tung lộn xộn, không có bố cục cách thức gì, Lâm Phong lấy tới cẩn thận nhìn hồi lâu, cũng không nhìn ra nữ nhi bảo bối của ông vẽ chính là cái gì.

“A Thâm, con vẽ đây là...” Lâm Phong khiêm tốn thỉnh giáo.

Lâm Thâm liền nhìn lên tay phụ thân, chột dạ cười, “Phụ thân, con cũng không biết đây là cái gì... Thuận tay mù quáng vẽ đây, hi hi.”

Lâm Khai và Lâm Hàn đứng ngoài thò đầu vào, Lâm Hàn người ca ca có tính tình nghiêm túc cẩn thận này hơi bất mãn với tiểu muội muội, “A Thâm, muội mới vừa vẽ đây, bản thân cũng không biết là gì?”

Lâm Thâm lễ thẳng khí hùng, “Sao có thể trách muội? Muội đã vẽ xong, quên, phụ thân mới hỏi muội đây.” — không trách ta, muốn trách thì trách mấy người hỏi quá muộn!

Dáng vẻ liến thoắng giống như đứng rồi, chọc cho phụ thân, các ca ca của nàng cũng cười.

Lâm Khai nhạo báng nói: “Ngày trước đó, có vị tiên sinh thích viết chữ, nhưng chữ viết vô cùng ngoạn, khó có thể phân biệt. Có một hôm ông ấy trở về hứng thú viết một bài văn chương, thiên văn chương này viết thật sự được gọi là rồng bay phượng múa, tiêu sái tự nhiên, vô câu vô thúc. Viết xong ông liền tiện tay để sang bên, học sinh của ông đi qua cầm thiên văn chương này lên xin dạy ‘tiên sinh ngài viết đây là gì’, tiên sinh này nhìn một lúc, chính ông cũng không nhận ra được rồi, liền vỗ bàn giận dữ, ‘qua hồi lâu mới đến hỏi ta, ta nào còn nhận được!’” die nd da nl e q uu ydo n

Lâm Thâm biết đại ca đây là kể chuyện cười nàng, liền chạy tới không nghe theo hắn, “Che miệng, che miệng, không cho nói nữa!”

Lâm Khai cười, khom lưng bé nàng lên, để cho nàng che miệng mình, lúc này Lâm Thâm mới không lộn xộn, toét miệng nhỏ nhắn cười hi hi.

Tuổi Lâm Hàn không lớn lắm, suy nghĩ lại rất nhiều, thúc giục Lâm Phong nói: “Phụ thân, hôm nay có khách quý, chúng ta không nên tới cửa chờ thì tốt hơn sao?”

Lâm Khai vừa ôm muội muội vừa dụ dỗ nàng chơi, vừa cười nói cho đệ đệ: “Không vội, giờ còn sớm, hơn nữa, nếu Hoài Viễn Vương đến chỗ chúng ta, sẽ có thị vệ tới trước thông báo.”

Lâm Phong cũng nói: “Đúng, theo lệ thường thì sẽ có thị vệ thông báo trước, chúng ta ở đây cách cửa chính rất gần, hoàn toàn tới kịp.”

Trông mặt Lâm Thâm đảo lòng vòng, trong đầu có chủ ý nhỏ.

Nàng giùng giăng muốn xuống đất, “Con đi ra ngoài ngắm hoa, cha và ca ca đi làm việc đi, để Không Dương và tiểu Uyên đi theo con.”

Vào lúc này Lâm Phong và Lâm Khai thật sự không thể tùy ý rồi đi, không đành lòng gò bó Lâm Thâm, liền theo nàng, “Ngoan ngoãn đi theo Không Dương và tiểu Uyên, không cho chạy loạn, biết không?”

Lâm Thấm gật đầu nhỏ, vô cùng khéo léo, “Vâng, không chạy loạn.”

Đợi đến khi cùng hai người thị nữ ra khỏi thư phòng, ra đến ngoài, nàng đã có thể quên lời mới vừa rồi ra sau gáy, vui vẻ chạy bừa ra tới cổng, “Không Dương, tiểu Uyển, nhanh, đuổi theo ta!”

Hai thị nữ đáng thương ngày thường cẩn thận lão thành lập tức một chút hình tượng cũng không để ý tới chạy theo nàng, “Nhị tiểu thư chậm một chút, cẩn thận té. Nhị tiểu thư, ngài đây là định chạy đi đâu?” Trong lòng không ngừng kêu khổ.

Đứa bé chạy thật ra rất nhanh, người lớn đuổi theo kịp nàng thật đúng không phải là chuyện dễ, Không Dương và tiểu Uyển mệt mỏi thở hồng hộc.

Không Dương: “Ta cảm thấy từ lúc đi theo nhị tiểu thư, chân ta dùng rất nhiều đây.”

Tiểu Uyển: “Đúng, ta cũng cảm thấy thế, chúng ta sẽ nhanh chóng có thể người nhẹ như yến!” di3nd@nBqu.yd0n

Nhìn thấy trên đường hành lang phía trước có một vị nam tử trẻ tuổi mặc hoa phục bằng gấm tiến cống màu tím nhạt thêu chín con rồng bay lên đang đi tới, khí thế hiên ngang, hai thị vệ mang trường kiếm cận thân đi theo đằng sau, Không Dương và tiểu Uyển đồng thời liếc mắt. Lão gia và đại thiếu gia đều nói sẽ có thị vệ thông báo trước, nhưng mà, vị Hoài Viễn Vương Điện hạ này sao lại chỉ mang theo hai thị vệ, trang bị nhẹ nhàng, như vậy đã tới rồi? Đây không phải là khí thế và phô trương mà Hoàng tử Điện hạ nên có.

“Nhị tiểu thư, không thể đi về trước nữa.” Không Dương bất chấp tất cả chạy nhanh mấy bước đuổi theo Lâm Thấm, “Phía trước có quý nhân, nhị tiểu thư nên tránh.”

Tiểu Uyển cũng liếc một hơi đuổi theo.

Khuôn mặt nhỏ nhắn của Lâm Thấm ứng đỏ, vẻ mặt sung sướng, “Ta biết rõ, hần là Cao Nguyên Diệu!”

Không Dương sợ hãi vội vàng ôm lấy nàng, định che miệng nhỏ của nàng, “Tiểu thư, lời này không thể nói, biết không? Không thể...”

“Ta biết rõ.” Lâm Thấm cười ngọt ngào, “Không thể gọi Cao Nguyên Diệu, phụ thân đã dạy.”

Không Dương thiếu chút nữa thoát lực, “Nhị tiểu thư, nếu như lão gia đã dạy, vậy tất nhiên không được gọi, vậy chúng ta cũng không nói, có được không?” Ân nói khép nép dụ dỗ Lâm Thấm, chỉ ngóng trông tiểu cô nãi nãi này đừng làm bậy vào thời điểm quan trọng này, gây ra phiền phức vô cùng vô tận cho Lâm gia.

Không Dương mang theo Lâm Thấm trốn ở bên đường.

Lâm Thấm đồng ý Không Dương không đi ra làm bậy.

Lúc này nàng nói được làm được rồi, thật sự không ra. Chỉ có điều, nàng thò đầu nhỏ ra.

Cao Nguyên Diệu thấy phía sau cây sồi xanh lộ ra một khuôn mặt nhỏ nhắn, trong lòng trở nên kích động.

Đây là tiểu muội muội của nàng, năm đó khi ta ở trong núi sâu lần đầu tiên gặp được nàng, nàng cũng chỉ lớn như vậy...

Cao Nguyên Diệu xông tới ngoắc ngoắc tay với Lâm Thấm.

Lâm Thấm tỏ vẻ hưng phấn, “Không Dương, tiểu Uyển, các người thấy không? Hần đang ngoắc ngoắc ta.” di@en*dyan(lee^qu.donnn)

Không Dương lấy can đảm thò đầu ra nhìn một chút, không khỏi tê dại da đầu: Hoài Viễn Vương Điện hạ đúng là đang ngoắc ngoắc tay với Lâm Thấm, đây không thể nghi ngờ chút nào.

Không Dương và tiểu Uyển thoáng nhìn nhau, tất cả trong mắt đều là bất đắc dĩ và lo sợ nghi ngờ.

Hoài Viễn Vương Điện hạ muốn nhị tiểu thư đi qua, đó đương nhiên không thể trái lệnh...

Hai nha đầu nom nớp lo sợ đi ra với Lâm Thấm, quỳ mọp trên đất.

Hai tay nhỏ bé của Lâm Thấm đan nhau đứng trên đất, lấy lòng cười hi hi với Cao Nguyên Diệu, lộ ra một hàm răng trắng đáng yêu.

Lâm Khai và Lâm Phong vội vội vàng vàng chạy tới thì vừa hay nhìn thấy Cao Nguyên Diệu đưa tay ôm Lâm Thấm lên, đặt lên đỉnh bằng phẳng trên nóc núi giả ven đường.

Vóc người Cao Nguyên Diệu cao lớn, Lâm Thấm đứng trên cao, hai người mặt đối mặt nói chuyện, nhìn qua có hài hòa kỳ lạ.

Lâm Thấm ngọt ngào cười, “Cha ta nói, không thể gọi huynh là Cao Nguyên Diệu, vậy ta gọi huynh là gì? Nguyên Diệu? Diệu Diệu? A Diệu?”

Lâm Phong và Lâm Khai đi nhanh đến gần, giọng nói non nớt mềm mại của Lâm Thấm rơi vào trng tai, hai cha con đều phát rét trong lòng.

Hai người thị vệ của Hoài Viễn Vương, Đặng Hợp và Tàn Vũ Dương, nghe cũng sắp ngất đi. Tiểu cô nương, ngài ấy cũng không phải có tính tình tốt lành gì, Nguyên Diệu, Diệu Diệu, a Diệu? Ngài ấy... Nếu như ngài ấy nóng tính lên... Haizzz, đáng tiếc, tiểu cô nương đáng yêu như vậy...

Trên khuôn mặt lạnh lùng của Cao Nguyên Diệu chậm rãi hé lộ ra âm áp, nụ cười xán lạn, “Ta lớn hơn muội, muội không thể gọi tên của ta, liền gọi... Diệu ca ca đi.”

Giọng nói của hắn vốn trầm thấp dễ nghe, lúc này trong giọng nói mơ hồ mang theo ý cười, càng thêm vô cùng quyến rũ, dễ nghe không nói ra được.

Lâm Thâm sung sướng nở nụ cười.

Lâm Phong và Lâm Khai âm thầm thở phào một tiếng.

Đặng Hợp và Tàn Vũ Dương lộ ra vẻ mặt khó có thể tin.

Lâm Thâm chìa bàn tay nhỏ ra, “Quyết định như vậy, Diệu ca ca.”

“Quyết định như vậy.” Cao Nguyên Diệu ngoắc lấy ngón tay út của nàng, trên mặt lại có vẻ mặt cứng chiều.

Hoài Viễn Vương đây là có chủ ý gì? Tại sao đối xử tốt với a Thâm như vậy? Lâm Phong và Lâm Khai đồng thời cảnh giác, mặt dè phòng hành lễ chào đón, “Tham kiến Hoài Viễn Vương Điện hạ.” die ennd kdan/le eequhyd onnn

Cao Nguyên Diệu nắm tay nhỏ bé của Lâm Thâm, mỉm cười nói, “Không cần đa lễ. Lâm đại nhân, cho phép ta bái kiến La phu nhân, bôn vương có chuyện quan trọng muốn thương lượng với hiền kháng lệ.”

(*) Hiền kháng lệ: Kháng lệ = phu thê, hiền kháng lệ là xưng hô tôn trọng với vợ chồng đối phương, có ý tứ tương đối tôn kính.

Dưới ánh mặt trời, dung nhan tuấn mỹ của hắn bởi vì nụ cười trong mắt mà đổi thành sáng rõ kiểu khác, sáng rõ phát sáng.

--- -----Puck.d.đ.l.q.đ-----

Bốn huynh muội Lâm Khai đều bị đuổi ra ngoài phòng khách.

Trong phòng khách chỉ có ba người: Khách là Hoài Viễn Vương, chủ là Lâm Phong, phu phụ La phu nhân.

Hoài Viễn Vương lấy từ trong ngực ra hai búp bê bằng búp, chậm rãi nói: “Lâm đại nhân, La phu nhân, năm ta mười tuổi là Di Ninh năm thứ năm, mùa hè năm ấy muội muội của ta a Hành bất hạnh chết non, bởi vì còn tám bé, chưa từng có danh hào Công chúa, cũng không được hậu táng, phụ hoàng sai người chọn nền, an táng muội ấy ở chỗ sâu trong Tây Sơn. Ta rất đau lòng, cầu xin phụ hoàng, muốn theo nàng ở lại Tây Sơn một lúc...”

“Di Ninh năm thứ năm!” La phu nhân không khỏi lên tiếng kinh hô.

Di Ninh năm thứ năm, đó vĩnh viễn là nỗi đau trong lòng bà.

Giọng Hoài Viễn Vương trầm thấp, “Có một buổi tối, tiểu nội thị ở phòng bếp bắt được một tiểu nữ hải trộm đồ đưa tới trước mặt ta, tiểu cô nương kia tuổi chừng ba bốn tuổi, trong tay nắm chiếc bánh bao trắng như tuyết không chịu buông, sắc mặt hoảng sợ, ánh mắt cũng rất quật cường, ánh mắt của nàng... Giống muội muội ta khi còn bé như đức, tính khí a Hành nhà ta cũng rất bướng bỉnh...”

Nước mắt của La phu nhân chảy đầy mặt, Lâm Phong đau lòng kéo bà.

Hoài Viễn Vương gơ búp bê trong tay lên, trong mắt lóe lên nóng bỏng, “Ta đứt cháo trắng và chút thức ăn cho nàng, thấy đáng về rất phi báng của nàng, lại đứt cho nàng một đùi gà, chính là một cái đùi gà này đã hại thảm nàng... Buổi tối ngày hôm sau khi nàng lại đến, tóc đã bị cạo sạch, vuốt ve đầu nhỏ trống trơn khóc đến cực kỳ đau lòng, thì ra am chủ người thấy mùi thịt trên người nàng, rất căm tức, trong cơn tức giận đã cạo sạch tóc của nàng, yêu cầu nàng xuất gia... Cho dù ta dụ dỗ nàng như thế nào nàng đều khóc suốt, ‘Không có tóc, thật xấu, không ai muốn ta...’, ta không đành lòng, liền đồng ý với nân, trưởng thành sẽ lấy nàng, nàng mới cười rộ lên, nàng vui mừng lại, không hề khóc nữa, thật vui vẻ đi ăn chung bữa khuya với ta... Sau đó ta luôn đợi nàng, nàng lại không hề tới nữa, ta hao hết hơi sức mới tìm được am ni cô kia, nhưng mà, am ni cô đã bị đốt, một chút dấu vết đầu mối cũng không lưu lại...”

La phu nhân khóc đến ruột gan đứt từng khúc, “Sao ngài không phái người đi theo nàng ấy chứ? Sao ngài... Có thể để cho nàng trở về một mình...”

Thần sắc Hoài Viễn Vương âm trầm, “Buổi tối đầu tiên ta không nghĩ tới, buổi tối thứ hai... Ta đột nhiên phát độc, các nội thị cũng luống cuống...”

“Thì ra lúc ấy Điện hạ trúng độc.” Lâm Phong trầm giọng nói.

Hoài Viễn Vương yên lặng gật đầu.

Bạn đang đọc truyện *Kiều Nữ Lâm gia* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 18

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Editor: Puck - Diễn đàn

Lâm Phong cũng rơi vào trong trầm mặc.

Trong cung đình từ trước đến giờ gió nổi mây phun biến hóa kỳ quái nhiều thay đổi, dưới vẻ ngoài phú quý cảm tử che giấu bao nhiêu dòng nước xiết gọn sóng, máu tanh chém giết, bản thù dơ dáy, khó có thể triệt để từng thứ.

Sinh mẫu Hoài Viễn Vương hèn mọn, không có nhà ngoại che chở, lại chiếm danh phận Hoàng trưởng tử, nếu trong cung có người muốn xuống tay với hắn, đây chính là tuyệt đối không kỳ lạ. Dù sao Vương triều Đại Hạ thừa kế ngôi vị Hoàng đế vẫn xem trọng đích trưởng kế thừa, Hoàng hậu chết sớm, không để lại nhi tử, Hoàng đế liền không có con trai trưởng, mấy vị hoàng tử khác trong triều không cần biết sinh mẫu có xuất thân cao quý như thế nào, nhà ông bà ngoại có quyền thế như thế nào, suy cho cùng đều giống Hoài Viễn Vương đều là Hoàng tử thứ xuất, bản về tư cách thừa kế ngôi vị Hoàng đế, còn phải xếp phía sau Hoài Viễn Vương.

Hoài Viễn Vương ở trong cung bị chèn ép như thế nào, có thể nghĩ. Hắn bị hạ độc, a Hành chết non, Hoàng trưởng tử mười tuổi đến ở trong rừng sâu núi thẳm, vừa chữa thương bài độc, vừa nhớ thương tiểu muội của mình còn tấm bé đã chết sớm. . .

“Tiểu a Đàm của chúng thần đáng thương, Hoài Viễn Vương Điện hạ sao không đáng thương chứ? Ngài và tiểu a Đàm hiểu nhau không cần nói đi.” Lâm Phong tưởng tượng đến cảnh tượng năm đó Hoài Viễn Vương mười tuổi và tiểu a Đàm bốn tuổi kề cận bên nhau, trong lòng rất than thở.

La phu nhân cũng mặc kệ những chuyện này cũng không nghĩ ra những chuyện này, chỉ vì nữ nhi năm đó gặp cảnh ngộ bi thảm mà buồn bã, khóc như mưa, “Ta thương tiểu a Đàm, năm đó con bé mới chỉ có bốn tuổi, cha mẹ bị giặc cướp bắt đi, ca ca rơi xuống vách núi, chỉ còn lại một mình con bé được cứu về Tấn Giang Hầu phủ, Thái phu nhân còn ghét bỏ con bé ném con bé đến trong am ni cô sâu trong rừng núi. . .” Nằm trong ngực Lâm Phong, đau lòng đến không nói nổi nữa.

Lâm Phong dịu dàng an ủi bà, “Phu nhân, những chuyện này đều đã qua đúng không? Bây giờ vết thương của a Khai chúng ta đã tốt hơn, a Đàm cũng lớn thành cô nương thông minh xinh đẹp. . .”

La phu nhân khóc cất lời ông, “Nhưng mà, năm đó a Khai bị thương nặng đến thiếu chút nữa không giữ được mạng nhỏ, a Đàm hàng đêm mơ thấy ác mộng, bao nhiêu đêm con bé thức tỉnh từ trong mộng, thân thể nhỏ bé cũng bị mồ hôi làm ướt. . .”

Lòng Lâm Phong chưa xót khó nhịn, ôm La phu nhân cùng nhau khóc.

Hốc mắt Hoài Viễn Vương lạnh lùng cũng đã ươn ướt.

Hồi lâu, Lâm Phong thu lại nước mắt, nhỏ giọng khuyên La phu nhân, “Phu nhân, có khách ở đây, trước không đau lòng, được không?” di ien n#dang# yukle e#q quí on

La phu nhân nghẹn ngào gật đầu.

Lâm Phong ngược ngừng nói: “Ngu phu phụ * thất lễ, Hoài Viễn Vương Điện hạ đừng chê cười. Năm đó Điện hạ từng chứa chấp tiểu nữ, vốn nên lệnh cho tiểu nữ đi vào bái tạ trước mặt, nhưng mà, bởi vì mấy năm này tiểu nữ vẫn luôn gặp ác mộng, hạ quan và thê tử thương lượng tiểu nữ chịu khổ lúc tấm bé, trăm phương ngàn kế nghĩ cách muốn để cho tiểu nữ quên đi chuyện bi thảm đó. Vì vậy, sợ không tiện để tiểu nữ gặp mặt Điện hạ, kính xin Điện hạ rộng lượng bao dung.”

(*) Ngu ở đây chỉ khiêm tốn khi nói về bản thân.

Ánh mắt của Hoài Viễn Vương rơi vào trên hai con búp bê bùn trên tay mình, “Chuyện cũ khổ sở, ta tất nhiên không muốn để cho nàng ấy nhớ lại. Chỉ có điều, để cho nàng ấy về sau không bao giờ gặp mặt ta nữa, cũng hoàn toàn không được. Lâm đại nhân, La phu nhân, ta đã đồng ý cưới nàng ấy, thì nhất định sẽ cưới nàng ấy, thử nghĩ nào có đạo lý thế tử không gặp mặt trưởng phu chứ?”

Lâm Phong và La phu nhân kinh hãi.

La phu nhân thất thanh nói: “Ngài thật lòng muốn lấy a Đàm nhà chúng thần? Ngài. . . Không phải ngài vì dụ dỗ tiểu nữ không khóc, mới thuận miệng nói một chút thôi sao?”

Lâm Phong ôm hòa nói: “Điện hạ có ý tốt, ngu phu phụ xin nhận tấm lòng. Chỉ có điều, hôn nhân là chuyện lớn cả đời người, không thể qua loa, sao có thể vì một lời nói dụ dỗ đưa bé mà xác định xuống chứ?”

Trên khuôn mặt tuấn mỹ của Hoài Viễn Vương hiện lên đó ửng khả nghi, giọng nói càng thêm trầm thấp, “Không chỉ có như vậy. Lâm đại nhân, La phu

nhân, khi ta đang ở ngoài thành An Định một lần nữa nhìn thấy nàng ấy liền bái phục nhân phẩm phong thái của nàng, mới ban đầu cho rằng nàng ấy là nam tử, sau đó mới biết được thì ra nàng ấy là một vị cô nương, ta... Thật sự mừng rỡ như điên... Vui mừng đến muốn nổ tung...”

Lâm Phong và La phu nhân trao đổi một ánh mắt vừa kinh ngạc vừa vui mừng.

Hoài Viễn Vương vừa thấy nữ nhi bảo bối của bọn họ đã yêu, hơn nữa Hoài Viễn Vương còn là người đã giúp a Đàm khi còn bé, chuyện này vô cùng ngoài ý muốn đối với bọn hắn mà nói, cũng làm cho trong lòng bọn họ mơ hồ có chút kiêu ngạo: A Đàm nhà ta thật xuất sắc, dùng mảnh bươm bướm, Hoài Viễn Vương uy danh vang dội, vừa nhìn thấy, liền vì con bé mà lòng nhộn nhạo. di1enda4nle3qu21ydo0n

“Nhà thần muốn tìm con rể, quan trọng nhất chính là đối xử tốt với khuê nữ của thần, toàn tâm toàn ý, ôn nhu săn sóc, ngài có thể làm được không?” La phu nhân lập tức đổi thành tâm tình cha mẹ vợ, dùng đúng giọng điệu của nhạc mẫu hỏi.

Quan tâm của Lâm Phong là vấn đề máu chột của người khác, “Hoài Viễn Vương Điện hạ, chuyện cả đời của ngài dường như cũng không phải do chính ngài làm chủ, có đúng không? Cần bệ hạ đồng ý.”

Trước khi La phu nhân mở miệng, Hoài Viễn Vương đã trả lời chắc chắn cho bà, “Xin ngài yên tâm, ta nhất định có thể làm được.” Lại trả lời Lâm Phong, “Sau khi ta hồi kinh lập tức xin thỉnh hôn, cầu xin phụ hoàng hạ chỉ, sắc phong trưởng nữ Lâm gia là Hoài Viễn Vương phi.”

Tâm tình La phu nhân kích động, lại nói: “Còn có, nhà thần chọn con rể, cần khuê nữ của thần trúng ý mới có thể, nếu như con bé nhìn không vừa mắt, trong lòng không vui, thần làm mẹ cũng không nở miến cưỡng con bé.”

Ánh mắt Hoài Viễn Vương rất kiên định, giọng thành khẩn, “Khi còn bé nàng chính là yêu thích ta, trưởng thành nhất định cũng thế.” Nói tới đây, hắn cúi đầu, hơi có ý xấu hổ nói, “Sau khi ta đồng ý cưới nàng, nàng cười rộ lên, nói rất nhiều lời với ta. Ta kêu nàng là tiểu a Đàm, nàng gọi ta là Diệu Linh ca, hai chúng ta rất tốt... Đêm đó ta không dám để cho nàng ăn thịt, liền để cho người nhóm lửa bên ngoài cùng nướng khoai lang với nàng, nàng đốt cho ta, ta đốt cho nàng, khoai lang cực kỳ ngọt...”

“Như vậy sao.” La phu nhân không khỏi che miệng mà cười.

Trên mặt Lâm Phong cũng hiện lên ý cười, ánh mắt nhìn Hoài Viễn Vương cực kỳ thân thiết.

Người có thể khiến cho nữ nhi bảo bối của ông vui vẻ một chút, ông sẽ không ghét.

Chỉ có điều, ông là người làm cha, đương nhiên phải tính toán chu đáo thay cho nữ nhi của mình, “Điện hạ ý tốt, ngu phu phụ tâm tình. Nếu hạ chỉ xuống, Lâm gia rất vinh hạnh, có thể trèo lên cửa thân thích với Điện hạ; Nếu ý chỉ không hạ xuống...”

Hoài Viễn Vương nghe huyền ca mà hiểu nhả ý, nói: “Ý chỉ nhất định sẽ hạ xuống. Chỉ có điều, trước khi ý chỉ hạ còn chưa hạ xuống, sẽ không có người ngoài biết chuyện này.

(*) Nghe huyền ca mà hiểu nhả ý: chỉ người thông minh, có thể nghe hiểu ý tứ ngoài lời của người khác. Điển cố về Bá Nha và Chung Tử Kỳ

Lâm Phong rất vừa lòng.

La phu nhân càng nhìn Hoài Viễn Vương càng thuận mắt.

“Ôi chao, a Đàm nhà ta cũng đã mười sáu rồi sao, cũng nên thành thân lập gia đình. Ta phải thay nàng sớm chuẩn bị xong đồ cưới, không thể đợi đến lúc vội vàng hấp tấp, ta muốn làm toàn bộ đồ gia cụ cho con bé bằng gỗ tử đàn, xứng với thân phận Vương phi, đồ sứ con bé thích là Định điều bạch tử và Nhữ điều thanh tử, ta phải vơ vét nhiều cho con bé một chút, lỡ như về sau rơi vỡ, cũng có thể thay thế bổ sung, có đúng không? Về phần xiêm áo, đồ trang sức những thứ này khỏi cần nói đến, lúc nào bắt đầu, liền làm ra cho a Đàm nhà ta, có đúng không, đồ đang thịnh hành kia, phải xứng với thân phận a Đàm nhà ta...” Suy nghĩ của La phu nhân lập tức bay đến rất xa cực kỳ xa.

(*) Định điều là dòng gốm sứ xuất hiện từ cuối đời Đường và mất đi vào thời Kim sang Nguyên, thuộc vùng Định Châu. Di tích lò hiện còn ở thôn Giản Tư và Yên Sơn, huyện Khúc Dương, Hà Bắc. Nổi tiếng bởi chất liệu men trắng ngà hay màu trắng kem, nhưng Định điều cũng chế tác vài kiểu men khác, và dùng nhiều kỹ thuật khác nhau. Chúng loại gốm và sản lượng rất phong phú, bao gồm những sản phẩm thương mại chất lượng cao cho giới thương gia giàu có và tầng lớp sĩ phu, cũng như dòng sản phẩm cao cấp nhất cung tiến cho triều đình. Gốm sứ Định điều đã đạt đến đỉnh cao vào thời Tống, bởi cả màu sắc tinh tế lẫn hình thức tao nhã. Thai cốt mỏng mảnh và nhẹ, chất đất bền cứng, thấu quang vừa phải, dòng bạch tử của Định điều đã lừng danh. Ngoài bạch tử, Định điều còn chế tác men đen, men tương cũng như men xanh, tương ứng gọi là Hắc định, Tử định, Lục định, hay men sắc vàng hạt dẻ. Từ một lò gốm dân gian, tới giữa thời Tống, với phẩm chất tinh tú, gốm Định điều đã được chọn dùng trong cung đình với số lượng nhiều. Bạch định thời Kim vô cùng sắc sảo. Người ta tin rằng gốm Định điều đã truyền cảm hứng cho những sản phẩm sứ Cảnh Đức Trấn đầu tiên, và kiểu men bạch tử của Định điều còn được phỏng chế bởi các lò gốm sứ muộn sau này thời Minh, Thanh. Các tư liệu Trung Quốc thường xếp Định điều đứng đầu bảng trong Ngũ đại danh điều thời Tống.

(**) Nhữ điều là dòng gốm xuất phát vào thời Tống văn kỳ từ vùng Nhữ Châu, nay thuộc tỉnh Hà Nam Trung Quốc. Đồ gốm Nhữ điều được chế tác cho cung đình triều Tống sử dụng trong vòng 30 năm (1086-1106), khi gốm Định điều không còn được trọng thị nữa. Gốm Nhữ là một trong Ngũ đại danh điều thời Tống. Các món Nhữ điều thanh tử, gồm men thiên thanh hay đậu thanh, trong men có chứa mủ nâu, ánh sắc xanh ngọc phi thủy rực rỡ, men trong vắt như ngọc, được mệnh danh “vũ quá thiên thanh”.

Suy tính của Lâm Phong lại cực kỳ thực tế, “Điện hạ từ chỗ Túc Châu tới đúng không? Mấy tháng trước Tri phủ Túc Châu Phương Đức Sơn bị Tống đốc hà đạo Đô Ngự sử Hà Thanh Ba buộc tội tham ô, không làm tròn trách nhiệm, phản ứng ở trong triều rất lớn. Phương Đức Sơn người này cũng thôi

đi, tuy là trưởng một phủ, suy cho cùng cũng chỉ thường thôi, nhưng ông ta là môn sinh Thẩm tướng, có danh xưng chó săn của Thẩm tướng.” Giọng ông không lớn, nhưng trong ánh mắt lại lộ ra ân cần, lo âu.

Hoài Viễn Vương ầm áp trong lòng, mỉm cười nói: “Đại nhân yên tâm, phụ hoàng thật sự giao án tham ô Túc Châu cho ta tới điều tra. Chuyện này phải điều tra như thế nào, muốn tra tới mức độ nào, người nào có thể động, người nào phải tạm thời bỏ qua cho, ta và mấy người Khuông tiên sinh đã liên tục chiêm chước, suy tính rõ ràng.” Kề sát vào tai Lâm Phong, nhỏ giọng nói mấy câu, Lâm Phong gật đầu liên tục. Diễn đàn lee quỳ đơn

Trong lúc nhất thời, Lâm Phong thật sự mở cờ trong bụng.

Thanh danh bên ngoài của Hoài Viễn Vương, máu lạnh, cứng rắn, đam mê chém giết, vào lúc này Lâm Phong thật sự coi hán như chuẩn con rẻ tới xem, thật đúng là lo lắng khi hán và quan văn giao thiệp một mực dùng sức mạnh, tùy ý kết thù kết oán với người ta, nhưng khi nghe hán thẳng thắn nói, tí mỉ chu đáo, nào phải kẻ măng phu như trong đồn đại?

Lâm Phong và Hoài Viễn Vương lại hạ giọng bàn luận mấy câu, càng nói càng yên tâm.

Hai người bọn họ đang nói chuyện đến ăn ý, hai mắt La phu nhân tỏa sáng nhìn qua, vui mừng khắp khỏi, cả mặt tỏa sáng, “Này, món non bộ bằng ngọc màu vàng nhạt ở trong thư phòng của ông ấy rất không giống với người khác, ngọc màu vàng vốn khó tìm, màu sắc còn non mềm như vậy, sáng như vậy, do đại sư tiền triều chạm trổ, thế gian khó tìm được, làm của hồi môn cho a Đàm có được không?”

Lâm Phong: ...

Phu nhân, lúc này Hoài Viễn Vương mới vừa cầu hôn...

Hoài Viễn Vương nhìn về mặt Lâm Phong ân cần, La phu nhân vui sướng hân hoan, trong đôi mắt như đầm sâu sâu thăm ẩn hiện ý cười.

Nàng rất tốt cực kỳ tốt, cha mẹ nàng, cũng rất tốt cực kỳ tốt...

Tập tin gởi kèm

Ngọc sơn tử - non bộ bằng ngọc

Bạn đang đọc truyện *Kiều Nữ Lâm gia* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 19

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Editor: Puck - Diễn đàn

Phu thê Lâm Phong và Hoài Viễn Vương ở trong phòng khách mật đàm hồi lâu, bốn huynh muội Lâm thị chờ ở ngoài ngoài nhìn ta, ta nhìn người, trong lòng buồn bực khó nói.

Hoài Viễn Vương muốn bí mật thương lượng chuyện gì đó với Lâm Phong còn có thể hiểu được, nhưng hắn gọi cả La phu nhân lên, thật sự khiến người ta không hiểu.

Lâm Đàm và Lâm Khai đứng trước cửa sổ, chiều cao hai huynh muội không sai biệt lắm, mặt mũi cũng rất giống nhau, nhìn qua thật có phong thái thanh tú khác lạ, nhưng giờ tay, lại làm cho người ta sinh ra cảm giác “nhất thời bỗng có hai người ngọc hai bên”.

Lâm Đàm nhỏ giọng trêu ghẹo, “Đại ca, có phải Hoài Viễn Vương có vị muội muội ruột thịt nào, mười sáu tuổi, dung mạo xinh đẹp, thích nói cười, khuynh quốc khuynh thành, phong hoa tuyệt đại, quốc sắc thiên hương, độc nhất vô nhị, muốn chọn huynh làm phò mã không?”

Lâm Khai cười khê, ánh mắt ý vị sâu xa, giọng nói càng thêm ý vị sâu xa, “Hoài Viễn Vương thật đúng là có muội muội ruột thịt, chỉ có điều tuổi dường như còn rất nhỏ, ngay cả phong hào Công chúa còn chưa có, a Đàm, huynh thấy ngược lại... Haizzz, Hoài Viễn Vương hai mươi tuổi rồi, còn chưa lấy vợ, nghe nói bệ hạ từng vì chuyện này mà giận dữ ngài ấy, muội nói có phải ngài ấy nhìn thấy vị mỹ nữ tuyệt sắc, cuối cùng thông suốt rồi không?”

Trên khuôn mặt thanh tú xinh đẹp như ngọc trắng của Lâm Đàm hiện lên ráng mây nhạt, hơi hờn giận giả vờ cười nói: “Đại ca huynh nói mò gì vậy?”
Lườm Lâm Khai một cái, xoay người đi nói chuyện với đệ đệ muội muội.

Lâm Khai kinh ngạc như rồng mây.

Đây dường như là lần đầu tiên hắn nhìn thấy Lâm Đàm toát ra thái độ thẹn thùng của nữ nhi gia, đây chẳng lẽ thật sự...?

Hắn nhớ tới ngày đó Hoài Viễn Vương không lịch sự muốn tiến tới bên cạnh xe ngựa có nữ quyến, rồi cực kỳ hiền hòa dung túng Lâm Thắm, trong lòng loáng thoáng nghĩ tới điều gì.

Lâm Hàn đang cực kỳ kiên nhẫn dạy muội muội biết chữ, “A Thắm muội xem, mỗi một câu trong ‘Chung Nam biệt nghiệp’ này đều rất dễ hiểu, không có câu nào đặc biệt khó hiểu, nhị ca đọc cho muội nghe có được không?” “Lúc còn trung niên rất mộ đạo, Đến lúc già về ở mẹ núi Chung Nam. Có hứng thì đi dạo một mình, Có chuyện thích ý một mình mình biết. Đi đến tận cùng chỗ hết nước, Ngồi nhìn lúc mây bắt đầu hiện ra. Ngẫu nhiên bỗng gặp có cụ lão trong rừng. Nói nói cười cười không để ý chừng nào về nhà”. “Lúc còn trung niên rất mộ đạo” ý nói sau trung niên còn có lòng mộ đạo rất sâu đậm...”

(*) Chung Nam biệt nghiệp là một trong những tác phẩm tiêu biểu của nhà thơ Vương Duy đời Đường.

Bản dịch thơ của Lê Nguyễn Lưu (nguồn: Đường thi tuyển dịch, NXB Thuận Hóa, 1997)

Trẻ từng yêu núi đạo

Già ở núi Nam này

Lúc hứng riêng mình dạo

Khi vui chỉ tự hay

Đi theo nguồn nước đổ

Ngồi ngắm áng mây bay

Chợt gặp ông già núi

Quen về, nói chuyện say

Phản Lâm Hàn đọc là bản dịch nghĩa, nguồn thivien.net

Lâm Thắm nghe rất tập trung, lúc này vồn vã cắt đứt hắn, “Nhị ca, vì sao gọi là trung niên?”

Lâm Hàn rất tỉ mỉ nói cho nàng biết, “Cuộc đời con người đầu tiên là trẻ sơ sinh, sau đó là trẻ con, a Thắm muội chính là trẻ con rồi, sau đó là thiếu niên, thanh niên, trung niên, phụ thân chính là người đã trung niên...” die nd da nl e q uu ydo n

Lâm Thắm “Bộp” một tiếng gấp sách lại, trợn to hai mắt tức giận la ầm lên: “Muội mới là trẻ con thôi, ở giữa còn cách nhiều như vậy, huynh liền muốn muội gánh vác thơ trung niên rồi! Nhị ca, huynh đây là gây khó dễ cho muội!” Không thuận theo hắn.

Lâm Hàn ngậm ngốc, đang định giảng đạo lý cẩn thận cho muội muội, Lâm Đàm tới đây cười nói: “A Hàn, đừng nói nữa, vào lúc này tâm tư của a Thắm vốn không đặt trên thi thư, đệ không nhìn ra sao? Mỗi khi muội ấy không thích học, sẽ nghĩ cách quấy rối, khiến ca ca tỷ tỷ không dạy được.” Quay đầu nhìn Lâm Thắm, thân thiết hỏi, “Tiểu a Thắm, tỷ tỷ nói có đúng không?”

Lâm Thắm le lưỡi, ngượng ngùng cười.

Lâm Khai thân nhiên đi tới, “Tiểu a Thắm của chúng ta bị tỷ tỷ nói trúng tâm sự rồi, có đúng không?”

Lâm Thấm ngượng ngùng cười, đưa tay muốn Lâm Khai ôm, Lâm Khai cười ôm lấy nàng, an ủi, “A Thấm còn nhỏ, ngâm thơ ấy mà, muốn gánh vác thì gánh vác, không muốn gánh vác thì không gánh vác, chỉ cần chơi vui vẻ là được rồi.”

Lâm Thấm đáng yêu dựa vào trên vai hắn.

Lâm Khai cho rằng tiểu a Thấm đang làm nũng với hắn, ai ngờ sau khi Lâm Thấm nằm trên vai hắn, liền nhỏ giọng hỏi thăm bên tai hắn, “Đại ca, cha và nương đang cùng Diệu Diệu nói cái gì? Huynh biết không?”

Lâm Khai không biết nên khóc hay nên cười.

Không trách được muội không muốn ngâm thơ, hóa ra có lòng này.

“Đại ca cũng không biết.” Lâm Khai khiêm tốn nói.

“Đại ca cũng không biết nha.” Trên khuôn mặt nhỏ bé của Lâm Thấm tràn đầy thất vọng.

Đúng lúc ấy, hai huynh đệ Hương Côn, Hương Húc và Sơn Gia Thụ đến.

Đường Hi đi cùng bọn họ.

Lâm Khai không thể ở bên muội muội được nữa, “A Thấm ngoan, cùng chơi với tỷ tỷ, nhị ca đi, đại ca phải chiêu đãi mấy người bạn.”

Lâm Thấm khéo léo khoát tay với hắn, “Đi đi, đi sớm về sớm.”

Người nào đó còn chưa ra cửa, Lâm Thấm đã chạy về phía tỷ tỷ, cho Lâm Đàm một khuôn mặt tươi cười nịnh hót, “Tỷ tỷ, ôm ôm.”

Đợi đến khi Lâm Đàm mỉm cười ôm nàng vào lòng, nàng lại tỏ vẻ thần bí nhỏ giọng hỏi, “Cha và nương đang cùng Diệu Diệu nói gì? Tỷ biết không?”

Sắc mặt Lâm Đàm trở nên đỏ bừng, cũng lắc đầu.

“Không thể gọi hắn là Diệu Diệu.” Lâm Đàm nhỏ giọng khiển trách.

Lâm Thấm cười hi hi, “Ừ, không gọi Diệu Diệu, gọi là Diệu ca ca, huynh ấy để cho muội gọi là Diệu ca ca.” dĩ3nd@nB3qu.yd0n

Diệu ca ca, Diệu ca ca... Giữa hai chân mày xinh đẹp tuyệt trần như tranh vẽ của Lâm Đàm thoáng qua vẻ hoang mang. Xưng hô Diệu ca ca này dường như rất quen thuộc, nhưng mà, trong vòng thân hữu của Lâm gia, La gia, cũng không có ai có thể gọi là Diệu ca ca, đây là xảy ra chuyện gì?

Lâm Thấm gầy gầy thân thể nhỏ bé của mình muốn đi tới bên cạnh phòng khách, từ trước đến giờ Lâm Đàm nuông chiều nàng, không đành lòng cự tuyệt, bất tri bất giác liền đi đến gần một chút.

Không có dấu hiệu nào, cửa phòng khách mở ra, bóng dáng cao lớn của Hoài Viễn Vương xuất hiện trước mặt hai tỷ muội.

Lâm Đàm định đi, nhưng đã không kịp nữa rồi.

“Diệu ca ca.” Lâm Thấm ngọt ngào kêu lên.

Hoài Viễn Vương nhẹ nhàng đáp một tiếng, nhưng ánh mắt lại không kiềm chế rơi lên khuôn mặt thanh nhã xinh đẹp của Lâm Đàm.

Lâm Đàm rất thận trọng, thấy Hoài Viễn Vương cất bước đi tới bên này, giống như định đưa tay ôm lấy Lâm Thấm, vội đặt Lâm Thấm xuống đất.

“Diệu ca ca.” Trong miệng Lâm Thấm ngọt ngào kêu, lắc lư chạy tới.

Trong lúc Hoài Viễn Vương ôm lấy Lâm Thấm, Lâm Đàm đã lặng lẽ rời đi.

“Diệu ca ca.” Lâm Thấm đưa hai tay nhỏ bé nâng gò má của Hoài Viễn Vương lên, không cho hắn nhìn ra nơi xa, muốn hắn nhìn mình, “Diệu ca ca, muội đang nói chuyện với huynh.”

Người kia đã đi xa, Hoài Viễn Vương cũng không nhìn thấy bóng lưng Lâm Đàm nữa, tiu ngưu mắt mát, Lâm Thấm cười hi hi kêu hắn đến mấy lần, hắn mới lưu luyến thu hồi tầm mắt, “A Thấm, Diệu ca ca dẫn muội đi xem bắn tên có được không?”

Lâm Thấm vỗ tay nhỏ bé lên, “Được đó được đó, xem bắn tên!”

Lâm Phong và La phu nhân rướn cổ lên nhìn ra ngoài, nhìn toàn bộ tình cảnh này vào trong mắt.

Lâm Phong nói: “Ta còn mới thấy kỳ quái đâu, tại sao Hoài Viễn Vương lại đối xử tốt với a Thấm của chúng ta như vậy. Bây giờ nhìn một chút, hắn rõ ràng có lòng muốn kết hôn với a Đàm, mới chịu lấy lòng a Thấm.”

La phu nhân trong tươi cười rất có ý hả hê, “A Đàm là đại cô nương, hắn muốn gặp mặt cũng khó khăn, cũng chỉ có nữ hài nhi nhỏ như a Thấm, hắn mới

có cơ hội đến gần. Đừng nói vào lúc này hấn chỉ vừa đề cập tới hôn nhân, cho dù có ý chỉ hạ xuống, chỉ cần còn chưa cưới vợ, hấn cũng không có đạo lý tùy ý gặp a Đàm, hấn ấy, cứ nhin thôi.” Nhắc tới cầu hôn, tứ hôn, La phu nhân lại nổi hứng tính toán đồ cưới cho a Đàm, của hồi môn này vật liệu may mặc phải Tống gấm, Hàng la, vải Tùng Giang, tổ sa, tổ la, hoa la, long tiêu, giáng tiêu, gấm Vân Nam, gấm Tứ Xuyên, gấm vàng, chường nhung, trang hoa đoạn, nhuyễn yên la, thanh thiên dực, vân vụ tiêu, gấm vân lãng... Mỗi một món đều không thể thiếu...

(*) Tống gấm: Tên đầy đủ là gấm kiểu Tống, là một loại gấm trứ danh của Trung Quốc, vốn xuất xứ từ Tô Châu Trung Quốc, tên cổ gọi là gấm Tống Tô Châu. Tống gấm và gấm hoa Nam Kinh (gấm Vân Nam), gấm Tứ Xuyên Thành Đô được xưng là tam đại danh gấm Trung Quốc

Hàng la: la là một loại tơ lụa dệt của Trung Quốc. Xuất xứ từ Chiết Giang Hàng Châu, tên cổ là Hàng la

Tổ sa: lụa mỏng màu trắng thuần (tổ = màu trắng thuần)

Hoa la: la nhiều màu

Long tiêu: lụa dệt từ tơ sống, so sánh với mỏng như tơ cá mập

Giáng tiêu: the mỏng do tơ sống dệt thành, ý chỉ lụa

Chường nhung: là tơ dệt truyền thống địa phương thành phố Đan Dương tỉnh Giang Tô. Tên cổ Chường nhung, cũng được gọi là nhung thiên nga

Trang hoa đoạn: ý chỉ dùng các loại chỉ màu sắc rực rỡ dùng thoi trên hàng dệt hình thành hoa văn. Trên gấm gọi là trang hoa đoạn, trên lụa gọi là trang hoa chức, trên la gọi là trang hoa la. Đến cuối đời Thanh, trang hoa đoạn được gọi là sa tanh hoa

Nhuyễn yên la: là một loại la cực mỏng, dùng để làm màn hoặc màn cửa sổ. Nhuyễn yên la có bốn kiểu: một là mưa tạnh trời trong, một là sắc thu, một là xanh tùng, một là nhũ đỏ bạc, dùng làm màn, màn cửa sổ, đứng từ xa nhìn, giống như sương khói, nên gọi là nhuyễn yên la (Yên trong sương khói)

Thanh thiên dực: thiên dực = cánh ve, thanh = màu xanh đen

Vân vụ tiêu: Vân vụ = mây mù, tiêu = tơ sống

Lâm Phong trầm ngâm nói: “Tuy Hoài Viễn Vương bị bệ hạ cách chức làm Quận Vương, nhưng hấn là Hoàng trưởng tử, lại có công trận lớn lao, nhân vật xuất chúng, quý nữ nhà cao cửa rộng trong Kinh thành muốn gả cho hấn đêm không hết, thế nhưng hấn lại trúng ý a Đàm nhà ta. Lâm gia không có quyền thế gì, ta cũng chỉ là ngũ phẩm Tri châu, Hoài Viễn Vương trúng ý a Đàm, ta cảm thấy được hấn thật lòng, phu nhân nàng nói đi?” Thương lượng với La phu nhân.

La phu nhân không nhịn được, “Đang nghĩ chuyện đứng đắn, đừng quấy rầy ta.”

Lâm Phong liền giật mình, dùng giọng thăm dò hỏi, “Phu nhân, sẽ không phải đang nghĩ tới chuyện đồ cưới chứ?” di@en*dyan(lee^qu.donn)

La phu nhân nói như lẽ đương nhiên, “Làm đồ cưới chàng cho rằng là chuyện nhỏ hả? Rất phí tâm tư đấy! Đây là chuyện lớn, chàng dù sao cũng không hiểu, cũng đừng quản.”

Lâm Phong: ...

Ông bị La phu nhân đánh bại.

--- -----Puck.d.đ.l.q.đ-----

Hoài Viễn Vương công kênh Lâm Thấm trên vai, đi nhìn mấy người huynh đệ Hường thị và Đường Hi, Sơn Gia Thụ bắn tên.

Lâm Thấm ngồi cao, nhìn xa, tầm mắt rộng rãi, say mê cuồng nhiệt không ngừng trầm trồ khen ngợi, “Được, bắn tốt!” — thật ra thì nàng ngay cả hồng tâm cũng không hiểu rõ ràng, chỉ cần bắn lên bia, đều dốc sức trầm trồ khen ngợi.

Huynh đệ Hường thị hâm mộ Hoài Viễn Vương đã lâu, đương nhiên lưu ý đến cử động của hấn, thấy hấn dung túng Lâm Thấm như vậy, lặng lẽ hỏi Đường Hi, “Điện hạ rất thích tiểu nữ hài nhi sao?”

Đường Hi tỏ vẻ mờ mịt, “Không có, ta theo ngài ấy mấy năm nay, chưa từng thấy ngài ấy như vậy.”

Huynh đệ Hường thị không hiểu ra sao.

Trong lòng Sơn Gia Thụ cũng cảm thấy kỳ quái.

Chỉ quen biết sơ người Lâm gia, liền cung chiều tiểu Lâm Thấm như vậy, đừng nói tới Hoài Viễn Vương dừng mãnh rồi, đổi lại là vị Hoàng tử tính tình ôn hòa, bình dị gần gũi, cử động này của hấn cũng không bình thường!

Lâm Khai nói gì đó với Hoài Viễn Vương, Hoài Viễn Vương mỉm cười trả lời, vô cùng nho nhã.

Sơn Gia Thụ rợn cả tóc gáy.

Không đúng, quá không đúng rồi! Lấy thân phận và địa vị của Hoài Viễn Vương, lẽ hạ với người, tất có chỗ cầu, ngài ấy có thể cầu xin Lâm gia cái gì chứ? Chẳng lẽ là...? Trên lưng Sơn Gia Thụ đồ mờ hời, âm thầm hạ quyết tâm, “Tôi nay trở về ta liền năm ni tổ mẫu, cầu xin lão nhân bà cho dù như thế nào, phải nhanh chóng tới Lâm gia cầu hôn!”

Ánh mắt Hoài Viễn Vương nhàn nhạt quét tới.

Trong lòng Sơn Gia Thụ phát rét.

Trong ánh mắt của ngài ấy không có ý tốt.

Lại có vẻ tàn nhẫn như hổ sói.

“Sơn Thành Nhân ở Hộ bộ, là thúc thúc của ngươi?” Hoài Viễn Vương hỏi.

“Bẩm Điện hạ, đúng thế.” Sơn Gia Thụ kính cẩn đáp.

Hoài Viễn Vương quay đầu nói chuyện với Lâm Khai, không để ý tới hắn nữa.

Sơn Gia Thụ lo lắng, “Hoài Viễn Vương hỏi một câu này là có ý gì? Chẳng lẽ ngũ thúc đã xảy ra chuyện gì sao? Không đúng, ngũ thúc có danh có khả năng, ngay cả bề hạ cũng chính miệng khích lệ không chỉ một lần...” Hắn nghi ngờ trong lòng, nhưng lại không dám mở miệng hỏi thăm Hoài Viễn Vương, khó chịu hồi lâu.

Đường Hi và huynh đệ Hường thị đều là người yếu võ thành si, luận bản tài bắn cung, kiếm thuật, mặt mày hơn hớ.

Huynh đệ Hường thị lấy can đảm đề nghị với Hoài Viễn Vương, muốn kiến thức thuật bắn tên của hắn, ngày này Hoài Viễn Vương cực kỳ hiền hòa, đặt Lâm Thâm lên vai Lâm Khai, sai người lấy cung thần tí hắn thường dùng ra, mười mũi tên bắn liên tiếp, từng tên trúng hồng tâm.

Hường Côn và Hường Húc ngay cả trầm trồ khen ngợi cũng quên, ái mộ nhìn cung thần tí của Hoài Viễn Vương, dè dặt cẩn trọng đưa tay sờ, “Cung tốt.”

(*) Thần tí = cánh tay thần

Cung thần tí lấy gỗ tang làm thân, gỗ tử đàn làm cánh, sắt làm đầu cung, đồng làm lẫy bắn tên, dây thừng do tơ tằm bên làm dây cung, bắn hơn hai trăm bốn mươi bước, vượt xa cung nỏ bình thường.

Hoài Viễn Vương lại nhàn nhạt quét mắt nhìn Sơn Gia Thụ một lần.

Da đầu Sơn Gia Thụ tê dại.

Tập tin gợi kèm

Thần tí cung

Chương 20

Editor: Puck - Diễn đàn

Hoài Viễn Vương không thích hấn, hấn cảm thấy rõ ràng.

Không chỉ Sơn Gia Thụ, Lâm Khai cũng chú ý tới Hoài Viễn Vương mặc dù không nhiều lời lắm nhưng thái độ ôn hòa, chỉ có đối với Sơn Gia Thụ là ngoại lệ về địch ý, bài xích như có như không, làm cho người ta không có cách nào bỏ qua.

“Xem ra ta đoán không sai.” Lâm Khai sờ mũi nói.

Ý tưởng mới vừa loáng thoáng, hiện giờ lộ ra rõ ràng.

Lại nhìn Hoài Viễn Vương dung túng mọi cách với Lâm Thấm, Lâm Khai đã cảm thấy là chuyện rất phải làm rồi. Đánh chủ ý lên a Đàm nhà ta à? Vậy ngại tiếp tục lấy lòng a Thấm đi a Thấm là sủng nhi của Lâm gia chúng ta, từ trên xuống dưới, không ai không nuông chiều muội ấy.

Hoài Viễn Vương muốn mời Lâm Khai và mấy người huynh đệ Hướng thị mấy ngày nữa cùng hấn đi một chỗ săn thú, mọi người tất nhiên hớn hờ đồng ý.

Lâm Thấm hưng phấn, “Săn thú à, muội thích nhất, muội cũng muốn đi!”

Lâm Khai đón nàng từ trên vai Hoài Viễn Vương xuống, mỉm cười hỏi nàng, “A Thấm, xin hỏi cái gì gọi là săn thú?”

Mắt Lâm Thấm xoay vòng vòng, “Săn thú là... Là...” Là hồi lâu không nghĩ được rốt cuộc phải nói như thế nào mới thích hợp, khinh thường bĩu cái miệng nhỏ, “Săn thú không phải là săn thú sao, cổ tình hỏi nhiều như vậy, đại ca huynh thật phiền.” Lâm mặt quỷ với Lâm Khai.

Tất cả mọi người cảm thấy buồn cười.

Hoài Viễn Vương dịu dàng dụ dỗ nàng, “Muội còn quá nhỏ, qua mấy năm nữa chờ muội lớn thêm một chút, liền có thể cưỡi ngựa con rồi, đến lúc đó lại dẫn muội đi săn, có được không?”

Lâm Thấm suy nghĩ một chút, non nót nói: “Ngựa con tốt nhất, nhưng muội cảm thấy cưỡi lừa con cũng rất không sai.”

Hoài Viễn Vương tiếp lời nàng, “Đến lúc đó lại dắt mấy con ngựa con, lại dắt vài con lừa con, muội chọn lựa như thế nào chính là như thế ấy.”

Lâm Thấm mừng rỡ, mặt mày cong cong, tính trẻ con chia ngón út, “Nói lời giữ lời.”

Khóe miệng Hoài Viễn Vương mang nụ cười cung chiêu móc ngoéo với nàng, “Nói lời giữ lời.” diee ndda fnleeq uysd doon

Đường Hi mở to hai mắt nhìn một màn trước mắt, trong đôi mắt to tinh khiết trừ kinh ngạc, vẫn là kinh ngạc.

Trước kia hấn chưa từng thấy Hoài Viễn Vương như vậy.

Sau khi bữa tiệc ở Lâm gia kết thúc, Đường Hi trở lại phủ An Bình Quận Vương, suy đi nghĩ lại, vẫn đi bày tỏ tâm sự với Khuông Đắc Ý tiên sinh, “Khuông tiên sinh, Điện hạ thật sự quá tốt với tiểu nữ nhi Lâm Tri châu rồi, khiến ta rất lo lắng. Nếu như Điện hạ thích tiểu nữ hài này, vậy cần chờ bao nhiêu năm mới có thể cưới Vương phi về? Đến lúc đó ngài ấy cũng già rồi.”

Khuông tiên sinh vuốt chòm râu vàng lụa thưa của ông, một hồi lâu sau không nói ra lời.

Được rồi, mấy ngày trước Đặng Hợp tiểu tử kia mới nói làm bầm với ta, nói ngày đó thấy Điện hạ và “Lâm Khai” đứng đối diện nhau, giống như con chim ưng lão luyện muốn bắt con thỏ trắng nhỏ, hấn liền lo lắng Điện hạ có long dương chi hưng đoạn tụ chi phích, trong lòng sinh bất an. Sau đó lại biết được thì ra “Lâm Khai” là một cô nương gia, một mảnh sương mù dày đặc trong lòng lập tức tắt cả đều không có — hấn lo lắng như vậy, Đường Hi người lo lắng như vậy, hai người thật đúng không hồ là anh không ra anh em không ra em là thị vệ trung thành và tận tâm của Điện hạ!

(*) Long dương chi hưng đoạn tụ chi phích: chỉ đồng tính nam (điển tích cuối chương)

“Điện hạ, ngài cưới được Vương phi rồi, nếu ngài không cưới được Vương phi, đừng nói trong lòng bệ hạ và Thái hậu nóng như lửa đốt, ngay cả những thị vệ này đều đã thành như vậy.” Khóe mắt Khuông tiên sinh giật giật, thầm nghĩ.

“Khuông tiên sinh, làm thế nào.” Đường Hi mặt mày ủ dột kéo ông.

Khuông tiên sinh âm giọng nói: “Yên tâm, Điện hạ sẽ nhanh chóng lập gia đình, có lẽ chuyện tốt trong năm nay.”

Đường Hi vui mừng, nở nụ cười giống y hệt đứa bé, “Thật sao? Vậy thì tốt quá, chúng ta chờ năm nay uống rượu mừng của Điện hạ, sang năm chờ tiểu Điện hạ ra đời! Khuông tiên sinh, cảm ơn ngài!” Khom người vái chào một cái thật sâu với Khuông tiên sinh, nở nụ cười, thật vui mừng rồi đi.

Cảm ơn ta cái gì, ta nói cái gì? Khuông tiên sinh mỉm cười lắc đầu.

--- -----Puck.d.đ.l.q.đ-----

Sau khi Sơn Gia Thụ trở lại Sơn gia, hẳn đi thẳng tới chỗ tổ mẫu Sơn lão phu nhân trò chuyện, tán dóc, sau khi chốc cho lão phu nhân vui mừng, kêu thị nữ đang hầu hạ ra, mềm giọng năn nỉ, “Tổ mẫu, tuổi cháu không còn nhỏ...”

Sơn lão phu nhân vốn mặt cười, thấy hẳn như vậy cũng chỉ tiếc rèn sắt không thành thép đưa tay điểm lên trên đầu hẳn, “Cháu không có tiền đồ như vậy! Lâm Đàm không phải chỉ có đáng đáp hơn các cô nương bình thường một chút sao cháu liền như vậy!”

Sơn Gia Thụ không dám bướng bỉnh với bà, một mặt nói tốt, “Tổ mẫu, mấy ngày này liền kêu người đi qua nói một chút có được không? Một nhà có nữ trâm nhà cầu, lỡ như bị người nhanh chân đến trước...” di ien n#dang# yuklle e#q quiq on

Sơn lão phu nhân cau mày, “Lâm Đàm đứa bé kia ngược lại cũng được, đáng về đoạn chính, tâm kế thủ đoạn đều có, là một đứa tính tình không chịu thiệt thòi. Chỉ có một điểm, nàng ta ấy, quá cứng rắn chút, không có vẻ nhu nhược thuận theo mà nữ hài nhi gia nên có. Nữ nhân nên giống như nước, gặp vuông là vuông, gặp tròn là tròn, thích ứng trong mọi hoàn cảnh chìm nổi với đời, mới là con đường lâu dài, nên biết cứng quá dễ gãy.” Tuy bà có chỗ băn khoăn, cuối cùng không chịu được Sơn Gia Thụ liên tục năn nỉ, miễn cưỡng nói, “Đợi đến lúc An Bình Quận Vương phi tổ chức tiệc, ta lại cẩn thận nhìn nàng ta coi, nếu nhìn đúng, sẽ mời bà mai cầu hôn.” — bà vẫn phản đối Lâm Đàm, lúc này cuối cùng lòng miệng, Sơn Gia Thụ vui vẻ lớn tiếng nói cảm ơn, trong lòng khoan khoái hơn nhiều, nói vô số lời ngon tiếng ngọt với Sơn lão phu nhân, mới mặt mỉm cười cáo từ.

“Haizz, thiếu niên này tâm tính bình sĩ.” Sơn lão phu nhân nhìn bóng lưng cháu trai, trong lòng hơi có ý thương hại.

Ngũ phu nhân từ sau tấm bình phong đi ra, ngồi xuống đám chân không nặng không nhẹ cho lão phu nhân, hé miệng cười nói: “Nương, người thật sự còn định cân nhắc Lâm đại cô nương kia sao? Ngày đó từ Lâm gia trở lại không phải con đã nói với người rồi sao, vị Lâm đại cô nương này không chỉ tính tình quật cường, lại còn không lễ phép với trưởng bối, nếu cưới vào cửa, tương lai còn phải phí công lớn đi dạy dỗ, còn chưa chắc có thể dạy tốt.”

Lão phu nhân than thở, “Không riêng gì Gia Thụ đứa nhỏ này trúng ý Lâm Đàm, trong giọng điệu của tam tẩu con cũng rất thương thức Lâm Đàm, lại nói đây là chuyện của tam phòng, ta đây lão nhân gia cách một đời vốn không nên chuyên quyền độc đoán, dù sao tam ca và tam tẩu của con cưới con dâu, chi bằng bọn họ gặt đầu. Ta ấy, là lo đáng đáp Gia Thụ này quá tốt, tính tình lại dịu dàng chút, e sợ hẳn cưới nàng dâu lợi hại về nhà, không tránh được sẽ bị nàng dâu quản thúc, đây chẳng phải khiến lòng người ta đau sao.”

Ngũ phu nhân vội hỏi: “Sao con lại không biết nỗi khổ tâm của người? Người đây chẳng phải thương cháu nội sao.”

Lão phu nhân vui mừng, “Cũng chỉ có con rõ ràng.”

Ngũ phu nhân cúi đầu cười cười, “Con hiểu nỗi khổ tâm của người, chẳng lẽ tam tẩu không hiểu? Con ấy mà, ngay cả một đầu ngón tay út của tam tẩu cũng không sánh nổi đấy.” Nhớ tới tam phu nhân ở Lâm gia nói lời chế nhạo mình, không khỏi âm thầm cắn răng, hận không thể châm chọc nhiều ở trước mặt lão phu nhân.

Lão phu nhân tỏ vẻ ôn hòa vỗ vỗ ngũ phu nhân, lại không nói chuyện.

Ngũ phu nhân biết xa thẳm, gần thối, tam phu nhân hàng năm ở bên cạnh lão phu nhân hầu hạ, giữa mẹ chồng nàng dâu khó tránh khỏi có chỗ không hợp nhau, lão phu nhân ngược lại dễ thiên vị con dâu nhỏ từ đường xa mà đến hơn. Chỉ có điều, bà cũng biết ân oán giữa lão phu nhân và tam phu nhân không nhiều lắm, cũng không dám quá lỗ mãng, nói mấy câu lập lờ nước đôi khích bác, cũng liền có chừng mực rồi.

Huynh đệ Sơn gia cũng hiểu thuận, ở trước mặt mẹ chồng, bà vẫn rất cẩn thận.

“Phu An Bình Quận Vương đãi khách, đến lúc đó con đi theo ta và tam tẩu cùng đi.” Lão phu nhân phân phó.

Ngũ phu nhân vừa mừng vừa sợ, “Nương, con cũng đi cùng sao? Không phải tam tẩu nói...” Làm ra dáng vẻ uất ức, nói, “Tam tẩu sẽ ghét bỏ con ngốc, sẽ không nói chuyện, khiến tẩu ấy mất mặt.” di ienda4nle3qu21ydo0n

Lão phu nhân khẽ cau mày, “Tam tẩu con là người cứng chặc, còn con, trẻ tuổi, thẳng thắn chân thật, tam tẩu con nhìn thấy chỗ không vừa mắt của con, điều này cũng không thể trách được. Về sau con thận trọng từ lời nói đến việc làm, cũng chính là vậy.”

Ngũ phu nhân nghe trong lời nói của lão phu nhân vẫn có nhiều chỗ nghiêng về tam phu nhân, trong lòng không phục lắm, nhưng cũng không dám nói thêm cái gì, tươi cười rạng rỡ nói: “Nương nói đúng lắm, con dâu nhớ kỹ.”

Đến ngày phủ An Bình Quận Vương mở tiệc đãi khách, ngũ phu nhân cùng với Sơn lão phu nhân, tam phu nhân cùng đi.

Mấy người Quận Vương phi Trần thị, thế tử phi Tôn thị, Việt Tú Huyện chủ ân cần đãi khách, Quận Vương phi Trần thị càng thêm chưa lên tiếng ba phần cười, đặc biệt hiền hòa.

Người thành An Định hẳn có chút thể diện đều được mời, trong sảnh chính lớn sắc màu rực rỡ, quần áo vô cùng hoa lệ, vô cùng náo nhiệt.

Thanh niên Sơn Gia Thụ, Lâm Khai được mời mà đến cũng tới bái kiến Quận Vương phi.

Khi mấy vị thanh niên anh tuấn đến, các cô nương rất tự giác tránh ra ngoài.

Việt Tú Huyền chủ ở sau tấm bình phong khắc hoa chạm rồng lạng yên một mình, liếc nhìn Sơn Gia Thụ, cảm thấy hắn dịu dàng động lòng người, lại liếc nhìn Lâm Khai, lại cảm thấy hắn tuy lạnh nhạt một chút, nhưng giống như càng thêm tốt đẹp, không khỏi do dự trong lòng. Hai người đều tốt, chọn ai đây? Haizzz, nếu như ta mà là Công chúa thì tốt rồi, một làm phò mã, một người khác có thể làm trai bao...

Việt Tú Huyền chủ do dự tới do dự đi, cuối cùng vẫn quyết định chọn đẹp mắt hơn đó, “Lạnh nhạt một chút thì như thế nào? Ta dù sao cũng có biện pháp khiến cho hắn theo ta nói gì nghe nấy, ôn tồn săn sóc. Lâm Đạm đáng ghét, nhưng cũng không sao, gả nàng ta sớm một chút là được. Không chỉ gả nàng ta, ta còn muốn mượn hôn sự của nàng ta bán một nhân tình đây.”

Sau khi định ra chủ ý, nàng lạng lẽ lượn ra cửa sau, xuyên qua cửa hoa, đi về phía hậu viện.

Trong đình ngắm sông ở hậu viện, một quý công tử tuổi chừng mười bảy mười tám đang ngồi một mình trước bàn, tự rót tự uống. Thấy Việt Tú Huyền chủ tới, hắn không câu nệ cười cười, chỉ chỉ vào cái ghế đối diện mình, “Đường mời, mời ngồi.”

Việt Tú Huyền chủ khom gối hành lễ, theo lời ngồi vào phía đối diện hắn, cẩn thận cúi thấp đầu.

Nàng vốn là người có tính tình vô pháp vô thiên, chỉ có điều, khi đối diện với vị quý công tử trước mắt này, trong lòng vẫn sinh ra sợ hãi.

Vị quý công tử này nhìn qua tròn bóng như ngọc, nhưng hề là người có hiểu biết về hắn đều biết, hắn làm việc tàn nhẫn vô tình như thế nào. Dieffenhard lee quỳ đôn

“Mười quyết định rồi sao?” Quý công tử nhàn nhạt hỏi.

Việt Tú Huyền chủ khẽ cắn răng, nhỏ giọng nói: “Quyết định.”

Nàng và quý công tử thì thăm một lúc, vội vã rời đi.

Gió nhẹ thổi qua, mang theo từng trận mùi hoa say lòng người, quý công tử đưa tay bắt được một cánh hoa thược dược kiều diễm đặt trong lòng bàn tay thường thức, bờ môi đỏ thắm nâng lên một nụ cười sung sướng.

Phía sau hắn xuất hiện một thị vệ thân mang trường kiếm.

Quý công tử thường thức cánh hoa trong tay, thuận miệng phân phó mấy câu.

Thị vệ tỏ vẻ chán chường, “Nhị Điện hạ, thật sự muốn làm như vậy sao? Như vậy nhất định sẽ chọc giận đại Điện hạ...”

Nhị Hoàng tử Khang Vương cười khẩy, “Bỏn Vương chính là muốn chọc giận hắn! Hắn cũng quá nóng lòng rồi, lại dám chẳng kiêng nể điều tra ra người của ta, muốn kéo người của ta xuống ngựa, nếu hắn mang những chứng cứ tham ô của nhóm người lão Phurong về kinh, bỏn Vương mất một nhóm thân tín không nói, còn để cho hắn ở trước mặt bề hạ lập công được thưởng, ở trước mặt triều thần thay đổi hình tượng măng phu ngư ngọc, có thể nhẫn nại nhưng không thể nhẫn nhục!”

“Nhị Điện hạ có ý là...” Thị vệ cẩn thận hỏi.

Khang Vương híp mắt, trong mắt lóe lên tia lạnh lẽo, “Bỏn Vương chính là muốn động đến nữ nhân trong lòng hắn, muốn cướp người ở ngay trước mặt hắn về, mang về Khang Vương phủ! Hắn là người kích động dễ giận, nhất định sẽ giận không kiềm chế được, dốc hết toàn lực đối đầu với chúng ta, đến lúc đó chúng ta thừa dịp bất ngờ, một thuốc thiêu hủy chứng cứ, để cho hắn không có cách nào về kinh báo cáo với bề hạ!”

(1) Đoạn tự chỉ phích: điển tích này được bắt nguồn từ mối tình “đoạn tự” giữa Hán Ai Đế và Đồng Hiền.

Đồng Hiền là nhân vật chính trong câu chuyện “tình yêu cắt áo” của Hán Ai Đế rất nổi tiếng.

Ai Đế vì Đồng Hiền đã cam tâm tình nguyện bỏ đi không ít những người đẹp trong hoàng cung để sủng ái một mình ông ta, thậm chí còn muốn đem giang sơn nhường lại cho ông ta.

Mối tình giữa họ trở thành hình mẫu cho những người đồng tính luyến ái ở đời sau.

Theo sử sách còn ghi chép lại, Đồng Hiền không chỉ có khuôn mặt giống mỹ nữ mà từ ngôn ngữ cử chỉ đều giống phụ nữ, “tình tình dịu dàng”, “giỏi quyền rũ”. Vì vậy Ai Đế ngày càng sủng ái Đồng Hiền hơn.

Có một lần ngủ trưa, Đồng Hiền gối lên cánh tay áo của Ai Đế mà ngủ. Ai Đế muốn quay người nhưng cũng không muốn làm tỉnh giấc của Đồng Hiền nên lấy kiếm cắt đứt cánh tay áo của mình.

Người đời sau gọi mối tình đồng tính là “mối tình cắt tay áo” cũng là có nguồn gốc là điển cổ này.

(2) Long dương chi hưng: Thời Chiến quốc có Long Dương Quân là một cậu học trò vô cùng khôi ngô tuấn tú. Anh ta được Ngụy vương say mê vô cùng, đồng sàng cộng chẩm (ăn cùng ngủ cùng), rất được sủng ái.

Một ngày hai người cùng đi thuyền câu cá, Long Dương Quân câu được hơn mười con cá, cá cắn câu ngày càng nhiều, thế nhưng nước mắt lại rơi, Ngụy vương thấy vậy liền hỏi có chuyện gì, Long Dương Quân nói: “Khi đại vương câu được con cá lớn, trong lòng sẽ rất vui vẻ. Thế nhưng lưỡi câu rất nhanh chóng sẽ được thả xuống nước để tìm con cá to hơn, còn con cá vừa câu được sẽ bị vứt đi mà không được ngó ngang tới nữa. Thần không dám liên tưởng đến, như nay thần có thể được sự sủng ái của đại vương, có được một địa vị hiển hách trong triều đình, thần dân thấy thế, đều rất kính trọng thần, nhưng khắp trời đất này, người dung mạo tuấn tú nhiều không đếm xuể, bên ngoài người ta đồn đại rằng thần sở dĩ được đại vương sủng ái, là vì dung mạo của mình. Thần tự lo lắng rằng mình cũng giống như con cá vừa bị mắc câu, sợ ngày mình bị bỏ đi không còn xa nữa, như thế thần làm sao mà không khóc được?”

Sau đó Ngụy vương ra một sắc lệnh trong cả nước rằng: Từ nay về sau nếu có người bàn luận mỹ nhân, nếu bị phát hiện sẽ bị giết mà không cần định tội. Câu thành ngữ “Long Dương chi hảo” cũng bắt nguồn từ đây.

Bạn đang đọc truyện *Kiều Nữ Lâm gia* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 21

Editor: Puck - Diễn đàn

“Nhị Điện hạ cao minh!” Thị vệ thật lòng khâm phục khen ngợi.

Khang Vương chấp tay cười một tiếng, cực kỳ tiêu sái.

Từ trước đến giờ Cao Nguyên Diệu cũng không thân thiết với mấy nhà kia, sau khi đến An Định lại có thể đến Lâm gia làm khách, dừng lại hồi lâu, có thể thấy được đối với hắn mà nói, Lâm gia có chỗ không giống với người khác. Một khi đã như vậy, xuống tay từ trên người nữ quyến Lâm gia là được, Lâm gia có một vị đại cô nương mười sáu tuổi đúng không? Chính là nàng ta.

Một bụi hoa hồng rugosa bên người nở vừa đúng, mùi thơm, lượn lờ không dứt, hắn dựa lên một nhánh hoa hồng rugosa hít hà, cảm giác tâm tình sung sướng, không thể diễn tả.

(*) Hoa hồng rugosa: (tên tiếng Anh là rugosa rose, beach rose, Japanese rose, và Ramanas rose) là một loài hoa hồng bản địa miền đông châu Á, gồm đông bắc Trung Quốc, Nhật Bản, Hàn Quốc và đông nam Siberia. Nó mọc ở vùng ven biển, thường trên những đụn cát. Trong tiếng Anh loài Rosa multiflora (tường vi), cũng được gọi là "Japanese rose". Từ "rugosa" trong tiếng Latinh có nghĩa là "nhăn nhoe."

Cướp người của Cao Nguyên Diệu, làm hỏng chuyện của Cao Nguyên Diệu, là một chuyện rất thú vị đối với hắn mà nói.

--- -----Puck.d.đ.l.q.đ-----

Quận Vương phi Trần thị rất hiếu khách, tự mình đánh bài lá tiêu khiển với Sơn lão phu nhân và các nữ quyến, lại lệnh cho nữ nhi Việt Tú Huyện chủ và hai thứ nữ Trương Tú, Sở Tú cùng nhau mời chầu vị khuê tú đến phòng hoa ngắm hoa làm thơ, Việt Tú Huyện chủ cười đồng ý, quả nhiên rất trọn trách nhiệm chủ nhân, chiêu đãi các cô nương tiểu thư thỏa đáng.

Chỉ có điều, sau khi bữa tiệc bắt đầu, liền bất hạnh xảy ra chút sai lầm nhỏ. Một vị thị nữ sơ ý là lúc dâng thức ăn lên đã không cẩn thận làm bắn nước canh, thật đúng lúc lúc bắn toàn bộ lên trên quần áo của Lâm Đàm.

Nước canh rất nóng, Lâm Đàm bắt gặp kẻ cau mày, Sơn Gia Hỷ ngồi ngay bên cạnh nàng, thấy thế vội hỏi thăm, “A Đàm, bị bỏng sao?” die nd da nl e q uy ydo n

Lâm Đàm mỉm cười, “Không sao.”

Hướng Hình Ninh cách nàng hơi xa, đặc biệt đi tới ngó nhìn thay nàng, “Thật sự không có chuyện gì sao? Không bỏng thì tốt. Chỉ có điều, váy này tệ rồi, chỉ bằng thay một bộ khác thì hay hơn.”

Đang định hỏi Lâm Đàm có quần áo để thay không, Việt Tú Huyện chủ làm chủ nhân liền rất băn khoăn, chạy tới nhận sai, “Đều do ta quản lý thuộc hạ không được nghiêm, mạo phạm Lâm cô nương rồi.” Trách mắng thị nữ kia một phen, sai người dẫn đi xử phạt nghiêm ngặt, lại ân cần nói với Lâm Đàm, “Cũng may thân hình của ta không khác người lắm, tới trong phòng ta thay một bộ quần áo trước, tốt xấu gì tạm chấp nhận, như thế nào?”

Lâm Đàm bình tĩnh nhìn nàng ta.

Ánh mắt lạnh lạnh, giống như hoa tuyết bay trên không trong trời đông giá rét, rơi vào trên má người ta, chính là rét lạnh thấu xương.

Việt Tú Huyện chủ không khỏi rụt cổ một cái.

Mỗi khi thấy Lâm Đàm nhìn nàng như vậy, nàng luôn hơi sợ hãi. Càng sợ, liền càng thù hận Lâm Đàm: Ngươi một nữ nhi nhà Tri châu nho nhỏ, có gì để dựa vào, dám không để ta đường đường là Huyện chủ vào trong mắt!

Qua hôm nay, ta xem ngươi còn có mặt mũi nào phách lối với ta! Việt Tú Huyện chủ thầm mắng trong lòng.

Lâm Đàm lẳng lặng nhìn Việt Tú Huyện chủ chốc lát, trên gương mặt đẹp như hoa như tuyết chậm rãi hiện lên ý cười nhạt nhẽo, “Như vậy, làm phiền Huyện chủ.”

Việt Tú Huyện chủ mừng rỡ, “Ta đi với ngươi, Lâm cô nương, xin mời!”

Son Gia Hủy và Hường Hình Ninh đều là người có tâm tư tỉ mỉ, về vui mừng trong mắt Việt Tú Huyện chủ này không tránh được ánh mắt của các nàng. Thay một bộ quần áo mà thôi, đây chẳng lẽ là chuyện gì đáng được vui mừng? Hơn nữa, trước kia Việt Tú Huyện chủ cũng không tốt như vậy, hôm nay rất khác thường! Hai người thoáng nhìn qua lẫn nhau, trăm miệng một lời, “Huyện chủ xin chờ một chút, chúng ta cũng đi cùng a Đàm.”

Sắc mặt Việt Tú Huyện chủ sa sầm, sắc giọng: “Đây là không tin tưởng ta sao? Ta tự mình đi cùng Lâm cô nương, còn có thể hại nàng ta hay sao?”

Trong lòng Son Gia Hủy càng lúc càng nghi ngờ, cười nói: “Nếu Huyện chủ cũng không tin nổi nữa, chúng ta còn có thể tin ai? Cũng chỉ là chị em tốt thường ngày, muốn cùng nàng ấy nhiều hơn mà thôi, Huyện chủ đừng nghi ngờ.” di3nd@n3qu.yd0n

Hường Hình Ninh không có tính cách nhẫn nại bằng Son Gia Hủy, tiến lên kéo cánh tay Lâm Đàm, cười như không cười, “Ta và a Đàm chính là rất thân, chính là muốn đi cùng với nàng ấy, Huyện chủ ghen tỵ, hâm mộ sao?” Lời nói không quá khách khí, rồi lại là giọng điệu đùa giỡn, làm cho người ta không có cách nào nghiêm túc so đo với nàng.

Trên mặt Việt Tú Huyện chủ hiện lên từng đợt mây đỏ.

Nàng có thể tính kế Lâm Đàm, nhưng không thể tính kế Son Gia Hủy và Hường Hình Ninh — Lâm gia ở thành An Định chỉ là quan viên từ bên ngoài tới, Son gia và Hường gia không như vậy, cây lớn rễ sâu, cành lá rậm rạp, thật đúng không phải phủ An Bình Quận Vương có thể tùy tiện tiện trên chọc. Hơn nữa, nàng tính kế Son Gia Hủy và Hường Hình Ninh cũng vô dụng, Khang Vương muốn không phải là bọn họ.

Lâm Đàm thờ ơ lạnh nhạt trong chốc lát, mỉm cười nói: “A Hủy, a Hình, chúng ta là khách, Việt Tú Huyện chủ là chủ nhân, chúng ta khách tùy ý chủ, nghe sắp xếp của chủ nhà thì tốt hơn. Ta theo Việt Tú Huyện chủ đi thay quần áo trước, sau đó sẽ trở về.” Thấy hai người còn có ý tứ miễn cưỡng, trừng hai mắt với hai nàng.

“Lá gan a Đàm rất ngốc.” Son Gia Hủy lo lắng trong lòng.

“A Đàm thật sự dàn xếp ổn thỏa, người giống như Việt Tú Huyện chủ vậy, nể mặt nàng ta làm chi?” Hường Hình Ninh âm thầm oán trách.

Việt Tú Huyện chủ nở nụ cười cáo lỗi với mọi người, “Chư vị mời chậm rãi dùng, xin lỗi không tiếp được, xin lỗi không tiếp được.” Nhẹ nhàng bước sen ra khỏi phòng khách, mang Lâm Đàm đến trong viện của nàng thay quần áo.

Trong viện cũng không nhìn thấy bóng dáng thị nữ, rất yên tĩnh.

Đây là Việt Tú Huyện chủ đã sớm sắp xếp.

Bên cạnh núi giả có trồng tử đằng, có ý tu bồ thành kiêu dây mây bên vách đá xinh đẹp, đủ loại hoa đầy cây, cọc cũ kỹ ngang dọc, có ý nhị khác.

Việt Tú Huyện chủ mang Lâm Đàm đi tới dưới giàn hoa, bản thân liền lặng lẽ lui về phía sau hai bước, định chạy đi.

Một tử thanh niên tuổi nỷ mặc quần áo màu đen mỉm cười mà đến, tử hoa thấp thoáng, phong thái gọn gàng.

“Muội muội, muội đã đến rồi.” Hắn khẽ hé đôi môi đỏ mọng hỏi thăm, trong đôi mắt đẹp càng thêm tình ý liên tục, thâm tình vô hạn.

Sắc mặt Lâm Đàm kinh hoàng, kêu lên thất thanh: “Ta theo Việt Tú Huyện chủ đến thay quần áo, sao lại có khách nam ở đây? Ngươi đừng tới, không được tới...”

Thanh niên tuổi nỷ giống như cảm thấy trước mặt rất thú vị, nhẹ nhàng bật cười, dịu dàng nói: “Đừng hoảng sợ, đừng hoảng sợ, Lâm cô nương, ta là nhị Hoàng tử Khang Vương, cũng không phải người cột nhà. Nàng yên tâm, ta sẽ đối xử rất tốt với nàng, sẽ không cô phụ nàng.” Giọng nói của hắn rất dịu dàng, ánh mắt dịu dàng hơn, dịu dàng như nước. di@en*dyan(lee^qu.domnn)

Nếu như nói lúc trước Khang Vương tới chỉ vì muốn trả thù Hoài Viễn Vương, chọc giận Hoài Viễn Vương, như vậy, sau khi hắn nhìn thấy Lâm Đàm, tâm tình lại có biến hóa. Vị cô nương trước mặt quả thật là tuyệt sắc đời này chưa từng thấy, mỹ nữ như vậy chính là sau khi lợi dụng xong vẫn có thể tiếp tục sủng ái, không phải sao? Giai nhân khó lòng gặp đến lần hai.

Lâm Đàm kinh hoàng kêu, sau đó chờ hắn dần dần tiến đến gần mình, tinh táo sờ tay vào trong ngực, lấy ra một món đồ có hình dáng ống tròn dài xinh xắn.

“Muội muội, đây là cái gì?” Khang Vương cách nàng càng lúc càng gần, ngửi được mùi hương mê người trên người nàng, tâm thần nhộn nhạo, giọng nói càng trở nên lưu luyến.

Lâm Đàm khẽ mỉm cười, “Khang Vương Điện hạ, ngài sẽ nhanh chóng biết đây là cái gì rồi.” Giọng ông tròn dài lên bên bờ môi anh đào, nhẹ nhàng thổi.

Một loạt khói mù màu trắng chậm rãi phun ra.

Khang Vương không thể tin nhìn Lâm Đàm, dần dần ngã xuống.

Lâm Đàm ngồi xổm người xuống, lạnh lùng nhìn Khang Vương, “Thói quen của người chính là dùng cách này vơ vét mỹ nhân sao? Thật bỉ ổi.”

Tay chân Khang Vương đã không nghe sai khiến, đầu óc còn chứa một điểm thần trí cuối cùng, yếu ớt thanh minh cho bản thân, “Không, không phải, ta chỉ trả thù Cao Nguyên Diệu, ta bình thường không phải bỉ ổi như vậy...” Đầu nghiêng qua, hoàn toàn mất đi tri giác.

Lâm Đàm bấu môi khinh thường.

“Khang Vương Điện hạ, Khang Vương Điện hạ ngài làm sao vậy?” Nàng hoang mang sợ hãi kêu lên.

Việt Tú Huyện chủ đi tới ngoài viện, ngoắc gọi hai nha đầu tới phân phó mấy câu, “... Là Sơn ngũ phu nhân, nhớ không?”

Tiểu nha đầu đáp ứng, chạy đi như bay.

Việt Tú Huyện chủ vốn định trốn trước, lát nữa trở lại xem náo nhiệt, lúc này lại nghe được tiếng kêu của Lâm Đàm, cau mày suy nghĩ một chút, lại quay lại.

Thấy bóng người nằm dưới dàn hoa tử đằng, thấy dáng vẻ Lâm Đàm kinh hoàng đứng bên cạnh hắn, Việt Tú Huyện chủ kinh hãi, vội vàng chạy tới, “Sao vậy? Khang Vương Điện hạ đây là như thế nào?”

Lâm Đàm ngẩng đầu cười cười, “Cũng không có gì, ngất đi thôi.” Bất chước làm theo, cũng giọng ông tròn dài lên thổi về phía Việt Tú Huyện chủ.

Việt Tú Huyện chủ mềm nhũn ngã xuống.

Lâm Đàm sờ cằm, quan sát một nam một nữ trên đất, “Ừ, rất xứng với nhau, lại còn là đường huynh đường muội không quá năm đời, vậy liền xứng đôi hơn, thật đúng là trời sinh một đôi, tạo một đôi.”

Nàng dứt ngón tay vào trong miệng, phát ra tiếng rít trong trẻo.

Không lâu, liền nhận được tiếng vang.

Lâm Đàm cười cười, trước tiên xách Việt Tú Huyện chủ lên, đi về phòng, đặt nàng ta lên giường, lại cỡi đai lưng tơ lụa bên hông Việt Tú Huyện chủ ra, cỡi áo khoác của nàng ta ra, chỉ còn dư lại áo trong sát người, thuận tay cầm lấy một cái chăn trên giường đắp kín.

Đợi đến khi nàng đi ra, Lâm Khai và Hoài Viễn Vương đứng bên cạnh Khang Vương té xỉu, trong tay Không Dương xách một cái bọc nhỏ, sắc mặt vô cùng lo lắng, lăm lét nhìn trái phải. die emnd kdan/le eequhyd onnn

Thấy Lâm Đàm đi ra, ánh mắt Không Dương sáng lên, “Đại tiểu thư!” Vội vàng chạy tới, “Đại tiểu thư, quần áo thay ra ở đây, ngài nhanh chóng thay đi.”

Sắc mặt Lâm Khai ân cần, “A Đàm, muội không sao chứ?”

Lâm Đàm nhận lấy bọc nhỏ Không Dương đưa tới, cúi đầu nói, “Muội không sao.”

Giọng nói nhẹ nhàng, mềm mại êm dịu, có vẻ mềm mại hiếm thấy.

Khỏe miệng Lâm Khai giật giật, khom lưng xách Khang Vương lên, “A Đàm muội thay quần áo xong liền về đi, nơi này có ta.”

Xách Khang Vương đi vào trong phòng, đi hai bước lại cảm thấy có gì không đúng, quay đầu lại, “Hoài Viễn Vương Điện hạ, mời đi theo ta.” Đừng nhìn chằm chằm muội muội của ta, ngài cũng không biết xấu hổ, ta đây làm ca ca còn đứng ở chỗ này.

Hoài Viễn Vương bất đắc dĩ, không thể làm gì khác hơn là đi theo Lâm Khai vào phòng.

Lâm Đàm mang theo Không Dương vào một căn phòng khác, cởi váy bị ướt xuống, thay bộ mới rồi.

Trên nền hoa xanh lá cây điểm chút đỏ ban mai, dùng nước hóa nhạt, chính là màu tím nhạt. Chiếc váy Lâm Đàm thay chính là váy rộng lụa nhàu Hồ Châu màu tím nhạt thêu nhánh hoa cỏ, thanh thản yên tĩnh, có một vẻ đẹp hiếm thấy và cao quý.

Ra khỏi phòng, chỉ nhìn thấy có một người đứng dưới dàn hoa tử đằng, chính là Hoài Viễn Vương.

Lâm Đàm chậm rãi đi tới, tìm đập thỉnh thịch.

Khi mới vừa đi qua giàn hoa này thì tất cả trong lòng đều là chán ghét, một lần nữa đi qua, lại cảm thấy những đóa hoa màu tím sẫm này có một vẻ đẹp quyến rũ khác thường, còn có mùi thơm mê người...

“Hai nàng bị sợ hãi” Giọng Hoài Viễn Vương trầm thấp.

Lâm Đàm dừng bước lại, nhẹ giọng nói: “Trong tay ngài có chứng cứ bất lợi cho Khang Vương đúng không? Phải cẩn thận, hấn sẽ không vì vậy mà chết tâm, còn có thể nghĩ cách chiếm đoạt, đi tiêu hủy.”

Về mặt Hoài Viễn Vương dịu dàng, “Ta sẽ cẩn thận.”

Lâm Đàm khẽ khom người, mang theo Không Dương, bước chân nhẹ nhàng đi xa.

Hoài Viễn Vương nhìn theo bóng lưng thướt tha của nàng, ngây người.

Lâm Đàm từ trong phòng đi ra, nhìn thấy hấn như vậy, trong lòng thật sự tức giận, “Điện hạ, nơi này không thể ở lâu.” Thúc giục hấn đi nhanh.

Hoài Viễn Vương “A” một tiếng, cùng Lâm Khai bước nhanh rời đi dọc theo đường mòn trong rừng

Bạn đang đọc truyện *Kiều Nữ Lâm gia* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 22

Editor: Puck - Diễn đàn

Lâm Đàm ra khỏi viện của Việt Tú Huyện chủ, ngó nhìn địa hình chung quanh, chọn một đỉnh các thấp thoáng trong núi giả và cây bạch quả, “Ta ở đây ngồi một lúc. Không Dương, em đi phòng khách lớn âm thầm gọi Sơn cô nương và Hường cô nương ra, nói ta đang ở đây chờ họ.”

Không Dương nhìn chung quanh trên dưới, rất không yên lòng. “Đại tiểu thư, nơi này quá yên tĩnh rồi, một mình người ở đây không được, nô tỳ vẫn ở đây cùng với người tương đối tốt.” Lại không hiểu hỏi, “Trở về phòng khách lớn chẳng phải rất tốt? An toàn hơn.”

Lâm Đàm cười một tiếng, “Đi về, còn xem nào nhiệt như thế nào?”

Không Dương là một nha đầu thông minh, mới vừa rồi do vẫn còn chưa hết sợ hãi mới hơi hồ đồ, nghe Lâm Đàm vừa nói như thế, cũng liền hiểu ra, “Còn không phải như vậy sao? Việt Tú Huyện chủ này đuổi sạch hạ nhân đi, chỉ chốc lát nữa đại khái sẽ có nhiều người tới ‘bắt kẻ thông dâm’, đến lúc đó chẳng phải sẽ...” Nhớ tới một nam một nữ ở trong phòng kia, che miệng mà cười, “Đại tiểu thư nói đúng lắm, phải xem nào nhiệt một chút. Người ngồi trong chốc lát, nô tỳ đi mời Sơn cô nương và Hường cô nương.”

Không Dương mới đi ra không bao lâu, Lâm Đàm liền nghe nàng ấy vui mừng kêu lên: “Sơn cô nương, Hường cô nương!”

Thì ra Sơn Gia Hủy và Hường Hinh Ninh cuối cùng không yên lòng, lấy danh đi vệ sinh chạy tới, tìm Lâm Đàm.

Không Dương mời Sơn Gia Hủy và Hường Hinh Ninh vào trong đình.

Sơn Gia Hủy chạy tới lôi kéo Lâm Đàm nhìn lên nhìn xuống đánh giá, luôn miệng hỏi thăm, “A Đàm, người không sao chứ? Không sao chứ? Sao ta cứ cảm thấy Việt Tú Huyện chủ không có lòng tốt chứ? Ngày trước nàng ta luôn âm dương quái khí với người như vậy, cũng chưa từng thích người, hôm nay nàng ta làm sao?”

Hường Hinh Ninh ngồi xuống đối diện Lâm Đàm, “A Đàm, người mau thành thật nói ra, rốt cuộc xảy ra chuyện gì.” die nda nle equ ydo mn

Lâm Đàm khẽ mỉm cười, lấy ra món bảo bối ở trong ngực, “A Hủy, a Hinh, mau đến xem, đây là thứ tốt ta lừa gạt cường đoạt, lấy được từ chỗ Hàn đại phu.” Miệng đưa lại gần đỉnh chóp trên ống tròn dài, “Thứ này, chỉ cần khẽ thổi, sẽ có khí độc phun ra, người đối diện không thể không hôn mê. A Hủy, a Hinh, món đồ này nhìn bình thường, thật ra không phải chuyện đùa, ta sao chép phương thuốc ba tháng cho Hàn đại phu, độc hết toàn lực nịnh bợ lấy lòng bà, bà mới đưa cho ta.”

“Chính là vị thần y chữa thương cho đại ca người?” Sơn Hinh Ninh nhận lấy ống tròn dài nhìn một chút, tấm tắc lấy làm kỳ.

Sơn Gia Hủy vội vàng tiến lên cùng nhìn với nàng ấy.

“Cũng là thần y đỡ đẻ cho nhị đệ ta.” Lâm Đàm cười mỉm.

Nói đến điều này cũng là do tổ tiên Lâm gia tích đức, khi La phu nhân sinh Lâm Hàn vẫn còn ở trong huyện thành Lương Nguyên, thật bất hạnh là khó

sinh, bà mẹ nhanh chóng đầu đầy mồ hôi chạy ra khỏi phòng sinh hỏi Lâm Phong, “Bảo vệ người lớn hay bảo vệ đứa bé?”

Lòng Lâm Phong như đao cắt, khổ sở vô cùng, thật sự sắp điên mất, trùng hợp thần y Hàn Nhược Chuyết đi qua Lương Nguyên, đỡ đẻ thay La phu nhân, Lâm Hàn mới có thể còn sống đi đến trần thế.

Cũng chính vì biểu đạt lòng cảm kích với Hàn đại phu, Lâm Phong và La phu nhân mới đặt tên cho đứa con trắc trở mới đi đến nhân thế là “Hàn”. Lấy tên này là vì muốn nói cho Lâm Hàn: Nếu như không có Hàn đại phu, thế gian này đã không có con, cũng có ý tứ muốn Lâm Hàn không quên nguồn gốc.

Đến đây Hường Hinh Ninh hăng hái, “A, ta chính là nghe nói, Hàn đại phu có y thuật tuyệt vời, nhưng bà luôn luôn không chịu giao thiệp với quan phủ, cũng không chịu chữa bệnh cho gia quyến quan phủ. Đây mặc dù có thể mời được Hàn đại phu, vẫn là công lao của người nhĩ?”

Lâm Đàm nhớ lại chuyện cũ, cảm thán, “Tô bá bá đánh xe mang ta đến chỗ Hàn đại phu ngủ lại, cầu xin bà nhanh chóng ra cửa, nói có thai phụ khó sinh, chậm một chút sợ một xác hai mạng. Hàn đại phu không nói hai lời, liền vác theo hòm thuốc đi ra cùng chúng ta. Nhưng đợi đến khi xuống xe, thấy trước mặt là nhà quan, bà biết rõ phụ nữ mang thai ở bên trong là gia quyến quan phủ, xoay người định đi. Tô bá bá tức giận với bà, vô dụng; cha ta nghe hỏi ra ngoài mọi cách cầu khẩn, vô dụng; khi đó ta mới tám tuổi, nghe con không sợ cộp, chạy tới trước mặt bà ấy chất vấn, ‘Gia quyến quan phủ chẳng lẽ không phải là một cái mạng? Trong bụng gia quyến quan phủ chẳng lẽ không phải là một thai nhi vô tội? Người làm quan thân thể chẳng lẽ không phải máu và thịt, nên bị người coi khinh không nhìn?’ Hàn đại phu bị ta hỏi ngẩn người, nói, ‘Bình sinh ta ghét nhất là tham quan chèn ép dân chúng’. Cha ta phản ứng rất nhanh, lập lời thề tại chỗ, đòi này kiếp này nhất định làm quan tốt, thanh quan, không bao giờ bắt nạt dân chúng, cũng tình nguyện lấy tài sản của riêng mình ra mua ba trăm mẫu ruộng tốt khắp Lương Nguyên, ruộng tốt lấy được dùng làm viện cứu giúp bố trí dân chúng, chứa chấp kẻ góa bụa người già cô đơn, đứa bé bị vứt bỏ.” Như vậy, Hàn đại phu mới đồng ý đỡ đẻ cho nương ta.”

Bà từng thế không giao thiệp với quan phủ, bà cũng thế sẽ không thấy chết mà không cứu bất cứ một bình dân nào. Lâm Phong lập viện cứu tế nhất định ban ơn cho mấy ngàn người thậm chí hơn vạn người nghèo khổ sở không chỗ nương tựa, bà đồng ý cứu La phu nhân, thì đồng nghĩa với cứu được rất nhiều người nghèo.

Nếu sự việc đã mở đầu, thì không thu lại được. Sau khi đỡ đẻ Lâm Hàn cho La phu nhân, Lâm Phong và Tô sư gia lại trăm phương ngàn kế khuyên bà chữa thương cho Lâm Khai, Lâm Đàm càng cựa vào mình tuổi còn nhỏ, ý vào Hàn đại phu có mấy phần yêu thích nàng, quấy nhiễu, quấy quýt chặt lấy, cuối cùng khuyên được Hàn đại phu gặt đầu. Trải qua Hàn đại phu hết lòng điều trị, vết thương của Lâm Khai mới dần chuyển biến tốt, mấy năm gần đây đã không khác người bình thường.

Vết thương của Lâm Khai khỏi hẳn đương nhiên là chuyện tốt, chỉ có điều, sau khi vết thương của hắn tốt lên, Hàn đại phu lại liền như trước đây vẫn du bốn phương rồi. Đùng nói Lâm Phong và La phu nhân không giữ được bà, ngay cả Lâm Đàm tự ra tay, cũng không công mà phản. Chỉ có điều, trước khi chia tay Hàn đại phu tặng cho Lâm Đàm không ít bảo bối, ông tròn dài phun khí độc này chính là một trong số đó.

Son Gia Hủy nghe đến ngăn người mê mẩn: “Thần y như vậy, đừng nói để cho bà xem bệnh chữa bệnh, chỉ cần có thể gặp mặt một lần, nhìn thấy phong thái của bà, cũng đủ an ủi đời này.”

Hường Hinh Ninh nắm lấy Lâm Đàm thăm vấn: “A Đàm, bảo bối còn dư lại là gì? Nhanh lên, nói nghe một chút.”

Lâm Đàm đang định cười giải thích, nghe phía ngoài huyền não lên.

“Đây có phải đại đội nhân mã... Tới vì cái kia?” Mấy cô nương cùng nhau nhìn ra ngoài.

Đều là cô nương gia yêu kiều, bốn chữ “Bất kể thông dân” này như thế nào cũng không thể nói ra khỏi miệng được, không thể làm gì khác hơn là nói mơ hồ.

“Xem nào nhiệt, xem nào nhiệt.” Mặc dù ngưng ngưng nói ra, nhưng núp trong bóng tối còn vẫn không biết xấu hổ, mấy cô nương xúm lại, nhìn say sưa ngon lành.

Giọng nói bén nhọn của Son ngũ phu nhân truyền đến, “Lâm cô nương hồi lâu không về, chúng ta làm trường bối phải đi xem một chút chẳng phải là nên sao? Tam tẩu, tẩu nhất định phải ngăn cản muội làm gì?”

Giọng tam phu nhân tối tăm, mơ hồ hàm chứa tức giận, “Nàng ấy chắc đi cùng Việt Tú Huyện chủ, Việt Tú Huyện chủ làm chủ nhân, rất chu đáo, nhất định có thể chiều đãi tốt cho nàng ấy, ngũ đệ muội là khách, cũng đừng quan tâm bậy bạ.”

La phu nhân cũng “A” một tiếng, “Ngũ phu nhân người hơi kỳ quái, Đại nha nhi nhà ta và Việt Tú Huyện chủ cùng đi ra ngoài, hai người cũng chưa trở lại, người không hề đề cập tới Việt Tú Huyện chủ, luôn miệng liến thoắng chỉ đề cập đến đại nha đầu nhà ta? Trong này sẽ không có cổ quái gì chứ?”

Son Gia Hủy vừa thẹn thùng, vừa ngưng ngưng, lại có mấy phần ngạc nhiên, “A Đàm, ngũ phẩm của ta không biết bị thần kinh gì, ta đều không hiểu rõ bà ấy, nhưng mà, La phu nhân giống như một chút cũng không lo lắng cho người.” Nào có người làm mẹ nào không lo lắng cho nữ nhi? Nhưng trong giọng nói của La phu nhân, một chút do dự, lo lắng đều không nghe ra được, rất thần nhiên.

Lâm Đàm vỗ vỗ nàng, mỉm cười nói: “Chúng ta ai với ai chứ, lời nói bên ngoài này đừng nói ra, ta cũng nghe được lời tam phu nhân nói, trong lòng rất cảm kích. A Hủy, ta nhận tình hình này của bà.” Nhìn quanh ra ngoài, liếc nhìn La phu nhân hoàn toàn có khí thế, không khỏi vui lên, “Nương ta ấy, từ nhỏ đến lớn bà chưa thấy ta bị thua thiệt, chỉ có ta trêu chọc người khác, không có ai khác trêu chọc ta; chỉ có người khác trêu chọc của ta, không có chuyện ta nặc bậy người khác. A Hủy, ta quá thông minh mà, nương ta biết rõ.”

La phu nhân rất có lòng tin với a Đàm

Hương Hinh Ninh liếc nhìn Lâm Đàm một cái, “Ta thấy ngươi cũng không phải người thích ăn thiệt thòi.”

Lâm Đàm tỏ vẻ hài lòng, “A Hinh, ngươi hiểu rất rõ ta.”

Hương Hinh Ninh giận trách đánh nằng.

Cười nói, Lâm Đàm thấy bên ngoài náo loạn không sai biệt lắm, kêu Khổng Dương lên cản dãn, “Đi âm thầm nói cho tam phu nhân, mặc kệ ngũ phu nhân đi. Bà ta ấy mà, chưa thấy quan tài chưa đổ lệ.”

Khổng Dương đáp ứng, cơ trí xuyên qua rừng cây, vòng qua đường xa, thừa dịp lúc mọi người đang náo loạn đến vui vẻ, lặng lẽ chạy tới bên cạnh tam phu nhân.

Tam phu nhân mặt mày phát tay, “Ta mặc kệ rồi, tùy các ngươi thôi.” Kéo tay La phu nhân, lại kêu mấy vị phu nhân thường ngày quan hệ tốt, “Chúng ta trở về, làm vui vẻ cả buổi.” Chậm rãi quay về phòng khách.

Hương Hinh Ninh ngạc nhiên nói: “Có sẵn náo nhiệt, vì sao không xem?”

Lâm Đàm sâu kín thờ dài, “Tam phu nhân là trưởng giả phúc hậu.” Bà nghe được lời Khổng Dương nói, biết Lâm Đàm không có việc gì, liền không muốn chen vào cái gì nữa, tuyệt đối không có ý tứ muốn nhìn ngũ phu nhân xui xẻo hoặc Việt Tú huyện chủ xui xẻo. Không thể không nói, tam phu nhân phúc hậu, cũng am hiểu sâu đạo lý bo bo giữ mình, có phần phân rõ nội tình, có thể không nhìn liên không nhìn, nhìn cũng không có gì hay.

Nhưng mà, người am hiểu sâu đạo lý bo bo giữ mình như bà, có tình khi Lâm Đàm biến mất không thấy, ngũ phu nhân khua chiêng gõ trống muốn dẫn mọi người ra ngoài tìm người thì đưa mình ra ngăn cản, có thể nhìn ra bà cũng không phải người tránh thị phi, mà biết có việc gì nên làm việc gì không nên làm. Bậc trưởng giả như vậy, thật sự khiến cho người ta tôn trọng. diee ndda fileeq uysd doon

Ngũ phu nhân mang theo một đám người nhiều chuyện nghênh ngang, chuyện trò vui vẻ đi tới viện của Việt Tú Huyện chủ.

“Haizz, Khang Vương Điện hạ tất nhiên danh dự tổn hao nhiều, Việt Tú Huyện chủ càng thêm vạn kiếp bất phục.” Lâm Đàm nhìn đám người xa xa, thương xót nói.

Cho dù bắt được “Gian” của Khang Vương, phủ An Bình Quận Vương cũng không dám làm gì Khang Vương, càng không có biện pháp nào khiến Khang Vương cưới Việt Tú Huyện chủ — không có đạo lý đường huynh muội lấy nhau. Thanh danh của Việt Tú Huyện chủ hỏng rồi, nam nhân làm hỏng thanh danh của nàng hiện giờ lại không gả được, đời này của nàng coi như xong rồi, triệt để xong rồi.

“Đáng đời! Nàng ta định hại người như thế nào!” Sơn Gia Hủy hận đến cắn răng.

Hương Hinh Ninh xòe bàn tay ra, giống như Việt Tú Huyện chủ đang đứng trước mặt, hung ác đánh hai chuông.

Đây may nhờ Lâm Đàm cơ trí, nghĩ cách thoát hiểm, nếu như sơ ý là mắc lừa, vào lúc này người nằm chung một chỗ với Khang Vương chính là Lâm Đàm rồi — dưới con mắt của mọi người phát hiện cùng giường chung gối với Khang Vương, Lâm Đàm có thể làm sao? Tính tình quyết liệt liền tự vận, tính tình mềm yếu liền xấu hổ nhịn nhục gả cho Khang Vương, được một chiếc kiệu nhỏ đưa vào Khang Vương phủ, từ đó về sau trải qua cuộc sống tối tăm không có ánh mặt trời. Tóm lại đều phá hủy.

Mặc dù biết rõ kết quả của Việt Tú Huyện chủ sẽ cực kỳ bi thảm, nhưng trong lòng Lâm Đàm, Sơn Gia Hủy, Hương Hinh Ninh đều không có một chút đồng tình nào với nàng ta.

Việt Tú Huyện chủ có thể hủy người khác, người khác tại sao không thể hủy nàng ta.

Cái gọi là mang tảng đá đập chân mình, tự chui đầu vào rọ, tự rước lấy nhục, tự làm tự chịu.

“Tiếp theo chúng ta sẽ nghe được cái gì?” Hai mắt Hương Hinh Ninh lóe sáng như sao, đầy cõi lòng mong đợi.

“Có lẽ là tiếng thét chói tai đi.” Sơn Gia Hủy và Lâm Đàm đồng thời cười nói.

“A —” Trong viện quả nhiên truyền ra tiếng thét chói tai thê lương, dọa người.

May mà ban ngày, nếu buổi tối nghe được tiếng kêu như thế, có thể hù dọa người nhát gan gây ra chết người.

“Kịch hay bắt đầu rồi!” Thần kinh ba người đồng thời run lên.

Bạn đang đọc truyện *Kiều Nữ Lâm gia* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 23

Editor: Puck - Diễn đàn

“A — a —” Tiếng thét chói tai vang dội trong khoảng không phủ An Bình Quận Vương, thật lâu không dứt.

Khóe mắt Lâm Đàm co rút mãi.

Việt Tú Huyện chủ quả nhiên là một người ngu ngốc, đến lúc này chỉ biết liều mạng la to, người không ngại thiếu não nhiệt sao? Hay là chê người không biết đủ nhiều, định đưa tới nhiều thêm mấy chuyện tốt? Chuyện xấu ấy, Huyện chủ cô nương, gặp phải chuyện xấu người trước tiên phải che giấu, mà không phải dùng hết hơi sức của người mở chuyện xấu này ra, khiến càng nhiều người nhìn thấy!

“Đồ ngu ngốc.” Sơn Gia Hủy và Hường Hình Ninh đều tỏ vẻ khinh bỉ.

Thật ra thì lòng hiếu kỳ của Hường Hình Ninh rất nồng đậm, rất muốn đi vào xem não nhiệt một chút, nhưng biết rõ bên trong còn có một Khang Vương bị đánh ngã, Khang Vương đang nằm bên cạnh Việt Tú Huyện chủ không mặc áo ngoài, hiếu kỳ đi nữa cũng chỉ có thể nhẫn nhịn, ở bên ngoài chờ không.

Vì vậy, nàng cảm thấy rất không đã ghiền, thật đáng tiếc.

Chỉ có điều, nỗi tiếc nuối này của nàng, rất nhanh được đền bù.

Bởi vì Việt Tú Huyện chủ liều mạng thê lương thét chói tai, tiếng thét này truyền đi rất xa, đều kinh động những khách nam kia.

Hoài Viễn Vương tai thính nhất tinh, nghe được tiếng thét chói tai đầu tiên, bởi vì có hấn nhắc nhở, đám người An Bình Quận Vương, Thế tử nghiêng tai lắng nghe, cũng đã nghe thấy.

Đúng vậy, Hoài Viễn Vương nói không sai, quả thật có tiếng nữ tử thét chói tai, rất cao, chất chứa, liên tục không ngừng.

Mặc dù An Bình Quận Vương rất xem thường nữ tử, cũng từ trước đến giờ không đặt nữ tử của Quận Vương phủ vào trong lòng, nhưng có nhiều khách ở đây như vậy, tiếng thét chói tai này nếu như chói tai như thế, ông cũng không thể giả bộ như không biết, liền bồi tội với mọi người, “Quấy nhiễu tai của chư vị, Bồn Vương thật sự xin lỗi.” Lại lệnh cho Thế tử Cao Hiến, “Mau đi xem xem có chuyện gì, nhanh chóng xử trí, đừng quấy nhiễu khách khứa.” Nói đến sau cùng, giọng nói đã nghiêm nghị khác thường.

Cao Hiến vâng vâng, bồi tội với mọi người, liền bước nhanh rời đi.

Hoài Viễn Vương đứng lên, “Bồn Vương ngồi đã lâu, eo lưng hơi tê dại, đang định đi chung quanh một chút.” di ien n#dang# yuklle e#q quiq on

Cao Hiến cân nhắc ý tứ của hấn, cười theo nói: “Vậy thì tốt, nếu không đại Điện hạ đi cùng tiểu đệ?” Thấy Hoài Viễn Vương gật đầu, trong lòng thả lỏng, may mà mình không đoán sai.

Hoài Viễn Vương định đi, người xung phong nhận việc đi theo liền không ít, trừ thị vệ, người hầu hạ của hấn ra, còn có mấy vị quan viên thành An Định, Lâm Khai, huynh đệ Hường thị, chư huynh đệ Sơn gia, v.v..., cũng công bố muốn giải rượu, đi dạo, đi theo sau lưng Hoài Viễn Vương ra cửa, thanh thế to lớn đi về phía có tiếng thét chói tai truyền đến.

“Hazzz, sao Điện hạ lại có hứng thú với chuyện trong nhà như vậy?” Đặng Hợp lặng lẽ hỏi Khuông tiên sinh.

Khuông tiên sinh vui sướng khi người gặp họa cười cười, “Chờ đến rồi người sẽ biết rõ.”

Đặng Hợp không hiểu ra sao.

Cao Hiến và đoàn người Hoài Viễn Vương đi vào bên trong, thấy cách viện của Việt Tú Huyện chủ càng lúc càng gần, trong lòng chợt rối lên, “Điện hạ, phong cảnh bên kia không đẹp, tiểu đệ theo ngài đến trong rừng đào đi dạo, như thế nào?” Muốn dẫn Hoài Viễn Vương đến nơi khác.

Nhưng đến lúc này, nào còn tùy theo hấn được?

Không đợi Hoài Viễn Vương mở miệng, tự có đám thị vệ, quan viên cười ha hả với hấn, “Cũng sắp đến, cũng sắp đến, chúng ta đi qua một chút xem rốt cuộc có chuyện gì.” Không nói lời gì, vây lấy hấn đi vào bên trong.

Cao Hiến không ngừng kêu khổ trong lòng.

Hấn biết, hôm nay sợ rằng Việt Tú Huyện chủ sẽ gặp phải chuyện lớn gì.

Sau khi đến, quả nhiên, Việt Tú Huyện chủ chân trần, tóc tai bù xù, giống như nổi điên chạy loạn trong phòng, không ngừng thê lương thét chói tai, các thị nữ phu nhân hết sức muốn ngăn cản nàng, nhưng người phát điên có sức lực ngược lại lớn, nào ngăn được nàng? Hoảng loạn không dứt.

Mà trên giường hỗn loạn, Khang Vương ngây ngốc ngồi đó, chỉ mặc áo trong giống như Việt Tú Huyện chủ, búi tóc tán loạn, gương mặt ửng đỏ, ngược lại thật sự giống như mới vừa... Mây mưa một lần.

Khang Vương giùng giàng định rời giường, nhưng mà giờ phút này cả người hắn vô lực, thêm nữa bên cạnh có hai nữ tử có dáng vẻ như thị nữ đứng đó, vững vàng đè hắn xuống, hắn không thể động đậy.

Tất cả mọi người đều ngây ngốc.

Tất cả trước mặt, cho dù là kẻ ngốc cũng có thể hiểu được, dĩ nhiên là Khang Vương và Việt Tú Huyện chủ... Cái kia, bị phát hiện rồi, Việt Tú Huyện chủ làm ra chuyện xấu hổ như vậy đương nhiên không có cách nào gặp người, không chịu nổi đả kích này, mới có thể đột nhiên phát điên...

Cả người Cao Hiến lạnh lẽo, đôi môi mấp máy, lại nói không ra lời.

“Khang Vương Điện hạ sao có thể như vậy chứ? Việt Tú Huyện chủ là đường muội không ngoài năm đời của ngài.” Đặng Hợp quá chính trực, mắt thấy tình cảnh như vậy, tức giận bất bình la ầm lên. di1enda4nle3qu21ydo0n

“Đúng vậy, Khang Vương Điện hạ đây thật sự quá đáng rồi! Huynh muội loạn luân!” Bọn thị vệ của Hoài Viễn Vương rít ồ ào lên.

Hoài Viễn Vương là hạng người gì, có tài cán gì, mỗi người bọn họ đều biết rất rõ ràng. Nhưng vì sao trong Kinh thành lại có lời đồn đại Hoài Viễn Vương đam mê chém giết, mắng phu chứ? Dĩ nhiên không phải có lửa làm sao có khói, là người có tâm có ý truyền đi. Nhưng người có tâm này là ai? Còn cần phải hỏi sao, đương nhiên là mấy đệ đệ tốt kia của Hoài Viễn Vương rồi.

Trong lòng thuộc hạ của Hoài Viễn Vương vẫn nén lấy cơn tức, bất bình thay Điện hạ của bọn họ rồi, bây giờ nhìn thấy Khang Vương xui xẻo, trong lòng thật sự mở cờ trong bụng, sao có thể không nhân cơ hội nói mấy câu khó nghe? Lập tức liền người một câu ta một câu nói lời ghê tởm lên Khang Vương, nói hắn hết sức không chịu nổi.

Khang Vương vô lực ngồi trên giường, mặt hết đỏ lại trắng, hết trắng lại đỏ.

Việt Tú Huyện chủ vẫn còn tiếp tục nổi điên.

Mấy người Sơn ngũ phu nhân ngây ngốc.

Họ vốn hào hứng bùng bùng tới bắt gian của Lâm Đàm, ai ngờ sau khi đi vào không nhìn thấy Lâm Đàm, lại nhìn thấy Khang Vương và Việt Tú Huyện chủ hai đường huynh muội này nằm song song trên giường, mỗi một người đều hời hợt tím cả ruột. Hôm nay là ngày gì, lại bắt được gian của Khang Vương và Việt Tú Huyện chủ?

Chuyện này nhưng nào loạn rồi.

Khang Vương là con thứ của Hoàng đế, mẹ đẻ Phùng quý phi là phi tử có vị thế cao nhất trong Hậu cung, mặc dù không phải là Hoàng hậu, cũng có thể coi như phó Hoàng hậu. Khang Vương là con yêu của bà ấy, một Hoàng tử như vậy, địa vị đương nhiên cũng hết sức tôn quý, bất gian hắn, chỉ sợ người nào bắt được kẻ đó xui xẻo! Hơn nữa lại để cho người ta nhìn ghen hờn trên trời chính là, đi chung một chỗ với Khang Vương chính là Việt Tú Huyện chủ, là đường muội không quá năm đời của hắn, lời này truyền đi càng trở nên khó nghe, quả thật là huynh muội loạn luân! — Ai gặp phải chuyện này, người đó cũng xui xẻo theo! Thấy được chuyện không nên nhìn, nghe được chuyện không nên nghe, biết chuyện không nên biết, tất cả đều là đại kỵ trong cuộc sống, đại kỵ trên quan trường. Một khi không cẩn thận, ngay cả tính mệnh cũng đền theo vào là có khả năng.

Nhóm nữ nhân vốn say mê cuồng nhiệt, giờ phút này tất cả đều sắc mặt tím bầm, ánh mắt tan rã, sợ hết hồn hết vía, kinh hồn bạt vía, hoang mang lo sợ.

Sơn ngũ phu nhân người dẫn đầu này càng đầu óc choáng váng hơn, hận không thể đưa tay, hung hăng quất mình một bạt tai. Dieễn ddan lee quy don

Nếu như trên đời có bán thuốc hối hận, cho dù đắt đến cỡ nào Sơn ngũ phu nhân nhất định sẽ không tiếc số tiền lớn mà mua vào, khiến thời gian trở lại sáng sớm ngày hôm nay, trở lại lúc bà còn không mang theo người đi vào bất kể thông dâm...

“Tú nhi, Tú nhi!” Quận Vương phi mặt hoảng loạn, lao đảo chạy vào trong phòng, trong miệng gọi con gái của bà.

Việt Tú Huyện chủ vẫn đang điên cuồng, nhìn thấy Quận Vương phi, trong ánh mắt lại có sáng rõ, một đầu lao vào trong ngực Quận Vương phi.

“Không sợ, nữ nhi ngoan, không sợ.” Quận Vương phi an ủi con gái yêu, nước mắt chảy xuống.

“Còn nữ nhi ngoan cái gì, đã ngoan đến trong ngực đường huynh đi, ngoan đến lên giường với Khang Vương đi!” Trong đám người có người thô giọng trầm thấp nói.

Nhiều người, cũng không biết rõ ràng là ai.

Tần Vũ Dương một tên thị vệ khác của Hoài Viễn Vương lập tức tỏ vẻ phản đối, “Nói chuyện Huyện chủ làm gì? Huyện chủ rõ ràng bị ép buộc, đều do Khang Vương làm nghiệt!”

Các thị vệ khác rít rít phụ họa, “Đúng vậy, nói Huyện chủ là sao? Huyện chủ là cô nương tốt bằng thanh ngọc khiết, tất cả đều do Khang Vương ép,

nhìn xem, liền ép điên một cô nương đang êm đẹp rồi!” Trăm miệng một lời nói chuyện thay Việt Tú Huyện chủ, nhất trí khiển trách Khang Vương.

Đây là nhất định. Thị vệ Hoài Viễn Vương và Việt Tú Huyện chủ không thù không oán, đã sớm nhìn không vừa mắt Khang Vương. Lúc này dĩ nhiên toàn bộ hỏa lực đều nhắm vào Khang Vương, giải vây cho Việt Tú Huyện chủ.

Đều là người hành quân đánh giặc, tự nhiên biết đạo lý tập trung binh lực đánh một kẻ địch.

Ánh mắt Quận Vương phi âm trầm, quét qua từng người ở đây, “Lời này của chư vị là từ đâu tới? Tiểu nữ cũng chỉ thỉnh thoảng bị động kinh mà thôi, quấy rầy thanh tĩnh của chư vị, An Bình Quận Vương phủ cảm thấy vô cùng có lỗi. Bảo Châu, Ngân Châu, mời chư vị khách quý trở về, Thế tử, còn không mau cùng khách nhân trở về chỗ ngồi?”

Cao Hiến cười khò vái một cái thật sâu, “Dạ, mẫu phi.”

Tần Vũ Dương và thị vệ mặc kệ, chỉ vào Khang Vương trên giường nhỏ cười hỏi: “Huyện chủ phát động kinh, như vậy còn vị Khang vương Điện hạ quần áo xóc xếch này thì sao, là xảy ra chuyện gì? Kính xin Vương phi chỉ rõ.”

Quận Vương phi vỗ nhẹ thân thể nữ nhi phát run trong ngực, ném qua một ánh mắt oán độc về phía đám người Tần Vũ Dương, die nd da nl e q uu ydo n

Trong ánh mắt kia hàm chứa quá nhiều hận thù cùng độc ác, nếu là người nhát gan, giống như liếc mắt nhìn sẽ bị ngã xuống đất bỏ mình.

Chỉ có điều Tần Vũ Dương là người có kinh nghiệm chiến trường, sát khí trên người rất nặng, cái trừng nhìn này của Quận Vương phi, hẳn vốn không để ở trong lòng, vẫn như trước cố ý hỏi: “Khang Vương Điện hạ ở trong phòng của đường muội, hơn nữa quần áo xóc xếch, xin Vương phi cho một giải thích.”

Quận Vương phi định thay con gái của bà giải vây, đám người Tần Vũ Dương vốn sẽ không quan tâm. Nhưng mà, muốn để cho bọn họ nhẹ nhàng bỏ qua cho Khang Vương, điều này sao có thể.

Quận Vương phi trợn mắt nhìn Tần Vũ Dương mấy lần, cắn giận chuyển sang Hoài Viễn Vương, cứng rắn hỏi “Đại Điện hạ, ngài nói đi?”

Người dưới của người không hiểu chuyện, cố gắng phải quay lớn chuyện, sẽ không phải vì làm khó dễ cho An Bình Quận Vương phủ chúng ta chứ? An Bình Quận Vương phủ dốc sức chiêu đãi người, cũng không làm chuyện không phải với người!

Hoài Viễn Vương thần nhiên liếc nhìn Khang Vương trên giường nhỏ, trầm giọng nói: “Nhiệm vụ của bốn Vương lại có thể ở trong phòng của Việt Tú Huyện chủ, chuyện này tất cả vài chục người ở đây đều nhìn thấy, trên đời không có tường nào gió không lọt qua được, sớm muộn cũng sẽ lan truyền ra ngoài. Vì danh tiếng của nhị đệ, chuyện này phải tra ra chân tướng rõ ràng, trả lại trong sạch cho nhị đệ của bốn Vương.”

Không đồng ý với Quận Vương phi định chuyện lớn như vậy hóa nhỏ, chuyện nhỏ hóa không có.

“Đại Điện hạ ngài...” Quận Vương phi trợn mắt nhìn Hoài Viễn Vương.

An Bình Quận Vương cũng xanh mặt chạy đến.

Chuyện đã truyền tới trong tai ông.

Nhìn một màn lộn xộn hồng hồng trước mắt này, An Bình Quận Vương tức giận đến toàn thân phát run, “Nghịch nữ, nghịch nữ!” Rút một thanh bảo kiếm từ bên hông một người thị vệ, liền định đâm về phía Việt Tú Huyện chủ!

“Đừng mà, Vương gia!” Quận Vương phi ôm chặt Việt Tú Huyện chủ, hoảng sợ kêu to.

Quận Vương phi đau lòng nữ nhi, đó là thật rớt từ trên người bà xuống, sao có thể nhìn con bé không công chịu chết? An Bình Quận Vương cũng là vì tự lợi, nhát gan sợ phiền phức, hận không thể lập tức giết Việt Tú Huyện chủ, kết thúc tốt đẹp chuyện này. Cũng không đắc tội Khang Vương, lại không để cho Hoài Viễn Vương bắt được nhược điểm.

Người vừa chết, rất nhiều chuyện đã nói không rõ.

“Chuyện này chưa tra rõ, thúc phụ sợ rằng không được giết người bừa bãi như vậy. Cần tra rõ chân tướng sự thật, sau đó định đoạt tiếp.” Hoài Viễn vương đứng lảng lảng trong đám người, thâm trầm như đầm nước sâu, sừng sững như núi, “Huynh muội loạn luân, việc này liên quan trọng đại, nếu Việt Tú Huyện chủ bị ép buộc, Khang Vương tự mình trả cho nàng ấy một công đạo. Nếu Việt Tú Huyện chủ không biết liêm sỉ chủ động quyền rũ đường huynh, nhị Hoàng tử Khang Vương Điện hạ...”

Nói đến đây, hắn dừng lại.

Mọi người không khỏi toàn bộ nghiêng tai lắng nghe.

Hoài Viễn Vương nhìn mọi người chung quanh, vô tình phun ra một chữ, “Chết.”

Bạn đang đọc truyện *Kiều Nữ Lâm gia* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 24

Editor: Puck - Diễn đàn

Trong phòng yên lặng như tờ.

Ngay cả Việt Tú Huyện chủ ở trong ngực Quận Vương phi cũng quên khóc thút thít.

Nàng giống như mọi người, tất cả đều sợ đến ngây người rồi.

Hoài Viễn Vương nói rất đường hoàng, “Không được giết người bừa bãi như vậy” “Trà cho nàng một công đạo” “Cần tra rõ chân tướng sự thật, sau đó định đoạt tiếp”, nhưng hàm nghĩa sau lưng của lời nói cũng rất tàn nhẫn, rõ ràng đang nói cho tất cả người ở đây, chuyện này không thể bỏ qua, hoặc đội toàn bộ nước đục lên trên người Khang Vương, hoặc Việt Tú Huyện chủ chết!

Đối với An Bình Quận Vương phủ mà nói, chuyện này thật sự quá khó mà quyết định. Đội nước đục lên trên người Khang Vương, bọn họ thật sự không có gan này, nhưng nếu như không đẩy trách nhiệm lên người Khang vương, Việt Tú Huyện chủ liền không cứu được. Nàng cho dù không tốt cũng là nữ hài nhi con vợ cả của An Bình Quận Vương và Quận Vương phi, chẳng lẽ An Bình Quận Vương phủ có thể thừa nhận đức hạnh nàng có thua thiệt, cố ý quyến rũ đường huynh? Chuyện này không chỉ có ý nghĩa An Bình Quận Vương phủ sẽ chết một vị Huyện chủ, mà quét sạch danh tiếng cả phủ Quận Vương, danh dự bừa bãi.

Việt Tú Huyện chủ bị sợ đến hồn bay phách tán. Hoài Viễn vương đây là muốn bức tử ta sao? Tại sao hắn lại hận ta như vậy? Hắn rõ ràng biết phụ vương ta và ca ca không dám đắc tội Khang vương, thà rằng hy sinh ta cũng sẽ không đắc tội Khang vương. . . Ta, ta mạo phạm hắn lúc nào, hắn nhất định phải đưa ta vào chỗ chết? Việt Tú Huyện chủ giống như giữa mùa đông rơi vào trong động băng, toàn thân lạnh lẽo, hàm răng phía trên và hàm răng phía dưới đánh thẳng vào nhau.

Nếu như nói vừa bắt đầu khi bị đám người Sơn ngũ phu nhân “Bắt kẻ thông dâm” tại giường, nàng tức giận, hoảng sợ, giả điên, vào lúc này nàng chính là thật sự muốn điên rồi, tuyệt vọng muốn điên rồi.

“Nương, ngài cứu con, mau cứu con!” Lời nói của nàng đã không mạch lạc nữa ni Quận Vương phi.

Tìm Quận Vương phi như đao cắt, “Yên tâm, nương chính là liều cái mạng này, cũng sẽ cứu con!” Ai muốn giết nữ nhi của bà, trừ phi đập thân thể của bà mà đi qua! Bà cũng không tin, thân là đường đường An Bình Quận Vương phi, cõi đời này sẽ có người tùy tiện tiện muốn tính mạng của bà! d1en d4n1 3q21y d0n

Quận Vương phi trợn mắt nhìn Hoài Viễn Vương, trong ánh mắt thiếu đốt lửa giận hùng hực, sắp thiếu đốt chính bà. Là người này, chính là người trước mặt này, cái gọi là đại Hoàng tử Điện hạ này, đồn An Bình Quận Vương phủ đến nông nổi khó có thể chọn lựa, tiến lùi đều khó! Dồn nữ nhi của bà đến mức độ nguy hiểm, tới gần bước đường cùng!

“Đại Điện hạ nói như vậy là có ý gì?” Quận Vương phi cứng rắn nói, “Còn phải tra chân tướng sự thật gì, chân tướng sự thật không phải là Khang Vương Điện hạ bị người tính kế, lâm vào khuê phòng nữ nhi ta, bị người có tâm tùy ý bêu xấu sao? Chuyện này nữ nhi của ta không sai, Khang Vương Điện hạ càng không có lỗi, sai ấy là kẻ bụng dạ sao khó lường, cố ý mưu hại người! Đại Điện hạ, đây là chuyện nhà của phủ An Bình Quận Vương ta, không liên quan đến đại Điện hạ, mời ngài về đi!”

Việt Tú Huyện chủ núp trong ngực Quận Vương phi, run lấy bầy, lúc này thật sự đầu đầy mơ màng. Mấy ngày trước Quận Vương phi còn dạy nàng không được xem thường Hoài Viễn Vương, sao bây giờ bản thân Quận Vương phi lại không chút khách khí nào lên với hắn chứ?

Việt Tú Huyện chủ nào có thể nghĩ đến, lúc đó Quận Vương phi tâm bình khí hòa, lý trí vẫn còn, hiện giờ con gái yêu rơi vào đường cùng, Quận Vương phi nào còn để ý được nhiều?

Quận Vương phi mở lời kêu ngao, không đợi thị vệ, người hầu của Hoài Viễn Vương ra mặt bác bỏ, An Bình Quận Vương lật mặt trước, “Có đại Điện hạ và nhị Điện hạ ở đây, có bốn Vương ở đây, lại đến lượt bà mở miệng nói chuyện sao? Còn không lăn xuống cho bốn Vương?”

Quận Vương phi bị Quận Vương khiển trách mặt mày xám tro, trong lòng đau khổ, không nhận được lệ rơi đầy mặt, ôm Việt Tú Huyện chủ khóc rống: “Nữ nhi số khổ của ta, con bị ai hại đây, là ai muốn hại con, rốt cuộc là ai muốn hại con. . .”

An Bình Quận Vương nói xin lỗi với Hoài Viễn Vương: “Đại Điện hạ, phụ đạo nhân gia mái tóc dài kiến thức ngắn, ngài đại nhân đại lượng, xin đừng so đo với bà ấy.”

(*) Phụ đạo: phụ nhân tuân thủ quy phạm đạo đức. Chỉ nữ tử đã trưởng thành.

Hoài Viễn Vương khề nói: “Ta đường đường Hoàng trưởng tử, sẽ không so đo với Quận Vương phi thứ vô mồm này.”

An Bình Quận Vương lại nói vài câu xin lỗi v.v..., liên tục bồi tội.

Ông không muốn đắc tội với Khang Vương, ông cũng không muốn trở mặt với Hoài Viễn Vương. Những Hoàng tử trong triều này chỉ để ý đến tranh giành, An Bình Quận Vương có thể trốn xa hơn liền trốn xa hơn, một chút cũng không muốn dính vào. Chuyện hôm nay mặc dù nói ra thật sự không có mặt mũi, nhưng nếu như An Bình Quận Vương bớt việc, lặng lẽ không tiếng động giải quyết đầu sỏ gây chuyện là Việt Tú Huyện chủ, sống chết mặc bay, không được sao? Người vừa chết, mọi sự đều yên. [dinendian.loqid](#)]on

Nói bóng nói gió cái gì, An Bình Quận Vương cũng không thèm để ý. Ông chỉ muốn yên bình, chỉ cần Quận Vương phủ yên bình, bản thân ông yên bình.

Về phần những người khác sống hay chết, có liên quan gì đến ông đâu.

An Bình Quận Vương ra lệnh cho Thế tử Cao Hiến, “Mắt mặt xấu hổ còn chưa đủ sao? Mau kéo nha đầu vô sỉ này ra, loạn côn đánh chết!”

Quận Vương phi nghe lời này của ông chính là xử Việt Tú Huyện chủ tử hình, hồn bay lên trời, hăng giọng kêu lên, “Đừng mà, Vương gia đừng mà! Việt Tú Huyện chủ là con gái ông, là nữ nhi ruột thịt của ông! Hừm dữ còn không ăn thịt con, chẳng lẽ ông định tận mắt nhìn thấy Việt Tú chết? Đừng mà, cứu Việt Tú, cứu Việt Tú...” Liều mạng ôm chặt Việt Tú Huyện chủ, hai tay giống như kim sắt, cho dù là ai cũng cạy không ra.

Con người đến lúc quan trọng, thường sẽ bạo phát ra lực lượng bình thường vốn không có.

Cao Hiến tỏ vẻ không đành lòng, mời An Bình Quận Vương sang bên, nhỏ giọng cầu cạnh vì Quận Vương phi, Việt Tú Huyện chủ, “Phụ Vương, có thể điều tra xong rồi định đoạt tiếp không? Việt Tú chết là chuyện nhỏ, mẫu phi chẳng phải sẽ đau lòng muốn chết?”

Tất cả trên mặt An Bình Quận Vương đều là vẻ căm hận, “Mẫu phi nguoi không có bản lĩnh gì khác, chỉ biết một mực nuông chiều nữ nhi! Xem xem bà ấy đã nuông chiều Việt Tú thành cái dạng gì rồi? Con còn nói để cho ta điều tra, con mở to hai mắt ra nhìn xem, điều tra như thế nào? Viện của nó, địa bàn của nó, người làm bị đuổi đi sạch sẽ, nó và... Nó và Khang Vương... Haizzz, nếu nói nó không cố ý quyến rũ, ai tin? A Hiến, con đừng nói nữa, tâm ý phụ vương đã quyết, chuyện hôm nay, cái nôi đen này Việt Tú cũng phải công, không công cũng phải công!”

“Nhưng mà...” Cao Hiến vẫn còn do dự.

“Nhưng mà cái gì?” An Bình Quận Vương lườm nhi tử, “Chẳng lẽ để Khang Vương cũng nổi đen? A Hiến, con không sợ thị phi, nhưng phụ vương rất sợ!”

Cao Hiến không khỏi cười khò. An Bình Quận Vương không dám đắc tội Khang Vương, hần sao dám? Đây chính là con yêu của Phùng quý phi, nhị Hoàng tử Khang Vương Điện hạ.

Nếu dụ dỗ nhị Hoàng tử, ảnh hưởng đến danh tiếng đẹp đẽ của nhị Hoàng tử, Phùng quý phi sẽ như thế nào, Phùng gia sẽ như thế nào... Cao Hiến không khỏi rung mình.

Hậu quả thật sự khó mà lường được.

“Nếu như có thể không đắc tội Khang Vương, Việt Tú lại không phải chết, là được rồi.” Cao Hiến thở dài. [diee ndda flnee q uysd doon](#)

An Bình Quận Vương nhức đầu, hạ thấp giọng trách cứ: “Con không nghe lời vừa rồi của Hoài Viễn Vương sao? Hoặc Việt Tú Huyện chủ chết, hoặc chính là Khang Vương dùng sức mạnh với Việt tú, haizzz, con nói chúng ta đây là đồ phải nắm móc gì đây, lăn lộn vào trong tranh đấu của hai huynh đệ bọn họ?”

Cao Hiến lộ vẻ khổ sở, “Đúng vậy, huynh đệ hai người bọn họ muốn đấu, đành lời An Bình Quận Vương phủ xuống nước. Hoài Viễn Vương cũng không phải nhắm vào Việt Tú, rõ ràng muốn cho Khang Vương đẹp mắt. Chúng ta hy sinh Việt Tú, Hoài Viễn Vương cũng sẽ không hài lòng, Khang Vương cũng đã mất mặt mũi, phụ vương, chúng ta làm như thế nào, tóm lại ở trước mặt hai vị Hoàng tử cũng không chiếm được thứ tốt gì”

Hai cha con thương lượng đi thương lượng lại, đầu lớn như cái đầu.

Tai họa bất ngờ, đây thật sự là tai họa bất ngờ.

Lâm Khai một mực thờ ơ lạnh nhạt, thấy sắc mặt Khang Vương mặc dù biến chuyển tới biến chuyển đi, nhưng thủy chung không nói một lời, mặc kệ mọi người bàn luận như thế nào, chằm chọc kẻ khổ, cũng có thể giữ yên lặng, trong mắt lóe lên vẻ kinh ngạc.

Định lực của người này thế mà không tệ, còn biết vào lúc tình thế bất lợi cho mình, miễn mở miệng tượng.

Mặc dù hôm nay dễ như trở bàn tay thiết kế hần, nhưng nam tử quần áo không ngay ngắn trước mắt này, thật sự không thể khinh thường.

--- -----Puck.d.đ.l.q.đ-----

“Tránh ra!” Bên ngoài vang lên tiếng quát của quân sĩ.

An Bình Quận Vương không khỏi cau mày, “Bổn Vương đã sai người bao bọc vây quanh viện này, những người không có nhiệm vụ, nhất định không cho phép vào. Ai dám xông loạn?”

Một người trung niên trầm mặt đứng ở cửa chính.

Vóc người ông ta trung đẳng, sắc mặt hơi vàng, ngũ quan không hề thấy khác ngày thường như thế nào, nhưng trong đôi mắt lại lại trầm tĩnh như thần, rất sáng rọi.

“Quốc cửu gia, ngài đã tới!” An Bình Quận Vương thấy người trung niên này, giống như thấy cứu tinh, hàm chứa lệ nóng lão đảo hai bước tiến lên đón, “Ngài đã tới, nơi này chờ ngài tới chủ trì công đạo rồi!

Người nọ là ca ca của Phùng quý phi, Phùng Quốc Thắng.

Phùng Quốc Thắng dùng ánh mắt tối tăm đánh giá người trong phòng, phát phát tay, “Dẫn người vào đi!” di ien n#đang# yuklle e#q quiq on

Một thị nữ mười lăm mười sáu tuổi đầu tóc tán loạn bị dẫn vào, trời gô, mặt tím xanh, vết thương chồng chất, hiển nhiên mới vừa bị nghiêm hình tra khảo. Nàng ta bị quân sĩ thô lỗ ngang ngược ném xuống đất, rên rĩ khổ sở, hồi lâu không ngóc đầu lên được.

Phùng Quốc Thắng dùng ánh mắt chán ghét nhìn nàng ta, lớn tiếng nói: “Nữ tử này là đại nha đầu Xuân Doanh trong phòng Việt Tú Huyện chủ, hể là chuyện lớn nhỏ trong viện của Huyện chủ, đều do nữ tử này nắm giữ. Ngày hôm trước Huyện chủ chính là vì một chuyện nhỏ trách mắng nàng ta, trong lòng Xuân Doanh ôm hận, liền thiết kế hãm hại Việt Tú Huyện chủ. Chuyện ngày hôm nay đều do một tay nàng ta thúc đẩy, không giết chết nàng ta, khó tiêu mối hận trong lòng ta!” Rút bội đao từ bên hông ra, nhanh chóng tàn nhẫn, liền muốn chặt đầu Xuân Doanh xuống!

Một đao kia của ông ta nếu quả thật chém chết Xuân Doanh, sẽ lấy khẩu cung mà Xuân Doanh đồng ý ký tên ra, uy ép lợi dụng, vừa đâm vừa xoa, khiến cho mọi người ở đây thừa nhận Khang Vương và Việt Tú Huyện chủ đều bị hãm hại, đại khái không phải là việc khó.

Ông ta nhanh, Hoài Viễn Vương còn nhanh hơn ông ta, thuận tay cầm một đế nén bằng đồng thau trên bàn lên, chặn lại trường đao sáng loáng của ông ta!

Hai bên giằng co, ánh mắt Phùng Quốc Thắng lạnh lẽo thấu xương, Hoài Viễn Vương vẫn tĩnh táo, tĩnh mịch, không biến sắc.

“Phùng đại nhân không khỏi quá nóng nảy rồi.” Hoài Viễn Vương chậm rãi nói, “Vi tra rõ chân tướng sự thật, trả lại trong sạch cho nhị đệ, vẫn giao nha đầu này cho quan lại nha môn thẩm tra, điều tra vì sao nàng ta mưu hại Huyện chủ, cấu kết Huyện chủ như thế nào, tra ra manh mối rõ ràng cho thỏa đáng, Phùng đại nhân người cứ nói đi?”

Lời nói của Phùng Quốc Thắng giống như từng từ từng chữ nặn từ trong kẽ răng ra, vô cùng âm trầm, “Hoài Viễn Vương Điện hạ cần gì dòn ép không tha, ngài biết rõ ràng, Khang Vương Điện hạ bị người oan uổng!”

“Bị người oan uổng, vậy là chuyện không bình thường rồi.” Hoài Viễn Vương tỏ vẻ thần nhiên nói, “Từ khi bốn Vương ra đời cho đến nay, không biết bị người oan uổng bao nhiêu lần rồi, hãm hại bao nhiêu bạn rồi, cũng không thái thái bình bình sống đến bây giờ? Phùng đại nhân, mọi chuyện phải tra cho thỏa đáng.”

Bạn đang đọc truyện *Kiều Nữ Lâm gia* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 25

Editor: Puck - Diễn đàn

Phùng Quốc Thắng nhướng hai chân mày rậm lên, ánh mắt âm trầm đến sắp nặn ra nước.

Ông và Hoài Viễn Vương đều rõ ràng, chuyện này cho dù động tĩnh quá lớn, Khang Vương cũng sẽ không vì vậy mà chịu phạt — lấy bao che của Thái hậu, lấy quyền thế của Phùng gia, lấy thân phận của nhị Hoàng tử, một chuyện phong lưu nhỏ bé như vậy, không ai sẽ truy cứu tới cùng — nhưng vấn đề là, chuyện này càng làm âm ỉ, càng bất lợi cho danh dự của Khang Vương, lúc trước Phùng gia đủ loại khổ tâm làm việc, nói không chừng đều uổng phí tâm huyết.

Đối với một Hoàng tử có chí đoạt trừ mà nói, tầm quan trọng của danh dự, không cần nói cũng biết.

Bên cạnh Khang Vương có hai thị nữ đứng hầu, nhìn thấy Phùng Quốc Thắng đi vào, liền không tiếng động lui ra. Trong phòng nhiều người, bọn họ cũng không khiến người khác chú ý, không lâu lắm liền hoàn toàn không thấy bóng dáng.

Khang Vương khoác áo đứng lên, đi tới trước mặt Hoài Viễn Vương và Phùng Quốc Thắng, vãi một cái thật sâu, cất cao giọng nói: “Đại ca, cậu, Cao Nguyên Vĩ cháu không thẹn với lương tâm, xin đại ca và cậu dụng lòng điều tra, trả cho cháu một trong sạch!”

Về mặt trời quang trăng sáng, chuyện không có gì không thể nói với người.

“Nhị Hoàng tử đây là có ý gì? Chẳng lẽ là Tú nhi nhà ta quyến rũ ngài sao?” Quận Vương phi khẽ kêu lên.

Bà lo lắng cho sống chết của nữ nhi, bây giờ đã có phần không kiềm chế được nổi lòng, bình thường bà không dám đắc tội Hoài Viễn Vương, Khang Vương, cũng không dám mặt đối mặt hô to gọi nhỏ.

Khang Vương và Phùng Quốc Thắng đồng thời cau mày.

Mới vừa rồi Phùng Quốc Thắng đã muốn đẩy tất cả tội lỗi lên trên người thị nữ Xuân Doanh, rõ ràng không có ý tứ làm khó Việt Tú Huyện chủ, cũng không muốn bởi vì giải vây thay Khang Vương mà đẩy Việt Tú Huyện chủ vào vực sâu, Quận Vương phi lại ngu si dẫn độn vào lúc này xông tới làm khó dễ với Khang Vương, quả thật không biết cái gì

“Hoài Viễn Vương Điện hạ, không bằng mời Quận Vương phi, Việt Tú Huyện chủ và đám nữ quyến tránh đi trước, như thế nào?” Phùng Quốc Thắng nhẫn nhịn lời tốt thương lượng với Hoài Viễn Vương, “Chính là phải tra rõ chân tướng, cũng không phải trong lúc nhất thời, dù sao bọn họ cũng không chày được.”

Hoài Viễn Vương lại lắc đầu, “Lúc trước về mặt nhị đệ khác thường, không nói một lời, bản Vương làm đại ca tự nhiên việc nhân đức không nhường ai, thay nhị đệ ra mặt. Hiện giờ nhị đệ đã rất tốt, thần trí tỉnh táo, nhị đệ làm việc từ trước đến giờ thỏa đáng, chuyện này liền do tự nhị đệ giải quyết, bản Vương không tiện xen vào.”

— Mới vừa rồi hần còn hùng hổ dọa người, nhưng bây giờ ôn nhu cung kính nhường nhịn, toàn bộ giao cho Khang Vương, dieendaaneequydomn

“Giáo hoạt! Đáng ghét!” Trong lòng Phùng Quốc Thắng không biết mắng hần bao nhiêu lần, trên mặt lại chỉ có thể giả bộ ra khuôn mặt tươi cười, “Đại Điện hạ anh minh, yêu thương đệ đệ, Quốc Thắng bội phục, bội phục.”

Khang Vương tỏ vẻ thẳng thắn, “Tiểu đệ cúi đầu ngẩng đầu không then, chuyện này liền giao cho quan địa phương thẩm lý thôi. Đại ca, Tri châu An Định châu là...”

Hoài Viễn Vương cắt lời hần, “Không khéo, thân thể Lâm đại nhân Tri châu An Định có chút bệnh nhẹ, sự vụ trong châu tạm thời giao cho mấy vị thông phán, châu đồng xử lý.”

Vụ này cực kỳ khó thẩm lý, cũng không phải sự thật có bao nhiêu khó khăn dễ hiểu rõ, mà là đến cuối cùng xử án như thế nào cũng không thích hợp, tình thế khó xử. Vì vậy, Hoài Viễn Vương liền kéo Lâm Phong ra ngoài trước, không để cho ông ấy đón nhận lấy vụ án phức tạp này.

Khang Vương âm thầm cắn răng

“Vậy liền do mấy vị thông phán, châu đồng thẩm lý là được.” Hần độ lượng nói.

Hoài Viễn Vương sao cũng được, tỏ vẻ không đếm xỉa đến, “Nếu đệ đã tốt rồi, chuyện này do chính đệ an bài là được.”

Hần mặc kệ.

Hoài Viễn Vương mang theo thị vệ, người hầu của hần, nghênh ngang rời đi.

Các quan viên còn lại phần lớn sợ hãi quyền thế của Phùng Quốc Thắng, cũng lạng lẽ chạy.

Đám người Sơn ngũ phu nhân ngược lại muốn đi, nhưng không đi được — bọn họ phải lưu lại, chờ viết ra đầu đuôi ngọn nguồn mình nhìn thấy, nghe thấy, để cho thông phán, châu đồng cùng các quan viên thẩm án sử dụng.

Phùng Quốc Thắng nhìn bóng lưng Hoài Viễn Vương, cắn răng, “Lần này lại ăn tính toán của Cao Nguyên Diệu! Mới vừa rồi hần vẫn dòn ép không tha, e sợ chuyện này náo không lớn, hiện giờ cố ý giao lại cho cháu toàn quyền xử lý, rõ ràng chờ xem chuyện cười của cháu, chúng ta nhẹ cũng không được, nặng cũng không xong, đúng mực thật sự khó nắm chặt!”

Khang Vương xấu hổ cúi đầu.

Phùng Quốc Thắng không nhịn được trách cứ: “Ta ở trước mặt đệ hạ tổn mất bao nhiêu môi lưỡi, mới thay cháu tranh được cơ hội đến cùng điều tra án tham ô với Hoài Viễn Vương này, cháu không phải bàn công việc, ở trong đó mù quáng ép buộc cái gì? Cháu, cháu thế mà lại cùng Việt Tú Huyện chủ... Chuyện này nếu lan ra ngoài, haizz...”

Khang Vương tỏ vẻ xấu hổ, “Cậu, cháu cũng vì bàn việc công nên mới có thể... Haizz, cháu khinh thường, khinh địch.” Nghĩ đến Lâm Đàm có dung mạo tuyệt sắc lại giáo hoạt thông minh, vừa yêu, vừa tức, vừa oán, vừa hận, nghĩ tới, lại cảm thấy không bỏ được oán, không bỏ được hận, không bỏ được giận nằng.

Mặc dù hần là cháu ngoại, nhưng cũng là Hoàng tử, Phùng Quốc Thắng không dám trách cứ nhiều hơn, nói đôi câu rồi cũng thôi.

“Long dạ Hoài Viễn Vương rất sâu đấy.” Ánh mắt Phùng Quốc Thắng lại một lần nữa âm trầm

“Đó là đương nhiên, nếu không sao hần có thể sống đến hiện tại?” Khang Vương cười nói.

Phùng Quốc Thắng hừ một tiếng, “Trước mắt trước tiên giải quyết chuyện cháu trêu chọc ra đã, sau đó mới nghĩ cách phá hủy chứng cứ, khiến Hoài Viễn Vương không có cách nào về triều báo cáo! Khang Vương Điện hạ, đây mới là mục đích chuyến này của chúng ta, nhưng chuyện không liên quan đến kia, đừng nhớ đến nó.”

Khang Vương cười khan hai tiếng, “Cậu nói đúng lắm.” Cũng không biện bạch điều gì.

“Lâm Đàm đâu rồi, Lâm Đàm đâu?” Bên ngoài truyền đến tiếng kêu điên cuồng của Việt Tú Huyện chủ. die~nd a4nle^q u2l ydo^ n

Khang Vương nhú chặt chân mày.

Phùng Quốc Thắng là cậu hần, biết hần quá sâu, thấy thế không khỏi nhỏ giọng hỏi: “Cháu vốn trứng kê của Lâm Đàm này, đúng không? Khang Vương Điện hạ, ngài cần phải không chế mới được, đừng vì đam mê nữ sắc.”

Khang Vương tiêu sái cười nói, “Dạng tuyệt sắc gì mà bọn Vương chưa từng thấy, lại sẽ vì nữ sắc mà mê hoặc? Cậu quá coi thường cháu.”

Mặc dù Phùng Quốc Thắng cảm thấy lời của hần không thể tin hoàn toàn, cũng hơi yên tâm.

Âm thanh của Việt Tú Huyện chủ càng ngày càng xa, hình như xông ra ngoài.

Khang Vương lấy cớ trong phòng buồn bức, muốn đi ra ngoài một chút, bước nhanh đi ra ngoài, đuổi theo giọng nói của Việt Tú Huyện chủ.

“Lâm Đàm, là người hại ta, là người làm hại ta!” Việt Tú Huyện chủ hung ác nhào về phía Lâm Đàm, giống như điên cuồng.

Quận Vương phi khăn trương đuổi tới, thấy Việt Tú Huyện chủ nổi điên với Lâm Đàm, cũng ném qua một ánh mắt oán độc.

Lâm Đàm cười lạnh, “Ta làm hại người sao? Việt Tú Huyện chủ, ta làm hại người như thế nào, người dám nói một chút ở trước mặt mọi người sao? Ta rửa tai lắng nghe!”

Son Gia Hủy và Hường Hình Ninh trầm miệng một lời nói chuyện thay Lâm Đàm, “Sau khi Lâm cô nương thay xiêm áo vẫn ngồi chơi ở đây với hai chúng ta, Việt Tú Huyện chủ, nàng ấy hại người như thế nào?”

Việt Tú Huyện chủ đỏ mắt kêu la, “Các người đừng giải vây cho nàng ta, chính là nàng ta hại ta!” Đưa móng tay nhuộm son đỏ thắm ra, liều mạng cào lên mặt Lâm Đàm! Nếu như bị nàng được như ý, khuôn mặt đẹp dễ như hoa thuần khiết như tuyết của Lâm Đàm nhất định sẽ bị phá rách, lưu lại sẹo!

Son Gia Hủy và Hường Hình Ninh cực kỳ sợ hãi, “Có lời gì bình tĩnh nói, cần gì đánh?”

Lâm Đàm lưu loát đẩy hai nàng ra, “A Hủy, a Hình, ta có thể ứng phó, hai người xem chút náo nhiệt là được.” Đón lấy Việt Tú Huyện chủ đang phát điên, nhẹ nhàng vận đôi tay nàng ta, ấn nàng ta ở trên bàn, “Việt Tú Huyện chủ, dám làm thì dám nhận, nguyên ý đánh cuộc thì phải chịu thua, người nói đúng không? Chỉ mới thua một ván, người liền phát điên, cũng quá không có phong độ đi!”

Khang Vương vội vã chạy tới, vừa đứng nhìn thấy bóng dáng tuyệt trần của Lâm Đàm đang vận tay Việt Tú Huyện chủ, không khỏi ngây ngốc.

Đẹp như vậy, lại có khả năng như vậy; lạnh lùng như vậy, lại mê người như vậy...

Việt Tú Huyện chủ bị đông đảo thị nữ tiến lên “Đỡ” lấy, “Đưa” đi, đã “Đi” ra ngoài rất xa, còn giùng giăng quay đầu lại, mắng to Lâm Đàm.

Cho đến khi miệng của nàng bị nhét thứ gì đó, thế giới này cuối cùng mới yên tĩnh.

Quận Vương phi oán hận nhìn Lâm Đàm, vội vàng chiếu cố con gái của bà đi.

Khang Vương nhìn khuôn mặt vô cùng xinh đẹp của Lâm Đàm, không nhịn được đi tới trước hai bước, định gần nàng hơn một chút.

Lâm Đàm khẽ cười một tiếng, “Mới dính dáng với đường muối, lại muốn mạo phạm danh môn khuê tú An Định châu sao? Khang Vương Điện hạ, chúc mừng ngài, mỹ danh thương hương tiếc ngọc của ngài, sẽ nhanh chóng truyền khắp thiên hạ!”

Khang Vương đành tạm dừng bước chân.

Lâm Đàm cười khẩy, nắm tay Son Gia Hủy và Hường Hình Ninh, nhẹ lướt đi.

--- -----Puck.d.đ.l.q.đ-----

Ngày này Lâm Hân và Lâm Thấm cũng không đi An Bình Quận Vương phủ, Lâm Hân ở nhà đi học viết chữ, Lâm Thấm trêu chọc Đại Bạch của nàng, hái hoa dại của nàng, vẫn cùng đi với San tỷ nhi nhìn chim nhỏ trong hoa viên, cho cá ăn, chơi đùa không chán.

Sau khi Lâm Khai Lâm Đàm cùng với La phu nhân về nhà, Lâm Thấm liền hoan hô nhào tới trong ngực Lâm phu nhân, vừa ra sức làm nũng.

La phu nhân ôm con gái hôn rồi lại hôn, hai mẹ con giống như tám trăm kiếp chưa từng gặp mặt, cực kỳ thân thiết.

Thật ra thì mới tách ra có nửa ngày mà thôi.

Lâm Phong cũng trở lại thật sớm, “Thật ra thì ta là thanh quan làm tròn chức trách, chỉ có điều, nếu như Hoài Viễn Vương Điện hạ nói thân thể ta bị bệnh nhẹ, ta cũng mừng rồi len lén lười.” Rất hứng thú cảm quyền sách của Lâm Hàn lên, tự mình dạy con trai học.

Lâm Thâm chuyển ghế nhỏ sang bên cạnh nhìn, chớp mắt một cái lại chớp mắt một cái, cũng không biết nàng nghe hiểu không, hay mò mẫm tham gia náo nhiệt.

Lâm Hàn nói cho phụ thân tâm đắc trong học tập của hắn: “Cha, mặc dù Vương Văn Công có thanh danh rất lớn, nhưng ông ấy bất cận nhân tình, con không muốn học văn chương của ông ấy. die nda nle equ ydo nn

Lâm Đàm ngồi xuống bên cạnh hắn, hướng dẫn từng bước nói: “A Hàn, ngày trước ở Đãng Châu có một vị cô nương tên là a Vân, phụ thân đã qua đời từ rất sớm, năm mười lăm tuổi mẫu thân cũng bị bệnh qua đời, khổ sở không nơi nương tựa. Thúc thúc nàng ấy không muốn nuôi sống nàng ấy, lại tham lam lễ vật, cho nàng đính hôn với một lão lưu manh Vi A Đại hơn ba mươi tuổi trong thôn.”

Lâm Hàn không giải thích được, không biết lời này của tỷ tỷ là có ý gì.

Lâm Đàm cười một tiếng, “A Vân ngại Vi A Đại vừa già vừa xấu, không muốn gả cho hắn, nhưng thúc thúc nàng làm chủ để cho nàng đính hôn với Vi A Đại, a Vân không phục, thừa dịp ban đêm Vi A Đại ngủ một mình ở nhà trong nông thôn liền đi giết hắn, bởi vì hơi sức quá yếu, người không giết chết, bản thân nàng chạy. Sau đó quan phủ bắt được nàng thẩm vấn, nàng lập tức nhận tất cả tội lỗi.”

Lâm Hàn nghe như vào mê hoặc.

Lâm Thâm rõ ràng nghe không hiểu, nhưng liếc nhìn phụ thân, mẫu thân, cả ba đều nghe rất tập trung, nàng cũng giả bộ đáng vẻ thâm trầm.

Lâm Đàm giải thích cặn kẽ cho đệ đệ, “Tri châu Đãng Châu xử a Vân tử hình giảm hai bậc định tội, sau khi báo danh triều đình, Hình bộ lại cho rằng phải tử hình. Sau đó trong triều triển khai biện luận, một phái lấy Vương Văn Công cầm đầu, một phái lấy Tư Mã Ôn Công cầm đầu, nhóm lấy Vương Văn Công cầm đầu nhất trí cho rằng a Vân không nên chết, nhóm lấy Tư Mã Ôn Công cầm đầu cho rằng a Vân nên lấy tội ác nghịch phản xử tử hình. Chỉ đơn thuần là từ hình luật mà thôi, bọn họ tranh cãi ở hai điểm, thứ nhất a Vân và Vi A Đại rốt cuộc có tính là phu thê hay không, một điểm khác a Vân rốt cuộc có tính là tự thú hay không. A Hàn, đệ cảm thấy vị a Vân cô nương này nên bị phán tử hình sao?”

Lâm Hàn cẩn thận suy nghĩ một chút, “Giết người, đánh người bị thương đều không đúng, nhưng vị a Vân từ nhỏ không cha, mẹ lại qua đời, thật đáng thương... Tỷ, đệ cũng khó mà nói nên như thế nào, chính là cảm thấy nàng ấy đáng thương...”

Lâm Đàm sờ đầu của hắn, âm áp nói: “Đệ mới chỉ tám tuổi, đương nhiên có thể nghĩ như vậy, năm đó Vương Văn Công ở trên triều đình biện luận kịch liệt với Tư Mã Ôn Công, trải qua hơn một năm tranh chấp, cuối cùng bảo vệ được tính mạng của a Vân. Suy nghĩ của ông ấy dĩ nhiên khác đệ, cũng có mục đích của ông ấy. Chỉ có điều, ông ấy không có ý muốn giết chết a Vân, có đúng không? Nói ông ấy bất cận nhân tình, có phải sẽ thiếu công bằng không?”

Lâm Hàn như có điều suy nghĩ.

“Tỷ tỷ thật lợi hại!” Lâm Thâm ở bên vỗ bàn tay nhỏ, nhiệt liệt trầm trồ khen ngợi vì tỷ tỷ.

“Tỷ tỷ rất bác học.” Lâm Đàm chấp chấp tay với Lâm Thâm, bày tỏ rất bội phục.

Lâm Đàm cười một tiếng, “A Hàn, đệ sống một cái tám năm, tỷ sống hai cái tám năm, tỷ đương nhiên biết nhiều hơn đệ.” Trong giọng nói mang theo ý nhạo báng.

Lâm Hàn quay đầu nhìn Lâm Thâm, “A Thâm, muội sống một cái bốn năm, ca sống hai cái bốn năm, ca tự nhiên biết thật nhiều hơn muội?” Giọng nói giống Lâm Đàm như đúc.

Hai mắt Lâm Thâm vụt sáng, lấy lòng cười cười, “Nhị ca, có ý gì?”

Nàng nghe không hiểu.

Lâm Hàn lấy ra mười sáu que đếm đặt lên bàn, dạy cho Lâm Thâm, “A Thâm, muội xem, đây là bao nhiêu que? Nhị ca dạy muội đếm, một, hai, ba... Mười sáu, ở đây tổng cộng là mười sáu que, mười sáu, chính là tuổi của tỷ tỷ.” Lại chia mười sáu que đếm này ra làm đôi, tám ở phía trên, tám ở phía dưới, “Mười sáu chỉ làm hai nửa, mỗi một nửa bằng nhau, đều là tám. A Thâm muội đếm một chút, có phải tám không? Tám tuổi là tuổi của nhị ca.” Sau đó mới chia, “Tám chia làm hai nửa, chính là bốn rồi. A Thâm, đây là số tuổi của muội.” d1en d4nl 3q21y d0n

Lâm Thâm gục xuống bàn nhìn tới nhìn lui, đưa tay nhỏ bé ra chia bốn phần thành hai nửa, phía trên hai, phía dưới hai.

“Hài!” Nàng vui mừng kêu lên.

“A Thâm chia quá đúng!” Cha mẹ huynh tỷ nàng cũng sang đây xem, trầm trồ khen ngợi thay nàng.

Lâm Thâm ngó nghiêng que đếm trên bàn, quay người lại nhìn ra phía sau mình, nhón nhón chân, rất dốc sức.

“A Thắm đây là nhìn cái gì vậy?” Tất cả mọi người buồn bực.

Lâm Thắm nhìn hồi lâu cái gì cũng không nhìn thấy, tức giận quay đầu, “Hai đâu? Hai ở đâu? Con muốn nói nó!”

Có ý tứ gì, cha mẹ nàng, ca ca tỷ tỷ nàng trong lúc nhất thời không hiểu rõ nàng nói là có ý gì.

Lâm Thắm càng thêm tức giận, “Tỷ tỷ nói nhị ca, nhị ca nói con, con phải nói nó! Cho con hai!”

— Lâm Đàm trêu ghẹo Lâm Hàn, Lâm Hàn trêu ghẹo nàng, nàng không muốn, đòi tìm “Hai” với cha mẹ ca tỷ nàng, đòi người nàng có thể trêu ghẹo.

“Thì ra nhị tiểu thư của chúng ta là ý này.” Lâm Phong búng tỉnh hiểu ra.

La phu nhân vui mặt mảy mòi hơn hờ, dịu dàng dụ dỗ nàng, “A Thắm ngoan, hai sẽ không có rồi, con đổi người khác nói có được không? Không Dương, tiểu Uyển, nếu không tìm hai người về cho con?”

Lâm Thắm kiên quyết lắc đầu, “Không, phải là hai!”

Làm tất cả mọi người vui vẻ. A Thắm, vào lúc này đi đâu tìm hai cho người? Không kịp, cho dù thật sự cho người thêm đệ đệ muội muội, lúc này nó cũng không thể hai tuổi.

Lâm Thắm cố ý muốn đòi hai.

Đứa bé trở nên cố chấp rất khó dụ dỗ, Lâm Thắm xoay người một nhà không có cách nào.

Vấn đề khó khăn này cuối cùng do Hoài Viễn Vương tìm cách giải quyết.

Hắn cho Lâm Thắm một con lừa con tuổi vừa mới hai tuổi.

Con lừa con này ngờ ngác ngây ngốc, thật đáng yêu, nhưng nhỏ hơn con lừa con bình thường nhiều, chỉ cao hai thước, còn thấp hơn Lâm Thắm một chút.

“Nó hai tuổi rồi, thật.” Hoài Viễn Vương nói cho Lâm Thắm.

Lâm Thắm sung sướng say mê quan sát con lừa con, vui mừng búng búng nói, “Về sau tỷ tỷ nói nhị ca, nhị ca nói muội, muội có thể nói tiểu Hôi!”

Lừa con có màu xám tro, Lâm Thắm liền gọi nó là tiểu Hôi.

Bạn đang đọc truyện *Kiều Nữ Lâm gia* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 26

Editor: Puck - Diễn đàn

Từ đó về sau, khi nhị tiểu thư Lâm gia chơi đùa ở nhà, bên cạnh không phải ngỗng trắng nghênh ngang đi theo, chính là tiểu Hôi ngu si đi theo.

Nếu Lâm Khai và Lâm Đàm nói Lâm Hàn, Lâm Hàn sẽ quay đầu lại nguyên trạng không thay đổi nói Lâm Thắm, Lâm Thắm quyết đoán phát phát tay nhỏ bé, “Mang tiểu Hôi!” Tự sẽ có người mang tiểu Hôi tới trước mặt nàng, Lâm Thắm liền lựa lời nghiêm chỉnh hữu lực nói nó, “Người mới sống một cái hai tuổi, ta đã sống hai cái hai tuổi, biết tự nhiên nhiều hơn người, hiểu không?”

Tiểu Hôi là đầu lừa con tốt tính, “Um beee — um beee —” kêu, giống như nhận sai với đứa bé, làm cho Lâm Thắm rất có cảm giác thành tựu.

“Hôm nay trước tiên nói đến đây.” Nàng hài lòng gật đầu.

Nói xong tiểu Hôi, nàng liền há hê lại thỏa mãn, vui vẻ giống như muốn bay lên.

Đáng vẻ nhỏ bé đáng yêu như vậy, thật sự khiến lòng người ta cũng sắp hòa tan.

La phu nhân thiên vị tiểu nữ nhi nhất, thấy Lâm Thắm sung sướng như thế, đương nhiên rất cao hứng.

Lâm Phong “Vi bệnh nhẹ” trong người, không tới nha môn, ở nhà nghỉ ngơi, bình thường ông bận về việc công vụ, khó khăn lắm mới ở không, đương nhiên là muốn bên cạnh thế tử nhiều hơn, mấy ngày nay luôn cùng La phu nhân sớm chiều không rời.

Tĩnh tình La phu nhân cương trực, một khi vui mừng luôn nói nhiều, khích lệ tiểu nữ nhi bảo bối của bọn họ với Lâm Phong, lại khen đến Hoài Viễn Vương, “Chàng nói Hoài Viễn Vương đây là nghĩ như thế nào, có thể tìm cho tiểu a Thắm của chúng ta một đầu lừa nhỏ tới? Từ lúc có đầu lừa nhỏ này, a Thắm ngày ngày cũng thật vui vẻ, người nhìn thấy liền thích.”

Lâm Phong mỉm cười, “Hoài Viễn Vương là người có lòng.”

Hoài Viễn Vương đây rõ ràng không có cơ hội đến gần tỷ tỷ, liền hao tâm tổn sức lấy lòng muội muội, Lâm Phong vẫn rất hài lòng với con rể chuẩn như vậy.

La phu nhân vui mừng khắp khối gât đầu, “Ừ, ta cũng cảm thấy thế, Hoài Viễn Vương là người có lòng. Hôm qua hẳn còn sai người tặng huyết yến cực phẩm tới đây, nói là hiếu kính cho ta, bồi bổ thân thể cho ta, huyết yến cực phẩm này ngược lại không hiếm lạ, tâm ý cũng khó có được.”

Đang nói chuyện, Thanh Trúc đi vào bẩm báo, “Đàm phu nhân tới.”

La phu nhân nói: “Mau mời.”

Vừa mời Đàm Tuệ, vừa đuổi Lâm Phong đi, “Có khách nữ, chàng ở đây không tiện, mời tránh đi xuống.”

Lâm Phong không khỏi buồn cười, “Như vậy muốn đuổi ta đi? Phu nhân, nàng đuổi ta đi rồi, ta không có chỗ nào đi, cũng không thể làm gì khác hơn là đến thư phòng thương lượng một chút việc công với các sư gia, một khi thương lượng có thể không biết đến giờ nào mới có thể trở về, nàng đừng trách ta.”

La phu nhân xì mũi coi thường, “Nghĩ hay ghê! Khó khăn lắm mới được nghỉ mấy ngày, chàng không phải phụng bồi ta còn làm gì? Biểu tỷ đi, chàng liền về ngay, nếu như chàng dám không trở lại. . .” Bà đảo đôi mắt đẹp, cười như không cười nhìn chằm chằm vào Lâm Phong, cũng không biết có ý đồ gì.

“Nếu ta không trở lại, phu nhân định như thế nào?” Lâm Phong cười hỏi.

La phu nhân cười tủm tỉm, “Nếu chàng không trở lại, ta liền kêu tiểu a Thắm đi tìm chàng, đến lúc đó đứng bên trái con bé là đại Bạch, bên phải dắt tiểu Hôi, đại Bạch kêu cạc cạc với chàng, tiểu Hôi kêu um beee với chàng, tiểu a Thắm trừng mắt với chàng, ta cũng không tin chàng ngăn cản được?”

Lâm Phong cười toét miệng, “Nào phải dùng tới hưng sư động chúng như vậy? Chỉ cần một mình tiểu a Thắm của chúng ta, cũng đủ rồi.”

Nói đùa mấy câu, Lâm Phong nói cho La phu nhân, “Có lẽ biểu tỷ vì chuyện của Khang Vương mà tới, nàng kêu tỷ ấy đừng gấp gáp, cầu đến đầu thuyền tự nhiên thẳng.”

La phu nhân nhớ kỹ, “Được rồi, ta nói cho tỷ ấy biết.” Sau khi đồng ý, La phu nhân tò mò hỏi, “Này, chàng nói Khang Vương và Việt Tú Huyện chủ làm ra chuyện xấu này, rốt cuộc phải kết thúc như thế nào?” die nda nle equ ydo nn

Lâm Phong cười nói, “Cho nên biểu tỷ mới có thể tới tìm nàng. Biểu tỷ phu nhất định đang buồn rầu.”

La phu nhân cười, “Ta hiểu.”

Sau khi Lâm Phong rời đi không lâu, Đàm Tuệ liền tới, mặt lộ vẻ buồn rầu.

La phu nhân lệnh cho thị nữ ngâm trà mình tiền long tỉnh, tách trà cao điều bằng sứ trắng có vẽ ngoài cực kỳ tinh xảo, xương gốm mỏng này, men sứ ôn hòa này, màu sắc tươi đẹp này, kiểu dáng khéo léo này, trong lòng tách còn có hoa cỏ nhỏ làm trang trí, cùng với lá trà long tỉnh trắng tấp đẹp đẽ, bóng loáng đầy đặn tôn nhau lên, bóng bệ đáng yêu.

(*) Ca điều: là dòng gốm sứ xếp trong ngũ đại danh điều thời Tống, có địa vị hết sức quan trọng trong lịch sử gốm sứ. Gốm ca điều đặc trưng trong thờ đất men rạn có sắc tím, xương gốm mỏng, men có ba loại màu chính là màu vôi bóng, màu gạo, màu phấn thanh. Do trong đất có hàm lượng sắt cao, khi nung sẽ có hiện tượng ô xy hóa, nên trên phiêu xuất hiện sắc tím đen của sắt. Đặc điểm nổi bật của đồ sứ là vết rạn khắp toàn thân, mảng hoa văn kích thước không đều nhau, mảng lớn có màu đen sẫm, mảng nhỏ có màu vàng kim, vì thế nên có cách gọi “đây sắt sợi vàng”. Đồ sứ Ca điều có hai loại bụng sứ và bụng cát. Kiểu men rạn ca điều vừa có tương đồng vừa khác biệt với quan điều.

La phu nhân đặc biệt chỉ cho Đàm Tuệ nhìn, “Thấy hoa cỏ nhỏ trong tách không? A Thắm cực kỳ trúng ý cái này, mặc dù con bé không thích uống trà, nhưng thích xem những tách trà chúng ta dùng.”

Đàm Tuệ đề tâm nhìn, bật cười, “Còn không phải sao? Hoa cỏ nhỏ này nhìn trông rất sống động, giống như bay bổng ở trong nước, không trách được tiểu hài tử sẽ thích.”

Long tỉnh mình tiền thượng hạng, nước trà sau khi ngâm trong veo sáng ngời, lá trà xanh nhạt, hương thơm thanh cao dài lâu, thơm mát như lan, Đàm Tuệ cũng là người yêu trà, lúc này lại không có tâm tình, ngay cả trà ngon như vậy cũng không có lòng thương thức uống vào, nhấp hai ngụm liền đặt tách trà xuống, liếc mắt ra hiệu với La phu nhân.

La phu nhân hiểu ý, lệnh cho tất cả bọn thị nữ lui ra ngoài.

Đàm Tuệ vốn cùng La phu nhân phân chủ khách ngồi xuống, lúc này trong lòng gấp gáp, liền chuyển qua ngồi bên người La phu nhân, xì xào bàn luận với

bà ấy: “Biểu muội, cha San tỷ nhi gặp phải chuyện khó xử rồi, liên tục cầu xin ta, ta và ông ấy dù sao cũng là phu thê một hồi, cũng không đành lòng nhìn ông ấy bị làm khó, liền mất dầy tới hỏi muội. Biểu muội nói đi, Khang Vương Điện hạ là thần phận gì, hần thân dính dáng vào trong vụ án, cha San tỷ nhi cũng được, Từ Châu đồng cũng được, Tang Thông phán cũng được, ai dám đi nghiêm túc thẩm tra hần? Cũng không thẩm tra không được, Khang Vương và Việt Tú Huyện chủ chuyện đó... Chuyện xấu đó hiện giờ cũng đã truyền khắp trong thành An Định, nghe nói ngoài châu ngoài phủ cũng biết rồi, nếu không thẩm tra ra một nguyên nhân, cũng giao phó không được đúng không?”

Trong thành An Châu trừ Lâm Phong vị Tri châu này ra, còn có một vị Từ ngũ phẩm Châu đồng, hai vị chính lục phẩm Thông phán. Hiện giờ Châu đồng Từ Du, Thông phán Tang Kỳ còn có trọng phụ của Đàm Tuệ là Thượng Minh ba người vâng lệnh tra án, đầu mỗi người đều lớn như cái đầu.

La phu nhân thấy sắc mặt Đàm Tuệ vô cùng lo lắng, liền trấn an vỗ vỗ bà ấy, “Yên tâm, chuyện này không có gì.”

Đàm Tuệ mừng rỡ, “Thật sao biểu muội? Có phải biểu muội phu nói gì với muội không? Nhanh lên, mau nói cho ta biết.”

La phu nhân cười cười, trước không đề cập tới Khang Vương lại hỏi Đàm Tuệ một chuyện nhà, “Nữ tử phong trần ở nhà tỷ, hiện giờ như thế nào?”

Đàm Tuệ ngây ngốc, khổ sở nói: “Còn không phải vốn như vậy. Cha San tỷ nhi lần nữa cầu tình thay cho nàng ta, nàng ta cũng an phận không ít, ta cũng liền được chẳng hay chớ rồi.”

La phu nhân rất không tán thành, “Ồ bên giường, há để cho người khác ngủ say, tỷ không phải nhân cơ hội này để cho nàng ta rời khỏi mắt tỷ, còn chờ cái gì?”

Đàm Tuệ được bà ấy nhắc nhở như vậy, cũng động lòng, “Cũng được, ta về nhà liền nói với cha San tỷ nhi.”

Chỉ có điều, bà quan tâm nhất không phải nữ tử phong trần trong nhà kia, mà là tiền đồ của Thượng Minh, chỉ có điều nghĩ sơ qua đề nghị của La phu nhân, liền lại hỏi chuyện của Khang Vương, “Thẩm lại không dám thẩm, hỏi lại không dám hỏi, cố tình Hoài Viễn Vương Điện hạ cũng ở đó, còn không dám vẫn cứ kéo dài tiếp xuống, thật sự sắp buồn ra bệnh rồi.”

La phu nhân cười một tiếng, “Biểu tỷ nghĩ đi, chuyện này hiện giờ che đậy đã không thể che đậy rồi, ai ai cũng biết, danh dự của Khang Vương bị hao tổn, đời này của Việt Tú Huyện chủ coi như xong, đừng mơ tưởng lại thái thái bình bình làm Huyện chủ của nàng ta, không chết cũng phải xuất gia, đây là chuyện đã không thể nghĩ ngờ. Phùng Quốc Thắng không phải bắt được một tỷ nữ tên Xuân Doanh sao, muốn đồ hết toàn bộ tội lỗi lên đầu Xuân Doanh đúng không? Biểu tỷ phu và Từ Châu đồng, Tang Thông phán sao không thuận theo ông ta, cứ xử như vậy? Lời như thế, về phía Khang Vương cũng không phản đối, An Bình Quận Vương phủ cũng nhờ ơn...”

“Nhưng còn có Hoài Viễn Vương!” Đàm Tuệ không nhịn được lên tiếng nhắc nhở.

La phu nhân phì cười, “Không phải Hoài Viễn Vương đã nói sao, nếu Khang Vương tỉnh, về mặt như thường, chuyện này ngài ấy sẽ không quan tâm, giao cho Khang Vương tự xử lý. Biểu tỷ, Hoài Viễn Vương nặng lòng thù tén mà nổi danh, ngài ấy đã nói mặc kệ, vậy sẽ thật sự mặc kệ, tỷ kêu biểu tỷ phu không cần cố kỵ ngài ấy.”

Mặc dù giọng điệu La phu nhân chắc chắn khác thường, Đàm Tuệ vẫn còn có phần không can đảm tin tưởng.

“Hoài Viễn Vương thật sự sẽ không quản sao?” Bà tỏ vẻ trù trừ hỏi.

“Khẳng định bỏ qua.” La phu nhân tỏ vẻ tươi cười.

Đàm Tuệ vẫn rất do dự.

La phu nhân không nhịn được cười một tiếng, nhỏ giọng nói ra: “Biểu tỷ nghĩ đi, tranh đấu giữa các Hoàng tử, có khả năng bởi vì một chuyện xấu như vậy liền tất cả kết thúc không? Không thể chứ? Đã không có thể, Hoài Viễn Vương cần gì dồn ép không tha. Còn nữa, chuyện này đã truyền ra, cho dù là một vụ gièm pha, danh tiếng thuần khiết không tỳ vết của Khang Vương đã bị dính điểm nhơ, Hoài Viễn Vương còn có gì không hài lòng?”

Đàm Tuệ mới chợt hiểu ra, “Hóa ra là như vậy.” Lòng yên ổn rồi, liền tục nói cảm ơn với La phu nhân, “Nhờ có một câu của muội đánh thức người trong mộng. Biểu muội, ta đây liền về nhà nói cho cha San tỷ nhi, để cho ông ấy không cần ăn không ngon nữa.”

Đàm Tuệ có chuyện trong lòng, không kịp ngồi lâu, liền cáo từ rời đi.

“Biểu tỷ cũng là trong lòng không chứa được chuyện.” La phu nhân thở dài thay Đàm Tuệ.

Khi còn bé bà và Đàm Tuệ cùng nhau lớn lên ở phủ Tấn Giang Hầu, Đàm Tuệ tất nhiên ăn nhờ ở đậu, còn bà cũng vẫn luôn bị gánh ác danh khắc mẫu, bị mẹ kế, bọn muội muội chen ép khắp nơi, nhìn như ngang ngược ngông nghênh, thật ra thì cuộc sống gian nan, khó tránh khỏi đồng bệnh tương liên.

Trải qua Từ Châu đồng, Tang Thông phán và Thượng Thông phán thu thập chứng cứ tra xét nhiều mặt, cuối cùng tra xét rõ ràng chuyện An Bình Quận Vương phủ: Khang Vương phụng thánh mệnh điều tra án tham ô, đi ngang qua An Định, ở tạm trong An Bình Quận Vương phủ. Thị nữ của Việt Tú Huyện chủ là Xuân Doanh bởi vì Huyện chủ thỉnh thoảng trách phạt nàng, trong lòng ôm hận, cố ý vào ngày tháng đó khi An Bình Quận Vương phủ tổ chức yến đãi khách, chuyển hết toàn bộ thị nữ trong viện, lại dụ dỗ Huyện chủ trở về phòng, dùng thuốc mê làm mê choáng váng; sau đó Xuân Doanh đến trong viện tìm kiếm nam tử xa lạ, thấy Khang Vương uống rượu một mình, nhân vật phong lưu, lợi dụng lý do Việt Tú Huyện chủ có chuyện thương lượng lừa gạt hần tới trong phòng, cũng dùng thuốc mê làm choáng váng — sự thật trên đây, thị nữ Xuân Doanh đã chịu hình, khai nhận toàn bộ.

Khang Vương vô tội, Việt Tú Huyện chủ cũng vô tội, người xấu chỉ có một mình Xuân Doanh.

Từ Châu đồng và hai vị Thông phán Tang, Thượng liên tục thảo luận, mới quyết định báo lên như vậy. Sau khi báo lên, lo sợ không yên, thấp thòm trong lòng, bất ổn, vô cùng khổ sở.

Bởi vì chuyện liên quan đến Khang Vương, vụ án phong lưu này vẫn bị trình đến trước mặt Hoàng đế.

Sau khi Hoàng đế xem xong, ngự bút phê một chữ “Tốt”, ra lệnh ban ngợi khen cho các vị quan viên ở An Định châu xử lý chuyện này.

Trái tim của Từ Châu đồng và hai vị Thông phán Tang, Thượng cuối cùng thả lại vào trong bụng, âm thầm may mắn không thôi.

Tham dự vào một vụ án khó giải quyết như vậy, không chỉ có thể toàn thân mà lui, còn nhận được ngợi khen của bệ hạ, quả thật quá may mắn rồi.

Lâm gia, Lâm Khai sai người chép lại bản án một lần, lại cảm cho cha mẹ, các đệ muội cùng nhìn, “... Đã làm khó Từ Châu đồng và hai vị Thông phán rồi, có lẽ vất hết óc suy nghĩ, mới viết ra được điều này.”

Người Lâm gia vây lại một chỗ, cũng cười, “Nói dối này quả thật quá thẳng thắn, quá nói bậy nói bạ, không dễ dàng, thật sự không dễ dàng.”

Lâm Thẩm cơ trí đã chạy tới, leo lên trên đầu gối Lâm Phong ngồi xuống, cùng mọi người nhìn bản án.

Mắt to đen như mực, trong suốt sáng ngời, sáng chói như sao, ánh mắt hết sức tập trung.

“Giống như con có thể xem hiểu vậy.” Cha mẹ nâng, ca ca tỷ tỷ, đều buồn cười trong bụng.

Lâm Đàm cầm bản án lên cẩn thận nhìn một chút, thờ dài nói: “Quả thật đã làm khó cho biểu di phu bọn họ, chỉ có điều, con vẫn cảm thấy còn chưa phải rất hợp tâm ý.”

“Vì sao?” Lâm Phong hỏi.

“Không đủ hoang đường.” Lâm Đàm thả bản án về, cười giảo hoạt.

Chỉ bằng chuyện này không có khả năng dao động căn cơ của Khang Vương, chỉ có thể bại hoại hạ thanh danh của hắn — dĩ nhiên danh tiếng cũng rất quan trọng — phần bản án này viết càng hoang đường, càng không thể tin, cũng không có lợi cho Khang Vương, càng dễ đưa tới người ta nghĩ ngợi vô cùng vô tận như thế nào. Lâm Đàm cảm thấy, bản án này còn không chỉ hoang đường đến nơi, làm cho người ta có cảm giác tiếc nuối.

“A Đàm thật xấu.” Lâm Phong và La phu nhân buồn cười.

“Thật không phúc hậu.” Lâm Khai cũng cười phê bình.

Lâm Hàn là em trai, lại nghiêm cẩn giữ lễ, sẽ không đi theo cha mẹ, đại ca trêu ghẹo tỷ tỷ, Lâm Thẩm cũng không tình nguyện, thân thể nhỏ bé ngồi xuống trên đầu gối của cha nàng, lớn tiếng tỏ vẻ bất bình thay tỷ tỷ của mình, “Tỷ tỷ còn lâu mới hư! Tỷ tỷ rất tốt!”

“Nhìn tiểu a Thẩm của chúng ta xem, biết chụp mông ngựa của tỷ tỷ kia.” La phu nhân mặt mày hớn hờ.

(*) Chụp mông ngựa: nịnh hót

Lâm Thẩm không thuận theo bà, “Không phải nịnh hót, không phải nịnh hót!” Quay đầu lại tỏ vẻ nghiêm trang nói cho Lâm Đàm, “Muội không phải nịnh hót, tỷ tỷ thật sự rất tốt.”

Lâm Đàm cười tùm tùm trêu nàng, “Thật ra thì nịnh hót cũng rất tốt, nịnh hót là cách nói trêu ghẹo của chế nhạo, dễ nghe một chút chính là tán dương, ca tụng, khen ngợi, ca ngợi, tiểu a Thẩm chụp mông ngựa của tỷ tỷ, nói rõ thích tỷ tỷ.”

“Thì ra là vậy.” Lâm Thẩm y hệt tiểu đại nhân gật đầu một cái.

“A Thẩm còn nhỏ tuổi, thật biết dùng từ.” Lâm Đàm cười trầm trồ khen ngợi vì muội muội, bốn chữ ‘thì ra là vậy’ này, dùng thật cực kỳ chuẩn xác. A Thẩm, tỷ tỷ hiện giờ đang chụp mông ngựa muội đó.”

Trên khuôn mặt nhỏ nhắn trắng trẻo mũm mĩm của Lâm Thẩm treo nụ cười, vui vẻ nói: “Tỷ tỷ, mới vừa rồi muội cũng chụp mông ngựa tỷ đó.”

“Phụt...”

Tất cả mọi người không nhịn cười được.

Thanh Trúc vội vã đi tới, trên mặt mang theo vẻ kinh hoàng và tức giận: “Lão gia, phu nhân, Khang Vương đến rồi! Hắn ta còn mang theo, còn mang theo...” Giận đến không nói được nữa.

“Còn mang theo cái gì?” Tỉnh tỉnh La phu nhân nóng nảy, đứng bật người dậy, lạnh lùng quát hỏi.

Nước mắt đảo quanh hốc mắt Thanh Trúc, nàng vừa tức giận vừa gấp gáp nói: “Hắn còn mang theo rất nhiều tiền tài, nói là, nói là...” Liếc nhìn về chỗ Lâm Đàm đứng, nước mắt lại tràn mi, “Nói là sinh lễ cho đại tiểu thư!”

Bạn đang đọc truyện *Kiều Nữ Lâm gia* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 27

Editor: Puck - Diễn đàn

“Khốn kiếp, hắn lại dám như vậy!” La phu nhân tức giận đến toàn thân phát run, trong mắt sắp phun ra lửa.

Lâm Phong và Lâm Khai cũng đột nhiên biến sắc.

Chính là nhà quan lại bình thường, con cái muốn kết thân, cũng cần tới thăm dò ý tứ trước, đợi sau khi nhà gái nói ra phía nhà trai sẽ mời người làm mai tới cửa, huống chi Khang Vương hân là ngôi vị Hoàng tử, vốn không có đạo lý trước đó không trao đổi với nhà gái, liền trực tiếp tới cửa cầu hôn! Hắn cầu hôn như vậy, ai sẽ cho rằng Lâm gia và Khang Vương phủ không phải đã sớm âm thầm thương lượng xong chứ? Về sau lại có nhà nào dám bàn luận hôn sự với Lâm Đàm?

Hắn đây không gọi là cầu hôn, gọi là bức hôn!

Lâm Đàm cười lạnh nói: “Ta nhỏ vào! Hắn đường đường là Hoàng tử, hôn sự tự nhiên là đạo lý do mình làm chủ sao? Người khắp thiên hạ cho dù hiền ngu cho dù địa vị như thế nào toàn bộ đều biết đến, không được triều đình sắc phong không ai dám tự xưng là Hoàng tử phi, Hoàng tử lập gia đình cần có ý chỉ của bệ hạ! Hắn tùy tiện dám treo tới cửa Lâm gia như vậy, dĩ nhiên không phải tới để cầu hôn Khang Vương phi, là muốn thêm cho Khang Vương phủ một nỷ nhân không đáng nhắc tới đi!”

“Buồn cười!” Từ trước đến giờ Lâm Phong có kiềm chế tốt, lúc này cũng giận đến vỡ bả.

“Ta muốn đánh hắn ra ngoài!” Lâm Khai thuận tay giơ một cái ghế bằng gỗ lim lên, liền muốn xông ra ngoài!

“Đại ca, đệ và huynh cùng đi!” Lâm Hàn tên thủ cựu này không chút do dự tán thành đại ca, tìm kiếm đồ tiện tay chung quanh.

“Đánh, đánh!” Lâm Thâm học phụ thân cũng vỡ bả.

La phu nhân giống như bọn họ, xoa xoa tay, đặng đặng sát khí.

Lâm Đàm tỉnh táo ngăn lại, “Cha, nương, đại ca, bình tĩnh một chút đừng nóng. Cho dù nói như thế nào hắn cũng là Hoàng tử, có phong hào thân vương, trực diện trở mặt với hắn, rất không nên. Mọi người yên tâm, con đã có cách đối phó với hắn.”

“Không, a Đàm.” Lâm Khai phản đối, “Có cha và đại ca ở đây, không thể để cho muội một cô nương gia xuất đầu lộ diện!” diee ndda flineeq uysd doon

Con tức giận của Lâm Đàm qua đi, lý trí mà trấn định: “Không, đại ca, lúc này không phải muội ra mặt không thể. Có mấy lời, chỉ có thể dùng thân phận của muội nói, cha và đại ca làm nam tử, rất bất tiện.” Thấy Lâm Phong, Lâm Khai còn chưa tán thành mình, cười nói, “Cha, nương, đại ca, thể đạo từ trước tới nay đều rất không công bằng với nữ ử, luôn để nữ tử nhún nhường, nhẫn nhịn, hy sinh, nhưng làm nữ tử cũng có chỗ tốt, có lúc cũng có thể tùy hứng, phách lối một chút. Yên tâm, con tự có đạo lý.”

Nàng vốn là nữ tử xinh đẹp, lúc này tràn đầy tự tin, đã tính trước mọi việc, càng hiện ra kiểu phong thái khác biệt.

Lâm Thâm cực kỳ phấn khởi chạy đến trước mặt nàng, ngẩng khuôn mặt nhỏ nhắn lên cười cười với nàng.

Cười đến rục rờ như hoa mùa xuân.

Tuy rằng tức giận đầy ngập, nhưng Lâm Phong, La phu nhân nhìn thấy động tác mờ ám của nàng, khóe miệng vẫn nhếch lên ý cười.

A Thâm luôn rất có thể vui cười.

Lâm Thâm cười với tỷ tỷ xong, ân cần chạy đến phía sau nàng, đưa tay nhỏ bé ra vỗ mông, “Vỗ mông ngựa, vỗ mông ngựa.”

“A Thâm muội...” Mọi người đều cười

Lâm Đàm từ thuở nhỏ trải qua không giống như với nữ nhi trong khuê các bình thường, tâm tính kiên nhẫn hơn nhiều, nhưng nàng kiên cường nữa thông

mình nữa cũng chỉ là cô nương già mười sáu tuổi, bị Khang Vương bắt nạt đến tận cửa như vậy, trong lòng sao có thể không tức giận. Tức giận lấp đầy lồng ngực của nàng, đã tức giận sắp nổ tung, ngoài mặt trấn tĩnh, cũng chỉ cố làm ra vẻ kiên cường. Nhưng mà, khuôn mặt tươi cười vô cùng ngây thơ trong sáng, động tác mờ ám gây thơ buồn cười của Lâm Thâm, lại làm cho nàng cảm thấy ấm áp, bình tĩnh ổn định hơn rất nhiều.

Nàng ngồi xổm người xuống, dịu dàng nói cho muội muội, “A Thâm, nếu có người muốn chọc giận muội, muội không được dính bẫy của hắn, biết không? Cần ăn nhẩn phải ăn nhẩn, tỉnh táo, trấn định, tìm ra được nhược điểm của hắn, không chút lưu tình, đón đầu ra sức đánh hắn!”

Lâm Thâm liên tiếp gật đầu nhỏ.

“Con bé có thể nghe hiểu mới là lạ.” Ánh mắt Lâm Phong và Lâm Khai dịu dàng.

Lâm Đàm mỉm cười, “A Thâm đi theo phụ thân có được không? Nếu phụ thân tức giận, a Thâm liền khuyên phụ thân phải tỉnh táo, không được làm người xấu.”

Lâm Thâm nói theo như vệt, “Ừ, phải tỉnh táo, không được làm người xấu!” Không chỉ riêng học cực kỳ giống, còn giống như tỏ vẻ quyết tâm, nâng quả đấm nhỏ lên quơ quơ.

Khuôn mặt nhỏ nhắn tròn trịa, vẻ mặt trong sáng ngây thơ, cực kỳ thú vị.

Lâm Đàm hôn lại bóp khuôn mặt nhỏ bé tròn mềm của muội muội, đứng lên, “Cha, nương, đại ca, chúng ta đi ra ngoài đi. Cho dù Khang Vương phách lối như thế nào, đáng ghét như thế nào, mọi người chỉ lấy lời quan thoại khách sáo đến qua loa lấy lệ với hắn, đừng có bất kỳ bất kính gì với hắn. Con tự có đạo lý.”

--- -----Puck.d.đ.l.q.đ-----

Khang Vương mặc một bộ trường bào đỏ thẫm may nấn vui mừng, tươi cười rạng rỡ đứng giữa phòng khách Lâm gia.

Ở sau lưng hắn, hai hàng thị vệ sắp thật dài, trên tay người người đều nâng vàng bạc tiền tài, đỉnh tai chói mắt người ta.

Thấy Lâm Phong, La phu nhân và Lâm Khai cùng lúc tiến vào, trên mặt Khang Vương mang vẻ vui mừng nhất định phải có, chấp tay với Lâm Phong, “Lâm đại nhân, ta quá rầy, bốn Vương đặc biệt cầu hôn lệnh ái, đây là sính lễ, kính xin Lâm đại nhân vui vẻ nhận.” Sau đó quát lên với thị vệ sau lưng, “Còn không mau thỉnh an Lâm đại nhân!”

Thị vệ rất nghe lời, đều nhিপ quỳ gối, “Xin thỉnh an Lâm đại nhân!” Giơ khay trong tay lên thật cao, hùng tráng mà có khí thế. di ien n#dang# yuklle e#q quiq on

Khỏe mặt Lâm Khai giật một cái.

Mẹ nó, đây là đang tới cửa thị uy ta sao? Cao Nguyên Vĩ thẳng chó, người cứ chờ đó cho ta!

Lâm Phong ôm Lâm Thâm ra ngoài, ông giận đến thân thể run rẩy, đang định phát tác, hai cánh tay nhỏ bé của Lâm Thâm vòng chặt lên cổ ông, non nớt nói cho ông biết, “Cha, tỷ tỷ nói rồi, phải tỉnh táo, không được làm người xấu.”

Lâm Phong cảm khái vỗ vỗ tiểu nữ nhi: “Ngoan, cha biết.”

Lâm Thâm ngọt ngào cười cười.

“Đa tạ Khang Vương Điện hạ ưu ái. Khang Vương Điện hạ là rồng phượng trong loài người, tiểu nữ lại tư chất nông cạn, không thể hầu chấp khăn lược *, vì vậy, không dám với cao Điện hạ.” Lâm Phong nhin tức, đường hoàng nói.

(*) Hầu chấp khăn lược: Từ Trung Quốc cổ đại, chỉ người hầu cầm khăn, lược hầu hạ chủ nhân.

Lời từ chối này của Lâm Phong vẫn rất uyển chuyển, Khang Vương Điện hạ ngài xem, ngài quá ưu tú, khuê nữ nhà ta quá bình thường, không xứng với ngài, cửa hôn sự này chúng ta không đồng ý. Mặc dù từ chối, cũng từ chối rất khách sáo.

Khang Vương cười vô lại, “Đâu có đâu có, Lâm đại nhân quá khiêm nhường. Lâm đại nhân, không dỗi gạt ngài, bốn Vương đây cầu hôn cũng không phải cưới Vương phi, mà cầu hôn trắc phi. Lâm đại nhân ngài cũng biết, lấy vợ cưới vợ hiền, nạp thiếp nạp sắc, có đúng không? Lệnh ái quốc sắc thiên hương, rất trúng ý bốn Vương, Lâm đại nhân không cần khiêm nhường.”

“Người đây là muốn nữ nhi ta làm thiếp sao?” La phu nhân giận dữ, vỗ bàn.

La phu nhân càng giận, Khang Vương càng vui vẻ, “La phu nhân, bốn vương là con ruột của bệ hạ, thân vương của bốn triều, chính là trắc phi cũng có phẩm cấp, phu nhân không cần phải tức giận như thế.”

Hai người có dáng vẻ người hầu ở sau lưng Khang Vương lớn tiếng khoác lác, “Điện hạ nhà ta anh tuấn tiêu sái, độc nhất vô nhị, bao nhiêu danh môn khuê tú muốn làm trắc phi cho ngài còn không được, Lâm đại nhân, La phu nhân, Điện hạ nhà ta có thể nhìn trúng lệnh ái, đó là phúc khí của lệnh ái!”

“Đúng vậy, là phúc khí đã tu luyện mấy đời!”

Con tức của Lâm Phong dâng lên, cho dù Lâm Thẩm khuyên nhủ ông cũng không được, sắc mặt tái xanh, “Người không khời khinh người quá đáng!”

“Bỏn Vương nào khinh người quá đáng chứ?” Khang Vương tỏ vẻ vô tội, “Lâm đại nhân, ta thật sự rất ái mộ lệnh ái, nhan sắc của lệnh ái, đòi ta ít thấy...”

“Thật sao? So với Thẩm Minh Họa thì như thế nào?” Sau tấm bình phong lóe ra một bóng dáng nhẹ nhàng xinh xắn, cười như không cười đứng bên cạnh Lâm Phong, giọng điệu giễu cợt. dil enda4nle3qu21ydo0n

Khang Vương một lần nữa nhìn thấy nàng, trăm mối cảm xúc ngổn ngang trong lòng, nhất thời lại không nói ra lời.

Người hầu sau lưng hấn lại sốt ruột, nhỏ giọng nhắc nhở: “Điện hạ, Điện hạ, không thể nói tới Thẩm đại tiểu thư! Hôn sự của ngài và Thẩm đại tiểu thư, ý chỉ còn chưa hạ đâu, nếu lỡ như để Thẩm gia biết, hậu quả...”

“Bớt nói nhảm.” Khang Vương giận tái mặt.

Người hầu rút cổ, không dám nói tiếp nữa.

Lâm Đàm cười một tiếng, “Bà nội của Thẩm Minh Họa là cô nương Trịnh gia, Phùng Quý phi là bà con của Trịnh gia, vì vậy Thẩm Minh Họa cũng gọi ngài một tiếng biểu ca, đúng không? Khang Vương Điện hạ, chuyện phong lưu của ngài và Việt Tú Huyện chủ, ngài yêu thích nữ sắc, ta không ngại muốn viết thư nói cho Thẩm Minh Họa, để cho nàng ta mở to hai mắt ra, nhìn xem biểu ca của nàng ta rốt cuộc là ai.”

Sắc mặt Khang Vương ngưng trệ.

Chỉ chốc lát sau, hấn liền cười lên: “Cần gì viết thư nói cho nàng ấy biết phiền toái như vậy? Lâm cô nương, ta dẫn nàng trở lại Kinh thành đi, nàng tự mình nói cho nàng ấy biết, chẳng phải hay hơn?”

Lại là dáng vẻ chẳng ngại gì.

Trong lòng Lâm Phong và Lâm Khai đều rét lạnh.

Ở trong triều Thẩm Tường rất có lực ảnh hưởng, Thẩm Minh Họa càng thêm là Vương phi mà Khang Vương một ý yêu cầu cưới, mang Thẩm Minh Họa tới uy hiếp hấn, lại không hề có tác dụng sao?

Đôi mắt Lâm Đàm khẽ nheo lại, chậm rãi hỏi, “Ngài quả thật muốn dẫn ta trở lại Kinh thành?”

“Đó là đương nhiên.” Khang Vương thành khẩn gật đầu, “Bỏn Vương vừa lòng nàng, thành tâm cầu hôn.”

Lâm Đàm khẽ cười, “Mới vừa rồi Khang Vương Điện hạ nói, lấy vợ cưới vợ hiền, nạp thiếp nạp sắc, bây giờ ngài cầu là trắc phi, là thiếp không phải thê, dường như không dùng tới chữ cưới này, ta nói đúng không?”

Khang Vương hơi xấu hổ, lắp bắp, “Cái đó, thật ra thì bỏn Vương... Thật ra thì bỏn Vương thật sự là... Thành tâm...”

Hấn hùng hổ bắt nạt đến cửa, tự xưng muốn Lâm Đàm nữ nhi nhà quan người ta này uất ức làm thiếp, theo lý thuyết phải là Lâm Đàm giận đến lời nói không mạch lạc, thần trí mơ hồ, kết quả hiện giờ đảo ngược, ngược lại, Lâm Đàm vẫn bình tĩnh như cũ, Khang Vương đã lại bắt đầu nhếch nhác.

Lâm Đàm cười nhạt một tiếng, không nhanh không chậm hỏi, “Khang Vương Điện hạ, ngài nói nam tử muốn lấy vợ cưới vợ hiền, nạp thiếp nạp sắc, vậy ngài có biết nếu như nữ tử muốn lập gia đình, sẽ muốn gì không?”

Khang Vương trở nên hăng hái, “Thỉnh giáo Lâm cô nương, sẽ muốn gì?”

Hấn thật sự muốn biết Lâm Đàm muốn gì, để ngày sau có thể lấy lòng, a dua nịnh nọt, bắt sống trái tim. Dieễn dần lee quy đôn

Lâm Đàm đón nhận ánh mắt của hấn, đôi mắt như ngôi sao, làn da như hoa đào mỉm cười, ngôn ngữ nói ra lại khí thế hào hùng, sắc bén như đao thép, “Nữ tử muốn gã đơn giản là anh hùng mà thôi, là anh hùng đội trời đạp đất, khí thế ngất trời, có dũng khí có trách nhiệm! Lâm Đàm ta năm nay mười sáu tuổi, chưa hứa với ai, chờ chính là anh hùng chân thật như vậy! Trên đời nếu như có nam tử như vậy, cho dù là nghèo khó hay phú quý, là cao tuổi hay niên thiếu, ta liền nguyện ý ưng thuận cả đời, tùy theo hấn, cùng với hấn đồng cam cộng khổ, chung lòng chung sức, cùng hội cùng thuyền! Nếu hấn là một kẻ cầu hùng, cho dù hấn là Hoàng tử tôn quý, cho dù hấn hấn trời sinh một túi da tốt, cũng chẳng thèm ngó tới! Thà rằng chết, cũng không muốn bị thứ bất tài này làm bẩn!”

(*) Cầu hùng: Nghĩa đen gấu chó, nghĩa bóng trong văn cảnh ngược với anh hùng

Khang Vương nâng người lên, lớn tiếng nói: “Bỏn Vương dĩ nhiên là anh hùng!”

Không phải cũng phải vậy, hấn cũng không thể thừa nhận mình là gấu chó.

“Vậy sao?” Lâm Đàm nhướn mày, hai hàng chân mày dài nhỏ khẽ nhếch lên, như núi xa mơ hồ, như gần nước ngầm khóí, “Khang Vương Điện hạ đã tự xưng là anh hùng, chắc hấn không ngại chứng minh một chút. Ngoài thành An Định có một bãi săn Hoàng gia, trong đó có một con mãnh hổ sắc sỡ,

cao lớn nặng nề, hung dữ mạnh mẽ, được xưng là vua trong loài hổ. Điện hạ là rồng phượng trong loài người, đánh chết con hổ vương này, chắc chắn không nói chơi.”

“Đánh hổ?” Khang Vương ngẩn người.

Lâm Đàm khinh thường, “Tục ngữ nói không sai, ‘Là con la hay ngựa, thì cũng phải dắt ra đi dạo’, các hạ vừa tự xưng là anh hùng, chẳng lẽ ngay con hổ cũng không dám đánh? Ngay cả con hổ cũng đánh không chết? Nếu chỉ có như vậy, thì lưu loát rõ ràng thừa nhận, người và hổ giống nhau đi.” Đưa tay chỉ chỉ sang bên cạnh.

Một tên gia đình Lâm gia nằm trên đất, giả dạng ngọc nghê của con gấu chó, đáng về uất ức, học còn rất giống.

“Hi hi, chơi thật vui.” Lâm Thấm vỗ tay nhỏ bé, lúm đồng tiền như hoa.

Nàng nhìn gia đình học làm gấu chó, lại ngó Khang Vương một thân áo đỏ, vui đến không xong, “Gấu chó, gấu chó.”

Khang Vương vốn đến gây sự, nhưng bây giờ bị hai tỷ muội Lâm Đàm, Lâm Thấm công khai cười nhạo, cho dù biết rõ Lâm Đàm đang dùng phép khích tướng cũng không nhịn được, lớn tiếng nói: “Đánh hổ thì đánh hổ! Bỏn Vương thuở nhỏ luyện tập cưỡi ngựa bắn cung, cung ngựa thành thạo, bắn con hổ, không cần nói ở đây! Lâm cô nương, nếu như bỏn Vương đánh thắng hổ, nàng liền chịu đồng ý theo ta vào Khang Vương phủ, đúng không?”

“Hoài Viễn Vương Điện hạ giá lâm —” Bên ngoài vang lên âm thanh hùng tráng vang dội.

Mọi người không hẹn mà cùng nhìn sang cửa phòng.

Hoài Viễn Vương một thân đồ nhung, mày rậm như kiếm, con mắt như đầm sâu, gò má tuấn mỹ âm trầm, đông đảo thị vệ ủng hộ rầm rộ, như sát thân hạ phạm

Khang Vương phóng tầm mắt nhìn tới, thấy Hoài Viễn Vương mang theo rất nhiều thị vệ, đám người thân tín Đặng Hợp, Đường Hi, Tàn Vũ Dương tất cả đều ở đây, không khỏi mở mồm trong bụng, “Cao Nguyên Diệu quả nhiên là kẻ măng phu, bỏn Vương ra một kích như vậy, hắn liền dốc toàn bộ ra! Rất tốt, giờ phút này chắc cậu đã bắt đầu ra tay!”

Vào giờ phút này, Khang Vương thật sự muốn ngựa mặt lên trời cười to.

“Ta lộ liễu mang sính lễ đến Lâm gia, chính là chiếm tiền cơ, Cao Nguyên Diệu tất nhiên không thể tranh đoạt cửa hôn sự này với ta, làm ra chuyện khiến người đời chê cười huynh đệ tranh nhau. Nếu hắn tranh giành một nữ nhân với ta, chỉ sẽ trở thành một chuyện bị gièm pha! Việc đã đến nước này, Cao Nguyên Diệu nhất định không chiếm được Lâm Đàm, mà chứng cứ tham ô phía Hoài Viễn Vương khổ sở thu góp, cũng sẽ bị cậu tóm được tất cả, đốt hủy ngay tại chỗ! Cao Nguyên Diệu à Cao Nguyên Diệu, người thật sự bồi phu thiệt cả binh, người khước trương thanh thế như vậy, là tới giành mỹ nhân với ta, ha ha, chỉ sợ người càng muốn cướp, càng không giành được!” Hắn càng nghĩ càng hưng phấn.

(*) Bồi phu thiệt cả binh: Đồng nghĩa với mất cả chì lẫn chài.

“Đại ca, sao huynh lại tới đây?” Hắn mỉm cười vãi chào, cực kỳ tiêu sái.

Trong cười có khiêu khích, có cuồng vọng, còn có vui mừng vô hạn và hài lòng.

Bạn đang đọc truyện *Kiều Nữ Lâm gia* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 28

Editor: Puck - Diễn đàn

Trong vẻ mặt của Hoài Viễn Vương mơ hồ hàm chứa tức giận, uy thế hiển hách, khí thế bức người.

Đám người Đặng Hợp Tàn Vũ Dương và thị vệ vạm vỡ đứng mảnh, tay đề lên chuôi đao, vận sức chờ phát động, kiêu ngạo vạn trượng.

Khang Vương cười mỉm, tính trước kỹ càng, người hầu của hắn cũng ánh mắt cảnh giác, trận địa sẵn sàng đón quân địch.

Không khí trong sảnh giống như đóng băng, nặng nề khác thường.

Lâm Phong rất lo lắng, “Hoài Viễn Vương đừng náo loạn lên với Khang Vương mới phải” Ông cũng không phải sợ phiền phức, mà nghĩ cho danh tiếng của Lâm Đàm. Nữ hài nhi gia có hai vị Hoàng tử đồng loạt tới cầu hôn dẫn tới tranh nhau cướp đoạt, vung tay đánh một trận, đây tuyệt đối không phải là chuyện tốt gì. Nếu như chuyện này có động tĩnh quá lớn, cuối cùng bị hại sẽ là Lâm Đàm, sẽ là Lâm gia — không có người làm cha nào thích hai đứa con trai của mình tranh đoạt một cô nương, Hoàng đế bề hạ dĩ nhiên cũng không ngoại lệ. Nếu như để Hoàng đế biết được Hoài Viễn Vương và Khang

Vương vì Lâm Đàm mà đụng binh đao, đại khái Lâm Đàm cách cái chết không xa.

Lâm Khai cắn môi, “Con đi nhắc nhở hần.” Cất bước chân, định đi về phía Hoài Viễn Vương.

Lâm Đàm lắc đầu, ý bảo hần dừng lại, “Nếu ngài ấy có lòng, tự nhiên biết nên làm như thế nào. Đại ca, huynh yên tâm một chút đừng nóng.”

Mặc dù nàng nói bình tĩnh, nhưng trên khuôn mặt phù dung lại dâng lên sắc hoa đào.

Lâm Thâm mở to mắt chớp chớp, liếc nhìn Hoài Viễn Vương, lại nhìn cha mẹ nàng, ca ca tỷ tỷ, ngoeo đầu nhỏ, sắc mặt thâm trầm, cũng không biết nàng đang suy nghĩ chuyện lớn quan trọng gì không liên quan đến quốc kế dân sinh giang sơn xã tắc.

Khang Vương tươi cười rạng rỡ, chờ Hoài Viễn Vương tới làm khó dễ với hần.

Hần biết rõ, Hoài Viễn Vương gây sự cang hung với hần, lại càng thua thiệt, tuyệt đối không có tiện nghi có thể chiếm. Bởi vì, huynh đệ tranh nhau mặc dù không phải là chuyện tốt, nhưng hần mới là người cầu hôn Lâm Đàm trước, Hoài Viễn Vương chỉ có thể coi như không cam lòng trong lòng, theo tới quấy rối. Lâm Đàm hoặc đi theo hần, hoặc ngay cả ai cũng không được. Nói ngắn gọn, nói tóm lại, Hoài Viễn Vương không chiếm được Lâm Đàm, nhất định không chiếm được, càng náo loạn càng không chiếm được.

Hai bên giằng co hồi lâu, trái tim mỗi người đều nhắc lên tới cổ họng.

Giọng nói trầm thấp có lực của Hoài Viễn Vương, phá vỡ phần yên lặng này.

Ánh mắt của hần như điện nhìn về phía Khang Vương, “Ngoài thành An Định có bãi săn Hoàng gia, bên trong có con mãnh hổ sặc sỡ, cao lớn nặng nề, hung dữ mạnh mẽ, được xưng là vua trong loài hổ. Nhị đệ là rồng phượng trong loài người, đánh chết con hổ vương này, chắc chắn không nói chơi...”

Trên mặt Khang Vương lộ ra vẻ ngây ngốc.

Lâm Phong và Lâm Khai thì lệ nóng lưng tròng.

Hoài Viễn Vương, ngài và a Đàm nhà ta đúng là tâm ý tương thông.

“Ý tứ của đại ca là...?” Khang Vương định thần lại, khiêm tốn thỉnh giáo Hoài Viễn Vương.

Ánh mắt Hoài Viễn Vương tinh mịch, trầm giọng nói: “Hôm nay bốn Vương nhân hạ, liền hẹn nhị đệ cùng đi, đồng loạt đánh con hổ vương này. Mang lên!” Hần giơ tay lên, thị vệ sau lưng đồng loạt nhường ra một con đường, hai hàng người mặc áo đỏ may mắn, trong tay tất cả đều bưng khay nổi đuôi mã vào, trong khay đều là vàng bạc châu báu, sáng loáng long lanh, hết sức bắt mắt. Hoài Viễn Vương nói, “Chúng ta đánh cuộc một lần, xem ai có thể bắt được con hổ vương kia trước. Nếu như đệ thắng, những thứ tiền đánh cuộc này lấy đi toàn bộ; nếu ta thắng...” Chỉ chỉ vào châu báu do nhóm người hầu của Khang Vương bưng, “Chút tiền đánh cuộc kia của đệ, chính là của ta đấy.”

“Sinh lễ” của Khang Vương, đến trong miệng Hoài Viễn Vương, lại thành “Tiền đánh cuộc”.

Nếu như những thứ này thật sự không phải là “Sinh lễ”, mà là “Tiền đánh cuộc”, như vậy, Lâm Đàm an toàn, Lâm gia cũng an toàn!

Lâm Khai vui mừng quá đỗi, đi về phía trước hai bước, cất cao giọng nói: “Lâm Khai tuy là một kẻ thư sinh, bình thường cũng thích tập bắn tên đánh gậy, rất có vài phần dũng lực. Mặc dù không dám đánh đồng với hai vị Điện hạ, nhưng cũng có lòng tranh cường hạo thắng, muốn tranh giành một phen với hai vị!” Hào khí phát tay một cái, “Mang lên!” Không lâu lắm, gia đình Lâm gia cũng bưng ra một khay lại một khay châu báu, rực rỡ muôn màu, sáng chói rực rỡ, tuyệt đối không thua Hoài Viễn Vương và Khang Vương.

“Thật vui, thật vui, quá náo nhiệt.” Lâm Thâm vỗ bàn tay nhỏ bé, cười tít mắt.

Tâm thần Lâm Phong kích động, nước mắt thiếu chút nữa tràn mi ra.

“Được, rất tốt!” Ông lớn tiếng nói, “Sướng Chi con ta, mặc dù con kém hai vị Điện hạ, nhưng cũng không thể thất lễ, không thể mất thể diện Lâm gia, biết không? Hoài Viễn Vương Điện hạ và Khang Vương Điện hạ lấy địa vị Hoàng tử, còn có thể tự mình vào bãi săn bắt hổ vương, con càng không thể rơi lại phía sau!”

“Dạ, phụ thân!” Lâm Khai đáp đến vang dội khác thường.

Lâm Phong chỉ vào ba phần khay trong tay mọi người, “Hai vị Điện hạ và tiểu nhi lần này coi như đánh cuộc rồi, mấy chục năm qua thành An Định không có tiền đánh cuộc vừa dày vừa nặng như vậy. Chuyện lớn như thế, sao có thể áo gấm đi đêm không để cho ai biết chứ, chẳng phải cô phụ sao? Hoài Viễn Vương Điện hạ, Khang Vương Điện hạ, hạ quan có ý bày ba phần tiền đánh cuộc ra ngoài, bày ra cho dân chúng trong thành An Định nhìn, cũng để cho dân chúng trong thành An Định chiêm ngưỡng phong thái và khí thế của quý tộc hậu duệ Thiên Hoàng, ý của hai vị Điện hạ như thế nào?”

“Mặc cho đại nhân an bài.” Hoài Viễn Vương dẫn đầu tỏ vẻ đồng ý

Khang Vương cắn răng,

Nếu thật sự để cho Lâm Phong người nói cho toàn bộ người trong thành An Định, “Đây là tiền đánh cuộc, ai bắt được con hổ vương liền thuộc về người đó.” Như vậy một phen khổ tâm của ta chẳng phải mất toàn bộ? Ta tới cầu hôn Lâm Đàm, là ép buộc nàng gả cho ta đó, không phải bắt con hổ sặc sỡ gì! Những thứ này là sinh lễ, không phải tiền đánh cuộc như trong miệng các người!

“Đại ca, những thứ này cũng không phải tiền đánh cuộc, mà là...” Hắn cảm giác mình không thể ngâm bò hòn nà, lập tức lên tiếng giải thích.

“Thế nào?” Hoài Viễn Vương không chút khách khí cắt lời hắn, vẻ mặt châm chọc, “Một chút tiền đánh cuộc mà thôi, người cũng không ra nổi sao?”

Về mặt vô cùng khinh bỉ, xem thường.

Bọn thị vệ sau lưng Hoài Viễn Vương đều cười âm lên, “Thì ra đây là lòng dạ của Khang Vương Điện hạ, cũng chỉ là vật ngoài thân mà thôi, lại coi trọng như vậy! Thật sự không thể so sánh với Điện hạ của chúng ta!”

“Đúng vậy, đều là Hoàng tử, so sánh hắn với Điện hạ chúng ta, quả thật một cái trên trời một cái dưới đất! Điện hạ của chúng ta coi tiền bạc như cặn bã, ai lập công quá lớn, hễ có vàng bạc do triều đình ban thưởng, nhìn cũng không nhìn một cái, trực tiếp liền lệnh cho chúng ta chia ra. Haizzz, không thể so sánh, thật đúng là không thể so sánh.”

Còn có một số người tính tình chính trực lên tiếng giễu cợt, “Có phải là nam nhân không, ngay cả một chút tiền đánh cuộc cũng không ra nổi?”

Khang Vương bị chê cười đến mặt biến thành màu tím.

Khang Vương chịu nhục, người hầu của hắn cũng không mặc kệ rồi, rói rít lên tiếng hỗ trợ, “Nhị Điện hạ còn lâu mới để ý tới tiền bạc những chuyện nhỏ này, ngài có chỗ dùng vào việc khác!”

“Đúng vậy, mấy thứ này đều có công dụng!”

Đặng Hợp và Tần Vũ Dương tính tình một người dữ dằn hơn một người, xông ra gây gổ với người hầu của Khang Vương, “Một chút tiền đánh cuộc mà thôi, lần nữa đặt mua không được so? Khang Vương phủ các người rốt cuộc nghèo bao nhiêu?”

Một người hầu của Khang Vương nóng nảy, lớn tiếng nói: “Đây không phải là tiền đánh cuộc, là Điện hạ nhà ta hạ sinh...” di@en*dyan(lee^qu.donnn)

Chữ sinh vừa ra khỏi miệng, Đặng Hợp giận dữ, một quyền vung lên trên mặt hắn, “Sinh cái gì mà sinh? Ông đây đánh nát đầu chó của người!” Không nói lời gì, quyền cước vung lên, đánh cho người hầu rằng rơi đầy đất.

Hoài Viễn Vương mặt lạnh nhìn, không nói một lời.

Khang Vương vô cùng tức giận, kêu lên, “Đại ca, quản lý thủ hạ của huynh!”

“Đệ đây không hiểu rồi.” Giọng Hoài Viễn Vương nhàn nhạt, “Một vài thủ hạ của ta đây đều từ trong núi thây biển máu xung phong liều chết ra ngoài, thứ khác không nhận, chỉ nhận quả đấm. Muốn để cho bọn họ nghe lời, chính là động thủ, quả đấm đệ cứng rắn, sẽ hàng phục đệ.”

“Đại ca huynh...” Khang Vương tròn tròn đôi mắt.

Hắn cũng không ngốc, động võ với thủ hạ của Hoài Viễn Vương, những người hầu này của hắn nào phải đối thủ.

Những thị vệ này của Hoài Viễn Vương đều có thể thân kinh bách chiến, xuống tay rất độc ác.

“Những thứ này không phải tiền đánh cuộc?” Đặng Hợp hành hung người hầu này một trận, túm chặt lấy, chỉ vào “Sinh lễ” của Khang Vương cật mạnh nói.

Người hầu này định lắc đầu, Đặng Hợp giờ quả đấm lên cao cao, ánh mắt hung ác tàn nhẫn.

Trái tim người hầu băng giá, nhắm hai mắt lại, không dám nói nữa. Hắn cũng không dám phản bội Khang Vương, nhưng mà, nếu như hắn kiên trì kêu đây là “Sinh lễ”, Đặng Hợp có thể vung quả đấm lên đánh chết hắn. Nghĩ tới nghĩ lui, vẫn là tính mạng quan trọng hơn.

Bọn họ đánh nhau, Lâm Phong chỉ coi như không nhìn thấy, ôn tồn nho nhã hỏi, “Khang Vương Điện hạ, ngài mang những tài vật này đến, liền coi thành tiền đánh cuộc, xin hỏi ngài đồng ý không?” Vào lúc này ông vô cùng ung dung.

“Đồng ý!” Lâm Thâm ở trong ngực Lâm Phong cười hi hi, “Khẳng định đồng ý, hắn cũng không phải là cái đó” Chỉ chỉ vào gia đình ở bên cạnh giả bộ làm gấu chó, vẻ mặt ngây thơ.

“Còn không phải như vậy sao?” Lâm Phong tỏ vẻ bưng bình hiểu ra, “Khang Vương Điện hạ là anh hùng không phải là cầu hùng, sao lại không can đảm tiếp nhận khiêu chiến chứ? Há lại để ý tới những tài vật này? Hạ quan hỏi nhiều, đã hỏi nhiều rồi.” Vừa liên tục nói xin lỗi, vừa quát lên, “Hai vị Điện hạ có hành động vĩ đại như thế, còn không mau chuyển những tiền đánh cuộc này ra, để bách tính thành An Định được mở rộng tầm mắt!”

“Dạ!” Gia đình Lâm gia kêu lên.

“Dạ!” Người của Hoài Viễn Vương cũng không cam chịu rơi lại phía sau.

Những tôi tớ mặc trang phục vui mừng của Hoài Viễn Vương và tôi tớ của Lâm gia hai người một hàng đều nhip đi ra ngoài, Lâm Khai đi trước làm gương xông lên đầu tiên, chạy thẳng tới cửa chính, Lương Đông đã mang theo thủ hạ chờ ở cửa, Lâm Khai vừa ra tới, lập tức sai người gõ đồng la, âm thanh vang dội lên tận trời, vô cùng vui sướng mà thông báo cho, “Các phụ lão hương thân, những thứ tiền đánh cuộc này là của Hoài Viễn Vương Điện hạ và đại thiếu gia nhà ta chia ra lấy ra, ai bắt được con hồ sặc sỡ ở bãi săn Hoàng gia, tiền đánh cuộc liền thuộc về người đó! Còn có Khang Vương Điện hạ cũng muốn tham gia, hôm nay Khang Vương đặc biệt đi tới Lâm gia, hẹn đại thiếu gia nhà ta cùng nhau đánh cạp, tiền đánh cuộc của ngài ấy càng nhiều hơn, các vị hương thân phụ lão chờ xem, lập tức sẽ khiêng ra rồi!” die ennd kdan/le eequhyd onnn

Từ trước đến giờ ở thiên triều người rảnh rỗi nhiều, đồng la vừa gõ vang lập tức tụ tập không ít người xem náo nhiệt, nghe nói chuyện này, mỗi người đều hâm mộ đỏ cả mắt, nghị luận âm ỉ.

“Nhiều tiền đánh cuộc như vậy, nếu anh được, đủ hơn mười đời!”

“Hai vị Hoàng tử Điện hạ, còn có đại thiếu gia Lâm gia, ba vị gia này ra tiền đánh cuộc, thật đúng là khủng khiếp, khủng khiếp!”

“Ta còn thấy kỳ quái, sao hôm nay Khang Vương ăn mặc vui mừng như vậy đến Lâm gia, hóa ra là vì chuyện này? Vị Khang Vương Điện hạ này thật sự là thích chơi!”

“Không chỉ Khang Vương Điện hạ thích chơi, Hoài Viễn Vương Điện hạ còn không phải như vậy sao? Người có nhìn thấy không, người trên quần áo có chữ ‘Hoài’, chính là Hoài Viễn Vương phủ, còn không phải ai nấy đều ăn mặc giống như chú rể sao? Cũng chỉ đánh con hồ, lấy thanh thế lớn như vậy!”

Khang Vương vô cùng không tình nguyện, lại không nhận được đằng trước đã huyên náo ồn ào, các bách tính chạy tới thông báo, người bên ngoài vây tới tập nập, không thiếu người ồn ào lên, “Tiền đánh cuộc của Khang Vương Điện hạ đâu? Mau nâng đi ra, để cho chúng ta nhìn cho đã con mắt!”

Cười hổ khó xuống, không có kế nào, chỉ đành phải vẫy vẫy tay, để cho người hầu của hắn cũng nâng “Tiền đánh cuộc” ra ngoài.

Trong lòng hắn thật sự rất áy náy, liền không định đi ra ngoài góp vui, cố tình Hoài Viễn Vương không thuận theo, còn đang do dự, không nói lời gì đã kéo hắn ra ngoài. Đứng trên bậc thềm thật cao, đứng trước mặt mọi người, nghe dân chúng nghị luận, khoe miệng Khang Vương phát đáng, trong lòng đáng hơn, còn đáng hơn ăn hoàng liên.

Hắn ti mi bày kể đi Lâm phủ chuyện này, tự cho là không chê vào đâu được, hoàn mỹ vô khuyết, nhất định có thể khiến Hoài Viễn Vương bị thiệt thòi lớn, khiến Lâm gia có khổ mà không nói được, ai biết cuối cùng lại biến thành như thế này.

Sính lễ của hắn biến thành tiền đánh cuộc; thân thể hắn mặc trang phục vui mừng, giục ngựa bay nhanh trên đường phố nhộn nhịp, khuếch trương thanh thế đi tới Lâm gia, vốn để cho người toàn thành An Định đều biết rõ hắn muốn cầu hôn Lâm Đàm, nhưng bây giờ thành thích chơi, hiếu thắng, muốn đánh cuộc với đại thiếu gia Lâm gia, xem ai có thể bắt được con hồ vương kia trước; hắn tập trung tinh thần muốn tên của mình và Lâm Đàm có liên hệ với nhau, khiến sau này Lâm Đàm không có cách nào tái giá với người khác, nhưng Lâm Đàm được tách ra sạch sẽ, dân chúng vốn không có một ai nhắc tới nàng, dĩ nhiên lại không có người bàn luận xem nàng sẽ gả cho ai.

Haizzz, uống phí rất nhiều tâm cơ.

“Ta và nàng thật sự không có duyên phận sao?” Nghĩ đến khuôn mặt tuyệt mỹ kia, trong lòng Khang Vương hoàn toàn phiền muộn.

Bạn đang đọc truyện *Kiều Nữ Lâm gia* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 29

Editor: Puck - Diễn đàn

Trong lòng hắn đáng chất, trên mặt bất tri bất giác lại hiện ra, vẻ mặt ủ mảy chau, Hoài Viễn Vương giữu cột nói: “Nhìn sắc mặt khổ sở của đệ, liền biết đệ cảm thấy hy vọng thắng không quá lớn, đau lòng những tiền đánh cuộc này. Đệ quả nhiên rất tự biết rõ, biết mình không bắt được hồ Vương.”

Khang Vương càng tức giận, “Ai nói đệ nhất định không bắt được, huynh cũng quá coi thường ta.”

Hoài Viễn Vương mỉm cười.

Hắn cười hàm súc sâu xa, ý vị sâu xa, ý khinh bỉ không cần nói cũng biết, con tức giận của Khang Vương dâng trào, đỏ bừng cả khuôn mặt.

Tiếng vó ngựa lộc cộc càng ngày càng gần, Phùng Quốc Thắng dẫn theo mười mấy tên thân vệ, lướt nhanh như gió đã chạy nhanh đến.

“Cậu!” Thấy Phùng Quốc Thắng, hai mắt Khang Vương tỏa sáng.

Dân chúng vây xem tự động nhường một lối đi.

Phùng Quốc Thắng ngồi trên lưng ngựa, khẽ gật đầu một cái với Khang Vương.

Khang Vương biết rõ ông ra thành công, trong lòng hân hoan vui sướng, oán buồn mới vừa rồi lập tức không còn, tinh thần tỏa sáng.

“Đại Điện hạ, nhị Điện hạ.” Phùng Quốc Thắng xuống ngựa, thỉnh an chào hỏi Hoài Viễn Vương, Khang Vương.

Hoài Viễn Vương dè dặt chỉ ba phần châu báu vàng bạc lấp lánh kia, “Phùng đại nhân chí cao tại thượng, chắc sẽ không để trong lòng những món vàng bạc tiền tài này. Chỉ có điều, kẻ thấy có phần, nếu Phùng đại nhân có ý săn hồ, vậy giống với bốn Vương, Khang Vương, Lâm đại công tử, người nào bắt được con hồ Vương tước, liền nhận những tiền đánh cuộc này.”

“Tiền đánh cuộc?” Phùng Quốc Thắng nhướn mày.

Khang Vương tỏ vẻ hồ thẹn.

Phùng Quốc Thắng nhìn Hoài Viễn Vương tự nhiên tự tại trấn định, lại nhìn Khang Vương ủ rũ cúi đầu, thì biết rõ Khang Vương lại ăn thua thiệt, hừ một tiếng nói: “Săn hồ sao? Rất tốt, hạ quan nguyện ý cùng đi! Con hồ Vương này rất có linh khí, rốt cuộc rơi vào trong tay ai, còn chưa biết được.”

“Đúng vậy.” Hoài Viễn Vương mỉm cười, “Rốt cuộc rơi vào trong tay ai, còn chưa biết được.”

Dân chúng vây xem cũng bị xua đi, ngựa cười của đám người Hoài Viễn Vương, Khang Vương, Lâm Khai đều được đưa tới phía trước, xếp thành một hàng trước đại môn Lâm phủ, khí thế phi phàm.

Lâm Phong ra ngoài tặng thêm hùng tráng vì mọi người, “Xin uống ly rượu nhạt này, chúc các vị bắt hồ trở về!” Lệnh gia đình dâng rượu ngon lên.

Lâm Thâm đi theo bên cạnh ông, nói như vẹt, bảo sao hay vậy, “Chúc các vị bắt hồ trở về!” Non nói, hết sức đáng yêu.

Hoài Viễn Vương bung ly rượu hình đầu thú bằng mã não nạm vàng màu đỏ lên, chấp tay nói: “Đa tạ Lâm đại nhân!” Uống một hơi cạn sạch.

Lâm Thâm giang hai cánh tay nhỏ về phía hấn, “Diệu ca ca, ôm ôm.”

Hoài Viễn Vương khom lưng ôm lấy nàng, Lâm Thâm nhỏ giọng nói cho hấn mấy câu: “... Tỷ tỷ để cho muội nói cho ca ca nha.”

Trong mắt Hoài Viễn Vương mơ hồ có nụ cười chớp lóe, dịu dàng nói cho Lâm Thâm, “Nói cho tỷ tỷ của muội biết, Diệu ca ca biết rồi.”

Lâm Phong đi tới, đón lấy Lâm Thâm từ trong ngực Hoài Viễn Vương.

Hoài Viễn Vương trầm giọng nói: “Đại nhân, ta đã từng đồng ý với ngài, trước khi ý chỉ còn chưa hạ xuống, hôn sự của ta và a Đàm sẽ không để cho người ngoài biết...”

Lâm Phong nói ngắn gọn: “Chuyện gấp phải tòng quyền.”

Hoài Viễn Vương gật đầu.

Hấn cáo biệt Lâm Phong, phi thân lên ngựa.

Ngựa cường tráng, người dũng mãnh, từng đội kỵ sĩ giáp trụ trước đại môn Lâm phủ, khí thế đồ sộ.

Hoài Viễn Vương hào khí ngang trời, cười hỏi Lâm Thâm, “Tiểu muội muội, Diệu ca ca đi săn con hồ cho muội được không?”

Lâm Thâm cười tươi như hoa, “Được đó được đó, Diệu ca ca, muội chỉ muốn màu trắng có được không? Giống như đại Bạch. Nếu không có màu trắng, màu xám tro cũng được, có thể làm bạn với tiểu Hôi.”

Khuôn mặt nhỏ nhắn của nàng phúng phính, có vẻ mặt nghiêm trang nói lời của đứa bé hết sức đáng yêu thú vị.

Đám người Lâm Phong không khỏi mỉm cười.

Khóe miệng Hoài Viễn Vương hơi vểnh lên, khom người xuống, không ngại học hỏi người dưới, “Sắc sở có được không?”

Lâm Thâm nghiêng đầu cẩn thận ngẫm nghĩ, miễn cưỡng nói, “Còn tạm chấp nhận đi.”

Đám người Đặng Hợp cười ồm ồm cả lên.

Bọn họ còn chưa từng thấy Hoài Viễn Vương như vậy, cũng chưa bao giờ thấy tiểu cô nương nào gan lớn đáng yêu chọc người như Lâm Thâm vậy, trong lòng đều cực kỳ thích.

Khang Vương nhìn một cảnh này, tự dung sinh lòng đổ kỵ.

Hắn giục ngựa tới đây, “Đại ca, chúng ta có đi săn hổ hay không?”

Hoài Viễn Vương mỉm cười, mắt sáng như đuốc, “Đương nhiên phải săn, đệ ra nhiều tiền đánh cuộc như vậy, mất nhiều tâm cơ như vậy, không săn không được.”

Sắc mặt Khang Vương trắng bệch, kẹp bụng ngựa, “Như thế, tiểu đệ việc nhân đức không nhường ai, đi trước một bước!” Dẫn người hầu của hắn chạy thẳng tới bãi săn.

Hoài Viễn Vương ngồi thẳng lên, không chút hoang mang.

Phùng Quốc Thắng sảng giọng nói: “Hoài Viễn Vương Điện hạ, ngài đã chậm hơn Khang Vương Điện hạ một bước, vẫn còn không động, đây là cam lòng nhận thua sao?”

Hoài Viễn Vương mỉm cười, “Bổn Vương liền nhường cho đệ ấy một chút, thì như thế nào chứ? Đừng nói đệ ấy đi trước một bước, chính là đi trước mười bước trăm bước, thì có ích lợi gì.” Giọng nói hết sức tự phụ. di@en*dyan(lee^qu.donnn)

Trên khuôn mặt vàng vọt của Phùng Quốc Thắng hiện lên vẻ tức giận, nổi giận đùng đùng vung roi ngựa lên, mang theo người của hắn cũng rời đi.

Lâm Thâm giờ nắm đầm nhỏ lên, “Diệu ca ca, đánh bại, đánh bại!” Lâm động viên vì Hoài Viễn Vương và Lâm Khai.

Hoài Viễn Vương cười, “Yên tâm, Diệu ca ca nhất định có thể đánh bại bọn họ.”

Lâm Khai hứa hẹn, “Không chỉ đánh bại bọn họ, đại ca còn bắt tiểu hồ ly màu trắng cho muội chơi, còn có con thỏ nhỏ màu xám tro.”

“Được đó được đó.” Lâm Thâm thật vui mừng, gật đầu liên tục không ngừng.

Lâm Phong vẫn không yên lòng, kêu Lâm Khai tới cẩn thận dặn dò, “Thú dữ có đáng sợ, nhưng đáng sợ hơn thú dữ chính là lòng người. Con phải cẩn thận khắp nơi, vạn lần không được khinh thường.”

Lâm Khai gật đầu, “Hài nhi sẽ tránh, phụ thân xin cứ yên tâm.”

Lâm Phong lại xin nhờ Lương Đống, “Tiểu như lâm trận kinh nghiệm chưa đủ, kính xin Lương huynh chiếu ứng nhiều hơn.”

Lương Đống nói: “Nhất định không phụ đại nhân nhờ vả.”

Hoài Viễn Vương và Lâm Khai, Lương Đống cùng nhau cáo biệt mọi người, giục ngựa, rời đi.

Trên bãi săn, trong rừng rậm, sắp sửa triển khai một cuộc chém giết kịch liệt.

--- -----Puck.d.đ.l.q.đ-----

Lâm Thâm đi theo phụ thân về nhà, nhìn thấy Lâm Đàm liền nhào tới ôm lấy bắp đùi của tỷ tỷ, giống như khoe công nói cho tỷ tỷ biết: “Tỷ tỷ, tỷ kêu muội nói cho Diệu ca ca, muội đã nói rồi, một chữ cũng không sai!” Nói đến “Một chữ cũng không sai”, nàng vênh vênh, cảm giác mình rất giỏi.

Ở dưới cái nhìn soi mói của Lâm Phong và La phu nhân, Lâm Hàn, Lâm Đàm không hơi đỏ mặt.

“A Thâm thật thông minh.” Nàng mơ hồ khen muội muội một câu.

Lâm Thâm là đứa bé được cả nhà nuông chiều còn cảm thấy không hài lòng, đặc biệt cường điệu, “Tỷ tỷ, một chữ cũng không sai nha.”

Lâm Đàm ổn định tinh thần, dịu dàng nói: “Nhị tiểu thư Lâm gia chúng ta có khả năng nhất rồi, mới chỉ có bốn tuổi, đã có thể học đầy đủ hết lời nói như vậy, rất khó có được, rất đáng ngưỡng mộ.”

Lâm Thâm thấy thái độ của tỷ tỷ thành khẩn, không qua loa giống như mới vừa rồi, lúc này mới hài lòng, vui vẻ cười cười, chạy tới đùa giỡn với Lâm Hàn.

Lâm Hàn dạy cho nàng làm toán.

Lâm Đàm hơi ngượng ngùng nói cho cha nương, “Cha, nương, con kêu a Thâm nói cho hắn biết, phải để phòng sau lưng có ám tiễn. Khang Vương người này dùng mọi thủ đoạn, làm việc cũng rất lớn mật phách lối, trong rừng rậm, rất khó dự liệu được rốt cuộc sẽ xảy ra chuyện gì.” die ennd kdan/le eequhyd onnn

Sắc mặt Lâm Phong nghiêm túc, “A Đàm nói không sai, Khang Vương người này thật sự không chừa thủ đoạn nào, huống hồ còn có Phùng Quốc Thắng lão hồ ly này, quỷ kế đa đoan, gian xảo mưu mô, làm việc tàn nhẫn.”

La phu nhân luống cuống, “Vây, a Khai đi sẽ không có chuyện gì chứ? Không được không được, ta phải tự mình đi nhìn, cho dù mấy người Lương Đồng đi theo, ta vẫn không yên lòng.” Kêu người chuẩn bị ngựa, bà muốn tự mình đến bãi săn.

Lâm Đàm khuyên can, “Nurong, người đi sẽ khiến cho ca ca phân tâm. Người suy nghĩ một chút, Lương thúc có bản lĩnh gì, ông ấy chuyện khác đều không để ý, chỉ phụ trách an toàn của ca ca, sẽ một tác cũng không rời đi theo ca ca, huống chi, công phu của chính ca ca cũng không tệ.”

Lâm Khai vốn là một cậu ấm tay trái gà không chặt, nhưng mà, bởi vì khi còn nhỏ bị thương, hấn cực kỳ chú trọng tập võ cường thân, ở trên sân luyện võ hao tổn không biết bao nhiêu thời gian và tinh lực, bản lĩnh tương đối tốt.

Tuy nói như vậy, nghĩ đến bãi săn có Lâm Khai, có Hoài Viễn Vương, bên cạnh bọn họ là Khang Vương và Phùng Quốc Thắng còn hung tàn hơn hổ lang, trong lòng Lâm Đàm cũng lo lắng.

Lâm Phong trầm tư một lát, nói: “Nếu không có quan viên khác ở đó, không biết Phùng Quốc Thắng và Khang Vương còn có thể gây ra chuyện gì. Phu nhân, a Đàm, ta sẽ gọi mấy người Từ Châu đồng, Tang Thông phân cùng nhau đến bãi săn xem một chút, cần phải khiến cho Phùng Quốc Thắng không dám hành động thiếu suy nghĩ.” Thấy La phu nhân và Lâm Đàm đều có vẻ buồn rầu, trấn an nói: “Yên tâm, chúng ta là quan văn, không có công phu, sẽ không đi vào chỗ sâu trong rừng, cũng chỉ ở bên ngoài nhìn vào một cái, hơn nữa chúng ta kết bè kết đội, người đông thế mạnh.”

Lúc này Lâm Đàm mới đồng ý, lại nói: “Cha, ngài lại mời mấy vị danh nhân già ở địa phương ra ngoài, tuổi tác càng cao càng tốt.”

Lâm Phong gật đầu, “Được, liền theo con ta.”

Lâm Phong phái ra nhiều tên gia đinh, chia ra đến trong nha môn, trong nhà cao cửa rộng hẹn người.

Sau khi hẹn đủ người, hoặc cưỡi ngựa, hoặc ngồi kiệu, đi bãi săn.

--- -----Puck.d.đ.l.q.đ-----

Trên bãi săn đang triển khai một cuộc đánh nhau chết sống.

Sau khi đến bãi săn, Phùng Quốc Thắng liền đề nghị: “Nếu đã là Hoài Viễn Vương Điện hạ, Khang Vương Điện hạ và Lâm đại công tử ba người đánh cuộc, vậy chúng ta liền chia ra ba đường, như thế nào? Đánh con hổ mà thôi, cần trợ thủ nhà mình là đủ rồi, không cần hai bên liên hợp.”

Hoài Viễn Vương không đồng ý, lạnh nhạt nói: “Bốn Vương đương nhiên cùng Lâm đại công tử một chỗ, Phùng đại nhân đừng làm những chuyện rảnh rỗi này.”

Khang Vương nhớ tới mình ở Lâm gia gặp phải ngăn cản, trong lòng tức giận, cũng dùng phép khích tướng, về mặt châm chọc nói: “Lâm Khai, người là thiếu gia nhà quan ăn sung mặc sướng, không phải là không thể rời khỏi bảo vệ của Hoài Viễn Vương chứ?”

Lâm Khai cười con bảo mã màu trắng, hiện ngang mạnh mẽ, hăng hái, “Ta hiểu ý tứ của Khang Vương Điện hạ cùng Phùng đại nhân, được, như hai vị mong muốn, ta và Hoài Viễn Vương Điện hạ tách ra, chúng ta chia ra ba đường, hành động riêng mình!”

Hoài Viễn Vương không tán thành nhìn hấn một cái.

Lâm Khai mỉm cười, “Điện hạ đừng xem thường ta, ta cũng là người tập võ, huống chi bên cạnh ta có vị cao thủ.” Mím miệng về phía Lương Đồng.

Lời đã nói đến đây, Hoài Viễn Vương cũng chỉ có thể đồng ý, “Được, vậy liền chia ra ba đường.”

Hoài Viễn Vương dẫn người rời đi trước, ngay sau đó Lâm Khai cũng phóng ngựa chạy vào trong chỗ rừng sâu.

Phùng Quốc Thắng âm trầm cười một tiếng.

Trong mấy thủ hạ ông mang theo có mấy tên cao thủ, Phùng Quốc Thắng cũng không để cho bọn hấn bắt mất hổ, mà giao cho bọn hấn nhiệm vụ khác: Âm sát Lâm Khai.

“Cậu, giết Lâm Khai, được không?” Khang Vương hỏi do dự.

Phùng Quốc Thắng cười lạnh, tất cả trong mắt đều là âm hiểm và sắc bén, “Hoài Viễn Vương coi sính lễ thành tiền đánh cuộc, hấn có thể hài hòa thân thiện với Lâm gia sao? Đừng mơ tưởng! Ta muốn khiến Lâm Khai chết trong rừng rậm này, Lâm Khai vừa chết, Lâm gia nhất định trách cứ hấn bảo vệ bất lực, oán hận hấn, xa lánh hấn, hấn đừng mơ tưởng dễ dàng mượn sức quan địa phương như vậy!” Thấy Khang Vương vẫn còn là đáng về không thoải mái, không khỏi tức giận trong lòng, hừ một tiếng, “Trong quân hấn đã có uy vọng lớn lao, nếu để cho hấn mượn sức được cả quan văn địa phương, về sau thế lực của hấn càng ngày càng lớn, như vậy còn được sao!”

Khang Vương nói: “Cậu suy nghĩ chu đáo.” Không hề phản đối nữa.

Trong rừng rậm truyền ra tiếng xé gió kịch liệt.

“Đã động thủ.” Phùng Quốc Thắng cười nói.

Thù hạ của mình có triển vọng như thế nào, ông đương nhiên rõ ràng, biết Lâm Khai nhất định khó thoát kiếp này, trong lòng hài lòng, liền nói: “Chúng ta đi qua nhìn một chút.” Lại nói, “Chờ thấy Lâm Phong, ta liền chảy vài giọt nước mắt về phía hắn, ‘Đáng tiếc ta đến chậm, không thể cứu tính mạng của lệnh lang’, ôi, dường như khi ta nói ra câu nói kia, trong lòng ta sẽ vui sướng cỡ nào.”

Khang Vương miễn cưỡng cười cười, “Dạ, vui sướng cỡ nào.”

Sánh vai đi bên nhau, giục ngựa phi về phía tiếng đánh nhau truyền tới.

Bạn đang đọc truyện *Kiều Nữ Lâm gia* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 30

Editor: Puck - Diễn đàn

Sau khi Hoài Viễn Vương đi vào trong rừng rậm, ghi dây cương ngựa.

Mấy người Đặng Hợp cũng theo hắn cùng nhau dừng lại.

Trên mặt Hoài Viễn Vương trầm tư, nói: “Phùng Quốc Thắng nhất định có bấy.”

Tần Vũ Dương tán đồng gật đầu — trên thực tế hắn cũng chưa có khi nào không đồng ý với Hoài Viễn Vương— “Đúng vậy, Phùng Quốc Thắng lão tiểu tử kia một bụng đầy ý nghĩ xấu, chính xác không yên lòng! Hắn nhất định muốn chúng ta và Lâm đại thiếu tách ra, rõ ràng hắn có mục đích không thể cho người biết!”

Tính tình Đường Hi đơn thuần, mắt trong suốt như suối nước trong rừng, “Nhưng mà, chúng ta cũng không cần Lâm đại thiếu giúp một tay.” Hắn cho rằng Phùng Quốc Thắng hướng về phía Hoài Viễn Vương mà tới.

Đặng Hợp đưa tay vỗ vỗ Đường Hi, hạ hê dạy cho hắn, “Chúng ta dĩ nhiên không cần Lâm đại thiếu giúp một tay, nhưng Lâm đại thiếu cần chúng ta giúp một tay. Đường Hi nguoi suy nghĩ một chút, Lâm đại thiếu là thiếu gia, đứa bé nhà quan văn, hắn cũng chưa từng đi lên chiến trường, chưa từng làm trận chiến đao thật thương thật với người.”

Đường Hi mơ hồ, “Phùng Quốc Thắng muốn đối phó với Lâm đại thiếu, tại sao? Chẳng lẽ ông ta và Lâm Tri châu có thù oán?”

Đặng Hợp xi một tiếng khinh miệt, “Phi! Ông không phải có thù oán với Lâm Tri châu, ông ta vì không nhìn nổi đại Điện hạ của chúng ta tốt. Nhìn đại Điện hạ của chúng ta kết giao bằng hữu tốt, ông ta liền muốn xuống tay trừ đi, hận đại Điện hạ của chúng ta không thể vĩnh viễn là người cô đơn.”

“Ông ta thật xấu!” Đường Hi tức giận không thôi.

“Quả thực là khôn kiếp khôn kiếp!” Đặng Hợp càng tức giận hơn nữa.

Hoài Viễn Vương giơ tay lên ngừng bọn họ, “Nói bấy bớt từ, chúng ta nhanh chạy tới. Đặng Hợp nói rất đúng, Lâm đại công tử chưa từng đối địch trận chiến đao thật thương thật với người, cho dù có cao thủ bảo vệ, vẫn rất nguy hiểm.”

Tần Vũ Dương xưng phong nhận việc, “Điện hạ, Lâm đại công tử phải bảo vệ, hỏ vương chúng ta cũng phải đánh, mặt tướng chờ lệnh, đi bắt con kia mãnh hổ sắc sỡ trước.”

Hoài Viễn Vương gật đầu, “Nguoi cẩn thận một chút.”

Tần Vũ Dương cười nói: “Điện hạ yên tâm, một con hổ mà thôi.”

Hoài Viễn Vương dẫn đầu xông ra ngoài.

Đám người Đặng Hợp theo sát phía sau.

Tần Vũ Dương hào hứng bừng bừng đi bắt con mãnh hổ sắc sỡ kia.

--- -----Puck.d.đ.l.q.đ-----

“Đại Lang, mau tránh ra!” Lương Đống tai mắt thính nhạy, nghe được sau lưng truyền đến tiếng xé gió nhanh chóng, liền biết có vũ khí sắc bén đánh lên, vội lên tiếng cảnh báo.

Đồng thời lên tiếng báo hiệu, trường kiếm của ông ra tay, vung về phía mũi tên nhọn!

Mũi tên này thế tới quá mạnh, mặc dù Lương Đồng chia nó làm hai nửa, một nửa còn dư lại vẫn bắn về phía sau lưng của Lâm Khai!

Thân thể Lâm Khai cúi rạp trên lưng ngựa, mũi tên nhọn gào thét mà qua đỉnh đầu hắn.

Một mũi tên vừa mới qua, lại có bảy tám mũi tên nhọn chia ra bắn tới, cao có thấp có, trên không trung xếp thành hình trận nhạn, làm cho người ta né không thể né, tránh không thể tránh! dfienddn lieqiudoon

Trong lòng Lương Đồng âm thầm kêu khổ.

Ông lập tức phi thân nhảy vọt đến bên cạnh Lâm Khai, vừa vung kiếm chống đỡ, vừa thúc giục Lâm Khai, “Đại Lang, nơi này có ta, ngươi đi mau!”

Lâm Khai tất nhiên không chịu, “Lương thúc, ta và thúc cùng chung tiến lùi!” Sáu mũi tên phía sau bắn liên tiếp, Lương Đồng đẩy ra được năm mũi tên trước mặt, mũi tên thứ sáu mất thấy tránh không khỏi, “Phụt —” một tiếng trầm đục, cánh tay trái của Lương Đồng trúng tên.

Mặc dù Lâm Khai cũng từng luyện công phu, nhưng hắn là thiếu gia nhà quan chưa từng giết người, thấy tình cảnh trước mắt, liền hơi hoảng hốt, không biết làm sao, mang theo Lương Đồng không ngừng chạy như điên vào chỗ rừng sâu.

Phía trước là một miếng đất trống rất lớn, chỉ có mấy cây đại thụ thưa thớt, đại thụ này chắc tại yên lặng sinh trưởng mấy trăm năm trong rừng rậm, mấy người cùng cùng ôm không hết.

Phía sau lại bắn tới một hàng tên liền thành chuỗi, thế tới rất mạnh khác thường!

Mất thấy Lâm Khai và Lương Đồng đã rơi vào trong tình cảnh nguy cấp khác thường, đúng lúc ấy, Hoài Viễn Vương dẫn dắt thị vệ của hắn kịp thời chạy tới, tay trường thương, đánh rơi từng mũi tên nhọn.

“Bao vây, bắn tên!” Hắn trầm giọng phân phó.

Đám người Đặng Hợp, Tàn Vũ Dương bao vây mấy tên thích khách, quỳ một chân trên đất, cùng lúc bắn vài mũi tên chính tề, trong rừng rậm vang lên từng tiếng kêu thảm thiết.

“Điện hạ, đã tiêu diệt hết thích khách.” Đặng Hợp hắng giọng báo cáo.

Lâm Khai đỡ Lương Đồng xuống ngựa, xé áo trong sát người xuống băng bó vết thương cho ông ấy.

Hoài Viễn Vương bước nhanh tới, “Huynh không thành thạo, hãy để cho quân y ra tay đi.”

Có quân y tới đây kiểm tra vết thương cho Lương Đồng, “Ngoại thương, không độc, không có gì đáng ngại.” Nhanh chóng, thông thạo băng bó kỹ vết thương cho Lương Đồng, lại lấy ra một viên thuốc, cho Lương Đồng ăn vào.

Lương Đồng nói cảm ơn với Hoài Viễn Vương, dựa vào trên cây nhắm mắt nghỉ ngơi.

Lâm Khai cũng nói cảm ơn với Hoài Viễn Vương, “Nhờ có ngài đến kịp, nếu không hậu quả khó mà lường được.”

Hoài Viễn Vương mỉm cười lắc đầu, “Lâm huynh, rõ ràng là chính ta gặp nạn ở trong rừng, huynh phản đầu quên mình cứu ta. Ân cứu mạng, sau này báo đáp.”

“Hả?” Lâm Khai cảm thấy lẩn lộn, “Rõ ràng là ngài đã cứu ta...”

“Không, là huynh đã cứu ta.” Hoài Viễn Vương trấn định cắt đứt hắn.

Có tiếng bước chân ngựa truyền tới.

Là đoàn người Phùng Quốc Thắng và Khang Vương.

Phùng Quốc Thắng và Khang Vương vốn là gương mặt vui mừng bừng bừng, sau khi đến nơi này, thấy Lâm Khai vẫn bình yên vô sự, trong rừng nằm mây thi thế ngón ngang, không khỏi tròn mắt há hốc mồm. die,n; da.nlze.quydo/nm

“Đây là... Xảy ra chuyện gì?” Khang Vương ngạc nhiên hỏi.

Hắn xuống ngựa, từng bước một đi tới chỗ Hoài Viễn Vương, tất cả trên mặt đều là vẻ tức giận, “Đại ca, chúng ta sẵn hồ, không phải thợ săn! Huynh vô duyên vô cớ giết những người đó làm cái gì? Huynh... Huynh quá hung tàn!”

Khóe miệng Phùng Quốc Thắng dâng lên nụ cười quỷ quyệt.

Khang Vương Điện hạ nói rất đúng, Hoài Viễn Vương, hắn thật sự quá hung tàn, vô duyên vô cớ, lung tung giết người! Hắn còn ngại mình danh tiếng không đủ hồng sao, hai huynh đệ cùng chung sẵn bắn, vào lúc này lại hạ sát thủ, tình ngay lý gian, không biết kiêng dè chút nào. Quá cuồng vọng, không thể để cho hắn trắng trợn giết những người đó!

Hoài Viễn Vương hít mắt nhìn Khang Vương mấy lần, nhảy xuống ngựa, cầm mũi tên lên, nhắm ngay về phía hắn.

Khang Vương khinh miệt, “Lời đồn đại đều nói huynh là một kẻ mãng phu, không ngờ nguoi thật sự chính là vậy! Huynh dám bắn chết ta sao? Ta đi tới trước mặt huynh để cho huynh bắn, huynh dám sao?” Mặt khiêu khích, tiếp tục đi về phía trước.

Hoài Viễn Vương bỗng nhiên buông tay, năm mũi tên bắn liên tiếp, nhanh như gió!

Khang Vương không ngờ hắn thật sự dám bắn tên, sợ ngây người, lui về phía sau hai bước, dựa vào một cây đại thụ.

Hắn theo bản năng định đưa tay che đầu của mình, ai ngờ mới vừa giang hai cánh tay, tên đã đến.

“Phập” “Phập” “Phập”, kết hợp với mấy tiếng trầm đục, toàn bộ năm mũi tên bắn đến trên cây to cứng rắn, đâm sâu mấy tấc. Năm mũi tên này một mũi vừa lúc ở trên đỉnh đầu Khang Vương, bốn tên khác chia ra hai tên bên trên, bên dưới cánh tay Khang Vương, vững vàng dính chặt Khang Vương trên cây, để cho hắn không thể động đậy chút nào!

Khang Vương bị sợ đến mặt không còn chút máu.

Phùng Quốc Thắng giận dữ, lạnh lùng quát: “Hoài Viễn Vương, nguoi muốn mưu sát đệ đệ ruột thịt của mình sao?” Vội xuống ngựa, đi qua nhìn tình hình Khang Vương.

Giọng Hoài Viễn Vương nhàn nhạt, “Chỉ đùa một chút mà thôi, sợ đến như vậy. Nhị đệ, lá gan đệ thật nhỏ, cậu đệ cũng như đệ, cũng đều nhát như chuột.”

“Nguoi —” Phùng Quốc Thắng trợn mắt nhìn hắn.

“Cậu, mau cứu cháu, cứu cháu.” Khang Vương vẫn chưa hết sợ hãi, năn nỉ nói.

Phùng Quốc Thắng nhin xuống một hơi, tạm thời không so đo với Hoài Viễn Vương, giải cứu Khang Vương ra.

Mấy người Lâm Phong và Từ Châu đồng, Tang Thông phán cũng chạy tới.

Trên miếng đất trống trong bãi săn, rậm rạp chẳng chịt đầy người, Hoàng tử, người hầu, quan văn, võ tướng, danh nhân già ở địa phương, danh nhân địa phương, căn có gì đều có.

Phùng Quốc Thắng đỡ Khang Vương kinh hoàng nhếch nhác, cực kỳ tức giận, không lựa lời nói, “Hoài Viễn Vương, hôm nay chuyện này, nguoi phải cho ta một giao phó, cho Nhị Điện hạ một câu trả lời thỏa đáng!”

“Giao phó cái gì?” Lâm Phong và các quan viên đều nghi ngờ không hiểu, không khỏi âm thầm ríu rít khe khẽ bàn luận.

Ánh mắt của mọi người đều không rơi vào trên người Hoài Viễn Vương.

Vị đại Điện hạ này lấy tính tình tàn bạo mà nổi tiếng, hắn đây nói cái gì, làm cái gì, khiến cho ca ca của Phùng Quý phi sẽ tức thành như vậy, gấp thành như vậy, trước mặt của mọi người, liền gọi hắn lên như vậy?

Về mặt Hoài Viễn Vương nhàn nhạt, giọng nói cũng nhàn nhạt, “Giữa huynh đệ chỉ đùa một chút mà thôi, Khang Vương cũng không nói gì, Phùng đại nhân ngược lại nhảy ra ngoài. Bốn Vương vẫn cảm thấy, giữa Hoàng tử vốn không khác dân gian, cũng là tay chân tình thâm, huynh hữu đệ cung, cố tình bị người có tâm năm lần bảy lượt khích bác, khiến cho huynh đệ trong nhà cãi cọ nhau, hai bên tổn hại. Phùng đại nhân, nguoi nói sao?”

Phùng Quốc Thắng giận đến sắc mặt biến vàng.

“Lời này của Hoài Viễn Vương, nói có mấy phần đạo lý.” Một vị lão tiên sinh gầy nạm chòm râu cảm khái nói: “Huynh đệ Hoàng gia, chẳng lẽ không phải huynh đệ sao? Nếu không phải bị người gian khích bác ly gián, cũng không trở thành đầu nguoi chết ta sống, haizzz, gian thần tặc tử năm quyền, gian thần tặc tử năm quyền.” di3n~d@n'13q21y"d0n

Lâm Phong không khỏi khẽ mỉm cười.

Vị lão tiên sinh này ba mươi năm trước liền trúng Cử nhân, thi hội vẫn không đắc ý, không được công, qua nhiều năm như thế liền tích lũy oán khí vô hạn, cho dù gặp chuyện gì đều muốn phát bực tức. Trước mặt, dĩ nhiên cũng không ngoại lệ.

“Đúng vậy, huynh đệ Hoàng gia, chẳng lẽ không phải huynh đệ sao?” Thật sự có không ít người phụ họa ông ta.

Chỉ có điều, đều khe khẽ bàn luận thôi, không ai dám bày tỏ ủng hộ rõ ràng.

Dù sao Phùng Quốc Thắng là người của Phùng gia, mà Phùng gia, ở trong triều rất có quyền thế.

Phùng Quốc Thắng tức giận sắp không được. Ông không để cho Khang Vương mở miệng, mà để bản thân mình làm khó dễ Hoài Viễn Vương, làm như vậy chính là ông làm ác nhân, Khang Vương chỉ cần ngồi mát ăn bát vàng, ai ngờ bị Hoài Viễn Vương phản kích một đòn như vậy, ông thành tiểu nhân

gian ác kích bác đại Hoàng tử và nhị Hoàng tử, mà Hoài Viễn Vương thì một chút tổn thất cũng không có.

Không chỉ không có tổn thất, còn thắng được không ít ánh mắt tán thưởng của quan văn.

Hoài Viễn Vương Điện hạ cũng không phải tính tình tàn bạo theo như lời đồn đãi, hắn cũng hi vọng huynh đệ hòa thuận, huynh đệ yêu thương nhau.

Phùng Quốc Thắng then quá thành giận, lớn tiếng nói: “Hoài Viễn Vương, mới vừa rồi ngài bắn liên tiếp năm mũi tên về phía nhị Điện hạ, đây là sự thật! Hi vọng ngài bây giờ ngay mặt mọi người cho ra một lời giải thích, đừng tránh nặng tìm nhẹ, lại đừng nói lảng sang chuyện khác!”

Tất cả mọi người ngây dại.

Bắn liên tiếp năm mũi tên, đại Hoàng tử bắn liên tiếp năm mũi tên về phía nhị Hoàng tử ...

Đây là muốn mạng nhị Hoàng tử đó.

Không ít người sinh ra ý lạnh trong lòng, bắt tri bắt giác lui về phía sau mấy bước, định rời khỏi chốn thị phi này.

Hoài Viễn Vương nhìn mọi người xung quanh, trầm giọng nói: “Phùng đại nhân nói ta bắn liên tiếp năm mũi tên về phía Khang Vương, nhưng mọi người cũng nhìn thấy, Khang Vương hiện giờ không bị thương chút nào. Xin hỏi chư vị, lấy tài bắn cung của bản Vương, nếu thật lòng cố ý tổn thương Khang Vương, bắn liên tiếp năm mũi tên về phía đệ ấy, đệ ấy còn có mạng ở đây sao? Khang Vương ngay cả một cọng tóc cũng không thiếu, mà bản Vương mới vừa rồi ở ngay mảnh đất trống này trúng mai phục, bị những thích khách này bắn vô số ám tiễn, hết sức hung hiểm.” Hắn chỉ chỉ thi thể nằm ngổn ngang trên đất, “Bọn thị vệ trung thành đỡ cho chủ, còn có đại công tử Lâm gia mang theo gia tướng của hãn phản đầu quên mình cứu giúp, bản Vương mới may mắn chạy trốn. Nhưng gia tướng của Lâm đại công tử, liên bất hạnh trúng tên.” Vừa chỉ chỉ Lương Đồng sắc mặt tái nhợt đang dựa vào trên cây nghi ngại.

Lúc này Lâm Phong mới chú ý tới Lương Đồng bị thương, cả kinh thất sắc, đi nhanh tiến lên, “Lương huynh, thương thế của huynh nặng không?”

Lương Đồng mặt mày cười một tiếng, “Xin lỗi, Lâm đại nhân, ta suýt nữa... Ôi, may nhờ có Hoài Viễn Vương... Đại nhân, ta rất xấu hổ.”

Lâm Phong nghe thấy giọng nói của ông ấy thật thấp, rõ ràng cho thấy bị thương không nhẹ, trung khí chưa đủ, trong lòng rất khổ sở, dịu dàng an ủi, “Tình ý của Lương huynh đối với Lâm gia, Lâm Phong cảm phục tận đáy lòng.”

Lâm Khai ghé tai lại đây, nhỏ giọng nói với Lâm Phong: “Cha, rõ ràng là Hoài Viễn Vương cứu con, nhưng lại hết lần này tới lần khác nói là con cứu ngài ấy, con thật ngượng ngùng.”

Lâm Phong ngẩng đầu lên, ngạc nhiên nói: “Con ta, con cứu Hoài Viễn Vương chính là Hoài Viễn Vương, có gì mà ngượng ngùng giành công? Sự thật như thế.”

Lâm Khai tỏ vẻ xấu hổ, “Dạ, hài nhi định tránh né.”

Hoài Viễn Vương thành khẩn nói cảm ơn với Lâm Khai, Lâm Khai khiêm tốn lần nữa nhún nhường, hai người đều cực kỳ khách khí.

Phùng Quốc Thắng và Khang Vương nhìn hai người này làm bộ làm tịch, thật tức bẽ phôi.

Rõ ràng là Lâm Khai gặp tập kích, rõ ràng là Hoài Viễn Vương tới cứu Lâm Khai! Hiện giờ hai người làm bộ một phen như vậy, còn có ai không tin tưởng là Hoài Viễn Vương gặp phải thích khách ở trong rừng rậm chứ? Mà chỉ điểm sau lưng những thích khách này, trừ Khang Vương và Phùng gia, còn ai vào đây? Hoài Viễn Vương đây là bất động thanh sắc đội nước đục lên người Phùng gia và Khang Vương, giống như thật sự có người cố ý muốn ám sát hắn!

Nhưng chuyện càng làm cho bọn họ tức giận vẫn còn ở phía sau.

Hoài Viễn Vương sai người gọi Khuông tiên sinh tới, khí thế hùng dũng ra lệnh, “Khuông tiên sinh, ngài thay bản Vương soạn một đạo tấu chương, nói rõ năm tháng nào ngày nào bản Vương gặp nạn ở trong rừng rậm khi săn bắn, được đại công tử Lâm Khai của Lâm công Tri châu An Định cứu, lúc này mới may mắn thoát nạn. Lâm Khai có ân cứu mạng với bản Vương, Cao Nguyên Diệu không gì báo đáp, quyết ý cầu hôn muội muội sinh đôi của Lâm Khai, trưởng nữ của Lâm công làm Hoài Viễn Vương phi, kết làm gần bó suốt đời!”

Âm thanh hân trầm thấp hùng hậu mà có lực, xuyên thấu vào lỗ tai của mỗi người, xuyên thấu rừng rậm trùng trùng điệp điệp, ở giữa rừng, bầu trời vọng về, dư âm vờn quanh tai, thật lâu không dứt.

Bạn đang đọc truyện *Kiều Nữ Lâm gia* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 31

Editor: Puck - Diễn đàn

Tất cả mọi người bị quyết định này của hấn làm cho sợ ngây người, trong rừng rậm, im lìm không tiếng động.

Chỉ chốc lát sau, Lâm Phong đầu tiên phản ứng kịp, khách khí nói: “Hoài Viễn Vương Điện hạ anh dừng thần vũ, tiểu nữ tư chất nông cạn, không kham nổi hầu chấp khấn lược...”

Trong lòng Khang Vương được kêu là khổ sở. Cùng là lời từ chối, khi Lâm Phong nói với hấn thì giọng nói rất cứng rắn, mặt căm hận, bây giờ đối với Hoài Viễn Vương lại là rạng rỡ, thái độ thân thiết gì đâu, rõ ràng chỉ là lời nói nhã nhặn, nhún nhường cho có lệ. Lâm Phong ông ta, nhất định rất bằng lòng gả con gái cho Hoài Viễn Vương.

Lâm Phong khách khí, Hoài Viễn Vương còn khiêm tốn hơn ông, khách sáo, rất khiêm tốn, “Lâm công liêm khiết chính trực, Đại công tử tao nhã lịch sự, lệnh ái nhất định là khuê anh vi tú thanh tâm ngọc ánh *, bổn Vương được lệnh ái làm vợ, đủ an ủi đời này. Lâm công xin yên tâm, lệnh lang có ân cứu mạng với bổn Vương, bổn Vương yêu ai yêu cả đường đi, chắc chắn tôn trọng nhau như khách với lệnh ái, giúp đỡ nhau trong lúc hoạn nạn, nắm tay cả đời, đến già đầu bạc.”

(*) Khuê anh vi tú: chỉ nữ tử tài mạo nhu mì xinh đẹp của gia đình lớn. Thanh tâm ngọc ánh: Tấm lòng thanh khiết ôn nhuận trong sáng như ngọc, hàm súc tinh tế như ngọc. Khuê anh vi tú thanh tâm ngọc ánh: Chỉ nữ tử thanh tú gặp chuyện không khoa trương, hàm súc nội liễm.

Con tức giận của Khang Vương dâng trào, hằm hằm đẩy Phùng Quốc Thắng một cái, “Cậu!” Ý bảo Phùng Quốc Thắng xả giận cho hấn.

Phùng Quốc Thắng quả nhiên không để cho hấn thất vọng, dùng miệng lưỡi nhà quan nói: “Hoài Viễn Vương Điện hạ, chuyện cả đời của ngài dường như bản thân không làm đương gia không làm chủ được đi? Bệ hạ không giáng chỉ không sắc phong, cô nương Lâm gia nàng ta cũng không thể làm Hoài Viễn Vương phi được. Haizzz, người ta là cô nương gia, người ở trước mặt mọi người nói hết như vậy, lỡ như bệ hạ không cho, hoặc là Thái hậu đã thay ngài nhìn cô nương khác ở trong kinh, không phải ngài đã làm làm lỡ cả đời của Lâm cô nương sao. Hoài Viễn Vương Điện hạ, hành động lần này của ngài không thỏa đáng.”

Phùng Quốc Thắng vừa châm ngòi như vậy, đúng là có người gạt đầu thờ dài, “Lời này nói đúng.”

Hoài Viễn Vương nói như thế ở trước mặt mọi người, về sau bệ hạ chấp thuận đương nhiên là đoàn tụ sum vầy, tất cả đều vui vẻ, nếu bệ hạ không cho phép, hoặc bệ hạ, Thái hậu đã kết Vương phi khác vì Hoài Viễn Vương ở trong kinh, chuyện này phải kết thúc như thế nào? Đại cô nương Lâm gia phải làm sao bây giờ. di1enda4nle3qu21ydo0n

“Lấy kim phi tiền.” Hoài Viễn Vương ra lệnh cho Đặng Hợp, Đặng Hợp nhận lệnh, nhanh chóng lấy tới một mũi tên dài sắc bén, trên thân tên khảm vàng đầu mũi tên do thép tinh tạo thành, ở dưới ánh mặt trời chiếu rọi, sáng lóa chói mắt, cực kỳ bắt mắt.

(*) Kim phi tiền: Ở cổ đại trừ làm căn cứ của văn khế và dùng đầu mũi tên ra, dần dần phát triển trở thành vật chuyên dụng của chư hầu, tướng lĩnh, Đế Vương, đại biểu cho quyền lực và tượng trưng cực cao, dùng làm bằng chứng cho quyền lực.

Hoài Viễn Vương giơ kim phi tiền lên cao cao.

Ánh mắt của mọi người đều rơi vào trên kim phi tiền.

Hoài Viễn Vương cầm kim phi tiền trong tay, trịnh trọng thề, “Bổn Vương đã quyết ý cầu hôn trưởng nữ Lâm công làm Vương phi, cho dù sau này việc đời thay đổi như thế nào, lòng này không thay đổi. Nếu không phải trưởng nữ Lâm công là Vương phi, bổn Vương tình nguyện cả đời không cưới. Hôm nay bổn Vương ở trước mặt chư vị lập lời thề, nếu làm trái, liền giống như tên này!” Trên tay dùng sức, dứt khoát bẻ gãy kim phi tiền thành hai khúc.

“Trời ơi.” Chung quanh vang lên từng trận kinh hô.

Có người kinh ngạc vì quyết tâm của Hoài Viễn Vương, có người kinh ngạc vì lực cánh tay của Hoài Viễn Vương.

Lâm Phong lệ nóng lưng tròng, “Cảm tạ thịnh tình của quân! Hạ quan cũng thay mặt tiểu nữ ở đây trịnh trọng thề, cho dù bệ hạ có cho phép hay không, cho dù tương lai tình thế như thế nào, tuyệt đối không gả cho người khác.”

“Lâm công cao thượng.” Đám người Từ Châu đồng, Tang Tông phán lớn tiếng ca ngợi.

Trong khoảng thời gian ngắn, mọi người không phải ca tụng Hoài Viễn Vương thâm tình trọng nghĩa, chính là tán dương Lâm Phong nghĩa bạc vân thiên *, khen một đôi cha vợ con rể thành hai đóa hoa.

(*) Nghĩa bạc vân thiên: Nghĩa = tình nghĩa, bạc = gần tới, vân thiên = trời cao. Tình nghĩa vô cùng giống như trời cao. Thành ngữ nghĩa bạc vân thiên chỉ người vô cùng có tình có nghĩa.

Phùng Quốc Thắng hừ một tiếng, rất coi thường, “Những quan viên thành An Định này đều là vài kẻ vuốt đuôi ngựa, còn ở đây khen ngợi Lâm Phong trọng nghĩa, cũng không nghĩ đến, Hoài Viễn Vương đã phát lời thề ở trước mặt mọi người, nha đầu Lâm gia còn có khả năng gả cho người khác sao? Vuốt đuôi ngựa, một đám vuốt đuôi ngựa.”

(*) Vuốt đuôi ngựa = Vô mông ngựa = Nịnh hót

Ông mắng người xong, thấy bên cạnh không hề có một chút phản ứng nào.

Ông cảm thấy có gì đó không đúng, quay đầu lại nhìn, chỉ thấy dáng vẻ Khang Vương mắt hờn mắt vía, tâm tư không biết đã sớm chạy đi đâu.

“Tiền đồ.” Phùng Quốc Thắng nổi giận đùng đùng thăm mắng trong lòng.

“Grào... Grào...” Tiếng hồ gầm truyền tới, trùng trùng điệp điệp, không giận mà uy, vang dội rừng núi, nghe tiếng hồ gầm như thế, người nhát gan mềm nhũn trước, kéo người bên cạnh định chạy, “Chạy mau, con hồ đến rồi!”

Nhưng mà, đợi đến khi tiếng hồ gầm này càng lúc càng gần, mới phát hiện con hồ này đã bị người bắt được khiêng trên vai, mặc dù còn có thể gầm, nhưng đã bị chế trụ gắt gao, không thể động đậy, sợ hãi trong lòng giảm xuống, tiếp tục lưu lại xem nào nhiệt.

Một đại hán vạm vỡ trên vai vác con hồ sắc sỡ, nơi non xanh nước biếc đang khí phách hào hùng đi tới, tình cảnh này, quả thật như một bức họa.

Đại hán vạm vỡ này đi lên phía trước, ném con hồ sắc sỡ xuống đất, bên cạnh có người phối hợp với hắn, trối gô con mãnh hồ này, trối lại thật chặt. Diễn đàn lee quỳ đôn

Thu thập xong mãnh hồ, đại hán vạm vỡ quỳ xuống trước mặt Hoài Viễn Vương, cất cao giọng nói: “Điện hạ, mặt tướng Tần Vũ Dương không nhục sứ mạng!”

Hoài Viễn Vương mỉm cười, “Vũ Dương, người rất tốt.”

Tần Vũ Dương mừng rỡ, “Cũng chỉ đánh con hồ mà thôi, lại có thể nhận được Điện hạ khích lệ như vậy, mặt tướng cực kỳ vinh hạnh, cực kỳ vinh hạnh.”
Hiển nhiên, nhận được tán dương của Hoài Viễn Vương, là một chuyện rất quan trọng đối với hắn.

Hoài Viễn Vương rút một chiếc ban chỉ bằng ngọc xanh trên ngón tay ban thưởng cho Tần Vũ Dương, “Chiếc ban chỉ này được bản Vương đeo gần mười năm, từ hôm nay trở đi nó sẽ đi theo người.”

Tần Vũ Dương cảm ơn một tiếng, cười tit mắt nhận lấy đeo vào tay mình, lẳng lẳng.

Đặng Hợp trêu ghẹo hắn, “Lão Tần, bây giờ người biết họ của mình là gì không?”

Tần Vũ Dương vui mừng, “Loáng thoáng hình như nhớ được mình họ Tần.”

Mọi người cười ha ha.

Đường Hi thoáng nhìn qua con mãnh hồ, phát hiện nó không chỉ còn sống, hơn nữa còn rất có tinh thần, không khỏi lấy làm kỳ quái, “Vũ Dương, người thích con hồ này sao? Không nỡ đánh?”

Tần Vũ Dương ân cần nói cho hắn biết, “Đường Hi, là như vậy, bởi vì Điện hạ, Khang Vương, Lâm đại thiếu đánh cuộc chỉ nói bắt hồ, không nói tới nhất định phải bắn trúng hay như thế nào, ta sợ sợ ý một chút đánh chết hồ, nếu có người gây khó khăn nói đánh chết không đúng, làm hại Điện hạ của chúng ta không thắng được đánh cuộc, liền bắt sống nó. Người suy nghĩ một chút, nói như vậy Điện hạ của chúng ta thắng chắc rồi, có đúng không? Nếu có người dị nghị, muốn bắn ta liền bắn, muốn đánh ta liền đánh, thế nào cũng được.”

“Hóa ra là như vậy.” Đường Hi bừng tỉnh hiểu ra.

Mọi người nghe đều ánh mắt đờ đẫn, vẻ mặt ngây ngốc.

Thị vệ của Hoài Viễn Vương... Quá đáng sợ...

Hoài Viễn Vương hạ lệnh, “Đi bắt mấy con như tiểu hồ ly, con thỏ nhỏ về, phải trắng như tuyết, hoặc màu xám tro nhạt. Trừ màu trắng và màu xám tro ra, còn lại không cần.”

Đám người Đặng Hợp nhận được lệnh, hào hứng bùng bùng đi bắt con mồi.

“Hắn còn định đáp ứng chuyện của a Thẩm.” Khóe mắt Lâm Khai giật giật.

Hoài Viễn Vương chỉ vào con mãnh hồ sắc sỡ kia cười nói; “Nhị đệ, Phùng đại nhân, đánh cuộc của chúng ta là ta thắng, hai vị có dị nghị gì không?”

Khang Vương và Phùng Quốc Thắng miễn cưỡng duy trì phong độ, “Dĩ nhiên là ngài thắng.”

Tần Vũ Dương vác con hồ còn sống nhẩn về, quả thật khiến cho bọn họ định ăn vạ và đùa bỡn cũng không được, không thể làm gì khác hơn là thừa nhận Hoài Viễn Vương thắng trận đánh cuộc này. die nd đa nl e q uu ydo n

Nếu Hoài Viễn Vương thắng, như vậy, tiền đánh cuộc do Hoài Viễn Vương phủ, Khang Vương phủ, Lâm phủ ra, tự nhiên toàn bộ thuộc về hắn.

“Hôm nay bản Vương gặp nạn, nhờ Lâm đại công tử cứu giúp, mới may mắn thoát nạn. Những tiền đánh cuộc này đều tặng cho Lâm đại công tử, xin Lâm đại công tử vui vẻ nhận cho.” Hoài Viễn Vương đưa phần tiền đánh cuộc có phần khá quan cho Lâm Khai.

“Thật khăng khải!” Tất cả mọi người đều ủng hộ.

Lâm Khai đứng ở bên cạnh Lâm Phong nhỏ giọng thuận miệng, “Cha, sao con có cảm giác Hoài Viễn Vương lấy lòng chúng ta như vậy? Tiểu hồ ly con thỏ nhỏ cho a Thắm hẳn nghĩ đến được, điều này hẳn cũng nghĩ đến được.”

Lâm Phong vui vẻ, “Hẳn lấy lòng chúng ta, vì cái gì còn không phải vì a Đàm sao? A Khai, con nên vui mừng thay mọi người, con bé gặp được nam nhân quý trọng con bé, đặt con bé vào trong lòng.”

Lâm Khai thờ dài, “Con và a Đàm sinh đôi, từ nhỏ đến lớn đều ở cùng nhau, rất ít tách ra. Cha, xin ngài tha thứ, hiện giờ có người muốn mang a Đàm từ bên người chúng ta đi, tuy rằng hẳn thật sự đối xử tốt với a Đàm, trong lòng con vẫn không mấy thích hẳn cho lắm.”

“Con cứ không thích hẳn là được.” Lâm Phong sao cũng được.

Ánh mắt của Lâm Phong đã không còn ở trên người Lâm Khai, mà thỉnh thoảng hiện từ nhìn về phía Hoài Viễn Vương.

Trong lòng Lâm Khai rất mất mát, thờ dài một hồi.

--- -----Puck.d.đ.l.q.đ-----

Bọn thị vệ lập tức vui mừng mừng mừng tự cảm con mồi của mình trở về thành, tin tức Hoài Viễn Vương lập lời thề cầu hôn trưởng nữ của Lâm phong đã giống như mọc cánh, truyền khắp cả thành An Định.

Phản ứng của các nhà không giống nhau.

Trong An Bình Quận Vương phủ, Quận Vương phi Trần thị trở nên hung ác, “Người được đẩy Lâm Đàm, hại khuê nữ của ta, làm hại con bé cô nương như hoa không thể an phú tôn vinh * ở trong Quận Vương phủ, bị đuổi đến trong am ni cô lạnh lẽo lại kham khổ, người lại làm nên Hoàng tử phi? Phi, chỉ bằng người cũng xứng? Người chờ đó, ta... Ta sẽ viết thư vào trong kinh, vạch trần diện mạo thật của người!”

(*) An phú tôn vinh: là thành ngữ Hán ngữ, ghép vần, ý chỉ hiền giả được quốc quân ủy nhiệm, có thể bản thân yên ổn vững chắc, đất nước giàu có, vị thế được tôn trọng, tên tuổi được quang vinh. Cũng chỉ cuộc sống yên tĩnh giàu có yên vui (Baike)

Sau khi nhóm người Từ Châu đồng mưu hồ kết án xong, Hoàng đế ngự bút son phê chữ “Tốt”, An Bình Quận Vương phỏng đoán tâm tư của Hoàng đế chắc không muốn quây lớn chuyện, liền không hề giống như trước buộc Việt Tú Huyện chủ đi tìm chết nữa, nhưng An Bình Quận Vương phủ không tha cho nàng, cường bức Quận Vương phi đưa nàng đến chùa miếu tu hành, “Chuyện xấu như vậy ai ai cũng biết, về sau đừng nghĩ tới gả cho người sinh con nữa, thanh đăng cô Phật, đây chính là cả đời của nàng.”

(*) Thanh đăng cô Phật: chỉ ngọn đèn xanh lơ mờ và tượng Phật có niên đại lâu đời, mượn chỉ kiếp sống tịch mịch nơi cửa Phật

Quận Vương phi khóc đến ruột gan đứt từng khúc, Việt Tú Huyện chủ càng thêm mọi cách cầu khẩn, bắt đắc dĩ An Bình Quận Vương hết sức ác độc, không hề động lòng, cuối cùng Việt Tú Huyện chủ vẫn bị trói ra khỏi Quận Vương phủ, đưa đến trên núi.

Quận Vương phi đau lòng mất đi ái nữ, nghĩ tới nghĩ lui, đồ hết tức giận trong lòng lên trên người Lâm Đàm. di3nd@nl3qu.yd0n

Nếu như cõi đời này không có người như Lâm Đàm, nữ nhi bảo bối của bà cũng không luân lạc đến tình trạng này.

Quận Vương phi không thể khiến cho Lâm Đàm có cuộc sống tốt. Bà ngẫm nghĩ mãi, tự tay viết thư cho mấy vị trưởng Công chúa, lão Vương phi trong Kinh thành, trong thư mơ hồ ám hiệu, danh tiếng của Lâm Đàm ở thành An Định rất không tốt, rất không đứng đắn, nếu Hoàng thất chọn nàng ta làm phụ nhân của Hoàng tử, khó tránh khỏi rơi vào làm trò cười.

Trong tay Sơn lão phu nhân cầm chuỗi Phật châu mỉm cười niệm Phật, biết được tin tức này, chuỗi Phật châu trong tay rơi xuống đất.

“Tội lỗi, tội lỗi.” Bà luôn miệng nói.

Thị nữ vội vàng nhặt chuỗi Phật châu lên cho bà, cẩn thận lau chùi, cung cung kính kính đặt vào trong tay bà.

Sơn lão phu nhân một lần nữa lần Phật châu, về mặt ngờ ngác. Hoài Viễn Vương cầu hôn Lâm Đàm rồi, Gia Thụ đứa nhỏ này sẽ không có hy vọng, hẳn luôn cố chấp, không biết... Sẽ không nghĩ không ra chứ? Đây phải an ủi hẳn như thế nào mới tốt? Sơn lão phu nhân cau khuôn mặt già nua lại, mây mờ che phủ, mặt ủ mày chau.

Lâm gia lại vui mừng hơn hờ, vui sướng, La phu nhân cười đến không ngấm được miệng, “Thế à? Bê gầy kim phi tiền? Không lấy được a Đàm nhà ta cả đời hẳn liền không lập gia đình, được, rất tốt.” Kéo tay Lâm Đàm treu ghẹo, “A Đàm, con mạnh hơn nương nhiều, gặp được lang quân si tình như Hoài Viễn Vương, lại nói đúng là một đoạn giai thoại. Năm đó nương được lệnh của cha nương gả cho cha con, trước lúc thành thân cha con ngay cả lời ngon tiếng ngọt cũng không nói với nương, không thể so sánh với con, không thể so sánh.”

Tuy Lâm Đàm là cô nương tự nhiên hào phóng, cũng mắc cỡ đến mặt phẫn ngậm xuân.

Lâm Thắm như một làn khói chạy vào, trong miệng hét lên: “Tiểu hồ ly của con đâu, con thỏ nhỏ của con đâu rồi, còn chưa trở lại sao? Thật đúng là

chậm chạp mà!”

La phu nhân mặt mày hớn hờ dụ dỗ nàng, “A Thấm ngoan, đừng nóng nảy, đại ca con và Diệu ca ca của con sẽ nhanh chóng trở lại.” Nói đến “Diệu ca ca của con”, mở miệng hai mắt với Lâm Đàm.

Lâm Đàm càng thêm xấu hổ.

Nàng trở nên thẹn thùng không khác gì cô nương bình thường, lấy khăn tay che mặt chạy mất.

Lâm Thấm không giải thích được, “Tỷ tỷ sao vậy?”

La phu nhân nhin cười ôm lấy nàng, “Ngowan, tỷ tỷ của con không có chuyện gì.” Vừa dụ dỗ Lâm Thấm, vừa cười đến run rẩy cả người, Lâm Thấm nhìn bà, càng thêm không hiểu.

“Không phải cười con chứ?” Nàng nghi ngờ hỏi.

Bạn đang đọc truyện *Kiều Nữ Lâm gia* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 32

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Editor: Puck - Diễn đàn

“Không phải, thật sự không phải.” Tuy La phu nhân cười đến mềm nhũn, vẫn cố giả bộ đáng vẻ nghiêm túc bảo đảm với nàng.

Lâm Thấm nâng khuôn mặt nhỏ nhắn lên.

Nàng là đứa bé có lòng tự ái rất mạnh.

La phu nhân đang định lời nói nhỏ nhẹ dụ dỗ nàng, Lý ma ma run run rẩy rẩy đi tới.

Lâm Thấm vừa thấy Lý ma ma, lập tức trở nên sáng sủa, “Nương, Lý nãi nãi, con đi ra ngoài chơi.” Trượt từ trên người La phu nhân xuống, giống như chạy trốn chạy ra ngoài.

“A Thấm con sợ hãi nhai như vậy sao?” La phu nhân vui vẻ không thôi, “Thì ra trong nhà con ai cũng không sợ, chỉ sợ bà vú của ta.”

Lý ma ma tỏ vẻ ân cần, “Cô nãi nãi, sao bà vú nghe nói, đại tiểu thư của chúng ta được hứa gả cho Hoài Viễn Vương rồi hả? Cô nãi nãi, hôn sự này còn chưa định ra cuối cùng, không thể đã nói nhao nhao ra ngoài sớm như vậy, đối với cô nương gia cũng không hay, chỉ có điều cửa hôn sự này vô cùng tốt, Hoài Viễn Vương là trưởng tử của bệ hạ, phối với đại tiểu thư của chúng ta rất thích hợp.”

La phu nhân kéo tay của bà nói cho bà biết, “Đây không phải bị bức không còn cách nào sao, không thể làm gì khác hơn là ra hạ sách này. Bà vú người yên tâm đi, trong lòng cha a Đàm và con có tính toán.”

Đang nói chuyện, Đàm Tuệ mang vẻ mặt ngạc nhiên đến đây, còn dẫn theo San tỷ nhi, sau khi San tỷ nhi đến liền nhớ kỹ tìm Lâm Thấm, La phu nhân liền lệnh cho thị nữ mang nàng đi, lưu lại Đàm Tuệ cùng nhau nói chuyện.

Đàm Tuệ cười nói: “Tỷ tới để chúc mừng.”

La phu nhân hé miệng cười, “Lời này nói hơi sớm, qua vài ngày nữa lại chúc không muộn.”

Đàm Tuệ tấm tắc lấy làm kỳ, “Trong lòng tỷ một mực nghĩ, a Đàm có nhân phẩm và tướng mạo như vậy, phải là nam tử như thế nào mới xứng với con bé? Không ngờ lại là Hoài Viễn Vương, trưởng tử của Hoàng đế bệ hạ.”

Lý ma ma ở bên cạnh làm bầm, “Không nên quá phô trương, không tốt cho cô nương gia.”

La phu nhân và Đàm Tuệ trầm miệng một lời, “Lão nhân gia nói rất đúng, không tốt.” Rất nhân nhượng phụ họa bà, tuyệt đối không cố chấp với bà.

“Sao lại phô trương chứ?” Đàm Tuệ nhỏ giọng hỏi.

La phu nhân tỏ vẻ kiêu ngạo, “A Khai nhà muội có bản lĩnh không tệ, đây là muội nghe Lương Đồng nói, lại không nghĩ rằng thằng bé ở bãi săn anh dũng cứu Hoài Viễn Vương, đúng là ngoài dự đoán của muội! Biểu tỷ, đại khái Hoài Viễn Vương là người có ơn báo ơn, không biết nên báo đáp a Khai như

thế nào, mới có thể muốn cưới a Đàm. Tuy nói hôn sự còn chưa định mà hấn cứ nói nhao nhao ra, quả thật có phần không ổn, chỉ có điều, hấn không phải đã phát thề sao, nếu không được a Đàm là Vương phi, sẽ cả đời không lập gia đình.”

Đàm Tuệ cực kỳ hâm mộ, “Biểu muội, a Đàm có phúc lớn.”

Đàm Tuệ thật lòng cảm thấy Lâm Đàm có phúc khí. Người xem, nàng êm đẹp ngồi ở nhà, ca ca sinh đôi cứu Hoài Viễn Vương, nàng chính là Hoài Viễn Vương phi rồi. Hơn nữa Hoài Viễn Vương là nam tử khí phách vang dội non sông như vậy, lại có thể vì nàng mà nói ra được lời “Nếu không được trưởng nữ Lâm công làm Vương phi, bốn Vương tình nguyện cả đời không cưới”, thâm tình cỡ nào, cảm động cỡ nào.

La phu nhân lại bĩu môi, “Theo muội nói, là Hoài Viễn Vương có phúc khí.”

La phu nhân đây cũng là nói lời thật lòng. Lâm Đàm thật sự gả cho Hoài Viễn Vương, La phu nhân sẽ cảm thấy đây là Hoài Viễn Vương đánh ánh sáng, cưới được a Đàm vừa xinh đẹp lại thông minh lại hiểu chuyện có khả năng, mà không phải a Đàm đánh ánh sáng, làm Vương phi.

“Đúng đúng đúng, là Hoài Viễn Vương có phúc khí.” Đàm Tuệ cười nói.

Lý ma ma lại ở bên cạnh lăm bằm nói một câu, “Không nên phô trương, không tốt cho cô nương gia, không tốt cho đại tiểu thư.”

La phu nhân và Đàm Tuệ trầm miệng một lời, “Lão nhân gia nói rất đúng, không tốt.”

La phu nhân cầm một miếng kẹo oa ti * đưa vào trong tay bà, “Bà vú, kẹo này rất ngọt, người khăng định thích ăn, người nếm thử một chút, nếu cảm thấy ngon, con đưa cho người nhiều thêm mấy miếng về ăn, cầm thêm một ít cho tiểu tôn tử của người.”

(*) Kẹo oa ti: còn có tên là kẹo kén, là một món ăn vặt truyền thống dân gian của tỉnh Tứ Xuyên, vốn có tên là "Tổ oa ti" (tổ = màu trắng thuần, oa ti = kén tằm), đã trải qua lịch sử trên trăm năm.

Lý ma ma tỉ mỉ thường thức, “Ăn ngon.”

La phu nhân vội vàng sai người bọc hơn phân nửa kẹo oa ti, “Những thứ này người mang về, còn dư lại giữ cho a Thắm. Trong nhà bây giờ trừ a Thắm ra, đã không có ai thích ăn kẹo rồi.” Lâm Hàn cũng không ăn, Lâm Khai và Lâm Đàm càng thêm sẽ không ăn.

La phu nhân lệnh cho tiểu nha đầu cầm hộp đựng thức ăn thay Lý ma ma, cực kỳ cẩn thận đưa Lý ma ma về.

Lý ma ma đi tới cửa, còn quay đầu lại dài dòng nói một câu, “Không tốt.”

La phu nhân dịu dàng nói, “Vâng, không tốt, rất không tốt, người từ từ, không được đi nhanh.”

Nhìn Lý ma ma chậm rãi đi xa rồi, mới một lần nữa ngồi xuống, nói chuyện với Đàm Tuệ.

Đàm Tuệ hơi ngạc nhiên, “Biểu muội, muội thật có lòng kiên nhẫn với bà vú.”

Trước kia cũng không phải vậy, khi La phu nhân vẫn còn ở Tấn Giang Hầu phủ làm cô nương, Lý ma ma thường thích quăn muội ấy, muội ấy thường không chịu quăn thúc, hờ ra tí là phát giận với Lý ma ma.

La phu nhân cười nói, “Muội vốn tính khí không được tốt, từ sau khi sinh hạ mấy đứa bé này, lại có bản lĩnh nuôi chúng lớn, tính tình nhẫn nại có thể tốt hơn nhiều.” Bà nhìn ra ngoài cửa sổ, nhìn Lý ma ma, bóng lưng khom khom chậm rãi đi ra, ánh mắt rất dịu dàng. “Bà ấy từ nhỏ nuôi lớn muội, đối xử với muội còn tốt hơn hài nhi ruột thịt của bà ấy, bây giờ bà ấy già rồi, chính là dài dòng chút, hồ đồ chút, chẳng lẽ muội còn nhẫn tâm phát giận với bà ấy sao?”

Đàm Tuệ rất cảm động, “Biểu muội, muội thay đổi.”

Lâm Thắm muốn mang San tỷ nhi đi nhìn tiểu Hôi của nàng, hết sức đề cử, “San tỷ tỷ, tiểu Hôi không cần người, chơi rất tốt, nó vẫn còn rất nghe lời, tỷ cũng có thể nói nó, thật đó.”

San tỷ nhi thật ngượng ngùng, “Con lười nhả của muội, tỷ cũng có thể nói sao?”

Lâm Thắm rất khẳng khái, “Tỷ là biểu tỷ của muội mà, hai chúng ta không cần khách khí.”

Lâm Hàn sai người dắt tiểu Hôi tới, mình ngồi bên cạnh, nhìn hai muội muội chơi đùa.

Tiểu Hôi ngo ngắc, đáng vẻ rất phục tùng, nhìn thấy Lâm Thắm liền kêu lên “Um bee — Um bee —”, Lâm Thắm chạy đến trước mặt nó bắt nó kêu một hồi, tâm tình vui vẻ.

“San tỷ tỷ, tỷ cũng tới nói nó.” Nàng cười tí mắt nói.

San tỷ nhi tăng thêm can đảm đi tới trước mặt tiểu Hôi, trước đánh giá vóc dáng với nó, thấy mình còn cao hơn nó một chút, lá gan lập tức lớn thêm không ít, học dáng vẻ Lâm Thắm cũng dạy dỗ nó một phen. Dạy dỗ tiểu Hôi xong, hai tiểu cô nương thật vui mừng, dắt tiểu Hôi bước chậm đi trong

vườn hoa, trên đường mòn trong rừng, San tỷ nhi rất sung sướng, “Tiểu Hôi tốt, không cần người!”

Lâm Thâm gật đầu, “Nếu đổi thành đại Bạch thì không thể, đại Bạch rất kiêu ngạo, ngoại trừ muội có thể dạy nó ra, đổi thành người khác thì không được.”

Tiểu cô nương như hoa đi bên cạnh đầu lửa con màu xám tro, nhìn có vẻ hài hòa kỳ quái.

Đợi đến khi Lâm Phong, Lâm Khai và Hoài Viễn Vương đồng thời trở về, hai tiểu cô nương đã có thể vui sướng đến phát điên rồi.

Tiểu hồ ly trắng tinh, con thỏ nhỏ màu xám tro, con chim trĩ màu trắng, con heo rừng nhỏ màu xám, con dê núi nhỏ màu trắng, con sóc con màu xám tro... Muôn hình muôn vẻ, đủ loài đầy đủ hết, mỗi một dạng đều đáng yêu. die emnd kdan/le eequhyd onnn

Lâm Thâm mừng rỡ đến đuôi lông mày cong cong, nhiệt tình chỉ huy nhóm thị nữ Thanh Trúc, “Màu trắng để chung với đại Bạch, màu xám tro để chung với tiểu Hôi.”

Thanh Trúc nhìn mấy lần, dịu dàng khuyên Lâm Thâm, “Nhị tiểu thư, tiểu hồ ly và dê núi màu nhỏ này, còn có chim trĩ, ngỗng trắng, đại khái không thích hợp thả chung với nhau, người xem như vậy có được không? Trước tiên tách chúng ra nuôi riêng, ban ngày liền để chúng chơi chung, chờ chúng nó chơi quen, lại thả vào một lồng tre nuôi chung.”

Lâm Thâm suy nghĩ một chút, “Đúng vậy, bọn chúng còn không quen thuộc, thả vào cùng một chỗ chỉ biết đánh nhau!” Rất vui mừng đồng ý.

Thanh Trúc hé miệng cười, ra lệnh cho tiểu nha đầu chia ra nhốt tiểu hồ ly con thỏ nhỏ vào trong lồng, cho người nuôi.

Đàm Tuệ phải đi, sai người tới kêu San tỷ nhi, Lâm Thâm cười tí mắt vẫy tay từ biệt với tiểu biểu tỷ của nàng, “San tỷ tỷ, tỷ có rảnh rồi trở lại chơi nha.”

San tỷ nhi đồng ý, từng bước một đi theo thị nữ về nhà.

Hoài Viễn Vương ngoắc tay với Lâm Thâm.

Lâm Thâm vui vẻ như điên chạy tới, ngọt ngào nói cảm ơn, “Diệu ca ca, cảm ơn huynh, đại Bạch và tiểu Hôi đều có bạn rồi.”

“Muội muốn cho đại Bạch và tiểu Hôi có bạn sao?” Hoài Viễn Vương mỉm cười, bế nàng lên bàn đá thật cao, mặt đối mặt nói chuyện với nàng.

Lâm Thâm rất nghiêm túc, “Ừ, phải có bạn. Khi muội không cùng chúng nó, bọn chúng sẽ không khó chịu.”

Lời đùa bỡn của Lâm Thâm, khiến đầy lòng Hoài Viễn Vương mềm nhũn.

Hắn ôm lấy Lâm Thâm, lấy ra một cái hộp xinh xắn từ trong ngực, nhỏ giọng thương lượng với Lâm Thâm, “A Thâm, cái hộp này, muội thay Diệu ca ca đưa cho tỷ tỷ có được không?”

Lâm Thâm tò mò, “Cái gì vậy?” Không đợi Hoài Viễn Vương phản đối, đã lạnh lẽo mở cái hộp ra.

“Wow —” Nàng kêu lên một tiếng kinh ngạc.

Trong hộp là viên đá màu hồng nhạt, là màu hồng nhạt rất thuần túy và tinh khiết, màu sắc tinh khiết, không lẫn một chút tạp chất nào, trong suốt sáng ngời, ánh sáng lung linh.

“Đẹp mắt.” Lâm Thâm hâm mộ nói.

Hoài Viễn Vương hơi đỏ mặt, thấp thòm nói: “A Thâm, tỷ tỷ của muội sẽ thích chứ?”

Lâm Thâm lưu luyến nhìn hồi lâu, liền đóng cái hộp lại, cười tí mắt nói: “Đẹp mắt như vậy, tỷ tỷ nhất định sẽ thích. Diệu ca ca, muội liền đi đưa.” Để Hoài Viễn Vương bế nàng xuống, cầm cái hộp, dáng vẻ đặc ý ngạo mạn rồi đi.

“A Thâm, muội đi đâu” Lâm Hàn vội đuổi theo nàng.

“Muội là người mang tin tức.” Lâm Thâm dương dương hã hê.

Nàng giơ cái hộp nhỏ trong tay lên, tỏ vẻ mình đang làm chuyện rất quan trọng.

Hoài Viễn Vương đỏ mặt, xoay người bày tỏ tình ý với bụi hoa hồng cao hơn hai thước, giống như đang thưởng thức hoa tươi.

Lâm Phong giả bộ như không nhìn thấy cảnh tượng này, Lâm Khai cũng thầm vui trong lòng. Hoài Viễn Vương à Hoài Viễn Vương, ngài có thể dụ dỗ a Thâm nhà ta đảm nhận người mang tin tức cho ngài, nhưng nàng thật sự quá nhỏ, còn không hiểu chuyện, sẽ không lén lút giấu người, chỉ biết quang minh chính đại... Ha ha, như thế này người Lâm gia đều biết hết rồi. dfienddn lieqiudoon

Lâm Thâm ngừng đầu ưỡn ngực đến trong phòng Lâm Đàm, giao cái hộp cho tỷ tỷ, “Diệu ca ca đưa cho tỷ, hỏi tỷ có thích không?” Nói xong quen cửa quen nẻo trèo lên tháp mỹ nhân, thoải mái mái nằm nghiêng, ra lệnh cho tiểu nha đầu, “Ta khát, rót cho ta ly nước.”

Tiểu nha đầu vội hỏi, “Nhị tiểu thư, có thêm mật ong không?”

Lâm Thâm gật đầu, “Muốn.”

Tiểu nha đầu vội vàng đi pha nước mật ong.

“A Thâm, uống nước phải ngồi thẳng lên, không cho nằm nghiêng.” Lâm Đàm dịu dàng nói.

Lâm Thâm đỏ thừng không động, “Tỷ tỷ, muội là người mang tin tức nha.” — Đã là người mang tin tức cho tỷ và Diệu ca ca rồi, vẫn không thể thoáng mở một mật sao?

Lâm Đàm mỉm cười đi tới, bế nàng ngồi lên ghế dựa, “Nghe lời, khi uống nước phải ngồi, không thể nằm xiên xiên vẹo vẹo.”

Lâm Thâm thở dài, “Được rồi, muội cho rằng làm người mang tin tức, liền có thể không giống như ngày trước.” Ngồi thẳng ngay ngắn, nhận lấy nước mật ong tiểu nha đầu đã pha xong uống vài ngụm, trên khuôn mặt trắng nõn lộ ra vẻ mặt vừa lòng.

Lâm Đàm cười không xong.

Nàng mở hộp ra nhìn một chút, nhất thời sắc mặt ửng hồng.

Lâm Thâm nâng hai gò má lên, cười hì hì, “Viên đá đẹp mắt, tỷ tỷ cũng xinh đẹp.”

Lâm Đàm cười véo khuôn mặt nhỏ nhắn của nàng, “Đội tỷ tỷ một lát.” Cầm cái hộp trở lại phòng trong, sau một lúc lại đi ra, trên tay đổi một cái hộp khác, cũng rất tinh xảo, “A Thâm, phiền muội mang về cho hấn.”

“Hấn, ai cơ?” Lâm Thâm ngây thơ hỏi.

Trên mặt Lâm Đàm nóng lên, nhỏ giọng nói: “Chính là Diệu ca ca của muội.”

“A.” Lâm Thâm hiểu ra.

Nàng tự chủ trương mở cái hộp ra nhìn một chút, thấy cũng là viên đá, phát ra ánh sáng xanh nhạt, rất đẹp.”

“Cũng là viên đá nha.” Nàng nói thầm nho nhỏ một câu, cầm cái hộp lên, nghênh ngang rời đi.

Chờ khi nàng giao cái hộp này cho Hoài Viễn Vương, toàn bộ ánh mắt của tất cả mọi người ở đây đều rơi vào trên cái hộp này. Ánh mắt hai huynh đệ Lâm Khai, Lâm Hấn sáng quắc, khiến cho Hoài Viễn Vương người đã từng trải qua sa trường, trong lòng cũng hơi hốt hoảng.

“Vẫn là viên đá.” Lâm Thâm cười ngọt ngào, nói cho hấn biết.

Lâm Khai đi tới, ôm lấy Lâm Thâm, “Tiểu a Thâm, đại ca tới dạy muội đọc thơ, ‘Đầu ngã dĩ mộc qua, báo chi dĩ quỳnh cư, phi báo dã, vĩnh dĩ vi hảo dã; Đầu ngã dĩ mộc đào, báo chi dĩ quỳnh dao, phi báo dã, vĩnh dĩ vi hảo dã; Đầu ngã dĩ mộc lý, Báo chi dĩ quỳnh cửu, phi báo dã, vĩnh dĩ vi hảo dã.’”

(*) Bài thơ Mộc qua – Không Từ, dịch nghĩa cuối chương

Mất to của Lâm Thâm đảo tới đảo lui, cuối cùng suy nghĩ hiểu rõ, hoan hô nói: “Quảng cho viên đá, đáp lại viên đá!”

Tuy rằng nàng nghe không hiểu thơ Lâm Khai đọc có nghĩa là gì, nhưng nàng trời sinh thông minh, có thể dựa vào đó chuyển tiếp, thành một câu thơ chẳng đâu vào đâu.

Chúng đều tỏa sáng.

--- -----Puck.d.đ.l.q.đ-----

Hoài Viễn Vương và Khang Vương một trước một sau phụng chỉ tra án tham ô, hai người cho ra kết luận hoàn toàn khác nhau.

Trong tấu chương mà Hoài Viễn Vương trình báo cho Hoàng đế chính là tri châu Túc châu Phụng Đức Sơn là đầu sỏ gây nên, mà trong tấu chương của Khang Vương lại là Tri châu An Định châu Lâm Phong mới là tham quan khiến người ta giận sôi, Hoàng đế thật sự công bằng với hai người con trai này, lệnh cho Túc châu, An Định châu tạm thời do Châu đồng phụ trách tất cả sự vụ, áp giải Phụng Đức Sơn, Lâm Phong vào kinh, nghe hầu thẩm tra xử lý.
die,n; da.nze.qy;do/mn

Từ trên xuống dưới Lâm gia lập tức lòng người bàng hoàng.

Lâm Khai và Lâm Đàm lâm nguy không sợ hãi, vừa trấn an La phu nhân và tôi tớ trong nhà, vừa sai người thu dọn châu báu, chuẩn bị lên đường vào kinh — Người Lâm gia đương nhiên muốn cùng Lâm Phong, không để cho ông một mình đối mặt với sóng to gió lớn ở Kinh thành.

Hoài Viễn Vương đích thân đến trấn an La phu nhân, lưu lại hơn mười người thị vệ ở trước cửa Lâm phủ ngày đêm trực ban trông coi, rõ ràng tỏ rõ thái

độ của hấn.

Tam phu nhân Sơn gia, Hường đại phu nhân vốn cứ cách một khoảng thời gian lại mang theo tiểu nữ nhi của mình cùng mẹ con La phu nhân, Lâm Thâm tụ họp một chút, khi đến nơi này cũng không tị hiềm, vẫn như trước đây, mang theo Sơn Trăn Trăn, Hường Du Ninh lên cửa.

Ngược lại Đàm Tuệ và San tỷ nhi, vẫn không lộ diện.

Lâm Thâm mặt sung sướng, khoe khoang nói: “Trăn Trăn, Du Ninh, cha ta biết ta muốn đến Kinh thành chơi, nhưng cha là châu quan, không thể rời bỏ, liền nghĩ ra một cách hay, các người đoán thử coi là gì?”

Sơn Trăn Trăn và Hường Du Ninh là cô nương lớn chừng đó có thể đoán ra được cái gì, đều lắc đầu.

Lâm Thâm cười hì hì, “Thật ra thì ta cũng không biết, chỉ có điều, đại ca và tỷ tỷ, còn có Diệu ca ca, còn có nhị ca ta, còn có nương ta, đều nói cho ta, cha ta sẽ ở Kinh thành chờ ta, đến lúc đó ta sẽ biết rõ.”

Sơn Trăn Trăn lộ vẻ, “Đến lúc đó người phải viết thư nói cho chúng ta biết đó nha.”

Hường Du Ninh bá đạo ra lệnh, “Đúng, viết thư nói cho chúng ta biết, phải nói thật căn kễ!”

“Được.” Lâm Thâm vui vẻ đồng ý.

Di Ninh năm thứ mười sáu, Lâm Thâm tay trái dắt đại Bạch, tay phải dắt tiểu Hôi, theo mẫu thân và ca ca tỷ tỷ của nàng, bước trên đường về kinh.

(*) Dịch nghĩa bài thơ Mộc qua – Không Tử:

Người quăng sang tặng ta trái mộc qua.

Thì ta đáp lại bằng món ngọc cư đẹp đẽ.

Chẳng phải là để báo đáp,

Mà là để giao hảo với nhau lâu dài vậy.

Người quăng sang tặng ta trái mộc đào

Thì ta đáp lại bằng món ngọc đao đẹp đẽ.

Chẳng phải là để báo đáp,

Mà là để giao hảo với nhau lâu dài vậy.

Người quăng sang tặng ta trái mộc lý.

Thì ta đáp lại bằng món ngọc cửu đẹp đẽ.

Chẳng phải là để báo đáp,

Mà là để giao hảo với nhau lâu dài vậy.

Chú giải của Chu Hy: Mộc qua – dây mậu mộc, trái như trái dưa nhỏ, chua, ăn được; quỳnh – sắc đẹp của ngọc; cư – tên một thứ ngọc để đeo.

Mộc đào – trái nhỏ hơn trái mộc qua, chua và chát; đao – ngọc đẹp

Cửu (đọc là kỳ) – tên một thứ ngọc. (nguồn: thivien.net)

Kẹo oa ti - kẹo kén

Bạn đang đọc truyện *Kiều Nữ Lâm gia* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 33

Editor: Puck - Diễn đàn

Trên đường đi, hoặc La phu nhân mang theo nàng chơi đùa trong xe, hoặc Lâm Khai, Lâm Đàm thay phiên mang nàng cưỡi ngựa, Lâm Thấm rất sung sướng.

Điều không mãn nguyện nhất chính là phụ thân không ở bên cạnh, Lâm Thấm thỉnh thoảng nao loạn tính khí nhỏ, chỉ có điều nàng là đứa bé phân rõ phải trái, mẫu thân và ca ca, tỷ tỷ dù đồ nàng, nàng cũng tin tưởng rồi, rất nhanh lại thật vui vẻ.

Kinh thành ngay trước mắt.

Thấy cửa thành hùng vĩ, Lâm Thấm hoan hô lên, “Không hổ là Kinh thành, cửa thành này có thể mạnh hơn An Định, thật hùng vĩ!”

La phu nhân và Lâm Đàm cũng cười khen nàng biết dùng từ, từ hùng vĩ này dùng vô cùng vừa vặn, Lâm Thấm càng thêm hài lòng lạ thường.

Nô bộc hai đời của phủ Tấn Giang hầu một mực ở ven đường nhìn quanh, thấy xe ngựa của La phu nhân, mắt liền sáng lên, vội chào đón hành lễ thỉnh an, nói: “Thế tử gia ở đó chờ cô nãi nãi đó.” Chỉ chỉ vào một mảnh đất trống trải bên cửa thành.

Đại ca La phu nhân La Giản giận dỗi đứng ở chính giữa, hơn mười người hầu bên cạnh xuôi tay đứng thẳng, có một tên tiểu đồng thay La Giản dắt ngựa, dáng vẻ rất tuần tú.

“Nương, Thế tử gia là ai?” Lâm Thấm leo lên trên đầu gối của La phu nhân, ân cần ngửa khuôn mặt nhỏ nhắn lên.

Ánh mắt La phu nhân thăm tới, dịu dàng nói cho nàng biết, “A Thấm, nương có một vị ca ca cùng mẹ, chính là Thế tử phủ Tấn Giang hầu. Tước vị Hầu tước của phủ Tấn Giang hầu là thừa kế từ đời này sang đời khác, con hiểu chưa? Bây giờ Hầu gia là ông ngoại con, Thế tử chính là cậu của con...”

“Thì ra Thế tử chính là cậu.” Lâm Thấm vui rạo rức, “Con có cậu rồi, lại thêm một thân thích nha.”

La phu nhân và Lâm Đàm liếc mắt nhìn nhau, nhắm mắt nói: “A Thấm, cậu của con không thích mấy người chúng ta đâu, có lẽ, ông ấy cũng không thích con...”

“Tại sao vậy?” Lâm Thấm không hiểu.

Nàng tròn mắt to, khuôn mặt nhỏ bé vô cùng ngây thơ viết đầy ngạc nhiên.

Sẽ gặp được cậu rồi, phải thêm một thân thích, cậu lại rất có khả năng không thích nàng, chuyện này quá kỳ cục, nàng không lý giải được.
di@en*dyan(lee^qu.domn)

La phu nhân thở dài, im lặng hồi lâu.

Bà không biết nên giải thích chuyện này như thế nào cho tiểu nữ nhi bảo bối mới bốn tuổi.

Ngày La phu nhân ra đòi, mẹ ruột của bà, nguyên phối của Tấn Giang hầu Tiêu Huỳnh liền qua đòi, cho nên La phu nhân mới rơi xuống cái danh xấu “Khắc mẫu”, rất không được người thích. Lúc ấy La Giản vẫn chưa lớn, còn chưa tới hai tuổi, bị tiểu nhân xúi giục, từ nhỏ ghét bỏ muội muội ruột của mình; La Giản người này rất dễ kích động, La phu nhân cũng không phải người có tính tình nhẫn nhục chịu đựng, La Giản vừa ghét bà, bà cũng ghét La Giản, hai huynh muội không thấy mặt còn may, vừa gặp mặt chính xác sẽ âm ỉ, tranh chấp, đến cuối cùng tan rã trong không vui. Từ nhỏ tình cảm đã không tốt, hiện giờ Lâm Phong bị danh tham ô áp giải về kinh, lấy tính khí kia của La Giản, ông thấy La phu nhân thật sự sẽ nổi trận lôi đình, cảm thấy muội muội, muội phu làm cho ông mất mặt, đồ ập xuống một trận chửi rủa thậm tệ.

La phu nhân tự nhiên không chịu đựng ông, chắc chắn sẽ lý luận với ông, huynh muội hai người khó tránh khỏi sẽ giống như trước kia, tranh cãi âm ỉ một trận.

“Nương gặp mặt ông ấy, nói không chừng sẽ náo loạn ra chuyện cười.” La phu nhân lo lắng trùng trùng nói.

Lâm Đàm trấn an nói: “Nương, tính tình của người đã ôn hòa hơn trước kia rất nhiều rồi, chẳng lẽ cậu một chút cũng không tiến bộ sao? Cậu đã là người trung niên, kiềm chế tất nhiên mạnh hơn khi còn trẻ.”

La phu nhân cười khổ, “Chỉ nguyện như vậy. Haizz, nương và ông ấy là huynh muội cùng mẹ, vốn cực kỳ thân cận, lại không biết làm sao, đến trình độ này.”

Lâm Đàm cười nhạt, “Còn không phải do người có chút dụng ý khác khích bác ly gián, vu khống hãm hại ngày qua ngày năm qua năm sao? Nương, năm đó người còn là trẻ nít trong tã, cậu chẳng qua cũng chỉ là đứa bé hai tuổi, định giết vò hai người, chẳng phải rất dễ dàng?”

La phu nhân không khỏi cảm hận, “Vị mẹ kế tốt kia của nương, những năm gần đây đúng là ra không ít lực đấy.”

Đôi tay Lâm Thâm chống cằm, nghe rất nghiêm túc.

La phu nhân nhức đầu, “Nương không muốn gặp ông ấy. Nương vừa thấy ông ấy nhất định sẽ cãi lộn với ông ấy, trở thành trò cười cho mọi người. A Đàm, tình hình hiện giờ của chúng ta, cha con bị áp giải vào kinh thành, hôn sự của con và Hoài Viễn Vương đã là ai ai cũng biết, nương nói gì cũng không thể cho các con thêm phiền, mà nương thấy La Giản nhất định sẽ xích mích với ông ấy, ông ấy vừa kêu nương, nương liền muốn gào lại...”

Mẹ con ba người nhìn ra ngoài, chỉ thấy hai huynh đệ Lâm Khai và Lâm Hàn đã đi qua trước, hai hàng chân mày của La Giản dựng đứng, cặp mắt tức giận tròn tròn, lớn tiếng trách cứ Lâm Khai, Lâm Khai kiềm chế cực tốt, cho dù ông gầm thét như thế nào, trên mặt thủy chung treo nụ cười nhàn nhạt, không hề đổi sắc.

“Sao ông ấy có thể như thế?” La phu nhân giận đến thiếu chút nữa rơi lệ, “A Khai là cháu ngoại của ông ấy, nào có người cậu nào nhìn thấy cháu ngoại một chút cũng không thân cận chứ, chỉ muốn khiển trách? Nương, nương thật sự không muốn một người ca ca như ông ấy...” die ennd kdan/le eequhyd onnn

“Con cũng không muốn một người cậu như vậy.” Lâm Đàm nhìn La Giản đang nước miếng bay tứ tung, cũng cực kỳ phản cảm.

Nàng và Lâm Khai là huynh muội sinh đôi, tình cảm thâm hậu khác thường, chỉ bằng một điểm La Giản không hòa hòa với Lâm Khai, đã đầy đủ khiến Lâm Đàm phủ định ông.

Lại nói lý trí của con người cũng có lúc xử trí theo tình cảm, nếu người mình đề ý có liên quan lớn, có rất ít người có thể gắng giữ tỉnh táo.

Lâm Thâm lắc đầu nhỏ, tỏ vẻ không đồng ý, “Đừng như vậy nha, dù sao cũng là cậu.”

La phu nhân và Lâm Đàm không ngờ Lâm Thâm sẽ nói như vậy, đồng thời nhìn nàng.

Lâm Thâm uất ức, nói thầm nho nhỏ, “Vốn thân thích cũng không nhiều...”

Lâm Đàm không khỏi mỉm cười.

Ngay cả La phu nhân cũng cười.

“Vậy, theo tiểu a Thâm của chúng ta nói, phải làm gì đây?” La phu nhân và Lâm Đàm thân thiết hỏi.

Mắt Lâm Thâm sáng rực lên, ngồi thẳng thân thể nhỏ bé, nghiêm nghị nói, “Theo con nói, chúng ta nên nói cho cậu một chút, cho cậu ấy biết cái gì là đúng, cái gì là sai...”

Nàng nói quá mức nghiêm trang, La phu nhân và Lâm Đàm vốn nhin cười đến nghẹn, nhưng thật sự không nhịn được, trước sau bật cười.

Lâm Thấm nghi hoặc nhìn họ, “Tiểu Hôi cũng có thể nói được đó thôi. Tiểu Hôi nhai mẩu đơn, con hung hăng nói nó một trận, nó đều biết mình sai lầm rồi.”

Tiểu Hôi đã có thể nói, chẳng lẽ cậu không thể?

Lâm Đàm thấy ánh mắt hồn nhiên trong sáng của muội muội, rất cảm động, dịu dàng nói: “Tiểu a Thấm của chúng ta nói không sai, tiểu Hôi đã có thể nói được, cậu tự nhiên cũng có thể. A Thấm, chúng ta xuống gặp cậu có được không?”

Lâm Thấm hớn hờ gật đầu.

Lâm Đàm tiến tới bên cạnh La phu nhân, nhỏ giọng nói mấy câu bên tai bà.

La phu nhân hơi do dự, “Như vậy, được không?”

Lâm Đàm mỉm cười, “Dám chắc được. Nương, người cứ nhìn chúng con đi.” Cười khích lệ với La phu nhân, đưa tay ôm lấy Lâm Thấm, nhẹ nhàng xuống xe.

La Giản đang khiển trách Lâm Khai: “Sao nương người không dám ra, không có mặt mũi gặp ta đi? Cả ngày chỉ khiến ta mất mặt! Người nói một chút, phụ thân thật tốt của người sao lại tham ô, cũng bởi vì chuyện này mà bị Khang Vương áp giải vào Kinh thành? Bởi vì một chút chuyện hư hỏng của nhà người, mấy ngày nay ta sắp bị người chê cười chết rồi, biết không? Cũng cười nhạo ta có một muội phu tham ô, muội phu ngồi tù!”

“Cậu nói láo!” Lâm Thấm giận đến khuôn mặt nhỏ nhắn đỏ bừng, tránh khỏi lồng ngực Lâm Đàm, xuống đất, bịch bịch bịch chạy tới trước mặt La Giản, lớn tiếng phân rõ phải trái với ông, “Cha cháu mới không phải như cậu nói, cha biết cháu muốn đến kinh thành chơi, mới đặc biệt nghĩ biện pháp tốt!”

Nàng có vẻ mặt nghiêm nghị chinh lời La Giản, lời nói xong hết rồi, không biết cảm thấy mình quá nhỏ không đủ khí thế hay như thế nào, lại ưỡn eo lên, làm ra dáng vẻ uy phong, “Cha cháu mới không phải như cậu nói vậy!”

La Giản đang mừng đến vui mừng, thấy một tiểu cô nương ba bốn tuổi đã chạy tới non nớt nói mình, không khỏi ngẩn ngơ.

Tiểu cô nương trắng trẻo mũm mĩm, trên khuôn mặt nhỏ nhắn tròn trịa khảm đôi mắt vừa đen vừa to, vừa đẹp lại lạnh lợi, miễn bàn có bao nhiêu đáng yêu.

“Cha người bởi vì người muốn đến kinh thành chơi, mới đặc biệt nghĩ biện pháp tốt?” Hắn không thể tin mà hỏi.

Lâm Thấm ngẩng đầu ưỡn ngực, cực kỳ há hê nói, “Đó là đương nhiên, cha cháu rất thương cháu, cháu muốn tới kinh thành chơi, cha liền nghĩ ra biện pháp này rồi.” Khoe khoang xong, Lâm Thấm cười ngọt ngào, ngửa khuôn mặt nhỏ nhắn lên hỏi La Giản, “Cậu, có phải cha cậu cũng giống như cha cháu, rất thương cậu không?”

“Cha ta chính là ông ngoại người.” La Giản dùng giọng khiển trách.

“Cháu biết rồi.” Lâm Thấm chớp mắt to.

“Vậy sao người còn nói...?”

“Cháu sợ cậu nghe không hiểu.”

Mặt La Giản xanh như tàu lá, Lâm Khai và Lâm Đàm không hẹn mà cùng xoay người cười trộm.

Lâm Hàn tiểu tử thù cừu này vẫn đứng tại chỗ, vẻ mặt nghiêm túc, không chút cử động.

La Giản đụng phải vách chỗ Lâm Thấm rồi mới phát giác ra không đúng, gào to: “La Thụ đâu? Kêu La Thụ đi ra cho ta!”

Ông mới kêu một tiếng này, Lâm Khai và Lâm Đàm rất ăn ý trao đổi ánh mắt, dáng người tiêu sái, chia ra hai bên trái phải tiến đến gần người, một người “Đờ” La Giản, “Cậu, mẫu thân không quá thoải mái, mời ngài vào trong xe ngựa nói vài lời với mẫu thân.” Không nói gì nữa, “Đờ” La Giản đi tới xe ngựa.

La Giản giằng giằng định gào thét, Lâm Đàm không nhịn được, đuổi theo bước chân của ông, “Cậu, ngài là nam tử hán đội trời đạp đất, đừng giống như phụ nhân và tiểu hài tử không biết gì gặp chuyện chỉ biết gào thét.” Chọc tức La Giản đến kêu cũng không kêu không ra rồi.

Lâm Khai và Lâm Đàm nhét La Giản vào trong buồng xe.

Lâm Thấm kéo Lâm Hàn chạy về phía trước, “Nhị ca, muội cũng muốn đi lên.”

Lâm Hàn rất cung chiều đồng ý, “Được, a Thấm muốn đi lên, nhị ca liền ôm muội lên là được.” Cùng muội muội đến trước xe, bế nàng lên xe.

Lâm Thấm chui vào trong buồng xe, ngồi xếp bằng trên chiếu, cười hi hi.

La Giản và La phu nhân ngồi đối mặt nhau, mắt to trừng mắt nhỏ.

La Giản tức giận tới mức thờ hồn hển, tròn tròn mắt nhìn La phu nhân, La phu nhân sao có thể yếu thế? Cũng hung ác tròn mắt nhìn lại.

“La Thu người nhà đầu thú, bởi vì chuyện nhà người mà ta sắp bị cười nhạo chết rồi, người biết không hả?” La Giản dẫn đầu mắng trước. die,n; da.nlze.quydo/nn

La phu nhân đang định gào lại, lại thấy Lâm Thâm cơ trí chuyển đến giữa bà và La Giản, ngửa khuôn mặt nhỏ nhắn lên cười thật ngọt ngào, “Cậu, những lời này nói không đúng, nói lại.”

La Giản tức giận, “Nói vậy không đúng? Nương người không phải khiến cho ta mất thể diện, không phải khiến ta bị chê cười sao?”

Lâm Thâm tỏ vẻ vô tội, “Chính là không đúng, quá dữ tợn.”

La Giản ngạc nhiên.

Lâm Thâm thấy ông còn không tỉnh ngộ, tức giận đẩy ông một cái, “Sao cậu còn không bằng tiểu Hôi vậy? Tiểu Hôi còn nghe lời hơn cậu.”

“Tiểu, tiểu Hôi là ai?” La Giản run run môi hỏi.

La phu nhân há hê cười cười, “Tiểu Hôi là một đầu lừa con a Thâm nhà ta nuôi.”

...

Hồi lâu sau, trong buồng xe truyền ra một tiếng kêu thảm thiết cực kỳ khủng khiếp.

--- -----Puck.d.đ.l.q.đ-----

Sau khi Hoài Viễn Vương và Khang Vương hồi kinh, một trước một sau vào cung.

Đại thái giám Bàng Đắc Tín bên cạnh Hoàng đế tươi cười rạng rỡ tuyên khẩu dụ của Hoàng đế, “Hoàng đế có chỉ, vụ án của Phương Đức Sơn giao cho Hình bộ, Đại lý tự và Đô sát viện ba bộ hội thẩm, vụ án của Lâm Phong do đích thân bệ hạ tự mình thẩm lý.”

Đầu Khang Vương “Ồng” một tiếng.

Đều là xét xử vụ án tham quan tham ô, Phương Đức Sơn do Hoài Viễn Vương tố giác, Hoàng đế giao cho Hình bộ, Đại lý tự, Đô sát viện ba bộ hội thẩm, hấn tố giác Lâm Phong lại do Hoàng đế đích thân thẩm vấn, đối đãi khác biệt như vậy, sao không khiến hấn suy nghĩ nhiều.

“Xin hỏi công công, đây là vì cái gì?” Khang Vương lấy lại bình tĩnh, khách khí hỏi.

Mặc dù Bàng Đắc Tín chỉ là gã thái giám, nhưng đã đi theo Hoàng đế nhiều năm, rất được sủng ái tin tưởng, Khang Vương luôn lấy lễ đối đãi với ông ấy.

Mặt Bàng Đức Tín cười theo, “Khang Vương Điện hạ, nguyên nhân này còn được bệ hạ thật sự dẫn dò. Hoàng thượng nói, Phương Đức Sơn chẳng qua chỉ là tên tham quan bình thường, nhưng Lâm Phong là phụ thân của vị cô nương mà Khang Vương Điện hạ muốn cưới, nói không chừng về sau chính là nhạc phụ của Hoài Viễn Vương, sui gia của Hoàng thượng, Hoàng thượng nói, nếu có thể là thân gia ngày sau, thân phận của người này liền khác người khác, vì vậy Hoàng thượng muốn đích thân hỏi tới.”

Bạn đang đọc truyện *Kiều Nữ Lâm gia* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 34

Editor: Puck - Diễn đàn

“Phụ hoàng anh minh.” Hoài Viễn Vương lập tức hát lời ca ngợi Hoàng đế.

“Phụ hoàng, anh minh.” Khang Vương cũng bậm bưng nói.

So sánh với Hoài Viễn Vương, câu nói này của hấn cũng quá không chân thành, quá nghĩ một đằng nói một nẻo rồi.

Nụ cười trên mặt Bàng Đức Tín càng trở nên niềm nở, “Hoàng thượng nói rồi, Hoài Viễn Vương Điện hạ này coi như là thân thích của Lâm Phong, Khang Vương là người tố giác Lâm Phong, làm quan chủ thẩm, hiện giờ Hoàng thượng ai cũng không gặp, hai vị Điện hạ mời trở về Vương phủ của mình đi. Ngày mai vào giờ tị, Hoàng thượng giá lâm điện Trường Thanh đích thân thẩm án tham ô, hai vị Điện hạ cần phải trình diện.”

Bàng Đắc Tín luôn vô cùng khách khí, nhưng ông truyền ra là lời Hoàng đế nói, không cho phép làm trái. Khang Vương bắt đắc dĩ, không thể làm gì khác hơn là cùng Hoài Viễn Vương dập đầu trước cửa cung, sau đó liền chia ra xuất cung.

Mẫu thân Khang Vương là Phùng Quý phi, Phùng Quý phi coi như là phó Hoàng hậu ở trong cung này, sự vụ lục cung nhiều chuyện do bà quyết định. Khang Vương muốn vào cung gặp mặt bà là chuyện vô cùng dễ dàng, nhưng Bàng Đắc Tín truyền ra lời “Hai vị Điện hạ mời trở về Vương phủ của mình”, Khang Vương liền không dám cầu kiến.

Khi ở dưới mí mắt của Hoàng đế, Khang Vương là một người cực kỳ cẩn thận — hần chỉ phách lối khi hần cho rằng có thể phách lối, lúc cần hần thận trọng từ lời nói đến việc làm, hần rất biết cụp đuôi làm người.

Bàng Đắc Tín trở về phục mệnh với Hoàng đế: “Hai vị Điện hạ đã rời đi.”

Hoàng đế đang tập trung tinh thần xem một quyển tấu chương, nghe được lời của Bàng Đắc Tín, chỉ khẽ gật đầu một cái, tỏ vẻ đã biết.

Ông là người đã trung niên, mặt mày tuấn lãng, dáng người rất cao, khí phách phi phàm, mặc trên người long bào màu vàng sáng thêu ngũ thảo, trên dưới quanh người tự có vẻ khí thế tôn quý, không giận mà uy.

Nội thị tới bẩm báo, “Hoàng thượng, Tương Dương trưởng Công chúa cầu kiến.”

“Tuyên.” Hoàng đế buông bút son trong tay.

Mẹ đẻ của Hoàng đế là Chu Thái hậu, Chu Thái hậu tổng cộng sinh được hai trai hai gái, bất hạnh chết yếu một nửa, chỉ còn lại Hoàng đế và Tương Dương trưởng Công chúa một trai một gái. Tương Dương trưởng Công chúa khi còn bé, Chu Thái hậu cực kỳ thương tiếc, Hoàng đế vẫn luôn rộng rãi với muội muội cùng mẹ này. Nghe nói Tương Dương trưởng Công chúa cầu kiến, Hoàng đế không hề nghĩ ngợi, liền lệnh cho nội thị dẫn bà đi vào.

Một vị phu nhân xinh đẹp tuổi chừng ba mươi, tay trái dắt theo tiểu nam hài chừng sáu bảy tuổi, bên phải dắt một tiểu nam hài chừng bốn năm tuổi, cười khanh khách đi vào, “Hoàng đế ca ca, nhiều ngày không gặp, tiểu muội tới thỉnh an.”

Sau khi hai tiểu nam hài vào điện liền quy củ quỳ xuống dập đầu, “Tham kiến bệ hạ.” Dập đầu xong, cũng không đợi Hoàng đế lên tiếng, liền trở mình một cái bò dậy, chen lấn chạy về phía Hoàng đế, một người kêu “Cậu”, một người kêu “Phụ thân”.

Hai tiểu hài tử này, lớn hơn một chút, chính là nhi tử Lương Luân do bản thân Tương Dương trưởng Công chúa tự nuôi, nhỏ hơn một chút chính là thập tử Hoàng tử Cao Nguyên Dục. `di3n~d@n'13q21y'd0n`

Hoàng đế cười cười ôm lấy hai đứa, “Luân nhi, Dục nhi.”

Lương Luân tuổi tuy nhỏ, nhưng dáng người như cây trúc xanh tươi rắn rỏi mạnh mẽ, ngũ quan càng tinh xảo tuyệt luân, nhanh nhẹn xuất chúng. Cao Nguyên Diệu trắng trẻo, tròn trịa, di truyền cặp mắt to câu hồn lạc phách của mẫu thân hần là Bách phi, là tiểu tử mập mạp rất khiến người khác ưa thích.

“Trẫm vẫn cảm thấy, cái tên Luân nhi này lấy không được xứng lắm.” Hoàng đế cười nói, “Tiểu muội, Luân nhi nên gọi là Tuyệt Luân, mới xứng với dung mạo này của hần, muội nói đi?”

Tương Dương trưởng Công chúa nhìn Cao Nguyên Dục cười, “Nếu Luân nhi tên là tuyệt luân, vậy Dục nhi nên gọi là gì đây? Ca ca huynh nhìn đi, khuôn mặt nhỏ bé của hần lớn chút vậy, ánh mắt lại lớn chiếm một nửa.”

Hoàng đế tươi sáng, “Trẫm khen Luân nhi, muội khen Dục nhi, hai huynh muội chúng ta đây là tự khen tự đánh nhau sao?”

Tương Dương trưởng Công chúa thấy dáng vẻ Hoàng đế rất cao hứng, hé miệng cười, “Ca ca, muội mang Luân nhi và Dục nhi cùng đến, đó chính là vì hai đứa có thể khiến cho tâm tình huynh dễ chịu khiến huynh cười. Khi tâm tình huynh dễ chịu đặc biệt dễ nói chuyện, tiểu muội có việc cầu huynh.”

“Muội còn giờ trò tâm nhân tới.” Hoàng đế cười đến càng thêm thoải mái, “Nói đi, chuyện gì.”

Nội thị trình lên quả lạc tiên phiên vương tiến cống, thịt quả màu đỏ tím đậm xinh đẹp, ở giữa điểm tuyết hạt đen nho nhỏ, nhìn qua vô cùng mê người.

Tương Dương trưởng Công chúa lấy một nửa, cảm miệng bạc nhỏ múc thịt quả ra đút vào trong miệng, trong veo đầy miệng, “Tối ngày hôm qua, tiểu tử thú vị Cao nguyên diệu kia không biết ở trên đường liều chết liều sống không ngừng đẩy nhanh tốc độ như thế nào, một mình vào thành trước, âm thầm lên vào nhà muội. Ca ca, huynh thấy có cần nhắc hần một trận xả giận cho muội không, tiểu tử thú vị không cho người thông báo, lén lén lút lút đi vào, giống như từ trên trời giáng xuống, làm muội giật cả mình...”

“Có chuyện như vậy?” Hoàng đế giật mình.

Tương Dương trưởng Công chúa không chút để ý gật đầu, “Hần cứ mãi làm chút chuyện ngoài dự đoán của mọi người, cũng không phải ngày một ngày hai rồi. Ca ca, huynh đoán tiểu tử thú vị này vì sao lại muốn len lén đi tìm muội? Thì ra tiểu tử thú vị này, hần muốn cưới vợ.” Nói đến đây, trên mặt Tương Dương trưởng Công chúa lộ ra nụ cười hài hước.

Hoàng đế hừ lạnh một tiếng, “Từ khi hần mười sáu tuổi mẫu hậu đã thúc giục hần sớm ngày lấy vợ, hần thế mà lại một chút cũng không thông cảm cho

tâm ý của lão nhân gia, mọi cách từ chối. Hiện giờ hần muốn cưới vợ? Chờ đó.” dieendaanleequydomn

Lương Luân đứng trước gối Hoàng đế, Cao Nguyên Dục nằm trên đùi Hoàng đế, đều nghe say sưa ngon lành.

“Chỗ muối mới vừa nói với mẫu hậu.” Trương Dương trưởng Công chúa cảm thấy quả lạc tiên này có vị không tệ, ăn xong một nửa, lại lấy một nửa, “Muối nhưng không thêm dầu thêm mỡ, chính là lặp lại nguyên dạng lời nói của tiểu tử thúi Cao Nguyên Diệu kia. Kết quả mẫu hậu vừa nghe, haizzz, thiếu chút nữa ngất đi.”

Hoàng đế cau mày, lấy quả lạc tiên từ trong tay bà, không cho bà ăn nữa, “Nói mau, xảy ra chuyện gì.”

Ông là nhi tử hiếu thuận, nghe được Chu Thái hậu thiếu chút nữa ngất đi, không có đạo lý không nóng nảy.

Trương Dương trưởng Công chúa hơi tiếc nuối nhìn quả lạc tiên này, nói: “Thật ra thì cũng không có gì đâu, là Cao Nguyên Diệu tiểu tử thúi kia nhờ muối chuyển lời cho mẫu hậu, nói hần nhất định phải cưới trưởng nữ Lâm công làm phi, nếu như Thái hậu hoặc bệ hạ không đồng ý, hần liền xuất gia làm hòa thượng. Lúc nào Thái hậu và bệ hạ đồng ý vụ hôn sự này, hần lại hoàn tục.”

“Hòa thượng nha.” Cao Nguyên Dục không hiểu chuyện than thờ.

“Làm hòa thượng chính là xuất gia đó, không thể ăn thịt.” Lương Luân lớn hơn hần một chút, biết nhiều hơn một chút, rất khó sỡ nói cho hần biết.

“Không thể ăn thịt không được.” Cao Nguyên Dục kiên định lắc đầu.

Tiểu mập mập xinh đẹp này, hần rất thích ăn thịt.

Trên mặt Hoàng đế ẩn hiện tức giận, “Cao Nguyên Diệu tiểu tử thúi này nó giỏi đó, lại dám uy hiếp tổ mẫu của hần, lại dám uy hiếp trẫm!”

Trương Dương trưởng Công chúa vội vàng nháy mắt loạn với Lương Luân và Cao Nguyên Dục, ý bảo hai đứa xuất ra hết vốn liếng dụ dỗ Hoàng đế vui vẻ, vừa liên tục không ngừng nháy mắt, vừa liên tục không ngừng khuyên, “Hoàng đế ca ca, tuổi của hần cũng không nhỏ rồi, đã sớm nên có gia thất, có đúng không? Còn nữa, hần là lão đại, hần không cưới Vương phi, bọn đệ đệ phía dưới cũng không tiện lướt qua hần trước, đúng không?”

Cao Nguyên Dục nhìn không hiểu ánh mắt của cô cô Trương Dương bắn về phía hần, vẻ mặt khó hiểu, Lương Luân lại hiểu, ngửa khuôn mặt nhỏ nhắn lên năn nỉ, “Cậu, đừng tức giận đại biểu ca có được? Đừng để đại biểu ca xuất gia, đừng để đại biểu ca làm hòa thượng...”

“Hần dám xuất gia làm hòa thượng, trẫm cắt đứt chân chó của hần!” Hoàng đế tức giận.

“Đừng cắt đứt chân chó.” Cao Nguyên Diệu trề môi, muốn khóc.

Hần che kín chân của mình.

Lúc che chân này, lúc lại che chân kia, làm cho hần bận chết đi được.

Hoàng đế cuối cùng bị hần chọc đến cười ha ha.

“Cười thì dễ làm” Trương Dương trưởng Công chúa nhỏ giọng nói thầm, lấy quả lạc tiên ra, vừa lòng ăn.

Ăn quả lạc tiên, Trương Dương trưởng Công chúa hỏi, “Hoàng đế ca ca, hôn sự của Cao Nguyên Diệu và nữ hài nhi Lâm gia, ngài coi như đồng ý chứ? Ngài không đồng ý cũng không được có đúng không. Cao Nguyên Diệu tính tình bướng bỉnh đó, nếu ngài không đồng ý, hần thật sự có can đảm xuống tóc làm hòa thượng.” die~nd a4nle^q u21ydo^ñ

Hoàng đế than thờ, “Tiểu muội, nếu như muội có một nhi tử, từ khi hần mười sáu tuổi muội đã liền mong đợi hần lấy vợ sinh con, kết quả hần chính là cãi lại muội, cô nương nhà nào đều coi thường, chết sống không chịu thành thân. Dần dần tiếng gió tin đồn gì đều có, nói hần không thể giao hợp có, nói hần đam mê nam phong có, không cần nữ sắc cũng có, muội nói một chút, làm cha trong lòng có khổ không? Khi một ngày hần đột nhiên muốn lấy vợ, muội đoán người làm cha đó, sẽ phản đối hay không đây?”

“Ca ca ý của huynh là...” Trương Dương trưởng Công chúa vui mừng.

“Ý của trẫm là, chỉ cần Cao Nguyên Diệu chịu thành thân, chỉ cần hần bằng lòng đón con dâu Vương phi là một cô nương, trẫm liền một ngàn lần đồng ý, một vạn lần đồng ý.” Hoàng đế cảm khái nói.

Trương Dương trưởng Công chúa mừng rỡ không ngậm miệng được.

Tốt lắm, có thể báo cáo kết quả! Cao Nguyên Diệu không phải xuất gia làm hòa thượng, Thái hậu nương nương cũng không phải ngất đi, tất cả đều vui vẻ!

“Ca ca, ngài rất vui mừng đi, Cao Nguyên Diệu cuối cùng không cưới một nam Vương phi về.” Trương Dương trưởng Công chúa trêu ghẹo nói.

Hoàng đế lờm bà một cái.

Cao Nguyên Dục túm lấy Lương Luân, lặng lẽ thương lượng với hắn, “Biểu ca, trưởng thành huynh lấy đệ được không?”

“Không được.” Lương Luân không chút do dự lắc đầu.

“Vậy, nếu không đệ cưới huynh làm vợ đi.” Cao Nguyên Dục suy nghĩ một chút, rất khẳng khái lật ngược lại.

“Lại càng không muốn!” Lương Luân căm tức, một phát hất hấn ra.

“Vì sao?” Cao Nguyên Dục chưa từ bỏ ý định hỏi tới.

Lương Luân nghiêm mặt không để ý đến hắn.

Cao Nguyên Dục uất ức tố cáo với Hoàng đế, “Phụ thân, biểu ca không cưới con, cũng không để cho con cưới huynh ấy, hu hu hu...”

Hoàng đế đau đầu không thôi, chỉ vào Cao Nguyên Dục nói: “Tiểu tử thói này cũng thế, sau khi lớn lên chỉ cần bằng lòng cưới một cô nương, cho dù là ai, trẫm cũng đồng ý!”

--- -----Puck.d.đ.l.q.đ-----

Trong buồng xe, La phu nhân triển khai toàn bộ khí thế, mãnh liệt khai hỏa với La Giản, “La Giản à La Giản, huynh nói huynh đã là người lớn tuổi như vậy rồi, sao lại còn không có tiền đồ như vậy chứ? Huynh cũng không suy nghĩ một chút, ta là muội muội ruột cùng mẹ với huynh, tiểu Lan kia là gì của huynh, La Anh là gì của huynh, La Châm lại là gì của huynh, có thể thân hơn ta sao? Huynh ngu ngốc, chỉ làm chút việc gốc người thân đau kẻ thù mừng...”

La Giản đang giận đến sôi lên, lại thấy Lâm Thấm nghiêm túc ngăn lại, “Nương, nương nói cũng không đúng, nói lại.”

Mặt La phu nhân mang cười, “Tiểu a Thấm, nương nói cũng không đúng à?”

“Ừm, không đúng.” Lâm Thấm chỉ công vô tư, “Nương cũng quá dữ tợn.”

“Vậy thái độ của nương tốt hơn một chút vậy?” La phu nhân hỏi Lâm Thấm.

Lâm Thấm gật đầu.

Khi La phu nhân lại nhìn về phía La Giản, cố gắng làm khuôn mặt tươi cười, giọng nói cũng dịu dàng rất nhiều, “La Giản, huynh làm tất cả việc gốc khiến người thân đau kẻ thù vui mừng, huynh biết không?” die nda nle equ ydo nn

La Giản đang định vỗ bàn tức giận, nhưng đối diện với đôi mắt tinh khiết không tỳ vết này của Lâm Thấm, tay giờ lên mắt tự nhiên buông xuống, “La Thụ, người cũng đừng cãi chày cãi cối, từ nhỏ đến lớn người chính là khiến cho ta mất mặt, không ngừng khiến cho ta mất mặt, trừ khiến cho ta mất mặt, người không có bản lĩnh khác.”

“Cậu, nếu cậu khiến cho cháu mất mặt, cháu cũng sẽ không ghét bỏ cậu. Cậu là cậu của cháu, là thân thích của cháu nha.” Lâm Thấm ngây thơ nói.

La Giản đã là người trung niên, trong lòng vẫn đục không chịu nổi, thế nhưng khẽ run rẩy.

--- -----Puck.d.đ.l.q.đ-----

“Cái gì? Không trở mặt, không làm trò cười?” Bên cạnh vườn hoa tinh xảo trong phủ Tấn Giang hầu, một vị quý phụ chừng năm mươi tuổi tay cầm cây kéo bạc đang cắt sửa cành hoa, nghe được thị nữ hồi báo, bà như có điều suy nghĩ.

La Giản và La Thụ đôi huynh muội oan gia này gặp mặt lại không nào loạn lên? Ha ha, đây chính là ly kỳ hiếm thấy.

“Ta dù sao cũng có biện pháp để các người nháo lên, để cho hai huynh muội cực thân các người, trở mặt thành thù.” Bà đưa tay cắt xong một nhánh hoa thược dược kiều diễm, mỉm cười nói.

“Nương, người một nhà La Thụ trở lại!” Nhị thiếu phu nhân phủ Tấn Giang hầu Toàn thị vội vàng đi tới, sắc mặt hơi kinh hoảng, “La Thụ vừa xuống xe liền rất ngang ngược rồi, giống trước kia như đúc!”

Tiêu thị cau mày, “Người nói cái gì? La Thụ chẳng lẽ không phải là đại cô tỷ của người sao?”

Sắc mặt Tiêu thị nghiêm nghị, Toàn thị sợ hết hồn, không để ý tới dưới đất bên cạnh vườn hoa có bùn đất, phịch một tiếng liền quỵ xuống, “Nàng dâu lỡ lời, cầu xin nương trách phạt.”

Sắc mặt Tiêu thị khá hơn chút, lạnh nhạt nói: “Người cũng đã có nhi có nữ, ngôn ngữ hành động cũng phải tôn trọng chút, hợp với thân phận của người. Đứng lên đi, về sau không cho như thế.”

Toàn thị lại dập đầu mấy cái, mới nom nớp lo sợ đứng lên.

Vị mẹ chồng này của bà xinh đẹp lại cao quý lại từ bi, tiếng thơm lưu truyền rộng rãi, nhưng khi Toàn thị đối mặt với bà, trong lòng luôn có âm thầm sợ hãi thật sâu.

Tiêu thị chau mày, bà liền muốn quỳ xuống cầu xin tha thứ.

“Nương, phải là gì đây, đại cô nãi nãi ngang ngược...” Toàn thị thấp thòm nói.

Tiêu thị dịu dàng, vui thích cười, “Rất tốt, vậy chúng ta liền đi trước kiến thức một chút, đại cô nãi nãi của La gia La Thụ, rốt cuộc ngang ngược kiểu nào đến mức nào.”

Bạn đang đọc truyện *Kiều Nữ Lâm gia* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 35

Editor: Puck - Dẫn đàn

Trên đường đi La Giản bị Lâm Thâm hành hạ đến một chút tinh khí cũng không có, trở lại ngoài phủ Tấn Giang hầu, ông định chuẩn bị, lại bị Lâm Thâm kéo lại, không cho ông đi, “Cậu, lần đầu tiên cháu tới đây, không quen.” Ngẩng khuôn mặt nhỏ nhắn lên, trơ mắt nhìn ông, như vậy La Giản đi không được, không thể làm gì khác hơn là chấp nhận lưu lại.

Cửa chính phủ Tấn Giang hầu lại đóng chặt.

Là phủ đệ của một nhà hầu tước, cửa chính phủ Tấn Giang hầu giống như những nhà huân quý khác trong kinh thành, bình thường đều đóng, chỉ có qua năm qua lễ, làm việc hiếu hi và có khách quý viếng thăm mới có thể mở rộng. La Thụ là đại cô nãi nãi của phủ Tấn Giang hầu, bà mang theo bốn đứa nam nữ về nhà mẹ đẻ, thậm chí ngay cả cửa chính cũng không cho mở, chuyện này không hợp với lễ thường.

“Là ai hạ lệnh đóng cổng? Là ai?” La phu nhân xuống xe, thấy cửa lớn không mở, lập tức nổi giận.

La Giản không có nghĩa khí không có đảm đương quay đầu — Thật ra thì Hầu phu nhân Tiêu thị mặc kệ sau lưng như thế nào, ngoài mặt rất biết làm người, đã sớm nói muốn rộng mở cửa chính nghênh đón La Thụ, La Giản lại hét lên: “Bằng vào nó cũng xứng để La gia mở cửa chính? Còn chưa đủ mất mặt sao, nó một gia quyến của tội quan, La gia có thể thu lưu nó nên cảm động đến rơi nước mắt rồi, để cho nó đi từ cửa hông vào đi!” Ông vừa nói nhao nhao như vậy, Tiêu thị mừng rỡ mặc kệ, cho nên La Thụ xuống xe ngựa, nhìn thấy chính là tình hình như vậy.

Lâm Đàm gọi Thanh Trúc tới phân phó mấy câu, Thanh Trúc gật đầu, dẫn theo hai nha đầu và mấy ma mã khác, ngồi xe đi tới một ngõ hẻm yên tĩnh phía sau phủ Tấn Giang hầu.

“Đi, đập cửa chính mở ra cho ta!” La phu nhân hiếu chiến, thích đánh nhau, thích gây gỗ ra lệnh.

“Dạ!” Phía sau bà liền có người cùng kêu đồng ý.

Trong đó bao gồm Lương Đồng.

Lâm Khai nhỏ giọng nói: “Lương thúc, vết thương của ngài còn chưa khỏi, trước nghỉ ngơi một chút.”

Lương Đồng không chịu: “Cũng chỉ bị thương ngoài da, đã sớm tốt rồi không sai biệt lắm. Đại Lang, người không cần phải bận tâm lo lắng, ta tuy là gia tướng của phủ Tấn Giang hầu, nhưng Hầu gia đã sớm căn dặn, ta đã tới Lâm gia, liền chỉ nghe lệnh của cha nương người.” d1en d4nl 3q21y d0n

Lâm Đàm cũng không cho Lương Đồng ra tay, “Lương thúc, chút chuyện nhỏ này không cần ngài, ngài là người lớn làm việc lớn.”

Huỳnh muội hai người vây lấy Lương Đồng thi triển công phu miệng lưỡi, La phu nhân đã chỉ huy người còn lại bắt đầu đập cửa rồi.

“Tiến công!” La phu nhân rất có khí phách phát tay.

Bà đúng thật không hổ là con gái nhà tướng, đập cửa chính mà thôi, làm dáng vẻ giống như công thành, hơn mười tráng hán ôm cây gỗ lớn không ngừng đập vào cửa son vừa nặng nề vừa phú quý của phủ Tấn Giang hầu, thanh thế cực kỳ kinh người.

La Giản bị sợ nhảy dựng lên, “Đây cũng quá mức đi?”

Lâm Thâm tỏ vẻ không hiểu, “Không lịch sự, ta không thích.” — Nàng là bảo bối được cha nương huỳnh tỷ cưng chiều đến lớn, rất không quen tình cảnh thô bạo ngang ngược trước mắt.

La phu nhân trong lúc cấp bách còn ân cần quay đầu lại, “Tiểu a Thâm không thích à?”

Giọng Lâm Đàm lại rất kiên định, “Đập.”

La phu nhân tươi cười rạng rỡ, “Được, đập.” Trong miệng hò hét, sai người tiếp tục dùng lực đập.

Lâm Đàm ngồi xổm người xuống, dịu dàng nói cho mọi người, “A Thắm, vào thời điểm nào đó, đối phó với những người khác, chính là cần không lịch sự mới có khả năng, hiểu không?”

Lâm Thắm lắc đầu nhỏ, “Tỷ tỷ, mọi người không hiểu rõ, chỉ có điều, nếu như tỷ tỷ nói đập, vậy thì đập thôi.”

La Giản nghe được khoe mắt co rút mãi.

Ông không nhìn được nhỏ giọng hỏi Lâm Thắm: “Này, tỷ tỷ của ngươi có phải đã hứa cho Hoài Viễn Vương rồi không? Con bé có thể phải làm Vương phi rồi, vẫn đã man như thế?”

Lâm Thắm sửa lời của ông, “Không phải có thể phải làm Vương phi, là nhất định phải làm Vương phi, Diệu ca ca đã thề rồi, còn tặng lại cho tỷ ấy viên đá.”

La Giản nghe không hiểu ra sao. Đã thề ông có thể nghe hiểu, “Tặng lại cho viên đá” là ý gì?

“Đã man như vậy.” La Giản nhìn La phu nhân hào hứng bừng bừng chỉ huy người đập cửa, lại nhìn Lâm Đàm mặt trấn định nhìn người đập cửa, lắc mạnh đầu, “A Thắm, nương ngươi và tỷ tỷ ngươi, một người đã man hơn một người.” [dinendian.loqidjon](#)

Lâm Thắm tức giận, “Cậu người bao lớn như vậy, sao lại không biết nói chuyện? Nương cháu còn lâu mới đã man, tỷ tỷ cháu còn lâu mới đã man.”

Đáng thương cho La Giản đã là người trung niên, lại bị một cô nương mới bốn tuổi khiển trách như vậy, còn không có lời nào để nói, thật sự cực kỳ nhếch nhác.

Ông ngược lại rất muốn nổi trận lôi đình với Lâm Thắm, nhưng mỗi lần đối diện với trông mắt tinh khiết, khuôn mặt ngây thơ của cô bé, luôn không hiểu sao mềm lòng.

Có một tiểu ăn xin từ xa nhón chân lên, ngó dáo dác, nhìn náo nhiệt bên này.

Lâm Đàm vẫy vẫy tay với hắn.

Tiểu ăn xin này chỉ hơi do dự, liền chạy như bay đến, cúi người gạt đầu nở nụ cười, “Vị cô nương này, ngài có gì phân phó?”

Lâm Đàm nhìn khuôn mặt cơ trí của hắn, cười cười, nhỏ giọng lại dặn dò hắn mấy câu, “... Nhớ hết không?”

Tiểu ăn xin cơ trí lặp lại lần nữa, Lâm Đàm mỉm cười gạt đầu một cái, lệnh cho thị nữ đưa tiền đồng cho hắn, lại cho hắn một bọc điểm tâm.

Tiểu ăn xin mừng rỡ, chạy vội đi.

Không lâu sau, liền có người rảnh rỗi tùm năm tùm ba đến xem náo nhiệt, cũng không dám áp sát quá gần, từ xa xa ló đầu, bàn luận âm ỉ, “Đập cửa gì đây, dám đập cửa phủ Tấn Giang hầu, đây là ăn gan hùm mật báo đi? Ai lợi hại như vậy?”

“Cái gì cái gì, là đại cô nãi nãi phủ Tấn Giang hầu? Đù hung hãn.”

“Khụ, ai muốn về nhà mẹ đẻ đập cửa chứ, đại cô nãi nãi này cũng đáng thương, trọng phụ bị oan uổng vào ngục, về nhà mẹ đẻ liền không cho vào cửa, bà ấy cũng quá tức giận thôi.”

“Đúng vậy, nhà này là mẹ kế, đại cô nãi nãi đây nhất định bị mẹ kế ép nóng nảy, bằng không, thiên kim Hầu môn sao có thể như vậy?”

Tiểu ăn xin lắng nghe tiến bàn luận của đám người rảnh rỗi, còn không ngại thiếu, đến ngõ hẻm sát vách kéo thuyết thư tiên sinh đến, “Thúc, thúc mau nghe một chút, chuyện này soạn ra sách, bảo đảm nhiều người nghe, tiền thưởng chắc nhiều!”

Thuyết thư tiên sinh hơn bốn mươi tuổi, vóc người thon gầy, ánh mắt cũng thông minh lanh lợi, cẩn thận nghe mấy lần, vỗ đùi nói: “Còn không phải như vậy sao? Chuyện này soạn ra sách, người nghe chính xác nhiều!” [dice ndda finleeq uysd doon](#)

Tiểu ăn xin vui mừng thúc giục ông, “Nhanh chóng soạn ra, nhanh chóng soạn ra!”

Thuyết thư tiên sinh cười vỗ vỗ hân, “Nhờ ngươi cho thúc ý kiến hay như vậy, chờ thúc kiếm tiền, mời ngươi ăn bánh màn thầu.” Nói xong, hai mắt tỏa sáng rời đi.

Tiểu ăn xin móc miếng điểm tâm từ trong ngực ra nhìn một chút, thì thầm nhỏ nhỏ, “Ai mà thêm bánh màn thầu của ông, ta có cái này.” Nhìn một chút, lại không nỡ ăn, lại cất vào trong lòng.

La Giản nhìn chuyện đập cửa càng náo càng lớn, hắng giọng một cái, “A Khai, a Đàm, đi khuyên nhủ nương của các ngươi, đừng náo loạn nữa. Náo

nữa ta sẽ tức giận.”

Lâm Khai khẽ nhếch, “Cậu, cậu còn chưa hiểu tình thế sao? Đây không phải là náo loạn.”

Lâm Đàm là cô nương gia, lòng dạ cuối cùng vẫn mềm, thấy La Giản lúng túng lại mơ màng, liền nhắc nhở: “Hiện giờ cha cháu bị Khang Vương áp giải về kinh, nương cháu lại bị chặn ngoài cửa lớn La gia, cậu nói người một nhà chúng cháu nên làm thế nào cho phải? Nếu như chịu đựng khuất nhục đi từ cửa hông vào, người của toàn kinh thành cũng sẽ biết người một nhà chúng cháu ảo não trở lại phủ Tấn Giang hầu, mất hết mặt mũi; nếu như chúng cháu ở bên ngoài gọi cửa, hoặc chờ ở bên ngoài, đi mời trưởng bối trong La gia tộc tới chủ trì công đạo, cũng sẽ trở thành trò cười, cậu có hiểu đạo lý trong đó không? Cậu, chúng cháu đi vào cũng không được, chờ ở bên ngoài cũng không phải, đây vốn có người ra vấn đề khó khăn cho Lâm gia, khiến cho chúng cháu khó chịu. Nếu bà ta cố ý muốn để cho chúng cháu khó chịu, chúng cháu liền không khách khí, ra sức đánh đòn đầu bà ta.”

La Giản áp ứng, “Cửa chính này, cửa chính này là do ta kêu đóng lại...”

Lâm Khai cười khê, “Cậu, cậu chỉ đề nghị mấy câu, có đúng không? Quyết định cũng không phải cậu.” Lời Lâm Đàm nói càng thêm thẳng thắn, “Gia chủ phủ Tấn Giang hầu là cậu sao?”

Cái gì gọi là cậu cho người đóng lại, nếu Tiêu Lan không gõ nhịp, chẳng lẽ sẽ như vậy.

La Giản bị ghen quá mức.

Đám người Thanh Trúc trở lại, đi theo phía sau là ba cỗ kiệu ngồi.

Sau khi cỗ kiệu dừng lại, có ba lão thái thái tóc bạc hoa râm từ trong kiệu xuống.

La phu nhân thấy mấy vị lão thái thái này, cũng giống như thấy người thân, nhào qua uất ức nói, “Cháu vài chục năm không về nhà, hôm nay khó khăn trở lại, cửa chính lại đóng chặt! Bà thím, đưa bé không có nương chính là khổ, nếu nương cháu vẫn còn, cháu như thế nào cũng không rơi đến bước này. Bà thím, cháu muốn nương, cháu muốn nương...”

“Thư nhi đáng thương.” Một lão thái thái thân hình cao lớn, quần áo đơn giản dẫn đầu ôm La phu nhân khóc lớn. đi ien n#dang# yuklle e#q quiq on

Hai vị lão thái thái khác cũng lau lệ trong mắt.

“Ai đập cửa, ai đập cửa?” Con thứ của Tấn Giang hầu, con trai của Tiêu thị La Châm vội vội vàng vàng mang theo người làm chạy tới.

La phu nhân vừa đập cửa, người gác cổng liền tè ra quần đi vào bẩm báo, chỉ nói có người đập cửa chính, lại không dám nói là đại cô nãi nãi. La Châm nghe được có người dám đập cửa chính phủ Tấn Giang hầu, sao không giận? Giận đúng đúng đã tới rồi.

Khi ông ta chạy tới, chính là lúc cửa chính bị đập ra, chạm mặt là một cây gỗ lớn đâm về phía ông, La Châm ghen hòng nhìn trần trời.

La phu nhân được ba vị lão thái thái vừa đỡ vừa ôm đi tới cửa chính, khóc đến thương xót muốn chết, “... Nếu nương cháu vẫn còn, cháu sẽ không như vậy, hu hu hu... Bà thím, cháu đến mười mấy năm không trở lại, lần đầu trở về mang theo nam nữ trở về nhà mẹ đẻ, liền mất thể diện như vậy, cháu, cháu không sống được, cháu muốn đi xuống tìm nương...”

Ba vị lão thái thái ngậm lấy nước mắt, không ngừng an ủi bà.

Chộc cho La Châm tức giận. Được, La Thư, hóa ra người ăn cây táo rào cây sung đập cửa phủ Tấn Giang hầu; không chỉ đập cửa, người còn giả bộ đáng thương thu được đồng tình, giống như người bị ức hiếp là người!

Hầu phu nhân Tiêu thị mang theo con dâu của bà ta, tôn tử tôn nữ đám người chậm rãi mà đến.

Thấy cửa chính lại bị đập ra, Tiêu thị nhũn chặt mày liễu, rất có vẻ nhưc đầu.

Bà nghĩ rất nhiều lần La Thư sẽ ứng đối như thế nào, lại hoàn toàn không ngờ tới La Thư lại dám bất chấp tất cả thiên hạ để làm chuyện xấu, đập cửa chính phủ Tấn Giang hầu.

La phu nhân vẫn còn đang khóc, vừa khóc vừa chỉ cửa chính bị đập hư, “Cái này không cho phép tu sửa, giữ nguyên dạng lại, chờ cha ta trở lại cho ông ấy nhìn, cho ông ấy biết ta bị bao nhiêu uất ức...”

Chân mày Tiêu thị nháy lên, đầu càng đau rồi.

La Thư không chỉ dám đập cửa, còn có dám vẽ không lo ngại gì, chuyện này rốt cuộc là như thế nào?

Bạn đang đọc truyện *Kiều Nữ Lâm gia* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 36

Editor: Puck - Dẫn đầu

Một màn trước mắt, thật sự đánh Tiêu thị một cái trở tay không kịp.

Sở dĩ Tiêu thị đóng cửa chính Tấn Giang hầu phủ vào ngày La Thư trở lại kinh thành, là bởi vì bà hiểu đôi huynh muội La Giản, La Thư này, biết bọn họ một kẻ sĩ diện hảo, một kẻ tính khí nóng nảy, nhưng tính khí La Thư nóng nảy đi nữa cũng sẽ chú ý đến huynh trưởng, nếu như biết rõ đóng cửa chính là chủ ý của La Giản, chắc chắn sẽ giận đến sôi lên, tức giận mắng La Giản, nhưng sau khi tức giận mắng xong, La Thư ước chừng sẽ nhịn tức đi từ cửa hông vào — chủ ý của ca ca ruột, ca ca ruột muốn đối phó với La Thư, La Thư còn có thể như thế nào? Cũng không thể thật sự trở mặt với La Giản. Lùi một bước mà nói, cho dù giọng điệu này thật sự không thuận, nhưng mà cũng chỉ tồn tại một lúc ngoài cửa chính, ném thể diện nhiều, đây là cục diện bất bất nhất mà Tiêu thị nghĩ đến rồi.

Cũng không phải Tiêu thị sợ, mà có hai chuyện bày ra ở đây: Một chuyện là Lâm Phong bị Khang Vương áp giải vào kinh thành, một chuyện khác là Hoài Viễn Vương không được Thái hậu và Hoàng đế cho phép, tự tiện cầu hôn Lâm Đàm. Hai chuyện này chỉ cần lấy một chuyện ra cũng đã đủ là sự kiện trọng đại khiến cho người ta không thể sao nhãng, huống chi hai chuyện cùng nhau đến? Gặp phải chuyện như vậy, theo lý thuyết Lâm gia phải thận trọng từ lời nói đến việc làm, nhưng mà, bọn họ lại làm việc hoàn toàn không theo lẽ thường.

Tiêu thị khổ tâm khuếch trương mưu tính ở Tấn Giang Hầu phủ mấy chục năm qua, thu hoạch phong phú, thế nhưng một lần này, sự tiến triển của tình hình hoàn toàn vượt ra khỏi tầm tay của bà.

La Thư vốn khóc kể với mấy vị lão thái thái, thấy Tiêu thị ra ngoài, lập tức chuyển hướng về phía bà ta, uất ức nói: “Dì, từ trước đến giờ dì không phải người khắc nghiệt, hôm nay sao lại khắc thường như vậy, lại keo kiệt như vậy. Con đã sớm viết thư về, định ra ngày hôm nay hồi kinh, dì lại đóng chặt cửa chính, đây là không cho con về nhà mẹ đẻ sao? Đây là nhà cha con, nhà mẹ con, dì, dì không ngăn cản được con!”

Đầu Tiêu thị đau như nứt, miễn cưỡng lấy lên mặt cười, “Ta cũng không có ý tứ ngăn cản người...”

“Còn nói không có, chúng ta đều thấy!” Bà vị lão thái thái việc nhân đức không nhường ai đứng lên, thay La Thư đánh trận đầu. diee ndda fileeq uysd doon

Con dâu của Tiêu thị Toàn thị cũng vội vàng đứng ra nói chuyện thay mẹ chồng, “Tam lão phu nhân, lục lão phu nhân, cửu lão phu nhân, sợ rằng các vị hiểu lầm...”

“Mẹ chồng người ở đây, không đến lượt người nói chuyện.” Cửu lão thái thái lớn giọng dù lớn tuổi, giọng nói như chuông đồng, “Người mau tránh ra, chúng ta chỉ phân rõ phải trái với mẹ chồng người.”

Toàn thị đỏ mặt.

Cửu lão phu nhân động viên La Thư: “Cháu là đại cô nãi nãi của phủ Tấn Giang hầu, cháu phải về nhà mẹ đẻ, ai dám ngăn cản cháu? Ăn gan hùm mật báo sao?” Vừa nói vừa liếc xéo Tiêu thị, ánh mắt vừa chán ghét vừa khinh bỉ.

Tính khí tam lão phu nhân tốt hơn một chút, ôn tồn nhỏ nhẹ khuyên Tiêu thị, “Cháu dâu, cháu cũng không thích Thư nhi, chúng ta đều biết, nhưng cháu cũng không thể đóng cửa chính không cho con bé đi vào, đây không phải là đạo lý đãi khách.”

Lục lão phu nhân ôn hòa hơn rồi, “Chính là cô gia làm sai việc, cô nãi nãi vẫn là cô nãi nãi, có đúng không? Thân là trưởng bối nhà mẹ đẻ, không thể bỏ đá xuống giếng vào lúc này.”

Ba lão thái thái cậy vào mình tuổi tác lớn, bối phận cao, lỗi tai không tốt, cũng không quản đám người Tiêu thị, Toàn thị có phản ứng như thế nào, chỉ để tâm tới bàn luận viên vông.

Ba người bọn họ nói vui sướng, Tiêu thị vị Hầu phu nhân này lại cảm thấy trên mặt gượng gạo, nụ cười lơ lửng trên mặt, càng ngày càng giả dối.

Kể từ sau khi Tiêu thị đến Tấn Giang hầu phủ vẫn luôn biết làm người, được danh tiếng rất tốt, cũng không phải rất giàu lòng nhân ái. Nhưng dù mạnh vì gạo như thế nào, nàng cũng không có tình lực để ý đến những người trong tộc La thị, người người đều bị đuổi đi thoải mái mái, trong tộc vẫn có người không hòa thuận với nàng, ví dụ như ba vị khác ác không mời tự đến này, tam lão thái thái, lục lão thái thái và cửu lão thái thái. Ba vị này cũng coi như thân tộc gần gũi với Tấn Giang hầu phủ, nhưng bây giờ đã nghèo, con cháu không có một đứa chịu thua kém, rất vất vả, tuy là như thế, nhưng mỗi người đều không có ánh mắt, ý vào bối phận mình là thím của Tiêu thị, nhất định bày ra dáng vẻ trưởng bối ở trước mặt Tiêu thị, Tiêu thị rất không mời khách, lâu ngày rồi, liền kết oán hận. Vào lúc này, ba vị lão thái thái hiển nhiên tới đây báo thù, giúp đỡ La Thư, quở trách Tiêu thị một trận.

Ba người đồng lòng, bèn đến gây vàng, ba vị lão thái thái liên thủ, nói đến sắc mặt Tiêu thị lúc xanh, lúc lại đỏ, lúc sau trắng.

Lâm Thâm vui đến không xong, đưa tay nhỏ bé ra đếm từng số, “Ba, sáu, chín.” — Mặc dù tuổi nàng còn nhỏ, không biết đếm số lớn nhưng ba, sáu, chín, nàng vừa nghe đã cảm thấy rất lọt tai, rất thú vị.

“Sáu là hai nhân ba, chín là ba nhân ba.” Lâm Hàn là một ca ca tốt, không lỡ cơ hội dạy muội muội tính toán.

“Không hiểu.” Lâm Thâm chớp mắt to.

Lâm Hàn rất có kiên nhẫn dạy cho Lâm Thấm, “A Thấm muội đưa tay trái ra, đúng, đến đến ba... Ừ, đúng rồi... Đây là ba, hiểu không? Muội ngược lại đồng thời đưa tay trái và tay phải ra, đếm đến sáu... Đúng rồi, đây là sáu, a Thấm muội xem, sáu có phải là hai lần ba không...?”

Lâm Thấm chia đầu ngón tay ra sức đếm từng bước một theo theo cách nhĩ ca dạy, hai huynh muội một dạy, một học, tập trung lại nghiêm túc.

La Giản thấy cực kỳ ly kỳ, “A Hàn, bình thường người cũng dạy a Thấm như vậy?”

Lâm Hàn gật đầu, “Đó là đương nhiên, nếu có cơ hội cháu sẽ dạy cho muội ấy. A Thấm quá nhỏ, không biết đếm số lớn, mà cháu dạy nhiều hơn, muội ấy hoặc ít hoặc nhiều có thể học được chút, tích tiểu thành đại, góp ít thành nhiều, vậy liền không khiếp.”

La Giản rất kinh ngạc, “Tiểu tử này nhìn lạnh lẽo, không ngờ rất thương a Thấm.”

Lâm Hàn nhăn nheo nhìn hán, sưng mặt lên, “Muội ấy là muội muội cháu, cháu là ca ca của muội ấy, cháu có thể không thương muội ấy sao?” di ien n#dang# yukle e#q qiqi on

Ánh mắt Lâm Hàn rất không thân thiện, lạnh lẽo, La Giản không khỏi rùng mình.

Trong lòng La Giản rất tức giận. La Thụ này, nàng trông nom đứa bé như thế nào? Sao nàng trông nom ra đứa bé, mỗi một đứa đều khó đối phó như vậy?!

Lâm Thấm hí hửng gọi hán, “Cậu, cháu biết đếm, cậu xem cậu xem này, đây là ba, đây là sáu, đây là chín.”

La Giản nhìn Lâm Thấm chia ngón tay mập ú ra đếm tới đếm lui, cười ha ha, “Lâm Thấm đếm số thật giỏi.” Vừa khen Lâm Thấm, vừa lưu ý đám người Tiêu thị, La Châm, thấy ánh mắt Tiêu thị không biết cố ý hay vô ý liếc sang bên này, trong lòng chột dạ, kéo Lâm Thấm sang bên ven đường né tránh.

Ánh mắt Tiêu thị sắc bén cỡ nào, đáng vẻ mờ ám này của La Giản, bà một chút cũng không bỏ qua, toàn bộ nhìn vào trong mắt.

“La Giản này đòi tính từ khi nào rồi, lại tốt với đứa bé như vậy?” Tiêu thị thấy La Giản mắt tự nhiên né tránh sang bên cạnh, trên tay còn không quên kéo Lâm Thấm, không khỏi kinh ngạc trong lòng.

Bà nhìn nhiều Lâm Thấm mấy lần. Thấy đáng yêu Lâm Thấm vừa như ngọc đáng yêu, trên khuôn mặt nhỏ nhắn lại luôn cười, lúm đồng tiền như hoa, không khỏi nhũn mảy một cái, “Cũng khó trách, rất làm cho người ta thích. Nhưng mà, nếu La Giản thích con của La Thụ, vậy cũng không xong, ta không đồng ý.”

La Châm liếc nhìn cửa chính bị đập hư, tức giận xông lên đầu, rầm rầm rầm mấy bước đến trước mặt La Thụ, chỉ vào La Giản trong góc lớn tiếng nói: “Người cũng đứng ở trước nhà ta vừa đánh đập vừa khóc rống, người đi hỏi vị Thế tử gia này của chúng ta, có phải là hán ra chủ trương không mở cửa chính không? Có phải do hán không rộng rãi phóng khoáng, nói chuyện đón người về nhà do một mình hán bao hết, không cần chúng ta những người này nhúng tay vào??”

Tiêu thị cau mày, chậm rãi nhắc nhở La Châm, “Đây chính là đại tỷ của con, không được vô lễ.”

Ánh mắt La Châm lóe lóe, nhìn xuống một hơi, giọng điệu bất giác thấp xuống, “Đại tỷ, tỷ đã nhiều năm chưa về kinh thành thăm người thân, ta và em dâu của tỷ, cháu trai cháu gái đều vô cùng nhớ nhung, ước gì sớm ngày gặp lại tỷ, định chen lên trước muốn ra khỏi thành đi đón tỷ. Nhưng đại ca không cho chúng ta ra khỏi thành, cũng không cho chúng ta đề ý tới, mới có thể như vậy.” Giọng nói cũng mềm mại hơn nhiều.

La Giản đầu tiên giả bộ như nói chuyện với Lâm Thấm, sau đó lại ngồi chồm hóm xuống dạy cho Lâm Thấm làm toán. Lâm Thấm học được say sưa ngon lành, hán dạy càng thêm tập trung, mắt điếc tại ngơ với cái vãi bên này.

La Châm thấy hán như vậy, tức giận ngẩng ngửa.

Hai tay La Thụ chống nạnh, vô cùng khí thế, ngửa đầu cười ba tiếng.

Cười xong nàng quay đầu, nhỏ giọng hỏi con trai con gái của mình, “A Khai, a Đàm, nương nói gì cho tốt?”

Lâm Khai và Lâm Đàm cũng không khỏi bật cười.

Lâm Đàm mỉm cười đi tới bên cạnh La phu nhân.

Ánh mắt của đám người Tiêu thị không tự chủ rơi lên người nàng, chỉ thấy trên người nàng mặc một áo sam hàng la màu hồng cánh sen tà áo kiểu giao lĩnh vô cùng đơn giản, váy dài bằng lụa cống phẩm màu tím đậm rắc đầy kỳ hoa dị thảo, thướt tha ung dung, nhẹ như chim hồng, uyển chuyển như rồng bay, trong mắt đều có ý tứ kinh diễm.

Không trách được Hoài Viễn Vương thế muốn kết hôn với nàng.

Lâm Đàm chính lại trang phục làm lễ, ầm giọng hỏi: “Xin hỏi cậu hai, hiện giờ Vinh An đường ở phủ Tấn Giang hầu, là vị nào?” di l enda4nle3qu21ydo0n

La Châm liền giật mình, nói: “Vinh An đường là chính phòng của Hầu phủ, dĩ nhiên là nơi Hầu gia, Hầu phu nhân cư ngụ.”

Lâm Đàm khẽ cười, “Thì ra cậu hai cũng biết, cư ngụ ở Vinh An đường, mới là chủ nhân nghiêm chỉnh của Hầu phủ.”

La Châm không khỏi đỏ mặt.

Giọng Tiêu thị mềm mại: “Đây là a Đàm sao? Quả nhiên danh bất hư truyền, thật là đứa bé ngoan. A Đàm, cháu không biết, mặc dù ta mang danh Hầu phu nhân, thật ra có rất nhiều chỗ khó khăn phức tạp, không giống như người ngoài nói...”

“Xin lỗi, chúng ta không quan tâm chuyện nhà quý phủ.” Lâm Đàm nho nhả lễ phép cắt lời bà ta, “Chúng ta là khách, có chuyện chỉ nói với chủ nhân nghiêm chỉnh. Về phần chủ nhà bên trong có dạy dỗ con em hay không, hoặc tình hình khác khó giải quyết, người làm khách không xen vào.”

Tiêu thị định kể khổ, Lâm Đàm cứ không cho bà ta tổ khổ, chặn lời gắt gao.

Ba vị lão thái thái thấy Lâm Đàm dùng lời ngăn chặn Tiêu thị, lại mạnh mẽ tới nữa, tiếp tục túm lấy Tiêu thị nói hơn nói kém một trận, “Người nói một chút, Thụ nhi vừa sinh ra đời đã không có nương, rất đáng thương đó. Cưới người về nhà chính là vì chăm sóc đứa bé, sao người lại áp chế lên Thụ nhi, biết rõ con bé về nhà mẹ đẻ, không sai người đi nghênh đón thì thôi, ngay cả cửa chính cũng không mở?”

“Người đây là có ý đúng không? Để Thụ nhi ảo não đi vào bằng cửa hông, sau này con bé ở Tấn Giang hầu phủ sẽ không ngóc đầu lên được, về sau liền do người xoa tròn bóp méo rồi, có đúng không? Ôi, độc nhất lòng mẹ kế.”

Cháu nội của Cừu lão phu nhân đã từng đánh nhau một trận với cháu nội của Tiêu thị ở trong tộc học, ăn nhiều thua thiệt, căm hận Tiêu thị muốn chết, vào lúc ấy bà quả trách Tiêu thị, càng nói càng ngiễn, tiến lên túm lấy cổ áo Tiêu thị hét lên: “Người không hiền lương! Đi, vậy thì cùng ta đến Từ đường, có lời gì người đi nói với nương của Thụ nhi đi, nói với tỷ tỷ đã qua đời của người!” Cũng không quản toàn thân Tiêu thị mặc chính là tơ lụa hiếm thấy gì, cứng rắn túm lấy kéo bà ta ra ngoài, cực kỳ thô bạo.

Tiêu thị nào đã từng gặp chuyện này? Mặt xanh như tàu lá.

Đám người Toàn thị sao có thể cho phép cừu lão phu nhân đối xử như vậy với Tiêu thị, tất cả tiến lên khuyên can, “Cừu lão phu nhân, người bỏ xuống.”

Cháu gái ruột thịt của Tiêu thị, đại cô nương của Tấn Giang hầu phủ La Văn Úy đau lòng bà nội, đưa ngón tay thon dài để móng tay dài ra nhéo một cái, “Bà già đáng chết, buông bà nội ta ra!”

Cừu lão phu nhân bị đau, hít sâu một hơi, buông lỏng Tiêu thị ra.

La Văn Úy nhô một ngón, “Phi, cũng không nhìn xem mình là thứ gì, dám kéo bà nội của ta, người xứng sao?”

Đang hả hê, lại thấy trong mắt cừu lão phu nhân như tóe lửa, vung cánh tay, “Chát —” một tiếng, nặng nề cho La Văn Úy một cái tát!

La Văn Úy kêu rên một tiếng, đưa tay che miệng.

Một dòng máu tươi theo khoe miệng của nàng chảy xuống, bên má nàng tê rát, một lát sau mới phát hiện đến đau đớn tan lòng nát dạ, trong mắt tràn ra nước mắt.

“Người, người dám đánh ta...” Nàng một tay che gò má nóng rát, một ngón tay chỉ vào cừu lão phu nhân, giận đến nói lời không mạch lạc.

Đám người Tiêu thị, Toàn thị thấy cừu lão phu nhân ra tay đánh người ở Tấn Giang hầu phủ, đều ngơ ngẩn.

La Châm phản ứng kịp đầu tiên, nổi giận gầm lên một tiếng vọt tới trước mặt cừu lão phu nhân, “Người lại dám đánh con gái ta!”

Toàn thị cũng hồi hồn, một đầu đụng vào trong ngực cừu lão phu nhân, gào khóc lớn lên, “Con gái ta là cô nương gia mềm mại, là người có thể ra tay đánh sao? Người có bản lĩnh, đánh chết ta đi!” Cầm tay cừu lão phu nhân, để cừu lão phu nhân đánh nàng.

La Văn Úy không nhịn được khóc thành tiếng, Tiêu thị cực kỳ căm hận, vội ôm lấy nàng dỗ dành dụ dỗ. Các thị nữ, vú già cầm khối băng thì cầm khối băng, cầm khăn lau thì cầm khăn lau, bận bịu rối rít. Dieễn dần lee quy đôn

La Châm và tiêu nhi từ La Văn Tích không để ý đến ca ca hần là La Văn Lễ ngăn cản cũng nhào qua ồn ào với cừu lão phu nhân.

Tấn Giang hầu phủ hoàn toàn rối loạn.

--- -----Puck.d.đ.l.q.đ-----

Sau khi Hoài Viễn Vương từ trong cung đi ra, trở lại trong phủ của mình giải quyết vài chuyện quan trọng, liền cưỡi ngựa ra cửa, đi phủ Tương Dương trưởng Công chúa.

Nhắc tới cũng khéo, khi hần đến trước cửa phủ Tương Dương trưởng Công chúa, xe ngựa của Tương Dương trưởng Công chúa không sai biệt lắm đồng thời đến.

Tương Dương trưởng Công chúa cười bước xuống xe, giống như lúc ở trong cung, tay trái dắt Lương Luân, tay phải dắt Cao Nguyên Dục.

“Cao Nguyên Diệu cháu hôm nay vô cùng tốt, quang minh chính đại đã tới rồi.” Tương Dương trưởng Công chúa cười híp mắt, “Có tiến bộ, mạnh hơn hôm qua nhiều, ngày hôm qua bản Công chúa suýt chút nữa bị cháu hù chết.”

Lương Luân và Cao Nguyên Dục nhìn thấy Hoài Viễn Vương cùng kêu hoan hô, tránh khỏi tay Tương Dương trưởng Công chúa, người truy ta đuổi chạy tới trước ngựa của Hoài Viễn Vương.

“Chậm một chút.” Tương Dương trưởng Công chúa gấp gấp, nhắc vấy định tự mình đuổi theo.

Nàng mới không đi được hai bước, Hoài Viễn Vương đã sai bước tiến lên, mỗi tay ôm một người, vững vàng ôm Lương Luân và Cao Nguyên Dục vào trong ngực.

Tương Dương trưởng Công chúa yên tâm, thần nhiên mà cười cười, “Hai tên tiểu tử thú này, xem ra mấy đứa thật sự rất thân.”

Lương Luân dùng giọng thỉnh cầu nói: “Đại biểu ca, nếu như huynh rảnh rồi, dạy đệ cười ngựa được không? Đệ có thể cười ngựa đi nước kiệu, nhưng chạy không nhanh.”

Cao Nguyên Dục cao hứng phấn chấn ồn ào, “Đại ca, móc tổ chim, móc tổ chim!” Một tay ôm cổ Hoài Viễn Vương, một tay chỉ lên cây.

Một thị vệ của Hoài Viễn Vương cười khoái mã dong ruổi tới, nhỏ giọng báo cáo chuyện gì đó.

Trong nháy mắt sắc mặt Hoài Viễn Vương thoáng qua vẻ giận dữ.

“Sao vậy?” Tương Dương trưởng Công chúa nhảy cảm hỏi.

Hoài Viễn Vương lạnh nhạt nói: “Không có chuyện gì. Phủ Tấn Giang hầu không được yên ổn, cô, cháu đi qua nhìn một chút.”

“Nhà ông ngoại thê tử cháu nha.” Tương Dương trưởng Công chúa bừng tỉnh hiểu ra.

Hoài Viễn Vương nghe được ba chữ “Thê tử cháu”, trong lòng ngọt ngào, trên gương mặt tuấn tú hiện lên nụ cười ngượng ngùng.

Tương Dương trưởng Công chúa tiến tới trước mặt hắn, tỉ mỉ quan sát, “Cao Nguyên Diệu, xin hỏi vào giờ phút này cháu đang xấu hổ sao?”

Hoài Viễn Vương bị trêu ghẹo đến trên mặt phát sốt.

Lương Luân và Cao Nguyên Dục hai tên nhóc này cũng không quản Hoài Viễn Vương phải đi làm chuyện gì quan trọng, dù sao kiên quyết không chịu xuống. Cao Nguyên Dục lại còn ăn vạ, hai cánh tay nhỏ gắt gao ôm lấy cổ Hoài Viễn Vương không buông. Hoài Viễn Vương bất đắc dĩ, không thể làm gì khác hơn là mang theo hai tiểu gánh nặng này cùng nhau lên ngựa, “Cô, chờ hai tiểu tử thú này chơi đã, cháu tự mình mang hai đứa trở lại.”

Bạn đang đọc truyện *Kiều Nữ Lâm gia* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 37

Editor: Puck - Diễn đàn

“Không đưa về cũng được.” Tương Dương trưởng Công chúa cười khanh khách, “Ta vừa đúng có thể nhẹ nhõm.”

Lương Luân u oán liếc nhìn mẫu thân của hắn.

Cao Nguyên Dục mừng rỡ tìm không ra nam bắc, “Đại ca, cô nói không trở lại cũng được.” Hào hứng đẩy đẩy Lương Luân, “Biểu ca, tối nay hai chúng ta ngủ cùng đại ca!”

Lương Luân cũng không phản đối, “Được, chỉ có điều đệ ngủ thích đập người, ta không thích ngủ cạnh đệ.”

Cao Nguyên Dục vội vàng bảo đảm, “Đệ không đánh dằm rồi, cũng không đập người, đệ đều sửa lại, thật.”

Hai người bọn họ nhiệt liệt thảo luận vấn đề tối hôm nay ngủ như thế nào, Hoài Viễn Vương cáo từ Tương Dương trưởng Công chúa, kẹp bụng ngựa thúc một cái, bảo mã hít dài một tiếng, tung bốn vó chạy.

“Thật vui vẻ, giống như cười mây đập gió.” Cao Nguyên Dục mặt mày hớn hở.

“Về sau ta cũng muốn cười như vậy.” Trên mặt Lương Luân tràn đầy hâm mộ.

Đến một đầu đường tĩnh lặng, ven đường có một chiếc xe ngựa dừng lại, bên cạnh xe là một vị lão giả hơn năm mươi tuổi đứng.

Hoài Viễn Vương nhìn thấy ông ấy liền dừng lại, nhưng vẫn không xuống ngựa, “Khuôn tiên sinh, tình hình như thế nào?”

Khuông tiên sinh vuốt râu mỉm cười, “Phu nhân của Du Minh và con trai con gái đã có đề phòng, không bị rơi xuống lép vế, Điện hạ yên tâm.” Ông giống như có lời riêng tư muốn nói với Hoài Viễn Vương, nhìn Lương Luân và Cao Nguyên Dục trên ngựa cùng Hoài Viễn Vương, mặt lộ vẻ khó xử.

Hoài Viễn Vương nói: “Không sao.”

Khuông tiên sinh liền nhỏ giọng nói mấy câu với hần, Hoài Viễn Vương trầm ngâm suy nghĩ một chút, “Cứ làm như vậy.”

Khuông tiên sinh được đồng ý của Hoài Viễn Vương, nói: “Hạ quan lập tức đi làm.” Cáo từ Hoài Viễn Vương, lên xe ngựa của mình.

Hoài Viễn Vương giục ngựa bay nhanh, chạy nhanh đến phủ Tấn Giang hầu.

Vào lúc này phủ Tấn Giang hầu đã náo nhiệt không xong, trong ba tầng ngoài ba tầng đều là người, người nhát gan chỉ dám từ xa xa nhìn quanh, người gan lớn cũng trèo lên cây rồi, rướn cổ lên nhìn vào trong Hầu phủ — vừa nhìn, còn vừa bàn luận với nhau, lửa bát quái, cháy rừng rực.

“Đánh nhau, đánh nhau rồi.” Một người rảnh rồi bò lên cao nhất, nhìn thấy xa nhất hưng phấn kêu to.

Một tiểu ăn xin lấy can đảm đi qua xin đồ ăn, một nữ tử trẻ tuổi đáng yêu thị nữ cho hần vài đồng tiền, xua hần đi

Tiểu ăn xin trở lại một lần nữa liền được đám người hoan nghênh nhiệt liệt, “Thấy rõ không? Bên trong như thế nào?” die nd da nl e q uu ydo n

Nước miếng của tiểu ăn xin văng tung tóe, “Ôi trời, xảy ra chuyện lớn! Nhị gia, nhị thiếu phu nhân của Tấn Giang hầu phủ hiện giờ đang đánh một vị lão thái thái trong tộc, tự mình ra tay!”

Phản lớn người rảnh rồi đều không tin, “Nhị gia La gia rất lịch sự, sao lại đánh người? Huống chi là lão thái thái trong tộc. Văn bối đánh trưởng bối, có còn quy củ lễ phép không.”

Tiểu ăn xin lấy tiền của người, trừ họa cho người, vội nói: “Hầu gia không có ở nhà, Hầu phu nhân đóng cửa không cho đại cô nãi nãi vào nhà, lão thái thái trong tộc tức giận không chịu nổi, liền muốn ra mặt thay đại cô nãi nãi. Có lẽ lão thái thái nói thẳng thắn quá, nhị gia thẹn quá thành giận, liền động tay chứ sao.”

Tiểu ăn xin nói như thế, mấy người rảnh rồi nhao nhao gật đầu, “Khoan hãy nói, tiểu ăn xin này nói chuyện có ý tứ, có thể tự bào chữa.”

“Người không phận sự tránh đường!” Nha dịch phủ Thuận Thiên gào thét tới, dân chúng xem náo nhiệt phần lớn sợ quan phủ, vội vàng tránh sang bên đường, nhường ra một con đường cho quan sai.

Quan sai mở đường, hai cỗ kiệu một trước một sau đến trước cửa phủ Tấn Giang hầu.

Tiếng vó ngựa vang lên, khi đại đội kỵ binh đến, mấy người rảnh rồi càng thêm tránh không kịp.

Hoài Viễn Vương xuống ngựa trước cửa phủ Tấn Giang hầu, một tay ôm Lương Luân, một tay ôm Cao Nguyên Dục, bước nhanh vào trong.

Hần hùng vĩ khí thế, dung nhan đẹp đẽ, khiến đám người rảnh rồi nhìn thấy đều ngây người.

Biết thân phận của Hoài Viễn Vương, những người vây xem từng bước một mắt sáng lên, mặt mày hớn hờ, “Biết đây là ai không? Hoài Viễn Vương Điện hạ đó, con rể của đại cô nãi nãi, biết nhạc mẫu bị uất ức, biết Vương phi tương lai bị người làm khó, hần liền anh hùng cứu mỹ nhân đến rồi!”

“Đúng vậy, anh hùng cứu mỹ nhân.” — Mọi việc liên quan đến sự kiện màu hồng phấn, đều sẽ càng thêm hấp dẫn người ta, cổ kim nội ngoại đều như thế, lại nói anh hùng cứu mỹ nhân, nữ tử tự cho là mỹ nhân tất nhiên vui vẻ hướng tới, nam nhân tự cho là anh hùng cảm giác chẳng phải là nhiệt huyết sôi trào sao.

Hoài Viễn Vương vừa mới đi vào, liền bị Lâm Thâm mất tinh nhìn thấy, bỏ lại La Giản và Lâm Hàn hai vị lão sư tạm thời này, trong miệng tiểu cô nương Lâm Thâm ngọt ngào gọi “Diệu ca ca”, như điên khùng chạy về phía Hoài Viễn Vương.

Lâm Hàn nhắc chân đuổi theo, “A Thâm, chậm một chút!”

La Giản theo bản năng cũng chạy theo mấy bước, thấy Hoài Viễn Vương, Hoài Viễn Vương ôm Lương Luân và Cao Nguyên Dục, mới chần chừ dừng bước lại. Mặc dù hần cả lợ phát phờ, nhưng dù sao cũng là Thế tử phủ Tấn Giang hầu, vào ngày lễ trọng đại đều phải vào cung châu mừng, ba người trước mắt này mặc dù hần không quen, nhưng vẫn nhận ra được. Ở phủ Tấn Giang hầu chợt thấy được hai vị công tử, một vị con trai của trưởng Công chúa, hần có phần không biết phải làm sao.

Hoài Viễn Vương ngồi xổm người xuống, đặt Lương Luân và Cao Nguyên Dục trên đất, “A Luân, a Dục, tự chơi một lúc.” Giang hai cánh tay về phía Lâm Thâm, mặt cung chiêu hỏi, “A Thâm, nhóm người này vô cùng lỗ mãng, có hù dọa muội không?”

Lâm Thấm nhào vào trong ngực hắn, cười cười lắc đầu: “Không có không có, cậu và nhị ca dạy muội làm toán đó.” Nàng thật vất vả mới có một người cậu, đương nhiên muốn khoe khoang, cười híp mắt chỉ chỉ La Giản, “Diệu ca ca, cậu muội.” Khoe khoang thần thích của nàng. dĩ3nd@nBqu.yd0n

Hoài Viễn Vương nhân nhạ gặt đầu một cái với La Giản.

La Giản ngượng ngừng đi tới, chào hỏi đám người Hoài Viễn Vương.

Lâm Thấm tự tại trong lòng ngực rộng rãi ấm áp của Hoài Viễn Vương, lúm đồng tiền như hoa, vô cùng dễ thương.

Hoài Viễn Vương lạnh lùng điển trai và nàng hồn nhiên chân chất, tôn lên thành thú vị.

Lâm Hàn đứng bên người nàng, chớp mắt một cái cũng không chớp nhìn chăm chăm vào muội muội mình, giống như có Hoài Viễn Vương nhưng hắn vẫn không yên lòng.

Lương Luân cao hơn Lâm Thấm một cái đầu, rất có phong độ ca ca, dễ tính giới thiệu mình, “Tiểu muội muội, ta là Lương Luân, muội gọi ta là Luân ca ca được rồi. Muội là Lâm Thấm, có đúng không? Ta liền gọi muội là a Thấm.”

Lâm Thấm cười hi hi, “Ừm, muội là Lâm Thấm, Thấm trong thắm vào ruột gan, không phải cảm trong lâm cảm quả đầu nha.”

Lương Luân thấy nụ cười ngọt ngào của nàng, khoe miệng không khỏi hơi vênh, “Lệnh tôn lệnh đường nhất định đặt sai tên cho muội, muội nên là lâm cảm quả mới đúng.” Tiểu cô nương ngọt ngào cỡ nào.

Tiểu mập mập Cao Nguyên Dục thấy Hoài Viễn Vương thả hấn xuống, lại ôm Lâm Thấm, thờ phỉ phò đẩy Lâm Thấm một cái, “Tránh ra, đây là đại ca ta!”

Lâm Thấm trừng mắt, “Đây là Diệu ca ca của ta!” Không chịu thua thiệt, cũng đẩy Cao Nguyên Diệu một cái.

“Đại ca ta!”

“Diệu ca ca của ta!”

Hai người ai cũng không chịu nhường ai.

Hoài Viễn Vương kéo Cao Nguyên Dục, “A Dục, đệ lớn hơn a Thấm một tuổi, phải nhường muội muội.”

Cao Nguyên Dục không phục kêu la, “Huynh rõ ràng là đại ca của đệ, không quan tâm đệ, muốn nàng ta!” Lắc đầu gồi Hoài Viễn Vương, cố gắng chen vào bên trong. “Không được, huynh là đại ca của đệ!”

Hoài Viễn Vương biết tiểu tử mập mập này là Hoàng tử nhỏ nhất trong đám, bị Thái hậu và Hoàng đế làm hư rồi, liền mỉm cười ôm cả hấn lên, Cao Nguyên Dục mới xem như yên tĩnh.

Mặc dù không làm ấm ỉ, nhưng hắn cũng không quá hài lòng, cường điệu với Lâm Thấm, “Đại ca ta!”

Lâm Thấm không yếu thế chút nào, hai tay cùng ôm lấy cổ Hoài Viễn Vương, lớn tiếng tuyên bố, “Diệu ca ca của ta!”

Cao Nguyên Dục cũng muốn tới ôm cổ, Lâm Thấm “Bốp” một tiếng gạt hấn xuống, âm thanh rất rõ giòn.

Bên này hai đứa bé huyền não không thể tách rời ra, bên kia, một phòng La Châm, Toàn thị cùng cửu lão phu nhân đấu tranh cũng đến mức độ kịch liệt.

La Văn Úy bị đánh một cái tát kia thật sự quá ác, không riêng gì Tiêu thị đau lòng, La Châm, Toàn thị càng thêm đau lòng đến không xong, La Châm nhảy dựng lên như sấm, Toàn thị khóc rống không thôi, khiến cho trên vạt áo của cửu lão phu nhân đầy nước mắt lẫn nước mũi, vô cùng chật vật. Toàn thị còn không ngại thiếu, chìa tay đeo nhẫn vàng, nhẫn ngọc ra đòi cửu lão phu nhân đánh mình, “Đánh nữ nhi của ta được coi là bản lĩnh gì, người đánh ta đi, đánh ta đi.” dĩ@en*dyan(lee^qu.donnn)

Tam lão phu nhân và lục lão phu nhân định đi qua can ngăn, cũng bị Toàn thị như phát điên gạt ra, cửu lão phu nhân nóng nảy, “Người không phục có phải không? Được, vậy người đánh ta!” Đã nắm lấy tay đeo dây nhẫn của Toàn thị, liền cào lên mặt mình!

Trên mặt cửu lão phu nhân lập tức có vết máu.

“Không xong, cháu dâu đánh tổ mẫu rồi!” Tam lão phu nhân kinh hoàng kêu to.

“Dĩ hạ phạm thượng, dĩ hạ phạm thượng.” Giọng lục lão phu nhân cũng lớn.

Hai người thời quan * của phủ Thuận Thiên vừa hay đứng lúc này chạy đến, lọt vào tai chính là tiếng kêu gào của cửu lão phu nhân, tam lão phu nhân và lục lão phu nhân kêu to, lúc này cả kinh thất sắc, “Nghịch luân trọng án, nghịch luân trọng án.” Ra lệnh cho nha dịch bao vây, muốn bắt La Châm và Toàn thị lại.

(*) Thời quan: chức quan được xây dựng từ thời Đường, sớm nhất là chức quan tiết độ sứ, quan sát sứ, chương quân tư pháp, không thuộc hệ thống

quan chức kinh thành, sau trở thành danh xưng tao nhã của thẩm phán. Cuối thời Thanh, đổi thời gian thành “Thời sự”, những năm đầu dân quốc vẫn gọi thẩm phán là “Thời sự”.

(**) Nghịch luân: trái ngược với bình thường, luân thường đạo lý.

La Châm đưa mắt liếc nhìn, thấy hai người quan viên kia mặc quan phục màu xanh lá cây, liền biết chức quan của bọn họ không cao, nào để bọn họ vào trong mắt? Cười lạnh nói: “Việc trong nhà La gia tranh cãi mà thôi, hai vị cần gì phải nói dọa người như vậy.”

Hạ nhân của Tần Giang hầu phủ đoán được ý tứ của chủ nhân, liền ngăn cản những nha dịch này, không cho bọn họ tiến lên.

Hai bên giằng co.

Bốn chữ “Nghịch luân trọng án” này La Châm không coi là quan trọng, Tiêu thị nghe vào trong tai, lại trong lòng treo lên.

Bà đầu tiên đau lòng La Văn Ủy, thứ hai cũng có ý tứ dạy dỗ cửu lão phu nhân, liền không ngăn cản Toàn thị la lối om sòm, ai ngờ vừa khinh thường, liền đến bước này, khiến cho con trai con dâu của bà bị nhắc lên “Nghịch luân trọng án” — Cửu lão phu nhân và Tần Giang hầu phủ quan hệ nói gần không gần, nói xa không xa, La Châm và Toàn thị thật sự đánh cửu lão phu nhân cũng không được tính là nghịch luân, con cháu trong tộc mà thôi, cũng không phải ruột thịt, nào nghiêm trọng như vậy rồi hả? Nhưng mà, nói ra luôn khó nghe.

Tiêu thị hơn nửa đời khổ tâm tính toán, thắng được danh tiếng thuần khiết không tỳ vết, vào ngày đầu tiên khi La Thư vị đại cô nãi nãi này trở về Kinh thành, trên danh tiếng hoàn mỹ vô khuyết của Tiêu thị cuối cùng có điểm nhor, có tỳ vết.

Hai vị thời quan của phủ Thuận Thiên một vị họ Đường, một vị họ Khương, vị họ Đường kia là quan viên lịch sự lý luận với La Châm, vị quan viên họ Khương kia mạnh mẽ vang dội, lập tức đưa ra nghi vấn với người chung quanh, “Lâm Khai, người vừa nhìn thấy cái gì?”

Lâm Khai nói: “Tại hạ cũng dính dáng trong đó, sợ rằng không tiện nói nhiều. Không nói gât ngài, tại hạ và gia mẫu về nhà mẹ đẻ, sau khi trở về cửa lớn đóng chặt, mấy vị lão thái thái trong tộc thật nhiệt tình tới đây nói chuyện thay mẹ con tại hạ, liền rơi xuống bước này. Haizzz, nói ra đều là sai lầm của nhà tại hạ.” Đi tới trước mặt cửu lão phu nhân cung kính cúi chào, “Lâm Khai xấu hổ, ngài đã là lão nhân tuổi sáu mươi, lại thay mẹ con chúng cháu chủ trì công đạo, bị tai họa bất ngờ này. Thuốc thang của lão nhân gia, dưỡng thương, Lâm gia một mình gánh chịu.”

Cửu lão phu nhân tức giận, lớn tiếng nói: “Vì sao muốn nhà người ra y ra thuốc, ai đánh lão bà này, kẻ đó gánh chịu!” Tầm lấy Toàn thị không buông, cứng rắn kéo tới trước mặt hai vị thời quan, “Đại nhân, chính là nữ nhân này đánh ta, nàng ta là cháu dâu của ta!”

“Ai là cháu dâu của người chứ?” Đám người Tiêu thị, Toàn thị giận đến nghiến răng.

Hai vị thời quan hỏi tình tiết vụ án, cảm giác mình trần không được đám người Tần Giang Hầu phủ này, cùng đi xin Hoài Viễn Vương chủ trì cục diện.

Hoài Viễn Vương để cả Cao Nguyên Dục và Lâm Thâm xuống, “Ca ca có chuyện quan trọng, a Dục, a Thâm, tự mình chơi một lát.”

Cao Nguyên Dục hơi thất vọng: “Đại ca huynh có chuyện không thể mang theo đệ à?”

Lâm Thâm tò mò về đặc ý ngạo mạn nhìn hấn một cái, “Diệu ca ca đi đi, muội còn có cậu!” Phất tay một cái với Hoài Viễn Vương, “Diệu ca ca huynh đi nhanh về nhanh.” Hào hứng chạy về phía La Giản, die ennd kdan/le eequhyd onnn

Cao Nguyên Dục thờ phỉ phò đi theo phía sau nàng, “Có cậu có gì chứ, ta cũng có! Cậu ta, cậu ta rất lợi hại, là đại học sĩ, Học sĩ rất lớn cực kỳ lớn!”

Lâm Thâm làm mặt quỷ với hấn, “Cậu ta lợi hại hơn, cậu là rất lớn cực kỳ lớn... Rất lớn cực kỳ lớn...” Kéo La Giản cười lấy lòng, “Cậu, cậu là rất lớn cực kỳ lớn cái gì?”

La Giản thờ dài, vô lực ngồi trên ghế đá nhỏ tròn tựa ven đường, “A Thâm, cậu là rất lớn cực kỳ lớn... Thế từ mà thôi.” Trừ là Thế từ, La Giản thật sự không hề có chỗ nào đáng khoe ra.

Mãi cho đến giờ khắc này, La Giản mới phát hiện ra mình tầm thường nửa đời, kẻ vô tích sự đáng xấu hổ.

“Cậu ta là Thế từ!” Lâm Thâm vui mừng rạo rực lớn tiếng tuyên bố.

Mới vừa rồi trong lòng nàng hơi chột dạ, vào lúc này đủ tự tin, khuôn mặt nhỏ nhắn trong suốt xinh đẹp thanh khiết, ánh sáng đủ chiếu người.

“Cậu ta là đại học sĩ, học sĩ rất lớn cực kỳ lớn!”

“Cậu ta là Thế từ, Thế từ rất lớn cực kỳ lớn!”

Lương Luân và Lâm Hàn cùng nhau không nhanh không chậm đi tới.

Lương Luân thông thả nói: “Nên so cái khác đi, so cậu, hai người ai cũng không sánh bằng ta.”

“Cậu huynh là ai vậy?” Lâm Thâm tò mò hỏi.

“Cậu huynh là ai vậy?” Cao Nguyên Dục cũng hỏi.

Lương Luân không nói được gì nhìn Cao Nguyên Dục vài lần, a Dục đệ gốc hã, nương ta là cô đệ, cậu ta còn có thể là ai? Cha đệ đó.

“Cậu ta là Hoàng đế, Hoàng đế rất lớn cực kỳ lớn.” Lương Luân thần nhiên nói.

“Hoàng đế nha.” Tròng mắt Lâm Thâm đảo lòng vòng, hai tay nhỏ bé đan vào một chỗ, chậm rãi lui tới bên cạnh La Giản, thuận thế dựa vào trên đùi hã, “Cậu, cậu có thể so với Hoàng đế không?”

La Giản cười khỏ, “Tiểu a Thâm, cái này không thể so được. Cậu chính là liễu mạng nữa, không chịu thua kém nữa, cũng không sánh bằng.”

Trên khuôn mặt nhỏ bé của Lâm Thâm hiện lên vẻ thất vọng, nhưng mà, chỉ chớp lát sau nàng liền nói lời an ủi: “Cậu, cháu không ghét bỏ cậu.”

Mặc dù không sánh bằng cậu của người ta, nhưng mà, cháu vẫn vì cậu mà về vãng.

Nước mắt của La Giản thiếu chút nữa rơi ra.

Hã dụi mắt, trong lòng hận mắng một câu: La Thụ người dạy dỗ đứa bé như thế nào? A Thâm còn nhỏ tuổi, lại chọc ta khóc!

--- -----Puck.d.đ.l.q.đ-----

Hoài Viễn Vương tao nhả trăm tỉnh đi tới, trong lòng Tiêu thị càng thêm nặng trĩu.

Bà không ngờ, vị đại Hoàng tử rất ít khi lộ diện ở Kinh thành, thế nhưng mà vốn không phải lỗ mắng kích động như theo lời đồn đại, mà uyên đình nhạc trì *, khí độ rộng rãi.

(*) Uyên đình nhạc trì: So sánh với nhân phẩm đoan trang, tài đức thâm hậu.

Tiêu thị mang theo con cháu của mình hành lễ với Hoài Viễn Vương.

Hoài Viễn Vương lạnh nhạt nói: “Tiêu phu nhân, dân chúng xem náo nhiệt bên ngoài rất nhiều, xin hỏi chư vị còn định náo loạn đến khi nào? Quý phủ trở thành trò cười, ôn Vương ngược lại không thành vấn đề, nhưng La phu nhân và các con của bà ấy đường xa cực khổ mà đến, xin Tiêu phu nhân giao lệnh lang ra, ôn định tình hình, mẹ con La phu nhân cũng tiện về Lâm Lang hiên cho sớm, đi nghỉ ngơi sớm.”

Chọc Tiêu thị tức giận. Cái gì? Ta giao con ta ra, vì để cho nhạc mẫu của người, vị hôn thê của người nghỉ ngơi sớm một chút? Cao Nguyên Diệu, người khinh người quá đáng!

“Đại Điện hạ, không phải thần nữ không giao người, mà thật sự có hiểu lầm.” Tiêu thị nhin tức giải thích.

“Nếu là hiểu lầm, vậy được.” Hoài Viễn Vương gật đầu, “Khuất đại nhân của phủ doãn Thuận Thiên là vị thanh quan, nhất định có thể trả lại trong sạch cho lệnh lang. Vậy xin mời.”

Đường thôi quan cũng nói: “Đúng vậy, đến Thuận Thiên phủ nói rõ, chẳng phải mọi người yên tĩnh?”

Khuong thôi quan thêm dầu thêm mỡ: “La nhị gia ngược lại lòng thẳng thắn vô tư, có dám đi theo chúng ta một chuyến không?”

La Châm cười lạnh: “Ta có gì không dám? Chỉ sợ các người muốn ta đi vào dễ dàng, muốn ta ra ngoài, lại khó khăn!” Giọng điệu uy hiếp.

Hai vị thôi quan cười ha hả, “Đâu có đâu có, cũng chỉ làm theo phép mà thôi. La nhị gia, xin mời.” Đồng thời dùng tay làm dấu mời, để La Châm đi theo chân bọn họ.

Câu nói mới vừa rồi của La Châm vốn là nói lẫy, nói tàn độc, lại bị bọn họ thuận nước đẩy thuyền định mang đi thật, không khỏi liếc nhìn Tiêu thị, cầu cứu Tiêu thị.

Ánh mắt Hoài Viễn Vương nhảy bén, “Nghe tiếng đã lâu Tiêu phu nhân là vị mẹ kế tốt trăm năm khó gặp, bình sinh nhi tử thương yêu nhất là La Thế tử, chứ không phải La nhị gia. Lúc trước La Thế tử từng đi qua phủ Thuận Thiên, cũng từng đi qua phủ Tông Nhân, Tiêu phu nhân, sẽ không phải bỏ được La Thế tử, lại luyến tiếc La nhị gia chứ?”

La Giản không có tiền đồ, từng gặp phải vài vụ kiện cáo phong lưu, đã từng bị bắt đến phủ Thuận Thiên, cũng từng bị tộc trưởng đưa đến phủ Tông Nhân, nhưng cuối cùng đều do Tiêu thị khóc lóc nỉ non bảo vệ trở lại được.

Lời này của Hoài Viễn Vương rất lợi hại, dồn Tiêu thị đến đường cùng.

La Văn Úy quên luôn vết đau trên mặt, cực kỳ tức giận kéo Tiêu thị, “Bà nội, không thể giao cha cháu ra!”

Đệ đệ của nàng La Văn Tích cũng nói, “Đúng, không thể giao cha cháu ra, cha cháu không hề làm gì cả, đều do lão thái bà chết tiết này vô lễ!” Lại định nhào qua đánh cừu lão thái thái.

Đường thôi quan và Khương thôi quan đều lắc đầu.

Ngay trước mặt Hoài Viễn Vương và hai vị thôi quan mà La Văn Tích còn dám làm thế, có thể thấy được sau lưng ra sao.

Tiêu thị chỉ tiếc rèn sắt không thành thép liếc nhìn La Văn Tích, hạ quyết tâm, một mồi phát tay một cái, “Mang đi đi.”

Bạn đang đọc truyện *Kiều Nữ Lâm gia* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 38

Editor: Puck - Diễn đàn

Thê tử Tề thị của Tam gia La Lạp, thê tử Lý thị của tứ gia La Địch của Tấn Giang Hầu phủ, ngay từ lúc hai vị thôi quan của phủ Thuận Thiên tiến vào liền dẫn mấy vị cô nương còn lại của La gia đi ra sau bức tường xây thành bình phong ở cổng.

Tề thị khéo léo xinh đẹp, thích nói giỡn, tính tình hoạt bát, gương mặt Lý thị hơi vuông, ngũ quan cũng không xuất sắc, nhưng khí chất rất trầm tĩnh, mang theo phong độ của người trí thức nông đậm. Hai người mang theo các cô nương đến phía sau bức tường xây thành bình phong ở cổng, trao đổi nhau một ánh mắt

Tuy nói tránh đi, nhưng tình hình bên ngoài người người đều quan tâm, đều nghiêng tai lắng nghe.

Ba chữ “Mang đi đi” của Tiêu thị vừa ra khỏi miệng, thiếu phu nhân, các cô nương ở phía sau bức tường xây thành bình phong ở cổng đều kinh ngạc không thôi, hai thứ nữ của phòng La Châm là La Văn Quyên, La Văn Cẩm càng thêm gấp đến mức nước mắt cũng sắp rơi xuống.

La Văn Quyên dậm chân, “Không được, phụ thân ta không thể cứ bị mang đi như vậy, ta muốn cầu cạnh bà nội!”

Xoay người định đi ra ngoài, lại bị Lý thị vững vàng tóm lại được, “Bên ngoài có quan viên của phủ Thuận Thiên, còn có Hoài Viễn Vương Điện hạ, Văn Quyên, người thân cô nương gia đi ra ngoài có nhiều bất tiện.”

Tề thị cũng rất không đồng ý, “Chuyện nhà Tấn Giang Hầu phủ tự có phu nhân làm chủ, phu nhân nghĩ chẳng lẽ còn không chu đáo hơn người?”

La Văn Quyên từ trước đến giờ vẫn không phục hai vị thím phòng thứ này, cứng cổ nói: “Đạo lý ta đều hiểu, nhưng mà, bị mang đi phủ Thuận Thiên là cha ruột của ta!” Dùng sức gạt Lý thị ra, muốn xông ra ngoài.

Nhị cô nương La gia La Văn Nhân ngao mạn đứng một mình, trên khuôn mặt xinh đẹp mang theo vẻ xa cách và lạnh nhạt, giống như không nghe thấy lần tranh chấp này của La Văn Quyên và Tề thị, Lý thị. diendn liequidoon

Ngược lại ngũ cô nương La Văn Tú tốt bụng khuyên mấy câu, “Chúng ta tất nhiên biết lòng hiếu của tam tỷ tỷ, nhưng bây giờ tỷ đi ra ngoài cũng vô dụng, một khi phu nhân quyết định, ai có thể khiến cho bà thay đổi chủ ý?”

La Văn Quyên nào chịu nghe nàng.

La Văn Tú còn định khuyên nữa, lục cô nương La Văn Mẫn đứng bên cạnh nàng kéo ống tay áo của nàng, nhỏ giọng nói: “Đề ý đến nàng ta làm gì, tỷ cho rằng nàng ta không biết mình đi ra ngoài cầu cạnh cũng vô dụng à? Nàng ta đi ra ngoài nói không chừng còn định làm gì đâu, chúng ta tội gì ngăn cản nàng ta, làm ác nhân này.”

La Văn Tú là thứ nữ tam phòng, La Văn Mẫn là thứ nữ tứ phòng, thân phận hai người này không sai biệt lắm, bình thường đi lại cũng gần, La Văn Tú xưa nay rất tin phục La Văn Mẫn, nghe nàng ấy nói như vậy, suy nghĩ kỹ một chút, cảm thấy rất có đạo lý, cũng liền mặc kệ.

Bên ngoài bức tường xây thành bình phong ở cổng, La Châm nghe được Tiêu thị để Đường thôi quan và Khương thôi quan dẫn hần đi, quả thật không thể tin vào tai mình, “Nương, người để cho con đi theo chân bọn họ? Để cho con đi phủ Thuận Thiên chịu thẩm vấn?”

Trong lòng Tiêu thị đau đến như đao cắt, trên mặt lại cố giả bộ bình tĩnh, thong dong nói: “Châm nhi, thanh giả tự thanh, trọc giả tự trọc.”

(*) Thanh giả tự thanh, trọc giả tự trọc: người ngay thẳng thì cho dù không cần phải giải thích hay biện hộ gì thì bản chất người ta cũng vẫn ngay thẳng. Ví dụ như bị vu vạ hay bị nghi oan hay bị nói xấu gì thì người ta không cần thanh minh gì hết dần dần sự thật cũng được phơi bày. Còn người xấu xa thì cho dù có lấp liếm thế nào rốt cuộc bản chất xấu xa cũng sẽ bị lộ ra mà thôi.

Trong mắt La Châm tràn đầy thất vọng

Mới vừa rồi Toàn thị đau lòng con gái yêu bị đánh, phá lệ tát một cái, bây giờ nghe được trượng phu bị mang tới phủ Thuận Thiên, hoảng hốt không thôi, đau khổ cầu khẩn hai vị thôi quan: “Là nhân của ta không cần thận dụng phải cửu lão phu nhân, không liên quan đến nhị gia nhà ta, hần cũng không động

thủ với cừu lão phu nhân. Chính là ta cũng không động thủ với cừu lão phu nhân, chẳng qua không cần thận dụng phải...”

“Phi, cái này gọi là không cần thận dụng phải?” Cừu lão phu nhân đưa gò má còn chảy máu ra, phun Toàn thị một ngụm.

Bà vừa tuổi tác lớn, lại thiếu bảo dưỡng, trên mặt trái đầy nếp nhăn và đốm đồi mồi, lúc này có vết máu, khó coi muốn chết, dọa cho Toàn thị giật mình thật lớn.

La Văn Úy vừa tức giận vừa đau lòng, khóc nói: “Là người đánh ta trước đó, cha nương ta mới có thể lý luận với người, là người đánh ta trước đó...”

Cừu lão phu nhân hừ một tiếng, “Ta đánh người chỉ là giáo huấn người, cha nương người đánh ta là gì? Ta mặc dù nghèo, cũng là bà thím của cha nương người, bồi phạt đặt ra ở đó, cũng không phải do các người không phục!”

La Văn Úy tức giận đến sôi lên.

La Văn Tích cũng đang cãi lộn, không cho dẫn phụ thân của hắn đi.

Tiêu thị giận tái mặt: “Cũng chỉ đến phủ Thuận Thiên hỏi rõ nói xong là được rồi, chúng ta cũng không có gì thiệt thòi, hỏi rõ ràng rồi trở về, vậy là xong. Các người mỗi một đứa làm cái gì vậy? Phán sao?” Nói đến sau cùng, giọng nói dần dần nghiêm nghị.

La Văn Úy, La Văn Tích thật sự có mấy phần sợ bà, sau khi bị quở mắng, một lau nước mắt, một cúi đầu, cũng không dám náo loạn nữa.

Đường thôi quan và Khương thôi quan mang theo La Châm, ngong nghênh đi ra cửa.

“Cha.” La Văn Úy bị thương khóc thút thít, dựa vào trên người Toàn thị.

Toàn thị ôm La Văn Úy, khóc không ra nước mắt.

Vào lúc này nàng cũng ý thức được mình gây họa rồi, trên mặt cừu lão phu nhân quả thật có vết thương, mà vết thương trên mặt bà ta là công lao trên nhẵn của nàng. Nói cách khác, là nàng hại La Châm phải đi phủ Thuận Thiên.

La Văn Quyên cuối cùng gạt được tay Lý thị ra, bất chấp tất cả từ sau bức tường xây thành bình phong ở cổng ra, “Phụ thân, phụ thân, ngài không thể đi, không thể đi...” Giọng nói vô cùng buồn bã thê lương, giống như muốn sinh lý tử biệt với La Châm.

Nàng vốn lớn lên có khuôn mặt tròn trắng, con mắt to lại không có thần, lộ ra vẻ bình thường, vào lúc này lại làm thành bi thương âm đạm như vậy, nhìn qua không chỉ hoàn toàn có hơi thở nông thôn, còn có một vẻ vui mừng khó hiểu.

Toàn thị đầy bụng tức giận đang không có chỗ phát tiết, nghe được một tiếng này của La Văn Quyên, không chút nghĩ ngợi giơ tay lên, một cái tát mạnh mẽ quất lên trên mặt La Văn Quyên, “Chát” một tiếng, âm thanh cực kỳ vang dội, cực kỳ trong trẻo.

La Văn Quyên liền kêu khóc cũng quên, che khuôn mặt nóng hừng hực, giống như ngu ngốc đứng ở đó. die,n; da.nlze.qu,ydo/nh

“Cút về đừng ở đây mất mặt xấu hổ!” Toàn thị quát khế.

Trong giọng nói của Toàn thị mang theo vẻ tức giận không che giấu được, La Văn Quyên bị đánh hù sợ đến, hơi khom gối, run run rẩy rẩy đi về.

“Đi ra ngoài này một chuyến làm gì? Muốn tìm đánh sao?” Mọi người thấy gò má sưng lên của nàng ta, đã cảm thấy nàng ta đáng thương, lại cảm thấy nàng ta đáng giận. Bao nhiêu người khuyên nàng ta đừng đi ra ngoài, đừng đi ra ngoài, nói hơ nói kém đều nói cho nàng ta rồi, sao lại không nghe chứ? Bị một cái tát này, nàng ta cũng yên tĩnh.

Tiêu thị vốn vì nhiều lần sai lầm vào hôm nay mà căm tức, thấy một phòng La Châm từng người một tất cả đều không có tiền đồ như vậy, càng thêm tích tụ tận tâm, tức đến xanh mét mặt mày.

Bình thường lộ mặt xấu ra đều là một phòng La Giản, hôm nay, rốt cuộc đến lượt con trai ruột của bà rồi.

Hoài Viễn Vương không có một chút hứng thú nào với chuyện hư hỏng này của phủ Tấn Giang Hầu, rất cung kính nói chuyện với La phu nhân: “Người nhất định đã rất mệt mỏi, xin trở về nghỉ ngơi sớm một chút. Vụ án của bá phụ ngày mai do bề hạ đích thân thẩm vấn, bề hạ rất anh minh, nhìn rõ mọi việc, vụ án chắc chắn sẽ tra rõ ràng chân tướng.” Rồi nói với Lâm Khai, “Bá phụ không ở trong nhà, mọi chuyện phải phiền Sướng Chi quan tâm nhiều.”

Lâm Khai cười khế, “Không cần làm phiền đến ta, từ trước đến giờ chuyện trong nhà ta đều do xá muội thu xếp, ta đây làm đại ca chỉ cần ngồi mát ăn bát vàng.”

Khuôn mặt tuấn tú của Hoài Viễn Vương bất giác đỏ bừng.

Lâm Đàm đã sớm không biết trốn đi chỗ nào rồi.

Cho dù Lâm Đàm không có ở đây, chỉ cần nhắc tới nàng, Hoài Viễn Vương cũng tim đập thành thịch.

Đường thôi quan và đám người La Châm sắp ra cửa chính thì La Giản đang chán đến chết dụ dỗ mấy đứa bé chơi đùa nhìn thấy, “Không được, không

thể để cho bọn họ mang nhị đệ đi, chuyện này đều do ta gây ra.” Ngay cả Lâm Thâm hán cũng không để ý tới quân, muốn đi cứu đệ đệ tốt của hán, “A Thâm tự ngươi chơi, a Hàn canh chừng muội muội, cậu đi làm chút chuyện.”

“Cậu, cậu đi làm cái gì đó?” Lâm Đàm yên lặng đứng trước mặt hán.

La Giản ho khan hai tiếng, “Cái đó, ta đi... Ta đi nói một tiếng, sự tình không liên quan đến lão nhị, là ý tứ của ta...”

Lâm Đàm bật cười, “Cậu biết vì sao La Châm bị dẫn đi không, đã nói là ý tứ của cậu? Cậu, La Châm bị dẫn đi là bởi vì hán và Toàn thị đánh bị thương cứu lão phu nhân.”

La Giản nhếch nhác, “Ta không biết. Chỉ có điều, nếu không phải do ta... Haizzz, cửa chính là do ta không cho mở, lão nhị bọn họ thật sự muốn đi đón mẫu thân ngươi, là ta không cho...”

Lỗi tại Lâm Thâm thật sự quá tốt rồi, nàng nghe hiểu lời nói của La Giản, tức giận đánh ông ấy, “Cậu sao hư vậy!”

La Giản xấn tay áo, “A Thâm, cháu không nghe lời cậu sẽ đánh cháu.”

Lâm Thâm xì mũi coi thường, “Lại không nghe lời, xem cậu dám đánh cháu.” Nâng tay nhỏ bé lên, lại đánh ông ấy.

Lâm Hàn nghiêm túc dạy cho muội muội, “A Thâm, cậu nói chuyện không đúng, muội và cậu lý luận là được, động tay làm gì? Quân tử động khẩu, tiểu nhân mới động thủ đấy.”

Lâm Thâm chìa tay nhỏ bé ra nhìn tới nhìn lui, rất do dự, “Động thủ là tiểu nhân à?” Không biết trong đầu nhỏ của nàng suy nghĩ ra sao, bỗng dưng lại đưa tay đánh La Giản, “Tiểu nhân liên tiểu nhân! Dù sao muội cũng là tiểu hài tử, tiểu hài tử và tiểu nhân chỉ kém một chữ!” dĩn~d@n' b3q21y"d0n

Này là cái gì và cái gì.

La Giản và Lâm Đàm, Lâm Hàn đều dở khóc dở cười.

Lương Luân chưa từng thấy tiểu nữ hài nào tuổi còn nhỏ như vậy mà làm việc cơ trí, nói chuyện thú vị như thế, nhìn đến say sưa ngon lành.

Cao Nguyên Diệu lại nên bước chân ngăn chạy tới, mặt mừng rỡ, “Lâm Thâm, ta và ngươi đều là tiểu nhân.” Đã chạy tới muốn làm quen với Lâm Thâm, kéo tay Lâm Thâm, Lâm Thâm nghiêm mặt gạt hán ra, “Đi đi, ai là tiểu nhân.”

Cao Nguyên Dục gãi đầu, “Không đúng, ta và ngươi đều là tiểu hài nhi.”

“Vậy còn không sai.” Sắc mặt Lâm Thâm tốt hơn một chút.

Trong lúc bọn họ nói chuyện, đoàn người La Châm đã ra khỏi cửa chính phủ Tấn Giang Hầu.

La Giản nhìn bóng lưng đám người La Châm, dặm chân liên tiếp, “Lão nhị nào đã từng đi tới nơi đó.”

Lâm Đàm sâu xa nói, “Đúng, La Châm nào đã từng đi qua chỗ đó chứ? Đi tới đó trước giờ đều là cậu, bị mọi người bàn luận âm ỉ cũng đều là cậu. Cậu, cậu có từng nghĩ tới không, cứ thế mãi, cuối cùng sẽ là kết cục như thế nào?”

La Giản không khỏi ngây dại.

Trên mặt đất xuất hiện một bóng người thật dài.

Lâm Đàm đỏ bừng mặt, lặng lẽ không tiếng động chuyển đến phía sau cây đại thụ, không lên tiếng nói chuyện nữa.

La Giản hậu tri hậu giác ngẩng đầu lên, chỉ thấy Lâm Thâm đang chạy về phía Hoài Viễn Vương, Hoài Viễn Vương ngồi xổm người xuống kéo nàng qua, hai người đang nhỏ giọng nói gì đó.

“A Thâm và Hoài Viễn Vương có thể có gì để nói.” La Giản tò mò trong lòng, nhanh như mèo đi về phía trước.

Lương Luân, Cao Nguyên Dục không hẹn mà cùng khom lưng, rón ra rón rén đi qua.

Cũng muốn nghe lén xem Lâm Thâm và Hoài Viễn Vương sẽ nói gì.

Lâm Thâm rất hả hê, “Diệu ca ca, huynh và tỷ tỷ không được gặp mặt, là nương muội nói? Huynh có cần đưa tảng đá không? Nếu không cần đưa tảng đá muội liền đi, muội cùng nhị ca, Luân ca ca, còn có tiểu tử mập mập cùng nhau chơi trốn tìm, có thể có ý tứ.”

La Giản và Lương Luân, Cao Nguyên Dục đi tới gần chỉ nghe được “Huynh có cần đưa tảng đá không, nếu không cần đưa tảng đá muội liền đi”, đều không hiểu ra sao.

“Diệu ca ca không muốn đưa tảng đá, muốn đưa cái này.” Hoài Viễn Vương nhỏ giọng nói chuyện, lấy ra một túi gấm từ trong ngực, đưa vào trong tay Lâm Thâm.

Lâm Thấm kêu lên, “Cái gì thế, nặng như vậy?” Giọng điệu phục vụ quên mình nói, “Muội không cầm được, huynh treo lên eo cho muội đi.”

Hoài Viễn Vương quả nhiên cẩn thận treo trên đai lưng cho nàng, “Nặng không?”

Lâm Thấm cười hi hi, “Nặng cũng không có chuyện gì, tỷ tỷ ở sau cây, muội liền đi qua đưa cho tỷ tỷ.” Nhảy nhảy nhót nhót rồi đi

La Giản và Lương Luân, Cao Nguyên Dục chụp huyệt.

Hoài Viễn Vương nhìn cây tùng lớn cách đó không xa ngây người.

Cao Nguyên Dục kỳ quái, “Đại ca, huynh nhìn cây à? Cây rất đẹp sao?”

Lương Luân cái hiểu cái không, “Có lẽ bên cạnh cây tùng kia có bụi hoa đẹp đi.”

Khóe miệng La Giản giật giật. Cây gì mà cây, hoa gì mà hoa, rõ ràng chính là cô nương xinh đẹp đứng đằng sau cây.

Hoài Viễn Vương hóa ra là một kẻ sinh tình. La Giản cũng coi như mở rộng tầm mắt.

Lâm Thấm nhảy nhót từ phía sau cây ra ngoài, tay nhỏ bé nâng lên đứng trên đường, đầu ngẩng lên thật cao.

“A Thấm đây là như thế nào?” La Giản không giải thích được, nhỏ giọng hỏi Lâm Hàn.

Lâm Hàn nghiêm túc giải đáp nghi vấn: “Cậu, bây giờ muội ấy là người mang tin tức, người mang tin tức rất hữu dụng, nên dĩ nhiên phải thần khí.” Thấy trên mặt La Giản còn vẻ hoang mang, lại tiến một bước giải thích, “Mỗi khi a Thấm làm chuyện hữu dụng, đều sẽ như vậy.” dieendaanleequydomn

La Giản nâng trán.

A Thấm, người đưa lá thư liền như vậy.

Hoài Viễn Vương tràn ngập chờ mong nhìn Lâm Thấm, chờ Lâm Thấm truyền lời của vị cô nương kia.

Lâm Thấm hắng giọng một cái, mới chậm rãi nói ra bốn chữ, “Thông thả, không tiền.” Tao nhã khom người, chỉ chỉ cửa chính phủ Tân Giang Hầu.

“Cáo từ.” Hoài Viễn Vương cũng không khách khí khom người.

Lâm Thấm hoàn thành nhiệm vụ người mang tin tức, lập tức khôi phục sắc mặt vốn có cười hi hi chạy tới chỗ Hoài Viễn Vương, “Điều ca ca, trên đường huynh chậm một chút, chính là cười ngựa dừng cười quá nhanh...”

“Cười ngựa sao dừng cười quá nhanh, chính là cười nhanh chơi mới vui nha.” Cao Nguyên Dục không vừa lòng.

Lâm Thấm thanh thúy nói: “Điều ca ca, lần sau huynh đừng mang tiểu mập mập này cùng đi, hần chỉ thích giận dữ với muội.”

“Ai là tiểu mập mập, ai là tiểu mập mập.” Cao Nguyên Dục bị chọc tức, hét lên.

“Người nào tròn vo, người đó là tiểu mập mp.” Lâm Thấm liếc hần một cái.

Cao Nguyên Dục sắp nhảy lên, “Lâm Thấm, ta mới không phải tròn vo, nươg ta nói rồi, ta chính là hơi đầy đặn một chút...”

Lời nói của mẫu thân hần Bách phi còn chưa thuật lại xong, Lâm Thấm đã nghiêm túc nâng khuôn mặt nhỏ nhắn lên, “Thông thả, không tiền.” Giống như mới vừa rồi, tao nhã chỉ chỉ cửa chính.

Cao Nguyên Dục tròn mắt nhìn nàng thật lâu, thở phì phò nói: “Cáo từ.” Kéo Hoài Viễn Vương, thúc giục hần đi mau.

Lương Luân rất lễ phép cáo biệt Lâm Hàn, Lâm Thấm, “Hôm nay chơi thật vui, hôm nào lại tụ họp.” Lại đặc biệt nói cho Lâm Thấm, “Nương ta rất thích mời khách, muội có thích nào nhiệt không? Đến lúc đó ta gọi muội cùng nhau.”

Lâm Thấm tươi cười rạng rỡ, liền tiếp gặt cái đầu nhỏ, “Muội rất thích nào nhiệt, gọi muội nha.”

Lương Luân cười đáp lời nàng, “Nhất định đưa thiệp mời muội. Không phải đưa cho La phu nhân, đưa riêng cho muội, nhị tiểu thư Lâm gia.”

Lâm Thấm mừng rỡ.

La Giản ôm Lâm Thấm vẫn tiễn đám người Hoài Viễn Vương đến ngoài cửa lớn, Lâm Thấm cười híp mắt vẫy tay từ biệt Hoài Viễn Vương và Lương Luân, không để ý đến Cao Nguyên Dục.

Cao Nguyên Dục sinh tức một đường.

Mãi cho đến khi xuống ngựa trước cửa phủ Tương Dương trưởng Công chúa, Cao Nguyên Dục vẫn tức giận, “Đại ca, buổi tối hôm nay đệ không ăn cơm.”

Hoài Viễn Vương vỗ vỗ bụng của hắn, “Không ăn cơm, bụng sẽ không thăm thì kêu sao?” Ôm hắn và Lương Luân đồng loạt xuống ngựa.

Thấy Tương Dương trưởng Công chúa, Cao Nguyên Dục còn lớn giọng tuyên bố, “Cô, buổi tối hôm nay cháu không ăn cơm.”

Tương Dương trưởng Công chúa kỳ quái, “Cháu thể mà không chịu ăn cơm tối? Đây thật là lý kỳ hiếm thấy. Cao Nguyên Dục, cháu không phải bót ăn một bữa điểm tâm cũng sẽ nước mắt giàn giụa sao?”

“Dù sao chính là không ăn cơm.” Cao Nguyên Dục nho nhỏ nói thầm.

Tương Dương trưởng Công chúa chỉ coi hắn là lời nói của đứa bé, cũng không để trong lòng.

Bạn đang đọc truyện *Kiều Nữ Lâm gia* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 39

Editor: Puck - Diễn đàn

Lương Luân lại nói với Tương Dương trưởng Công chúa: “Nương, ngày nào đó nếu người muốn mời khách, cho nhị tiểu thư Lâm gia thiệp, có được không?”

Tương Dương trưởng Công chúa thuận miệng liền đồng ý rồi, “Được.” Đồng ý rồi mới cảm thấy kỳ quái, “Luân nhi, con nói nhị tiểu thư Lâm gia là tiểu nữ nhi của La phu nhân đi, nàng mấy tuổi? Nương nhớ nàng dường như vẫn còn rất nhỏ.”

Lương Luân gật đầu, “Nương trí nhớ thật tốt, nhị tiểu thư Lâm gia quả thật tuổi rất nhỏ, cũng sắp bốn tuổi đi.”

Tương Dương trưởng Công chúa không khỏi cười, “Tiểu cô nương lớn một chút như vậy cần thiệp cái gì, cùng đi với La phu nhân cũng được.”

Lương Luân cũng cười, “Nương, vẫn đưa riêng cho muội ấy đi, mặc dù muội ấy không lớn, chủ ý lại không nhỏ, rất thích làm đại nhân.”

Tương Dương trưởng Công chúa lần đầu tiên thấy Lương Luân quan tâm tới một tiểu cô nương, yêu kiều cười, “Được, theo Luân nhi của ta, đưa riêng cho nhị tiểu thư Lâm gia thiệp

“Cám ơn nương, nương thật tốt.” Lương Luân vui mừng cười.

Khuôn mặt hắn ngày thường vốn tinh xảo tuyệt luân, cười lên càng thêm xinh đẹp chói lọi, Tương Dương trưởng Công chúa nhìn đến mắt hờn ngáy ngồ.

Vị nhị tiểu thư Lâm gia này chắc hẳn thật đáng yêu đi, cho nên Luân nhi mới có thể nhớ thương nàng như vậy.

Nghĩ đến con trai bảo bối của mình đã tri mộ thiếu ngài *, Tương Dương trưởng Công chúa cười híp mắt.

(*) Tri mộ thiếu ngài: thiếu ngài – thiếu nữ xinh đẹp. Mối tình đầu của thiếu niên, chỉ biết yêu thích thiếu nữ xinh đẹp. Sau đó dùng tri mộ thiếu ngài để chỉ tình cảm xinh đẹp của thiếu niên.

Tương Dương trưởng Công chúa không cho Hoài Viễn Vương đi, muốn hắn lưu lại cùng ăn cơm tối, “Tên tiểu tử thói nhà người đã bao lâu không trở lại, còn không ở bên cô nhiều.”

Hoài Viễn Vương mỉm cười, “Người không phải luôn chê cháu buồn bực sao? Cháu không muốn làm người phiền.”

Tương Dương trưởng Công chúa giận trách, “Cháu không cười cười nói nói hiền hoà được sao, luôn khuôn mặt nghiêm túc.” Giận trách Hoài Viễn Vương xong, Tương Dương trưởng Công chúa liền lệnh cho thị nữ, “Bày thêm một cái ghế, Hoài Viễn Vương cũng muốn lưu lại.”

Thị nữ khom người lĩnh mệnh.

Hoài Viễn Vương tự nhiên cùng lưu lại ăn cơm tối.

Trong bữa tiệc, Tương Dương trưởng Công chúa nhìn thấy hắn gục đầu buồn bực ăn cơm, không nói không rằng, thờ dài liền buông chén xuống, “Cao Nguyên Diệu, ta thật sự lo lắng thay cho đại cô nương Lâm gia, cháu nói một chút, nàng cả ngày hướng về phía người như cháu, ăn cơm có thể không có khẩu vị không, cơm nước xong có thể đau bao tử không.” di@en*dyan(lee^qu.donn)

Hoài Viễn Vương ngây ngốc, “Cô, ăn cơm chung với cháu thật sự rất khó chịu sao?”

Tương Dương trưởng Công chúa có ý tứ thật sự có chuyện giống như vậy, “Đó là đương nhiên. Cháu vui đầu ăn cơm không để ý tới người ta, sắc mặt lại không tốt, ăn lại nhanh, haizz, ăn cơm cùng với cháu đúng là tìm chịu tội.”

Hoài Viễn Vương yên lặng không nói, như có điều suy nghĩ.

Cao Nguyên Dục giận dữ đẩy chén ra, “Không ăn!”

Tương Dương trưởng Công chúa bình tĩnh nhìn hân, “Tiểu tử thói này hôm nay làm sao, lại so đo với cơm canh hân yêu thích nhất? Đến đây, đặt bánh bao vàng bạc nhỏ và váng sữa chua ngọt hân thích tới trước mặt hân, nhìn xem hân có ăn hay không.”

Thị nữ rất nghe lời, bày đầy các loại thức ăn ngon ở trước mặt Cao Nguyên Dục.

“Có ăn hay không.” Sau khi dọn xong, Tương Dương trưởng Công chúa liền mặc kệ Cao Nguyên Dục rồi.

Trên khuôn mặt nhỏ nhắn trắng trẻo mập mạp của Cao Nguyên Dục tràn đầy vẻ giãy dụa, lúc đưa tay, lúc lại rút về, hết sức rối rắm.

Lương Luân quan tâm khuyên hân, “A Dục, đệ không phải ăn cơm tối vì sợ mập có đúng không? Thật ra thì không cần phải như vậy, cơm tối đệ ăn ít hai cái là được, chỉ ăn ít đi hai cái.”

Trước mắt Cao Nguyên Dục là đủ loại thức ăn thơm ngát, mặc dù quyết tâm rất kiên định, cuối cùng vẫn bị Lương Luân thuyết phục, “Vâng, đệ ăn ít đi hai cái.” Ngoan ngoãn ăn cơm.

Tương Dương trưởng Công chúa không khỏi cười một tiếng.

Cao Nguyên Dục tên tiểu tử thói nhà người lại công bố không ăn cơm, quý mới tin người.

Sau bữa cơm tối, Tương Dương trưởng Công chúa và Hoài Viễn Vương nói chuyện một lúc, mới thả cho hân rời đi.

Lương Luân và Cao Nguyên Dục không bỏ được Hoài Viễn Vương, yêu cầu hân lưu lại cùng ngủ, Hoài Viễn Vương cự tuyệt, “A Luân, A Dục, ta còn có chuyện phải xử lý, đến giờ tỵ mới có thể ngủ lại.”

Lương Luân và Cao Nguyên Dục rất thất vọng, “Như vậy sao.”

Tương Dương trưởng Công chúa khinh thường, “Hai đứa bé xui xẻo này còn muốn ngủ chung với Hoài Viễn Vương Điện hạ, cũng không thể nghĩ, Hoài Viễn Vương Điện hạ nam nhân sắp đón dâu này, còn muốn ngủ chung với hai đứa sao?”

Hoài Viễn Vương bị trêu ghẹo đến mặt đỏ bừng, vội vã từ biệt, chạy trốn chết.

“Đại biểu ca, ngày mai trở lại nhìn đệ.” Lương Luân lưu luyến chia tay hân.

“Đại ca, ngày mai lại dẫn đệ đi cười ngửa.” Cao Nguyên Dục không ngừng phát tay, tha thiết chờ đợi.

Tương Dương trưởng Công chúa một tay dắt một người, dẫn hai đứa về phòng trong, “Thời gian đã không còn sớm, a Luân, a Dục, rửa mặt ngủ. Tối nay hai đứa có bạn, có thể ngủ một giường lớn.”

Lương Luân và Cao Nguyên Dục đều rất hưng phấn, được bảo mẫu mang đi rửa mặt, hoan hô lên giường, chen vào cùng một cái chăn. die ennd kdan/le eequhyd onnn

Cao Nguyên Dục ôm lấy Lương Luân cọ xát, mặt thỏa mãn, “Biểu ca, huynh thật thơm.”

Lương Luân cười đánh hân, “Đi, đáng mày râu đừng cứ áp áp ôm ôm, này, đệ đừng ôm ta, thật nóng.”

Hai người đùa giỡn một hồi lâu, cùng nhau ngủ.

Tương Dương trưởng Công chúa tự mình đến xem, thấy hai đứa bé ngủ rất ngon, lệnh cho bảo mẫu, “Cẩn thận theo cùng, không thể ngủ quá sâu, buổi tối muốn trà muốn nước hoặc muốn đi tiểu đêm, các người tỉnh táo chút.”

Bảo mẫu vâng vâng đồng ý, Tương Dương trưởng Công chúa rón rén đi ra ngoài.

Cho đến người yên ổn rồi, phò mã Lương Vô Bệnh mới về đến phủ Tương Dương trưởng Công chúa.

“Chàng còn biết trở lại sao.” Tương Dương trưởng Công chúa dựa trên sạp nữ nhân, cười như không cười.

Lương Vô Bệnh ngượng ngùng, “Không có cách nào, bệnh đau bao tử của nương lại tái phát, thỉnh y mời thuốc cũng không có hiệu quả, ta xoa xoa bụng, ngược lại còn hơi tốt chút.” Thấy trên sắc mặt của Tương Dương trưởng Công chúa hài lòng, Lương Vô Bệnh chậm rãi dời đến trước giường, thận trọng thương lượng với nàng, “Công chúa, nương bị bệnh, theo lý thuyết làm con cái nên hầu bệnh...”

Tương Dương trưởng Công chúa phì một tiếng cười, “Làm con cái nên hầu bệnh, làm con dâu dĩ nhiên cũng thế, có đúng không? Chẳng cho ta giống như những thứ kẻ ngu kia, là Công chúa cao quý, còn phải đến trước mặt cha mẹ chồng làm quy củ giả bộ hiền huệ sao? Lương Vô Bệnh ta cho chàng biết, ta không để cho cha mẹ chàng ở trước mặt ta thì lễ thần tử đã là hết lòng quan tâm giúp đỡ rồi, để cho ta giả bộ nàng dâu nhỏ, chàng đừng mơ tưởng. Chàng cũng không nghĩ lại xem, Trần quốc công phu nhân đâu phải bị bệnh thật, rõ ràng những ngày này rất thư thái, cố tình gây chuyện.”

Lương Vô Bệnh là tiểu nhi tử của Trần quốc công và Trần quốc công phu nhân, cũng là đứa con trai được thương yêu nhất, Trần quốc công phu nhân vốn định cho hắn cưới một vị thực nữ dịu dàng thuận theo làm vợ, không ngờ Lương Vô Bệnh bị Hoàng đế coi trọng, chọn làm em rể, thành phò mã. Đây thật sự là một chuyện không như ý nhất đời này của Trần quốc công phu nhân, thường thường thuận miệng với Trần quốc công, “Nhà người thường đều là thê tử nghe theo chồng, nhưng phò mã luôn thấp hơn Công chúa một đầu, Vô Bệnh thật đáng thương.”

Mặc dù sau khi cưới Tương Dương trưởng Công chúa và Lương Vô Bệnh hết sức ân ái, suy nghĩ này của Trần quốc công phu nhân ý vẫn không thay đổi, thấy tiểu nhi tử lại cảm thấy hắn bị si nhục, bị áp bức, đáng thương cực kỳ. Vừa cảm thấy tiểu nhi tử đáng thương, làm mẹ luôn luôn nghĩ cách cho hắn ra mặt, Trần quốc công phu nhân liền cách năm ngày ba bữa bệnh một lần, gọi Lương Vô Bệnh từ phủ Tương Dương trưởng Công chúa đi, gọi về Trần quốc công Phủ.

Đây cũng không phải là chuyện ngày một ngày hai. Tương Dương trưởng Công chúa vẫn không để ý tới. Do đó, hôm nay có lẽ Trần quốc công phu nhân nghĩ ra chủ ý mới, sau khi Lương Vô Bệnh trở về liền đưa ra yêu cầu này.

Lương Vô Bệnh thờ dài một tiếng, lật người ngã xuống giường, “Haizzz, nam nhân kẹt ở giữa mẩu thân và thê tử, đáng thương. Công chúa, xin nàng đáng thương ta.”

Tương Dương trưởng Công chúa lấy tay cánh tay kê đầu, cười tủm tỉm nhìn hắn, “Cái này cũng không trách ta, chàng biết rõ làm phò mã đáng thương, tại sao trong cung hậu uyển vào mùa xuân tháng ba, nhặt hoa mím cười với ta, khoe khoang phong tao?”

Lương Vô Bệnh nằm trên giường, giữa chân mày nhện nhạo xuân ý, “Ta nào có khoe khoang phong tao. Công chúa, đó là bởi vì nàng lệnh cho cung nữ tặng cành hoa đào cho ta, lòng ta thiện lương phúc hậu, không đành lòng cô phụ nàng, liền bánh ít đi thôi.”

“Ta mới không kêu cung nữ đưa hoa đào cho chàng.”

“Tặng.”

“Không có.”

“Tặng.”

“Không có... Umh...” Mỗi Tương Dương trưởng Công chúa bất ngờ không kịp đề phòng bị chặn lại.

Khi tách ra thì trong mắt hai người tất cả đều là dịu dàng.

“Nàng không muốn trở về phủ Trần quốc công thì không trở về, ta chạy hai đầu cũng được.” Lương Vô Bệnh dịu dàng nói.

“Nhưng ta không bỏ được.” Tương Dương trưởng Công chúa nhỏ nhỏ nói thầm, “Chàng sẽ mệt.”

Lương Vô Bệnh cười, “Nàng đau lòng ta, nương cũng giống vậy, luôn có một ngày mềm lòng.”

Tương Dương trưởng Công chúa cười cười, rúc vào trong ngực hắn, không chút để ý nói một chút từng việc ban ngày, “... Cao Nguyên Diệu mang Luân nhi và Dục nhi đi phủ Tấn Giang Hầu, cũng không biết chơi như thế nào, sau khi trở lại một đứa muốn ta đưa thiệp cho một tiểu cô nương bốn tuổi, một đứa giận dỗi không ăn cơm... Lão nhị phủ Tấn Giang Hầu bị đưa đến Thuận Thiên phủ, đây chính là chuyện xưa nay chưa thấy, ta suy nghĩ liền thấy thú vị, Vô Bệnh chàng nhớ không? Tấn Giang Hầu phủ ngày trước bêu xấu vẫn là lão đại, ta nghe người nói, tiếp tục như vậy nữa, Thế tử phủ Tấn Giang Hầu sớm muộn phải thay đổi người?”

Lương Vô Bệnh nói: “Tiêu phu nhân cũng coi như lợi hại, thận trọng, nhi tử nguyên phối lưu lại bị bà ta dưỡng thành phế nhân, bà ta còn được danh tiếng lương thiện. Hôm nay coi như bà ta một cước đá trứng bán sắt, ăn thiệt thòi ngấm ngầm thật to. Nhắc tới cũng là đáng đời, ai bảo bà ta gặp phải Hoài Viễn Vương chứ.”

Tương Dương trưởng Công chúa rất đồng ý, “Đúng, ai bảo bà ta gặp phải Cao Nguyên Diệu nhà ta, muốn đấu với Cao Nguyên Diệu nhà ta, hừ, để cho bà ta chờ xem, chuyện tốt đều ở phía sau đây.” Lại há hê cười nói: “Tiêu thị người này ta không thích bà ta, cười rất hoàn mỹ, rất giả dối, giống như trên mặt nổi lên một tầng gì đó, đưa tay sờ phía trên đi, phía dưới mới có thể lộ ra bộ mặt thật. Năm đó bà ta không biết mất bao nhiêu ý định, mới nghĩ cách gả con gái vợ cả cho một cô nhi không cha không mẹ, ai ngờ đứa cháu ngoại của vợ cả quá xuất sắc, bị Hoài Viễn Vương nhớ thương, phải làm Vương phi chứ sao.”

Lương Vô Bệnh chần chờ một lúc, nói: “Nhưng Công chúa, cháu ngoại của Tiêu phu nhân, tương lai cũng làm Vương phi đi?”

Tương Dương trưởng Công chúa cau mày, “Chàng nói là Thẩm Minh Hòa của Thẩm gia, có đúng không? Phùng quý phi và Cao Nguyên Vĩ quả thật coi trọng nàng ta, sớm muộn gì sẽ cầu xin làm Khang Vương phi.”

Lương Vô Bệnh không hiểu, “Như vậy, cháu ngoại của vợ cả và cháu ngoại của Tiêu thị đều là Vương phi...”

Tương Dương trưởng Công chúa bĩu môi, “Nhị Hoàng tử phi và đại Hoàng tử phi có thể so sánh sao? Kém xa.”

Lương Vô Bệnh phỏng đoán ý tứ trong giọng nói của nàng, không hiểu, “Đều là cháu, Công chúa hình như rất thiên vị Hoài Viễn Vương.”

Tương Dương trưởng Công chúa mỉm cười, “Chàng chỉ cần tính toán số tuổi của hai người bọn họ, sẽ hiểu. Năm nay Cao Nguyên Diệu hai mươi hai tuổi, Cao Nguyên Vi chỉ có mười bảy tuổi, Cao Nguyên Diệu là lão đại, Cao Nguyên Vi là lão nhị, nói cách khác, trong vòng năm năm sau khi Cao Nguyên Diệu ra đời, hẳn là đứa cháu duy nhất của ta.”

“Như thế.” Lương Vô Bệnh bưng tỉnh hiểu ra.

Hoài Viễn Vương từng có mấy năm là con trai duy nhất của Hoàng đế, sau Khang Vương Cao Nguyên Vi, Mục Vương Cao Nguyên Hoán, Kỳ Vương Cao Nguyên Sí, Trang Vương Cao Nguyên Lăng, Tào Vương Cao Nguyên Diệp lần lượt ra đời, tuổi cũng không sai biệt lắm, lấy được độ chú ý tự nhiên kém xa tất tập lão đại. Mặc dù mẫu phi Hoài Viễn Vương không vinh hiển, không có lực nhà ông bà ngoại tương trợ, nhưng mà đối với Tương Dương trưởng Công chúa người cô không quan tâm công danh lợi lộc này mà nói, hẳn hiển nhiên là đứa cháu thân nhất rồi.

“Ngủ thôi.” Tương Dương trưởng Công chúa cười mỉm kéo Lương Vô Bệnh, “Ngủ sớm dậy sớm, ngày mai có kịch hay nhìn!”

“Kịch hay gì?” Lương Vô Bệnh hỏi.

Tương Dương trưởng Công chúa vui lên, “Ngày mai Hoàng đế ca ca muốn đích thân thẩm án, chính là án tham ô của Lâm Phong. Cái gì gọi là thẩm vấn Lâm Phong, đây rõ ràng chính là một cuộc chiến giữa Cao Nguyên Diệu và Cao Nguyên Vi. Vô Bệnh, hai chúng ta đánh cuộc một lần có được không, ta cá Cao Nguyên Diệu thắng.”

Giọng Lương Vô Bệnh yếu ớt, “Nhưng mà, ta cũng muốn đánh cuộc Hoài Viễn Vương thắng.”

Tương Dương trưởng Công chúa rất ngang ngược, “Không được, chàng phải đánh cuộc Cao Nguyên Vi thắng! Vô Bệnh, chúng ta đánh cuộc ngàn lượng hoàng kim, người nào thua người đó đưa tiền, nếu không có tiền đưa...” Nhìn lên nhìn xuống đánh giá Lương Vô Bệnh, ánh mắt rất không có ý tốt.

Đầu óc Lương Vô Bệnh nóng lên, ưỡn ngực nói: “Đánh cuộc thì đánh cuộc! Nếu ta thua cuộc, lại không nộp ra tiền, mặc cho Công chúa xử lý là được!”

“Chính là quyết định như vậy.” Tương Dương trưởng Công chúa cười tít mắt.

--- -----Puck.d.đ.l.q.đ-----

Tấn Giang Hầu phủ, Tiêu thị chịu đựng một ngụm buồn nôn liên tục trấn an cửu lão phu nhân, không biết dùng bao nhiêu khuôn mặt tươi cười, nói bao nhiêu lời hữu ích.

Trong lòng và có cảm giác nhọc nhằn thật sâu.

Tiêu thị bình sinh dùng khuôn mặt tươi cười nói tốt cũng nhiều lúc, nhưng trước mặt vị cửu lão phu nhân vừa nghèo lại ngang ngược này, Tiêu thị thật sự khinh thường làm bạn với bà ta.

Cửu lão phu nhân hung tợn phun một ngụm, “Phi! Vào lúc này ngươi cũng sẽ nói tiếng người sao! Khi cháu trai út của ta bị tiểu tử La Văn Tích kia đánh cho bể đầu chảy máu, sao ngươi lại giả bộ ngu, lại giả bộ con rùa đen không ra mặt, lại buộc Triệu tiên sinh trong tộc học quấy nhiễu ta? Cháu trai út của ta chịu thiệt, không thể cứ tính như vậy!”

“Cửu lão phu nhân, ngươi nghĩ như thế nào?” Trong lòng Tiêu thị mắng cửu lão phu nhân một ngàn lần một vạn lần, cười theo hỏi.

Hết cách rồi, bà hận lão thái thái này nữa cũng phải trước tiên trấn an bà ta, sau đó mới tiện đến Thuận Thiên phủ nhà nghỉ cách. Cửu lão phu nhân coi như là khổ chủ, Tiêu thị biết rõ nếu muốn chấm dứt một vụ án, trừ phải đánh thông quan phủ, một cái khác chính là phải trấn an khổ chủ, nếu khổ chủ không truy cứu, vậy cái gì cũng dễ làm rồi.

“La Văn Tích đánh cháu trai út của ta bể đầu chảy máu, còn buộc cháu trai út của ta gọi hắn là ông nội! Để cho hắn khấu đầu bồi tội, cũng gọi là cháu của ta là ông nội, thiếu một điều cũng không được!” Cửu lão phu nhân đằng đằng sát khí nói.

Tiêu thị giận đến đầu cũng choáng váng.

Toàn thị the the kêu lên: “Để cho Tích ca nhi của ta khấu đầu bồi tội, còn phải gọi ông nội, ngươi đây là ban ngày nằm mơ đi, đừng mơ tưởng!” Hận đến căn rằng, hận đến muốn đi lên cầu xé cửu lão phu nhân! die,n; da.nlze.quydo/mn

Giọng cửu lão phu nhân như chuông lớn, “Khẩu khí này ta đã nhịn từ năm trước tới bây giờ, sắp ngộp chết ta! La Văn Tích ý thế hiếp người, tộc học chỉ biết nịnh bợ các người, cháu trai út của ta rõ ràng bị chọc, bị bệnh một trận, nằm trên giường gần nửa năm mới tốt! Tiêu thị, Toàn thị, ngày hôm nay nếu La Văn Tích không khấu đầu gọi ông nội, ta liền đến Thuận Thiên phủ tố cáo, kiện La Châm không vâng lời, dĩ hạ phạm thượng, bắt nạt người già cô đơn trong tộc!” Một hơi gấn cho La Châm rất nhiều tội danh.

“Muốn đề La Châm ra ngoài, hãy làm theo lời ta nói! Các người nghĩ rồi!” Cửu lão phu nhân ném lời nói ngoan độc lại, tức giận dùng dùng mang theo

Tam lão phu nhân, Lục lão phu nhân, giống như một trận gió rồi đi.

La phu nhân cười một tiếng, “Thứ cho ta trước không theo cùng.” Mang theo con trai con gái, vú già trở về chỗ ở trước khi mình lấy chồng, Lâm Lang hiện.

Hai mẹ chồng nàng dâu Tiêu thị và Toàn thị suốt nửa bị giận đến ngã ngựa.

Con lớn nhất của La Châm La Văn Lễ biến đổi sắc mặt, kêu La Văn Tích lên trách móc: “Đệ ở trong tộc học đánh người? Còn bức người ta gọi đệ là ông nội?”

La Văn Tích rụt cổ một cái, nhỏ giọng giải thích, “Cũng không phải do một mình đệ đánh, a Chi bọn họ toàn bộ ra tay, không phải là đệ kêu hán gọi ông nội, là hán bị đánh sợ, tự gọi...” Thấy ánh mắt nghiêm nghị của ca ca, sợ đến xoay người muốn chạy trốn.

La Văn Lễ gọi hán lại, “Đệ lưu lại, đệ không ở đây, chuyện này không thể bỏ qua.”

Vừa hết ngừng đệ đệ, vừa đi đến bên Tiêu thị nhỏ giọng thương lượng với bà, “Bà nội, trước mắt không phải là lúc tức giận, sớm một chút nghĩ cách chấm dứt chuyện này mới quan trọng. Trong nhà cửu lão phu nhân có ai, trừ đứa cháu nhỏ của bà ta ra, còn có người nào bà ta yêu thương? Chúng ta lấy lòng, trước chặn miệng cửu lão phu nhân lại, cứu phụ thân ra, có cái gì đi qua lại nói.”

Tiêu thị cảm khái vỗ vỗ hán, “Tổ mẫu đã lớn tuổi như vậy, hoàn toàn không nghĩ rõ như cháu. Lễ nhi, cháu nói đúng.”

La Văn Lễ khó chịu trong lòng, nhỏ giọng nói: “Bà nội sao lại không nghĩ tới? Bà bị nhóm người này chọc tức.”

Tiêu thị cười khổ, “Bà nội đi vào phủ Tấn Giang Hầu cũng hơn ba mươi năm, chưa từng gặp phải chuyện như vậy, ngày hôm nay là lần đầu gặp.” Thở dài, sai người đến nhà mẹ đẻ cửu lão phu nhân, Tiền gia ở ngõ hẻm thành đông tặng tiền bạc, lại đi nhà mẹ đẻ con dâu Nghiêm thị của cửu lão phu nhân tặng mấy giò trái cây, rau xanh mới mẻ, cầu Tiền gia, Nghiêm gia từ trong nói vun vào.

Tiền gia, Nghiêm gia huênh hoang không chịu, Tiêu thị lần nữa thêm tiền thêm vật, mới chịu đồng ý.

Lâm Khai và Lâm Đàm cũng sai người truyền lời cho cửu lão phu nhân, “Đừng kết thù kết oán qua sâu với tiểu nhân.”

Cửu lão phu nhân thấy nhiều người khuyên như vậy, có bạc thang, cũng liền xuống, lừa gạt Tiêu thị một khoản tiền thuốc thang thật dày, còn nói để La Văn Tích ở trước mặt mọi người bồi tội với cửu lão phu nhân và cháu trai út của bà, khẩu đầu gọi ông nội gì đó, coi như xong.

La Văn Lễ áp tải La Văn Tích đi bồi tội cho bà cháu hai người cửu lão phu nhân và cháu trai út của bà, nói xin lỗi, lại đưa tới lễ trọng trăm lượng bạc trắng

Cửu lão phu nhân mới nói lòng miệng.

Tiêu thị thở phào nhẹ nhõm.

Cửu lão phu nhân không khó chịu, bà liền có mười phần nắm chắc có thể thuận lợi trôi chảy dẫn La Châm về nhà.

Nhưng mà, người có thể mang về nhà, nhưng chuyện La Châm bởi vì có vụ kiện mà đi qua Thuận Thiên phủ này là thật, bà xóa không nổi.

La Châm được bà bảo vệ rất tốt, một đời như giấy Tuyên Thành trắng tinh, xuất hiện một vết bẩn làm người ta khó có thể chịu được.

“Nương, khẩu khí này con nhẫn nhịn không được, thật sự nhịn không được.” Toàn thị quỳ gối trước mặt Tiêu thị, khóc đến uất nghẹn lệ khô.

“Khóc cái gì, khóc sẽ có tác dụng sao?” Giọng Tiêu thị lạnh lùng, “Người có thời gian ở đây khóc, còn không bằng suy nghĩ một vài biện pháp, trị được tiểu nhân âm hiểm hại người!”

“Làm sao trị?” Toàn thị quỳ bò hai bước, nước mắt lưng tròng nhìn Tiêu thị.

Góc phòng có kỷ án hình thon dài, đường cong đẹp đẽ, tạo hình rất khác biệt, trên kỷ án, bình ngọc hình dạng lư hương màu vàng kim và màu đỏ xen nhau lượn lờ phun hơi, mùi thơm thanh nhã thấm lâu. Người trong nghề người thấy sẽ biết, thơm như vậy trên quý khó được, bí truyền của mỗi nhà, bên ngoài cho dù tốn bao nhiêu tiền cũng không mua được.

Tiêu thị ngưng mắt nhìn khói mù lượn lờ bay lên, lạnh nhạt nói: “Sai người truyền lời đến Thẩm gia, ngày mai Kim Điện thẩm án, cần phải một gậy đánh chết Lâm Phong, không thể cho hán có đường sống quay lại!”

Giọng nói của bà tao nhã, thông dong giống như bình thường, nghe vào trong tai, lại làm cho người ta sinh ra từng cơn ớn lạnh.

“Vâng.” Thân thể Toàn thị run lên, nhỏ giọng đáp.

Bạn đang đọc truyện *Kiều Nữ Lâm gia* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 40

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Editor: Puck - Diễn đàn

Tiêu thị đang cắn răng nghiêng lợi mưu đồ bí mật tính toán, La Thụ cũng đã trở lại Lâm Lang hiên nơi nàng ở trước lấy chồng ổn định xuống. Nàng ở chánh phòng, Lâm Khai và Lâm Hàn ở đông sương phòng, Lâm Đàm ở tây sương phòng, về phần Lâm Thâm, con bé còn nhỏ lắm, không thể rời bỏ mẹ ruột, ở cùng một chỗ với La Thụ, do La Thụ tự mình chăm sóc ăn uống cuộc sống thường ngày.

Nghỉ ngơi xong, La Thụ hào hứng bưng bưng mang theo Lâm Hàn và tiểu Lâm Thâm dạo chơi từng nơi, Lâm Khai và Lâm Đàm cùng đám người Tô sư gia thương lượng sự tình.

Lâm gia từ trước đến giờ do ba người Lâm Phong và Lâm Khai, Lâm Đàm chủ sự, còn dư lại bà người, La Thụ, Lâm Hàn, Lâm Thâm chỉ để ý ăn ngon chơi vui chăm sóc tốt cho mình là được.

Lâm Lang hiên rất lớn.

Khi La Thụ chưa lấy chồng đã nổi danh tính tình ngang bướng, khi đó thái phu nhân còn sống, nghe được tên của nàng liền nhức đầu, cũng lười đi quản giáo nàng; Tiêu thị lại muốn làm mẹ kế "Tốt", để mặc cản trở giương oai, chưa bao giờ chịu phí tâm lực đi quản thúc nàng. Vì vậy, Lâm Lang hiên nàng ở được nàng khuếch trương lại khuếch trương, dĩ nhiên khuếch trương thẳng đến một cửa hông góc đông nam.

Lâm Lang hiên rất lớn, lớn bao nhiêu đây? Lớn đến nếu La Thụ phạm sai lầm, bị Thái phu nhân hạ lệnh cấm túc, nàng còn có thể cưỡi ngựa giải sầu trong Lâm Lang hiên.

Nàng rất bá đạo vòng một vòng hoa viên trong Lâm Lang hiên, trong hoa viên núi giả san sát, đá hiểm trải rộng, hoa cỏ cây cối danh quý hiếm càng thêm đếm không hết. Cho nên, Lâm Lang hiên không chỉ lớn, phong cảnh còn rất đẹp.

Năm đó thanh danh nàng bên ngoài, cho đến tuổi nên gả cưới, người môn đăng hộ đối đều không cầu hôn nàng. Tấn Giang Hầu bất đắc dĩ, gả nàng cho Lâm Phong — Trạng nguyên lang được Hoàng đế bổ nhiệm, nhân vật như thần tiên vậy, danh tiếng nhất thời có một không hai, nhưng hẳn không cha không mẹ, nói cho cùng chẳng qua chỉ là gã cô nhi không nơi nương tựa mà thôi. Bởi vì chuyện hôn sự nà, La Thụ không ít lần bị đám người La Anh cười nhạo, nàng là một người tính nết nóng, bị chê cười liền mang theo roi ngựa một đường vọt thẳng tới trước mặt Tấn Giang Hầu, ai dám ngăn cản nàng, liền quát roi về phía mặt người đó. Cận vệ của Tấn Giang Hầu không ít, và lại mọi người có võ công cực cao, nhưng khi nàng nổi tính khí lên thì không ai dám nghiêm túc cản nàng, cứ như vậy nàng vọt tới trước mặt Tấn Giang Hầu.

La Thụ và phụ thân của nàng Tấn Giang Hầu La Khởi tranh cãi một trận ầm ĩ.

Kết quả gây gỗ, nàng bị nhốt, La Khởi ra lệnh cưỡng chế nàng ở trong Lâm Lang hiên theo đồ cưới, trước khi lập gia đình, không cho phép ra cửa. Nhưng mà nàng cũng được chỗ tốt, La Khởi cho nàng thêm rất nhiều đồ cưới, nhiều đến khiến Tiêu thị đau bụng lâu mấy tháng, hơn nữa, Lâm Lang hiên giữ lại cho nàng, để nàng bất cứ lúc nào đều có thể trở về nhà mẹ đẻ, từng cọng cây ngọn cỏ, đều không cho sửa đổi. Tiêu thị đã từng uyển chuyển nói đạo lý với Tấn Giang Hầu: nếu là cô nương gia đều giống như a Thụ vậy, La gia có bao nhiêu chỗ cũng không đủ ở. Cô nãi nãi ra ngoài còn phải giữ lại khuê phòng ở nhà mẹ đẻ, hơn nữa còn là một mảnh khuê phòng hoa viên lớn như vậy, vậy để các nữ hải nhi lứa tiếp theo làm thế nào?

Tấn Giang Hầu lại nói: "La gia tổng cộng chỉ có một a Thụ." Ngu ý, La Thụ là một ngoại lệ, không giống các cô nãi nãi khác. Tấn Giang Hầu là người trị binh, không biết dịu dàng, không hiểu phong tình, sẽ không thương hương tiếc ngọc, Tiêu thị không có biện pháp nắm giữ người như ông, không thể làm gì khác hơn là vâng vâng dạ dạ theo mệnh. Vì vậy, Lâm Lang hiên cứ đầy đủ không sút mẻ bảo tồn lại như vậy.

Tâm tình La Thụ kích động khó có thể kìm nén, "A Hàn, a Thâm, nương ở nơi này lớn lên. Các con nhìn, bên trên cây kia treo cái bia, là chỗ nương dùng để luyện bắn tên, bên kia là một miếng đất trống, nương dùng để phi ngựa..." di3n-d@n'13q21y'd0n

"Hình như hơi xa xỉ." Lâm Hàn bình luận.

"Nương, người thật xa xỉ!" Lâm Thâm chớp mắt to, mặt sùng bái kính ngưỡng kêu lên.

"A Thâm thật sự khiến nương vui lòng." La Thụ mừng rỡ, cúi người xuống, nheo khuôn mặt nhỏ bé mềm mại bóng loáng của Lâm Thâm.

Lâm Thâm nhìn chỗ nào thích chỗ đó, nhưng mà, Lâm Lang hiên rất lớn, nhìn một nửa, nàng liền mệt mỏi không đi được nữa, nhăn khuôn mặt nhỏ nhắn lại, tội nghiệp ngựa đầu nhìn La Thụ.

"Đề Thanh Trúc tỷ tỷ công con có được không?" Lâm Thâm là đứa bé do một tay La Thụ nuôi nấng, La Thụ nào không biết ý con bé? Thấy dáng vẻ này của con bé, cũng biết con bé mệt mỏi, rất hiểu lòng người hỏi.

"Không muốn." Lâm Thâm lưu loát rõ ràng lắc đầu, "Không muốn Thanh Trúc tỷ tỷ công."

Ở trước mặt tiểu nữ nhi, La Thư rất có kiên nhẫn, cười hỏi: “Như vậy, a Thấm muốn mẫu thân ôm rồi, đúng không?”

“Cũng không phải.” Lâm Thấm vẫn lắc đầu như cũ.

“Vậy còn muốn như thế nào đây.” La Thư buồn bực.

Lâm Thấm cười hì hì chỉ chỉ Lâm Hàn, “Muốn nhị ca công.”

“Đưa bé nghịch ngợm này.” La Thư không khỏi cười một tiếng, “Thanh Trúc công con còn không được, nhất định phải nhị ca con.”

Không đợi La Thư nói, Lâm Hàn đã ngồi xổm xuống, “A Thấm, lên đây đi.”

Lâm Thấm hoan hô một tiếng nhào qua, Lâm Hàn chịu đựng một nhọc công nâng lên.

La Thư mang theo tiểu nữ từ tiểu nữ nhi đi dạo một lần không sai biệt lắm quanh Lâm Lang hiên, Lâm Hàn chỉ tùy ý nhìn mấy lần, Lâm Thấm lại nhìn say sưa ngon lành.

Phía trước là núi giả, trên núi giả có đình cao màu xanh đen, bên trong có bàn đá ghế đá, vắng vẻ đáng yêu.

“Con muốn ngồi trên ghế đá nhỏ đó.” Lâm Thấm một cái liền chọn trúng bài trí trong đình này, kích động nói.

“Được, ngồi trên ghế đá nhỏ.” La Thư tất nhiên theo con gái.

Mẹ con ba người vào trong đình ngồi xuống, Thanh Trúc mang theo bình trà, tách trà, rót nước trà, Lâm Thấm đã được như nguyện ngồi lên ghế đá nhỏ, nhấp một ngụm nước mặt ông ấm, hài lòng nhắm mắt lại.

“Nhà mới thật tốt, nếu lúc này cha và đại ca đại tỷ cũng ở đây, thật tốt.” Lâm Thấm sung sướng cười.

Lòng La Thư thắt chặt.

Dọc theo đường đi người cả nhà đều gạt Lâm Thấm, nói cho nàng biết sau khi đến kinh thành liền có thể nhìn thấy phụ thân, hiện giờ đã đến rồi, nhưng mà Lâm Phong... Haizzz, cũng không biết ngày mai Hoàng đế tự mình thăm án, có thể thăm ra cái gì... La Thư nhú chặt chân mày.

“Khi nào phụ thân trở lại?” Lâm Thấm ghé nhỏ bằng đá cũng không ngồi, nhào vào trong ngực mẫu thân, hai mắt sáng trong suốt hỏi.

Chân mày La Thư nhíu sâu hơn.

Lâm Hàn tỏ vẻ phớt tình kéo muội muội qua, “A Thấm, trước muội học cử chương với nhị ca, chờ muội học thuộc lòng cử chương rồi, phụ thân liền trở lại.”

Lâm Thấm hơi thất vọng, “Trước phải học cử chương à? Được rồi, vậy liền học cử chương trước.” dieendaanleequydonn

Lâm Hàn lộ ra nụ cười vui mừng, “A Thấm, buổi tối nhị ca liền bắt đầu dạy cho muội.”

Lâm Thấm không muốn, “Sao phải đợi đến buổi tối, nhị ca, hiện giờ học, muội học xong sớm một chút, phụ thân liền trở lại sớm một chút.”

Mũi La Thư cay xè, vội vàng xoay người, giả bộ như đang nhìn phong cảnh bên ngoài.

Lâm Hàn dạy cho muội muội cử chương, Lâm Thấm học được rất nghiêm túc.

“Ba chín hai mươi bảy”, “Sáu tám bốn mươi tám”, “Bốn tám ba mươi hai”, “Sáu sáu ba mươi sáu”, giọng nói non nớt của trẻ em, êm tai dễ nghe.

“Phu nhân, Thế tử phu nhân đã tới.” Thị nữ tới bẩm báo.

Thế tử phu nhân theo lời thị nữ, cũng chính là thế tử của La Giản.

Trên mặt La Thư hiện lên vẻ không vui, miễn cưỡng nói: “Cho nàng ta đi vào.”

Thị nữ khom gối, “Dạ, phu nhân.” Đi ra ngoài dẫn Nương thị đi vào.

La Thư thấy Nương thị cười đi tới, một tia chán ghét khó che giấu chợt lóe lên trong mắt.

Nương thị có đôi mày nhỏ nhắn mắt thanh tú, vô cùng nhã nhặn, sắc mặt rất trắng, nhưng không phải trắng muốt sáng bóng, mà kiểu mang theo chút tử khí, không có sức sống. Mỗi lần La Thư thấy nàng ta đều có một luồng khí tăm tối, làm cho người ta rất không vui vẻ.

Ở Tấn Giang Hầu phủ mặc dù nói cho oai Nương thị là phu nhân Thế tử, nhưng ở trước mặt Tiêu thị nàng ta cũng không được coi trọng, La Giản cũng không kính yêu nàng ta, bản thân nàng ta lại một mực không sinh hạ trai gái, vì vậy địa vị hơi xấu hổ.

Thấy La Thu, nàng tươi cười chào hỏi, trong tươi cười mang theo ý lấy lòng và nịnh hót, cũng hết sức thân mật với Lâm Hàn và Lâm Thâm.

“Mặt của bà ta thật dọa người.” Lâm Thâm vừa thấy nàng ta liền không thích, làm xong lễ gặp mặt, liền kéo Lâm Hàn ngồi sang bên cạnh, lại tiếp tục tập trung tâm trí học cửu chương, tuyệt đối không thích nhìn Nhưong thị.

Lâm Hàn biết Lâm Thâm không thích Nhưong thị, cố ý xê dịch thân thể ngăn

cản Nhưong thị, để cho muội muội không phải nhìn thấy nàng ta.

Nhuong thị nói ra nỗi khổ dầu kín với La Thu, “Ca ca muội cũng thật là, tất cả mọi chuyện đều do hấn gây ra, của chính là do hấn không cho mở, cũng là hấn không để cho chúng ta ra mặt đâu muội, hiện giờ nào ra chuyện, hấn né đến không thấy bóng dáng! Muội muội, hấn chỉ luôn làm ra chuyện không thấy bóng người, mọi người chỉ hỏi ta...” Đáng vẻ rất uất ức.

La Thu liếc xéo Nhưong thị, “Tấn Giang Hầu phu nhân hiện giờ đương gia là di hay là đại ca ta?”

Nhuong thị ngán ra, “Đĩ nhiên là phu nhân, phu nhân mới là đương gia chủ mẫu của Tấn Giang Hầu phu.”

La Thu hừ một tiếng, “Thì ra người còn biết đương gia chủ mẫu của Tấn Giang Hầu phu là bà ta. Nếu biết điều này, người còn trách đại ca ta là như thế nào, đại ca ta chỉ là Thế tử, nếu Hầu phu nhân không gật đầu, lời của đại ca ta có người chịu nghe sao? Có người chịu làm theo sao? Hừ, có vài người dối trá đã quen, dám làm không dám chịu, gặp chuyện chỉ biết đẩy trách nhiệm, có vài người ấy mà, ngốc đến như đầu heo, người khác nói gì đều tin cái đó, luôn để cho người ta coi thành vũ khí sử dụng!”

Nhuong thị xấu hổ tức tối cúi đầu, khăn trong tay bị

nàng xoắn dên không có hình dáng.

La Thư giống như hoàn toàn không nhìn thấy Nhưong thì khó chịu, nâng tách trà lên, thanh nhàn uống trà.

die~nd a4nle^ q u21ydo^ n

Nhưong thì nhéo khăn một lúc, dùng sức nặn ra nụ cười:

“Muội muội, phu nhân không chỉ lệnh cho ta thu dọn Lâm Lang hiên, còn lệnh cho ta thu dọn cực kỳ sạch sẽ ngăn nắp ngoại viện Lão Ván các, muội cũng biết quy củ của Tân Giang Hầu phủ, nam tì tám tuổi liền phải ra ngoài viện ở, không tiện theo bên cạnh mẫu thân, bên cạnh tỷ tỷ. Nam tì hán luôn pha trộn ở chung một chỗ với nữ quyến, có thể có tiền đồ gì? A Khai và a Hàn còn luôn theo muội, đến Lão Ván các đi.”

La Thư xì mũi coi thường, “Người cũng nói, đó là quy củ của phủ Tân Giang Hầu, nếu là người của phủ Tân Giang Hầu, dĩ nhiên nên tuân thủ. Nhưng ta là người của Tân Giang Hầu phủ sao? Ta đã sớm lấy chồng rồi, bây giờ ta là khách của phủ Tân Giang Hầu, người không biết xấu hổ cầm những quy củ này tới gò bó ta?”

Nhưong thì bị nàng nói không có ý kiến gì.

“Thật ra thì ta tới mời muội muội đến tham gia tiệc đón gió tẩy trần.” Nhưong thì im hơi lặng tiếng giải thích.

La Thư không chút lưu tình từ chối, “Đón ngọn gió nào, không biết chúng ta đường xa mà đến rất mệt mỏi, hiện giờ cần nghỉ ngơi sao? Thật là không có ánh mắt!”

Nhưong thì bị mịa mai đến mặt đỏ tới tận mang tai.

Sắc mặt nàng có phần khác thường, chính là đỏ lên không giống người khác, nhìn có cảm giác rất quái dị.

Lâm Thâm vừa học cừu chương, còn không nhìn được nghiêng đầu sang xem xét nàng ta mấy lần, sau khi nhìn qua, chê bai nhứt lổ mũi nhỏ.

Lâm Hàn cầm quyển sách ngăn cản ánh mắt của nàng, “A Thâm, không thích nhìn thì đừng nhìn, tránh cho sau khi nhìn, khó chịu chính là bản thân muội.”

Lâm Thâm khiêm tốn thỉnh giáo, “Nhị ca, vì sao muội biết rõ ràng lát nữa sẽ khó chịu, vẫn muốn nhìn là thế nào?”

Tuổi Lâm Hàn cũng không lớn, sao có thể giải thích được rõ ràng chuyện như vậy? Chỉ xụ mặt nói cho muội muội, “Không cho nhìn nữa.”

Lúc Nhưong thị rời đi ngưng ngừng, rất không có ý tứ, Lâm Khai và Lâm Đàm cũng nhanh chóng trở lại, sắc mặt rất tốt, tươi cười rạng rỡ.

La Thu vừa nhìn đôi huynh muội sinh đôi này, thì biết rõ Lâm Phong đoán chừng không có chuyện gì, yên tâm hơn nhiều.

Lâm Thâm kể khổ với đại ca đại tỷ, “Muội muốn sớm học xong cừu chương, sớm một chút để phụ thân trở lại, nhưng mà, muội đã học đến hồ đồ...”

Lâm Khai và Lâm Đàm rất đau lòng, Lâm Đàm suy nghĩ một chút, nói, “A Thâm sắp học đến hồ đồ, vậy

chúng ta liền trước không học, nghe chuyện khác. Tỷ tỷ nói cho muội một chút chuyện của phủ Tấn Giang Hầu được không?”

Lâm Thâm khéo léo gạt đầu, “Được được, tỷ tỷ nói gì muội đều nghe.” Hai tay nhỏ bé nâng lên chống má, chăm chú chuẩn bị nghe giảng.

Lâm Đàm không khỏi cười một tiếng, dịu dàng nói: “Ông ngoại của chúng ta chính là Tấn Giang Hầu gia, lão nhân gia họ La, tên húy là Khôi.”

“Ông ngoại cũng họ La nha.” Lâm Thâm ngọt ngào cười, “Họ giống họ nương như đúc.”

Lâm Hàn cảm thấy muội muội rất ngây thơ, “A Thâm, họ của nương và ông ngoại dĩ nhiên giống nhau, con trai con gái đều phải theo họ phụ thân. Ví dụ như nhà chúng ta, phụ thân họ Lâm, bốn huynh muội chúng ta tất cả đều họ Lâm.”

“Muội biết rồi.” Lâm Thâm vươn thẳng thân thể nhỏ bé lên, bày tỏ năng khiếu, rất rõ ràng điểm này theo lời nhị ca.

Lâm Đàm mỉm cười, “A Hàn, a Thâm, mới đầu ông ngoại chúng ta cưới bà ngoại chúng ta làm vợ, sinh hạ ra cậu và mẫu thân chúng ta, bà ngoại rất hạnh phúc qua đời...”

“Bà ngoại thật đáng thương.” Lâm Thâm nước mắt tràn mi.

“Huynh cảm thấy nương mới thật đáng thương.” Lâm Hàn nhỏ giọng lầm lẫm, “Từ nhỏ đã không có nương,

đáng thương bao nhiêu.” die nda nle equ ydo nn

“Đúng, nương cũng đáng thương.” Lâm Thâm nước mắt tí tách.

Nàng vừa khóc lại khàn giọng, ca ca tí tí cũng đau lòng, cùng nhau dỗ nàng.

Khó khăn lắm mới dỗ xong nàng không rớt hạt đậu vàng nhỏ nữa, Lâm Đàm tiếp tục nói: “Sau đó ông ngoại lại cưới tiếp một người vợ, chính là chị họ của bà ngoại chúng ta. Bà ta thay ông ngoại sinh ra thứ nữ La Anh, thứ tử La Châm, mặt khác ông ngoại còn có thứ xuất La Lạp, La Dịch và La Cung, tổng cộng năm nhi tử. Trong năm nhi tử này, trừ con nhỏ nhất La Cung mang theo vợ con ở Thành Đô làm quan, mấy người còn lại toàn bộ ở phủ Tấn Giang Hầu. Người lớn phòng, tổng cộng có bốn vị thiếu phu nhân, tám vị thiếu gia, tám vị cô nương, được xưng tụng là cấm tú cả sảnh đường.”

Lâm Thâm rất cao hứng, “Rất nhiều thâm thích.”

Lâm Đàm nhỏ nhẹ thở dài, “Nhưng mà, chỉ có một người cậu cùng mẹ với mình thân chúng ta, còn lại đều không phải. Không cùng mẹ, chung quy cách xa chút, không thân cận.”

“Chỉ có một cậu ruột thôi nha.” Tròng mắt Lâm Thâm đảo lòng vòng, “Vậy thì đối tốt với cậu ấy chút đi.”

Lâm Đàm không khỏi buồn cười.

Ngay cả Lâm Hàn nghiêm túc trên khuôn mặt cũng ần

ý cười.

Những ý niệm ly kỳ cổ quái này của Lâm Thâm, cũng thường làm cho các em ca tỳ tỳ của nàng cảm thấy rất buồn cười.

Tối hôm đó, mãi cho đến khi lên giường ngủ Lâm Thâm vẫn còn nhớ kỹ phải sớm ngày học xong cừu chương, để cho phụ thân sớm ngày trở lại.

La Thư và Lâm Đàm cùng dỗ nàng ngủ, nghe đều lòng chua xót không dứt.

Lâm Đàm nhẹ nhàng nắm lấy tay mẫu thân, “Nương, ngày mai phụ thân sẽ trở lại.”

La Thư ngậm nước mắt vỗ vỗ nàng, “Biết rồi.”

-----Puck.d.d.l.q.d-----

Ngày hôm sau, thời tiết vô cùng sáng sủa.

Sau khi Hoàng đế lâm triều, rất có hứng thú đích thân thăm án tham ô của Lâm Phong.

Hắn phụ trách chủ thẩm, Hoài Viễn Vương, Khang Vương, Kỳ Vương, Trang Vương, Tào Vương các Hoàng tử, cùng với Tả tướng xem thẩm, đám người Lại bộ Thượng thư Đỗ Bằng viễn, Hộ bộ Thượng thư Triệu Vạn Trình đều dự thính.

Khi Lâm Phong bị đưa đến trên diện, vẫn mặc quan phục ngũ phẩm. Mặc dù quan phục ngũ phẩm chỉ là màu

xanh không như nưt, nhưng Lâm Phong nhan pham xuất chúng, vẫn có vẻ tác phong nhanh nhẹn như cũ.

“Thần Lâm Phong, bái kiến lệ hạ.” Lâm Phong quỳ xuống nơi thêm son, vẻ mặt nghiêm túc lễ tứ bái.

Đáng vẻ rất thông dong.

Hoàng đế lệ hạ cao cao tại thượng thấy Lâm Phong như vậy, trong mắt lóe lên tia hứng thú.

“Lâm Phong, người lấy tội danh tham ô bị áp giải vào Kinh thành, ở trước mặt trăm không phải nên xưng ‘tội thần’ sao?” Giọng Hoàng đế giống như thường ngày, rất chậm, rất rõ ràng, lại có vẻ uy nghiêm khiếp người. d1 en d4nl 3q21y d0n

Lâm Phong không kiêu ngạo không tự ti, “Bệ hạ, thần hiện giờ chỉ có hiềm nghi tham ô, cũng không phải đã định tội tham ô. Trước khi chưa định tội, thần chính là trong sạch, thân là thần tử của Hoàng đế lệ hạ, thân là quan viên của Đại Hạ Vương triều, không nên tự coi nhẹ mình.”

“Như vậy, người trong sạch sao?” Hoàng đế không nhanh không chậm hỏi.

“Thần, là trong sạch!” Giọng Lâm Phong kiên định, âm vang có lực.

“Người còn không biết xấu hổ nói mình trong sạch.” Khang Vương bước ra khỏi hàng, lớn tiếng chỉ trích, “Lâm Phong, bản Vương đã tra được chứng cứ tham ô của người. hầna chúa như núi! Thứ nhất, trước khi

người nhậm chức Tri châu An Định châu, An Định châu hàng năm thu thuế nộp lên Hộ bộ là sáu mươi vạn lượng bạc trắng đến tám mươi vạn lượng bạc trắng, nhưng sau khi người đến An Định châu, lại dùng danh thiên tai yêu cầu giảm miễn thuế, hai năm nay tiền thuế của An Định châu đã giảm mạnh tới bốn mươi vạn lượng. Không cần phải nói, còn lại mấy chục vạn lượng bạc trắng này, nhất định đã bị người tham ô, vào túi tiền của mình; thứ hai, An Định châu có danh liêm khiết là Tưởng Hiền, hẳn biết chuyển người tham ô, âm thầm tố giác với bôn Vương, cũng ghi chép từng khoản tội của người, giao cho bôn Vương. Đáng tiếc sau khi Tưởng Hiền giao chứng cứ cho bôn Vương liền bị người ám sát, Lâm Phong, nếu không phải người có tật giết mình, sao cần giết người diệt khẩu? Thứ ba, Lâm Phong người không phải có danh cô nhi không cha không mẹ, nhưng tài sản dưới tên người phong phú, đến mức làm cho người ta giận sôi! Người dám nói đây không phải do người tham ô đoạt được?" Từ trong ngực lấy ra một quyển, "Bệ hạ, đây là sản nghiệp dưới tên Lâm Phong, người nhìn một cái, thì biết rõ Lâm Phong điên cuồng, lòng tham không đáy cỡ nào!"

Bàng Dắc Tín bước xuống nhận lấy quyển, đi lên bậc thang, một mực cung kính trình cho Hoàng đế.

Sắc mặt Lâm Phong chưa thay đổi

Hoàng đế đại khái nhìn một chút, không biến sắc đặt quyển sang bên, "Lâm khanh, đây là Khang Vương trình án, trẫm cho người tự biện."

Ánh mắt của đám người Hoàn Viễn Vương, Khang

Vương, Kỳ Vương, Tráng Vương, Tào Vương và Thẩm Kiến, Đỗ Bằng Viễn, Triệu Vạn Trình, đều rơi lên trên người Lâm Phong.

Khang Vương trình án, thật ra thì điều thứ nhất chỉ coi là nghi vấn, bởi vì lúc trước An Định châu có thể thu sáu mươi vạn đến tám mươi vạn lượng bạc trắng tiền thuế, không phải là hiện giờ, về sau cũng có thể nhận được con số này, nếu gặp thiên tai nhân họa, thu thuế sẽ không thu được con số dự định, cũng là chuyện thường xảy ra. Thuế má thu được ít hơn người tiền nhiệm, cái này có thể làm thành chứng cứ Lâm Phong không đủ khả năng, nhưng nếu làm thành chứng cứ tham ô, chỉ có thể nói chứng cứ chưa đủ. Điều thứ hai cũng rất mờ hồ, An Định châu có một tiểu lại tố cáo Lâm Phong, tự mình viết thư tố cáo, cũng in dấu tay rồi, thế nhưng vừa xuất hiện đã bị ám sát — trừ phi Hình bộ tra rõ trước sau người bị ám sát này, chứng thật là do Lâm Phong phái người giết, nếu không, điều này cũng khó mà hạch tội Lâm Phong.

Lợi hại nhất ngược lại là điều thứ ba nói trắng ra chính là Lâm Phong là một kẻ cô nhi, tại sao có thể có nhiều sản nghiệp như vậy.

Dùng từ Hán ngữ hiện tại tới diễn tả, chính là: Lâm Phong, nguồn gốc tại sản khách xù của người không rõ.

Nếu như Lâm Phong không trình báo rõ ràng những tiền tài này từ đâu mà đến, như vậy, tội danh tham ô của hắn cũng có thể định ra rồi.

Điểm thứ ba điểm chết người nhất, mọi người ở đây đều nghĩ như vậy.

Lâm Phong nói: “Thần liền trả lời chắc chắn từng tấc cào của Khang Vương Diên hạ. Thứ nhất, An Định châu hai năm qua thật sự gặp phải thiên tai hiếm có, đầu tiên là mây mù liên tục xung quanh An Định châu hơn nửa năm không có mưa, tiếp theo Định Sơn bên cạnh lại có địa chấn, phá hủy vô số nhà cửa, chỉ riêng sắp xếp nạn dân, vớt vớt thể cục đã không dễ, thần cho rằng, ở nơi vừa có hạn hán lại có địa chấn có thể giữ vững An Định châu không có số lượng lớn dân chúng thương vong, thế cục vẫn ổn định như cũ, thần làm quan địa phương đã dùng hết chức trách. Về phần thu thuế giảm bớt, đó là thiên tai, là chuyện không có cách nào, thần không thẹn với lương tâm. Thứ hai, chuyện Tương Diên bị ám sát là chuyện không đơn thuần là án tham ô, mà là mệnh người lằng trời, thần cho rằng nên mời Đình bộ điều tra thêm, đưa hung thủ ra công lý. Thứ ba, thần thật sự có khối gia sản kếch xù, nguồn gốc phát sinh ra...”

Lâm Phong ngừng lại, trái tim của Khang Vương nhảy lên tận cổ họng.

Xem thêm tại: <http://diendanlequydon.com/viewtopic.php?p=3435611#p3435611>

Bạn đang đọc truyện *Kiều Nữ Lâm gia* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở www.EbookFull.Net.

Chương 41

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Editor: Puck - Diễn đàn

Khang Vương cũng biết hai điều trước rất khó hạch tội Lâm Phong, mấu chốt là điều thứ ba.

Ban đầu Khang Vương muốn liệt Lâm Phong vào danh sách quan viên tham ô, thuần túy là giận dữ — Cao Nguyên Diệu người dám bắt người của ta, vậy ta cũng bắt người của ngươi, cho dù cuối cùng chứng minh Lâm Phong trong sạch, ta cũng buồn nôn ghê tởm chết các ngươi — Sau đó Phùng Quốc Thẳng thiêu hủy chứng cứ tham ô của đám người Phương Đức Sơn, Khang Vương càng thêm không sợ hãi rồi. Nhưng mà, khiến cho Khang Vương mừng rỡ chính là còn tra được thì ra Lâm Phong còn có rất nhiều tài sản riêng, số lượng kinh người.

Lâm Phong là cô nhi cha mẹ chết sớm, điều này mọi người đều biết. Hắn cưới trưởng nữ La Thư của Tấn Giang Hầu phủ, của hồi môn của La Thư phong phú, điều này mọi người cũng biết đến. Nhưng số lượng tài sản riêng của Lâm Phong quá lớn, Khang Vương và Phùng Quốc Thắng thương lượng liên tục, đều cảm thấy Tấn Giang Hầu không thể cho La Thư nhiều đồ cưới như vậy, nhưng để cho ổn hòa, vẫn muốn nhìn danh sách đồ cưới của La Thư, lại có lý do tố lên.

Khang Vương và Thẩm gia đi lại thân mật, đại thiếu phu nhân Thẩm gia là La Anh, hắn muốn một phần danh sách đồ cưới của La Thư cũng không khó. Phần danh sách đồ cưới này Khang Vương muốn, La Anh cho, so sánh danh sách đồ cưới của La Thư và danh sách tài sản riêng của Lâm Phong, Khang Vương thật sự vui mừng nhường này: Thứ nhất, hai phần sản nghiệp này hoàn toàn khác nhau. Đồ cưới của La Thư phần nhiều là thôn trang, cửa tiệm thông thường, gia sản của Lâm Phong là nhà máy đường nhà máy tơ lụa, cửa tiệm lương thực v.v...; thứ hai, dưới tên La Thư là một phần đồ cưới phong phú, dưới tên Lâm Phong cũng là một phần gia sản không lồ, vốn không thể giống nhau. Nói cách khác, La Thư đã vô cùng xa hoa rồi, nhưng Lâm Phong còn có tiền hơn La Thư nhiều.

Không ai có thể cảm nhận được khi Khang Vương nhìn thấy gia sản của Lâm Phong thì mừng như điên. Lâm Phong hẳn là một đứa cô nhi, ở đâu ra phần gia sản này? Phần nguồn gốc gia sản này hắn không nói ra cho rõ ràng, tội danh tham ô liên trốn không thoát, Khang Vương biết rõ một điểm này, cũng ồm ồm hy vọng tha thiết với điểm này.

Nếu như nói thẩm án ở Kim điện là một vụ đánh cược, như vậy, tiền đánh cược của Khang Vương chính là ở chỗ này: Gia sản kếch xù của Lâm Phong có nguồn gốc không rõ. Hiện giờ Lâm Phong sẽ phải trả lời chắc chắn điều này rồi. Sao Khang Vương có thể không khẩn trương? Trên dưới toàn thân hắn cũng căng thẳng, trầm ngâm yên lặng nghe, không dám bỏ qua mỗi một câu nói, mỗi một chữ theo lời Lâm Phong.

“Chuyện này, nói ra rất dài dòng.” Lâm Phong suy nghĩ một chút, chậm rãi nói, “Nếu muốn giải thích rõ phần gia sản này, còn phải truy từ nguồn gốc, nói từ thân thế một đứa cô nhi. Đây là một chuyện xưa rất dài, phải nói từ ba mươi năm trước...”

Lục Hoàng tử Tào Vương mới mười lăm tuổi, đáng vẻ phong lưu, tính nhẩn nại không tốt, lúc này không khỏi phì cười một tiếng: “Bệ hạ tự mình thẩm án, chứ vị Hoàng tử, mấy người Thừa tướng dự thỉnh, người lại nói tới chuyện xưa, thật ung dung. Lâm Phong, người hãy bớt nói nhảm đi, nhanh chóng nói vào chính đề, đừng trễ nải thời gian!”

Trong điện yên lặng trong chốc lát.

Hoàng đế tại vị đã mười sáu năm, nếu như nói mới đầu khi ngài lên ngôi mấy năm kia vẫn tương đối hiền hòa, năm gần đây đã không phải. Ngài ở trên triều đình vui giận không lộ, lại rất có quân uy, hiếm có thần tử nào có gan mất lễ nghi ở trước điện. Giống như Tào Vương dám ở trước mặt ngài mở miệng cợt nhả, là cực kỳ hiếm thấy.

Nếu lên tiếng cợt nhả người như vậy là thần tử, có thể đoán được hẳn nhất định sẽ xui xẻo, bị nghiêm nghị khiển trách và cách chức, nhưng lần này là một Hoàng tử, con trai ruột của bệ hạ... Tào Vương sẽ có đãi ngộ gì, mọi người không biết được.

Hoài Viễn Vương một mực ở trong quân, Khang Vương và chư vị Hoàng tử tham dự chính sự tiến vào triều đình cũng chỉ là chuyện gần một hai năm nay, thái độ của Hoàng đế với các nhi tử của ngài là gì, trước mắt còn không lộ ra. đi~nd a4nle^q u21ydo^ n

Hoàng đế trên ngôi báu thần thái uy nghiêm, nói: “Bàng Đắc Tín, đưa quyền này cho Tào Vương nhìn một chút.”

Bàng Đắc Tín khom người, “Nô tài tuân chỉ.” Vội nâng quyền lên, cất bước nhẹ nhàng linh hoạt lại nhanh chóng, cung kính trình quyền cho Tào Vương.

Tào Vương có phần không hiểu, cầm trong tay nhìn một chút, hít sâu một hơi.

“Phần gia sản như vậy, dùng thời gian ba mươi năm đi tích cóp, dài sao? Muốn giải thích rõ một phần gia sản như vậy, nói từ ba mươi năm trước, có gì không thể?” Hoàng đế không nhanh không chậm hỏi.

Mặc dù hắn hỏi ôn hòa, Tào Vương cũng rất khẩn trương, trả quyền lại cho Bàng Đắc Tín, bước ra khỏi hàng quỳ gối, “Thần lỡ lời, thần sai lầm rồi.” Thừa nhận mình sai lầm rồi.

Hoàng đế cau mày, “Tào Vương, lão sư của người là ai?”

Trong lòng Tào Vương khẩn trương hơn, run run rẩy rẩy đáp lại: “Bẩm báo bệ hạ, là Tôn thị độc của viện Hàn Lâm.”

(*) Thị độc: Chức quan của người đọc sách luận học với Hoàng đế hoặc dạy học cho các Hoàng tử

Hoàng đế im lặng trong chốc lát, “Truyền khẩu dụ của trẫm, Tôn Đắc Lâm dạy Hoàng tử bắt lặc, hạ xuống hai cấp chờ bổ nhiệm, phạt bổng lộc một năm.”

Bàng Đắc Tín cung kính đáp ứng, “Dạ, nô tài đi truyền lời.”

Tào Vương thẹn đỏ bừng cả mặt.

Hậu quả của bản thân hắn lên tiếng không cẩn thận, chính là lão sư của hắn bị hạ cấp, phạt bổng lộc, đây là trừng phạt vô cùng nghiêm khắc đối với bản thân hắn mới mười lăm tuổi.

Tào Vương mặt mày xám tro lui trở lại trong hàng, quy củ cúi đầu, lại không dám tùy ý, cợt nhả lên tiếng.

Hoàng đế ra lệnh cho Lâm Phong nói tiếp.

Lâm Phong khầu đầu, sắc mặt đoan trang, “Ba mươi năm trước, ở Thường Châu có một bé trai sáu tuổi gặp phải nạn dịch, phụ mẫu bất hạnh đều mất. Phụ thân của hần họ Lâm ở trong tộc đứng hàng thứ mười lăm, tục danh trên Hoài dưới Cần, là nhánh thứ của phủ Giang Âm Hầu kinh thành, đã ngoài năm đời, lâu không lui tới, mẹ của hần là con gái duy nhất tự mình nuôi dưỡng của thương nhân bán lương thực họ Phùng ở Giang Nam, vị thương nhân này bán lương thực và thê tử nguyên phối tay trắng dựng nghiệp kiếm được gia nghiệp tuyệt bút, những ngày sau này giống như gấm hoa rực rỡ, đáng tiếc dưới gối chỉ có một nữ nhi, cũng không có nhi tử, tộc nhân của thương nhân bán lương thực thấy ông ấy không nhi tử, gia sản lại phong phú, rồi rít đánh chủ ý vào ông, muốn đưa nhi tử cho ông làm con thừa tự, ông nhất định không chịu, gả con gái độc nhất tự mình nuôi dưỡng cho Lâm thập ngũ gia, hơn phân nửa gia sản làm của hồi môn, tộc nhân mặc dù không chịu, nhưng bọn hần là bình dân, Lâm thập ngũ gia là quan chức, Lâm gia lại là đại gia tộc, không ai dám ra mặt tranh luận. Sau khi vợ chồng Lâm thập ngũ gia lập gia đình cực kỳ ân ái, chỉ sinh một nhi tử, là một đôi thân tiên duyên lữ, đáng tiếc một trận dịch đi qua, cả hai cùng đi, chỉ lưu lại một đứa bé sáu tuổi, cùng với một phần sản nghiệp làm người ta thêm thương. Một đứa bé nhỏ nhỏ mới sáu tuổi, không có năng lực tự vệ lại ngồi giữ lấy tòa núi bảo bối, sẽ có bao nhiêu người đồ mắt ao ước, có thể nghĩ. Từ đó về sau, đứa bé sáu tuổi này liền nguy hiểm” die nda nle equ ydo mn

Tất cả mọi người trên điện nghe được nhập thần.

Khang Vương cũng âm thầm kêu khổ. Chẳng lẽ phần gia sản này của hần là tổ truyền? Là mẫu thân hần mang tới từ nhà mẹ đẻ? Nếu quả thật đúng như vậy, chẳng phải uống phỉ tâm cơ, vui mừng vô ích một trận sao.

Giọng điệu Lâm Phong hơi chua xót, “Lâm gia hần vốn không có tộc nhân gần gũi, lúc này lại chạy tới rất nhiều người xa lạ tự xưng là thúc bá, muốn dẫn hần đi, muốn nuôi dưỡng hần, Phùng gia cũng không cam chịu rút lại phía sau, có ít nhất bảy tám người tự xưng là cậu hần, nương thân cứu đại, tiểu hài tử cần phải về cậu. Nay tới kéo, kia tới kéo, cánh tay của đứa bé sáu tuổi thiếu chút nữa bị kéo trật khớp. Trong lúc này, đứa bé sáu tuổi không có cha mẹ song thân, lại gặp phải tranh mua như vậy, thật là mịt mờ luống cuống, cực kỳ sợ hãi.”

Hần phong độ xuất chúng, sắc mặt đoan chính, cho đến lúc này mới lộ ra vẻ thâm trầm, làm lòng người sinh đồng tình.

Hoàng đế ôn tồn hỏi: “Như vậy, cuối cùng là thúc bá thắng, hay cậu thắng?”

Đứa bé nhỏ như vậy, sản nghiệp lớn như thế, hần định một mình mang theo người sống qua ngày là không có khả năng, cuối cùng luôn có một phương chiếm được lợi thế, thắng được quyền lợi nuôi dưỡng tiểu hài tử này — nuôi dưỡng tiểu hài tử này, dĩ nhiên sẽ thay hần trông nom sản nghiệp, sản nghiệp nhiều như vậy đừng nói ngần chiếm đoạt, chỉ thay hần quản lý, cũng sẽ thu được rất nhiều lợi.

Lâm Phong cười khổ, “Thúc bá cũng không chịu nhượng bộ, cậu cũng muốn tranh đoạt, người Lâm gia và người Phùng gia cãi nhau chừng nửa tháng, làm cho người chết không thể hạ táng đúng hạn. Cuối cùng, trải qua luân phiên hết lần này đến khác tranh đoạt, bàn luận, Lâm gia và Phùng gia cùng bàn luận, đứa bé sáu tuổi kia được Giang Âm Hầu Lâm Hoài Tín thu dưỡng, tất cả gia sản dưới tên hần nhất nhất ghi vào sổ sách, các bộ lão trong tộc đều ký tên lên, ký tên xong, mới giao cho Giang Âm Hầu, nói rõ đứa bé này lớn mười tám tuổi, lấy vợ sinh con, Giang Âm Hầu phải hoàn trả lại sản nghiệp.”

Kết quả của tất cả mọi người định chiếm tiện nghi, chính là đến cuối cùng ai cũng không chiếm được sao?

Giao đứa bé cho Giang Âm Hầu nuôi dưỡng, thứ nhất Giang Âm Hầu Lâm Hoài Tín là vị Hầu gia, tự có bổng lộc và gia nghiệp, thứ hai Lâm gia và Phùng gia có bao nhiêu ánh mắt nhìn chăm chú đấy, Lâm Hoài Tín muốn động tay chân ở trong đó, cũng rất không dễ

Nghe đến đó, cho dù là ai cũng có thể nghĩ đến đứa bé sáu tuổi cha mẹ đều mất này chính là Lâm Phong, nghĩ đến gia sản kếp xù của Lâm Phong là đồ cưới của mẫu thân Phùng thị, tự nhiên cũng không tồn tại lời nói vô căn cứ cái gì mà tham ô trái pháp luật mới tích được khoản gia sản khả quan như vậy rồi.

Khang Vương dự cảm một phen tâm huyết của mình bị trôi theo dòng nước chảy rồi, gân xanh trên mặt nhảy nhảy lên, giận dữ không thôi.

Thượng thư Hộ bộ Triệu Vạn Trình hơn năm mươi tuổi, vóc người trung đẳng, gương mặt thân thiện, hần bước ra khỏi hàng tấu nói: “Bệ hạ, chắc hần Lâm Tri châu tiếp theo chắc chắn sẽ nói đến hần ở phủ Giang Âm Hầu an toàn đến mười tám tuổi lấy vợ sinh con, phủ Giang Âm Hầu trả sản nghiệp về, hần liền có một phần sản nghiệp người bình thường nghĩ cũng không dám nghĩ. Chuyện cũ này quả thật rất êm tai, nhưng bệ hạ, nói miệng không bằng chứng.”

Tinh thần Khang Vương phấn chấn, cũng bước ra khỏi hàng cất cao giọng nói: “Tài văn chương của Lâm Tri châu hơn người, thêu dệt chuyện xưa thật sự có thể đánh động lòng người, thần nghe xong, cũng sinh ra lòng đồng tình với thân thế của Lâm Tri châu. Nhưng mà, nếu vì như vậy mà phán định gia sản của Lâm Tri châu hợp pháp, không hề tham ô, thần không phục.” d1en d4nl 3q21y d0n

Lâm Phong khẽ cười, “Lâm Phong

làm quan nhiều năm, từng thẩm bao nhiêu vụ án giết người, chẳng lẽ còn không biết một vụ án quan trọng nhất là chứng cứ sao? Triệu đại nhân, Khang Vương Điện hạ, xin đừng nóng. Lâm Phong cũng không phải nói

này, xin đừng nóng, Lâm Phong cũng không phải nơi miệng không có bằng chứng, là có thật chứng.”

Vật chứng gì? Lực chú ý của tất cả mọi người đều bị hấp dẫn qua.

Lâm Phong thông dong nói: “Xin bệ hạ ân chuẩn, lệnh cho nội quan lấy ra khỏi cơ chú năm tại vị cuối cùng của Diêu Tông Hoàng đế, cũng chính là khởi cơ chú ngày mồng chín tháng bảy năm Hưng Quang thứ mười, phía trên có ghi chép căn kẽ.”

(*) Khởi cơ chú: Bản ghi ghép lời ăn tiếng nói và việc làm của bậc Đế Vương cổ đại

Ha? Ha? Ha? Khang Vương cùng các Hoàng tử, Thâm Tướng, hai vị Thượng thư, trên mặt đều lộ ra vẻ ngờ ngác.

Người thật có tiền, nhưng mà, chỉ là một phần sản nghiệp của người mà thôi, trên khởi cơ chú của Diêu Tông Hoàng đế sao lại có ghi chép?

Nếu không phải có Tào Vương tên xui xẻo kia làm ví dụ phía trước, sợ rằng đã có người đứng ra mỉa mai.

Khang Vương cười lạnh thành tiếng: “Trên khởi cơ chú của Diêu Tông Hoàng đế lại có ghi chép sản nghiệp của người, Lâm Phong, người thật có mặt mũi.”

Hoài Viễn Vương vẫn luôn trầm mặc không nói đột nhiên lên tiếng: “Trên khởi cơ chú ghi lại lời nói của Đế Vương, lễ nghi đại sự, thánh chỉ, đề mục tấu chương các hô, tấu chương của đại quan địa phương đều sẽ ghi lại,

Lâm Tri châu là Trạng nguyên lang được Hiếu Tông Hoàng đế bổ nhiệm, năm đó vào viện Hàn Lâm, làm cận thị cho Hiếu Tông Hoàng đế, thiên vị quá lớn, trên khỏi cư chú có ghi lại chuyện của hắn, có gì kỳ quái? Khang Vương đệ không khỏi vô cùng hiềm thấy.”

(*) Cận thị là người gần gũi cũng theo hầu bên người Hoàng đế, chức vị của bọn họ không cao, nhưng quyền lợi rất lớn, có ảnh hưởng rất lớn với Đế Vương.

Khang Vương nghe hắn nói đạo lý rõ ràng, và lại có giọng điệu huynh trưởng dạy dỗ tiểu đệ, giận đến trắng mặt.

Hắn hận nhất Hoài Viễn Vương tỏ vẻ đại ca.

Mặc dù hắn không phải là con trai trưởng của Hoàng hậu, nhưng cũng là do phó Hoàng hậu Phùng Quý phi sinh ra, không kém con trai trưởng bao nhiêu. Nếu như không phải phía trước có Hoài Viễn Vương Hoàng trưởng tử này cản đường, vị trí Thái tử đã sớm là của hắn.

Hắn căm hận trưởng tử, căm hận người muốn bày ra dáng vẻ trưởng tử.

“Nghe giọng điệu này của đại ca, giống như đại ca đã từng nhìn thấy khỏi cư chú vậy.” Trên mặt Khang Vương hiện lên vẻ khiêu khích.

Hoài Viễn Vương nói chuyện rất chọc giận người, “Chưa từng thấy không có nghĩa là không có. Đệ cứ thành thật chờ nếu tìm được, nếu ghi lại giống lời Lâm Tri châu như đúc, đệ hãy mở rộng tầm mắt, biết mình

ngày trước là éch ngòi đáy giếng như thế nào, chính là vậy.”

“Nếu không tìm được khởi cư chú một năm này? Hoặc tìm được, nhưng trên khởi cư chú không ghi lại chuyện này?” Khang Vương giận mà hỏi tới cùng.

Hoài Viễn Vương thần nhiên nhìn hấn một cái, nói:
“Nếu không tìm được, hoặc tìm được nhưng trên khởi cư chú không ghi lại chuyện này, bản Vương thua đệ một tòa nhà ở thành đông, cũng ở trước nhà ghi lại chuyện đặc biệt ngày hôm nay, để cho danh tiếng đẹp của đệ truyền xa.”
dinendian.logid/on

Nói cách khác, hấn sẽ công khai nhận thua.

Khang Vương phản khởi.

Hấn muốn chính là Hoài Viễn Vương công khai nhận thua, mặt mặt xấu hổ ở trước mặt công chúng.

Khởi cư chú của Đế Vương các triều đại rất nhiều, tra tìm ra có phần không dễ, nếu như nói Hoàng đế hiện giờ muốn một quyển khởi cư chú của ngày nào tháng nào năm nào đó, nội thị có thể vào ngày hôm sau đưa lên đã tốt — mệnh mệnh như biển, nào phải dễ dàng như vậy đã tìm được? Huống chi nếu khởi cư chú do quan viên khác nhau tới ghi chép, phong cách liền có chỗ lắt đổng, có rất nhiều ghi lại ấn theo ngày, cũng có rất nhiều ghi lại ấn theo sự kiện, vậy càng không dễ điều tra được.

“Thời gian một đêm cũng dài, động tác gì cũng có thể làm rồi! Mẫu phi ta cầm giữ hậu cung, chút chuyện nhỏ này

tính là gì đối với bà!” Khang Vương tràn đầy lòng tin.

Niềm tin của hắn vừa đi, kích động nói: “Nếu đại ca thua, tự nhiên làm như vậy. Nếu như đệ thua cũng giống thế, thua đại ca một tòa nhà cùng chỗ, ở trước nhà ghi lại chuyện đặc biệt ngày hôm nay, ghi rõ ưu khuyết điểm thì phi ngày hôm nay!”

Hai người bọn họ lại ngay trước mặt Hoàng đế và Thẩm Tướng, hai vị Thượng thư đánh cuộc.

Hoàng đế cả giận nói: “Hoài Viễn Vương, Khang Vương, lại dám mang chính sự triều đình ra làm tiền đánh cuộc sao?”

Hoài Viễn Vương và Khang Vương cùng quỳ xuống nhận sai, “Trò đùa quá mức, thần biết sai.”

Cơn giận của Hoàng đế còn sót chưa hết, cứng rắn nói: “Hai nghiệt tử lại dám cầm chính sự triều đình đi làm tiền đánh cuộc, gió này không thể lớn. Trẫm cho các người thêm một khoản, người thắng mỗi ngày đến tám cung của trẫm hầu hạ trẫm rửa mặt thay quần áo, người thua mỗi ngày đến điện Phụng Tiên phạt gậy tư quá hai canh giờ, trong vòng một tháng, nửa ngày cũng không giảm bớt!”

(*) Gió này không thể lớn: là từ Hán ngữ, hình dung bầu không khí (nếp sống, tập tục) này không thể để nó phát sinh phát triển

(**) Tư quá: tĩnh tâm suy xét lỗi lầm của mình.

“Tuân chỉ.” Hoài Viễn Vương và Khang Vương vâng

ạ.

Đứng lên lui vào trong hàng, Khang Vương nhanh chóng thu hân liếc mắt nhìn Hoài Viễn Vương.

Đây không chỉ là vấn đề thắng thua, cũng không chỉ là vấn đề mặt mũi. Người thắng được đích thân đến hầu hạ Hoàng đế rửa mặt thay quần áo, đây giống như chịu phạt, nhưng thật ra là công việc có lợi, có nhiều cơ hội tiếp cận Hoàng đế; người thua chính là đơn thuần xui xẻo, mỗi ngày đến diện Phụng Tiên phạt quỳ tư quá là xảy ra chuyện gì? Thân thể vừa chịu tội, lại không có bất cứ chỗ tốt nào.

Nhất định phải thắng, nhất định phải thắng, Khang Vương không ngừng tự nói với mình.

Hắn định hạ triều lập tức phải nghĩ cách gặp mặt Phùng Quý phi, cần xin Phùng Quý phi cho dù như thế nào cũng phải giúp mình một lần. Lần này hắn chỉ cho phép thắng, không cho phép thua!

Hoàng đế hạ chỉ, lệnh cho nội thị đi lấy khởi cừ chú.

Lại bộ Thượng thư Đỗ Bằng Viễn uyển chuyển nói: “Bệ hạ, tra tìm khởi cừ chú không dễ, thật sự muốn tìm ra quyển theo lời Lâm Tri châu, không biết là chuyện thời gian nào. Thần cho rằng, vẫn thỉnh Lâm Tri châu lấy thêm ra chứng cứ khác thì tốt hơn.”

“Lâm khanh, người cứ nói đi.” Hoàng đế hỏi Lâm Phong.

Lâm Phong nói: “Lời nói mới vừa rồi của Triêu

Sau ở trong nhà. Lúc này mới biết tại sao Thần Thượng thư, làm thần cảm khái vô hạn. Thần cũng không phải an toàn ở phủ Giang Âm Hầu đến mười tám tuổi, những năm kia gặp phải đil loại gian khổ, thật sự một lời khó nói hết. Thần ở Giang Âm Hầu phủ sống mấy năm đầu coi như sóng êm gió lặng, sau đó phủ Giang Âm Hầu càng ngày càng suy tàn, nhiều không bằng ra, liền đánh chủ ý lên gia sản của thần, len lén tham ô không ít. Lúc đó tộc nhân Lâm gia đa phần ở Thường Châu, Giang Âm Hầu lại ở kinh thành, tộc nhân Phùng gia càng thêm ở Giang Nam xa xôi, đều không biết gì về hành vi của Giang Âm Hầu, trên đời này không có bức tường nào gió không lọt qua được, liền có người lạng lẽ mật báo tiếng gió cho thần. Lúc đó thần chẳng qua mới mười một mười hai tuổi, còn không thể tự bảo vệ mình, dù có biết thì làm được như thế nào? đành phải giả bộ ngu si thôi, vừa khắc khổ đọc sách, vừa âm thầm góp tiền, suốt năm sáu năm, cuối cùng tích cóp đil, liền dùng tiền quyên giám sinh, đầu tiên may mắn ra công, sau được Hiến Tông Hoàng đế khâm điểm là đệ nhất giáp. Sau khi trở thành cậu thi của Hiến Tông Hoàng đế, mới dám đòi lại gia sản tiên phụ mẫu lưu lại chỗ Giang Âm Hầu phủ.”

Lâm Phong nói bình thản, mọi người nghe cũng rất kinh hãi.

Còn nhỏ tuổi đã có thể nhẫn nhịn được như thế, bảo trì bình thản như thế, nhân tài, Lâm Phong tuyệt đối là một nhân tài!

“Lâm Phong khi còn nhỏ đã có thể chịu đựng như vậy, chẳng phải hiện giờ càng thêm mãnh liệt sao?” Trong lòng Khang Vương sinh ra lạnh lẽo.

Lâm Phong vẫn ôn hòa, làm cho người ta như tắm gió xuân, lúc trước Khang Vương không hề đặt tiểu quan ngũ phẩm này vào trong mắt, nhưng bây giờ bỗng dưng tự xét lại: Có phải ta khinh địch không?

Lâm Phong nói tiếp: “Sau khi thần vào trong viện Hàn Lâm, Diêu Tông Hoàng đế thường xuyên cho đòi thần vào hầu, một ngày nào đó Diêu Tông Hoàng đế hỏi chuyện nhà của thần, thần phục phục xuống đất, nói ra oan ức, Diêu Tông Hoàng đế nhân từ, lúc này liền tuyên gọi Giang Am Hầu, lệnh trả lại gia sản cho thần. Thần đầu tiên tạ ơn, tiếp theo lo lắng, nói nếu gia sản của thần bị lưu danh hậu thế, chẳng phải bị coi thành tham quan? Diêu Tông Hoàng đế cả cười, đặc biệt tuyên triệu thị độc Hứa Thừa Tông, lệnh ghi chép chuyện này vào trong khởi cư chú ngày mừng chín tháng bảy năm Hưng Quang thứ mười.”

“Lâm công mưu tính sâu xa.” Triệu Vạn Trình buồn bực tán dương.

— Từ năm Hưng Quang thứ mười người đã ngờ tới chuyện ngày hôm nay có đúng không? Người quả thật rất giỏi.

Các vị Hoàng tử, Thảm Tướng, hai vị Thượng thư đều lau mắt mà nhìn Lâm Phong.

Lúc này Khang Vương cũng hối hận vì đánh giá thấp Lâm Phong tiểu quan ngũ phẩm này, nhưng mà, hắn vẫn rất có tự tin, cho rằng mình có thể ngáng chân Lâm Phong trong chuyện tra tìm khởi cư chú này. di ien

n# dang# yuklle e# q quiq on

Nội thị tước cười rạng rỡ trở lại, “Bệ hạ, tìm được khởi cư chú ngày mùng chín tháng bảy năm Hưng Quang thứ mười.” Một mực cung kính dâng quyển tập bìa màu vàng thật dày lên.

Hoàng đế lấy tới, thấy có một tờ gấp lại, liền thuận tay mở ra trang này.

“Đúng là thân bút của Hứa Thừa Tông.” Hoàng đế cười nói.

(*) Thân bút: Tự tay viết

Năm đó Hứa Thừa Tông chỉ là thị độc nho nhỏ, bây giờ đã là đại gia thư pháp nổi danh trên đời rồi. Hoàng đế đam mê thư pháp, chữ của Hứa Thừa Tông, dĩ nhiên nhận ra.

“Chuyện Giang Âm Hầu trả gia sản lại cho Lâm Phong, Hứa Thừa Tông ghi chép rất cẩn kẽ.” Hoàng đế xem xong, khép tập lại.

Khang Vương hồn bay phách tán.

Khởi cư chú này vừa tìm đã tìm được rồi hả? Chuyện này... Chuyện này quá không hợp với lẽ thường, quá không hợp với lẽ thường!

“Bệ hạ, thần hoài nghi trong đó có gian trá!” Khang Vương cảm phẫn, lớn tiếng kháng nghị, “Khởi cư chú phong phú, sao lại dễ dàng tìm được?”

“Khang Vương Điện hạ, là như vậy.” Nội thị được phái đi lấy khởi cừ chú mi thanh mục tú, rất thích cười, nở nụ cười với Khang Vương, “Khi nô tài đi qua, tiểu nội thị trông coi trong Kinh các đang ngồi gật, nô tài vỗ hấn một cái, hấn như từ trong mộng mới tỉnh, ‘ngài tới tìm khởi cừ chú mi thanh mục tú không? Mới vừa rồi có một nam một nữ đến báo mộng cho nô tài, nói bọn họ đi thật sớm, để lại đứa bé không nơi nương tựa, rất không yên lòng, lo lắng con trai bị người oan uổng, đặc biệt tới thay con trai bọn họ tìm khởi cừ chú’, hấn đi vào trong, chỉ thấy bản đầu tiên trên giá sách để chính là cái này, cầm lên vừa nhìn, thời gian vừa đúng, liền đưa cho nô tài.”

Nội thị đại khái thật sự tin tưởng cha mẹ của Lâm Phong báo mộng cho tiểu nội thị, nói rất sống động.

Khang Vương suyết chút nữa bị hấn chọc giận ngất đi.

Báo mộng, báo mộng cái quỷ! Đây rõ ràng có người đoán trước tim xong rồi, đặt vào trong tay tiểu nội thị!

Hoàng đế lệnh Bàng Dắc Tín đưa khởi cừ chú xuống, lệnh Thâm Tướng, hai vị Thượng thư cùng nhìn.

Thâm Tướng, hai vị Thượng thư cùng nhìn, không lời nào để nói.

Hoàng đế từ trước đến giờ mạnh mẽ vang dội, lúc này tuyên bố Lâm Phong vô tội, “Hai điều trước theo lời Khang Vương không các nào chứng minh Lâm Phong tham ô, hạn cho Hộ bộ trong vòng ba tháng tra rõ nguyên nhân chuyện An Định châu thu thuế bị giảm bớt, án

mạng của Vương Viên do mình tự thân trải, Lâm Phong vô tội, điều vào viện Hàn Lâm đảm nhiệm Thị giảng.”

Thị giảng là chính tứ phẩm.

Lâm Phong không chỉ vô tội, còn lên chức, hơn nữa làm quan ở kinh thành, thêm vào đó là chức quan kinh thành có thể thường xuyên tiếp cận Hoàng đế.

Lâm Phong chỉ phục tạ ơn.

Khang Vương tức kẻ phôi.

Càng khiến cho hắn tức giận còn ở phía sau, Hoài Viễn Vương ngược lại không thúc giục hắn đòi tiền đánh cược, nhưng Hoàng đế lại không nhẹ nhàng bỏ qua cho hắn, bình tĩnh ra lệnh, “Khang Vương thua, bắt đầu từ hôm nay mỗi ngày đến điện Phụng Tiên phạt quỳ tư quá hai canh giờ, trong vòng một tháng.”

Xem thêm tại: <http://diendanlequydon.com/viewtopic.php?p=3435774#p3435774>

Bạn đang đọc truyện *Kiều Nữ Lâm gia* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 42

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Editor: Puck - Diễn đàn

Khang Vương không thể làm gì khác hơn là cúi đầu tạ ơn, “Thần lĩnh chỉ, tạ ân điển của bệ hạ.” Nghĩ đến mình trong vòng một tháng, mỗi ngày đều phải đến điện Phụng Tiên quỳ hai canh giờ về phía bài vị tổ tông, lại bị mất mặt, lại chịu tội, lòng muốn chết cũng có.

Hoàng đế lại lệnh cho Hoài Viễn Vương, “Mặc dù ngạo ngược, nhưng không được đắc chí, mỗi ngày đến tẩm cung hầu hạ trăm sinh hoạt thường ngày.”

Hoài Viễn Vương dĩ nhiên sẽ không cãi lời thánh mệnh, “Thần tuân chỉ.”

Hoàng đế mượn cơ hội khiển trách mấy nhi tử của hắn, “Hoài Viễn Vương và Khang Vương chính là tấm gương của các ngạo, thân là Hoàng tử, cần làm việc cẩn thận, không thể lơ đãng, càng không thể coi chính sự là trò đùa, hiểu chưa?”

Các Hoàng tử vâng vâng dạ dạ nghe lệnh, “Thần không dám”

Nhìn kết quả của Khang Vương, bọn họ thật sự không dám, điện Phụng Tiên cung phụng tất cả đều là bài vị tổ tiên, vốn rất nghiêm trang và trang trọng, trên đất lát gạch vàng, cực kỳ cứng rắn, quỳ ở đó hai canh giờ mỗi ngày, chỉ nghĩ tới đã không rét mà run.

Hoàng đế và Thảm Tướng, hai vị Thượng thư thương nghị một chút chuyện triều chính, liền lệnh cho bọn họ lui xuống, nhưng lưu Lâm Phong lại, “Lâm khanh chịu oan khuất rồi, trăm ban thưởng ngộ yến, tở ý an ủi”

Lâm Phong từ chối, “Thần cũng không chịu oan khuất, Khang Vương Điện hạ cũng trung quân vì nước, chỉ tuổi trẻ khí thịnh suy nghĩ không chu toàn mà thôi” — không chút khách khí đối với Khang Vương hai cái nón không được tốt.

“Trăm còn có chuyện nhà muốn thương lượng riêng với Lâm khanh.” Hoàng đế nói.

Trái tim Lâm Phong nhảy thình thịch, khẩu đầu nói: “Thần tuân chỉ.”

Hôn sự của Lâm Đàm và Hoài Viễn Vương, mặc dù thái độ của Hoài Viễn Vương vô cùng kiên quyết, Lâm Phong suy cho cùng vẫn treo lòng. Hiện giờ ai ai cũng biết lời thề của Hoài Viễn Vương, nếu Hoàng đế suy nghĩ vì con trai mình, là nên đồng ý, nhưng hắn là Hoàng đế, ai biết Hoàng đế là người phụ thân như thế nào, lại có suy tính như thế nào về hôn sự của con trai mình?

Hoàng đế mệnh cho Lâm Phong ngồi cùng bàn với hắn, lại lệnh cho Hoài Viễn Vương ở bên cạnh rót rượu.

Lâm Phong liên tục từ chối: “Cùng bàn với bệ hạ, thần đã sợ hãi, nào dám khiến Hoài Viễn Vương rót rượu nữa.”

Lúc này Hoàng đế cũng không uy nghiêm giống như ở trên Kim điện, cười nói: “Lui về sau Lâm Khanh và nó có quan hệ không giống bình thường, để cho nó châm rượu, cũng không có gì.” Nói đến Hoài Viễn Vương đỏ bừng cả mặt. dilenda4nle3qu21ydo0n

Hoài Viễn Vương yên lặng châm một ly hoa lê trắng đặt vào trước mặt cho Hoàng đế, lại châm một ly rượu phù dung cho Lâm Phong, “Sướng Chi huynh giao phó, tửu lượng của ngài không cao, không thể uống nhiều rượu. Rượu phù dung này hương thuần ngon miệng lại không ca, ngài uống thứ này tốt nhất.” Đôi tay nâng qua.

Lâm Phong mỉm cười, “Làm phiền Hoài Viễn Vương Điện hạ.” Đôi tay nhận lấy, khách khí nói cảm ơn.

Hoàng đế nhìn thú vị, “Lâm khanh, không nói gạt khanh, đứa con trai này của trăm từ khi con bé còn tốt, lớn lên liền rất kỳ quái, hầu hạ phụ hoàng của mình hắn đều luôn hết lần này đến lần khác từ chối, thường lười nhác không chịu làm. Nhưng mà, vào lúc này để cho hắn rót rượu cho khanh, hắn hình như rất vui lòng. Haizzz, trăm thân làm cha, chợt có phần không có tư vị.”

Lúc này Lâm Phong mới phát hiện ra, thì ra Hoàng đế cũng là một người rất hiền hòa, còn rất khôi hài.

Ngài cũng không phải chỉ có một vẻ mặt như ở trên Kim Điện.

Lâm Phong cười nói: “Lễ thấp hơn người, tất có điều cầu. Hoài Viễn Vương Điện hạ coi trọng một viên minh châu trong nhà thần, muốn để cho thần nhin đau cắt thịt, đến hái đi minh châu, còn không phải sẽ như thế sao.” Cũng là giọng điệu đùa giỡn.

Hoài Viễn Vương nói: “Sẽ phải tốt hơn.” Mặc dù giọng điệu không cao, nhưng rất kiên định, trầm thấp hùng hậu, nghe vô cùng êm tai.

Hoàng đế ra lệnh, “Cao Nguyên Diệu, nói thật, vì sao con biết nữ nhi của Lâm khanh? Trăm muốn nghe lời nói thật, cái gì mà Lâm Khai cứu con, con liền muốn báo ân cưới làm Vương phi, mấy lời nói mê lừa gạt người.”

Hoài Viễn Vương vốn ngồi nửa quỳ ở bên cạnh rót rượu, nghe lời Hoàng đế nói, chần chừ chốc lát, dời đến bên cạnh Hoàng đế, nhỏ giọng nói với ngài mấy câu.

Âm thanh rất thấp, Lâm Phong ngồi đối diện nghe cũng không rõ ràng lắm.

Mơ mơ hồ hồ nghe đến mấy chữ “Mười tuổi”, “A Hành”, có lẽ đang nói đến lần đầu gặp mặt của hắn và Lâm Đàm.

Sắc mặt Hoàng đế biến đổi không yên.

Trong lòng Lâm Phong cực kỳ khẩn trương.

Lúc ấy mười tuổi Hoài Viễn Vương chết, bản thân hắn cũng trúng độc, không biết tình hình bên trong cung đình như thế nào. Hoài Viễn Vương nhắc lại chuyện năm đó, Hoàng đế bệ hạ có thể... Thay đổi thái độ không?

Hoàng đế trầm mặc hồi lâu, vỗ vỗ vai Hoài Viễn Vương, ý bảo hắn ngồi về chỗ.

Hoài Viễn Vương lần nữa ngồi nửa quỳ về chỗ cũ, còn rót rượu thay Hoàng đế và Lâm Phong.

Hoàng đế ảm giọng nói: “Theo lý thuyết trước khi định hôn sự của Cao Nguyên Diệu, nên trước mệnh cho lệnh ái đến bái kiến Thái hậu, nhận được cho phép của Thái hậu. Chỉ có điều, Cao Nguyên

Diệu và lệnh ái quen biết thật đúng là ý trời, ý trời thì không làm trái, Lâm Khanh, hôn sự của hai đứa bé, định xuống như vậy đi.”

Lâm Phong kiềm chế vui sướng trong lòng, rời khỏi chỗ quỳ gối, “Thần, tuân chỉ.”

Bắt đầu từ khi Khang Vương mạnh mẽ cầu hôn, Lâm Phong người làm cha này vẫn treo lòng lên cao, đến giờ khắc này mới tất cả đều kết thúc.

Hoàng đế lệnh cho Bàng Dắc Tín đỡ Lâm Phong dậy, mặt tươi cười, “Lâm Khanh, trăm vẫn là lần đầu tiên thay nhi tử làm hôn sự, rất không thuận thực, nếu có chỗ không chu đáo, còn xin Khanh thông cảm nhiều.” Vô cùng bình dị gần gũi. Dieễn ddan lee quiy don

Lâm Phong được sủng mà sợ hãi, vội nói: “Bệ hạ, thần cũng lần đầu gả con gái.”

Hoàng đế và Lâm Phong nhìn vào mắt trong chốc lát, đồng thời cất tiếng cười to.

Lâm Phong một lần nữa ngồi vào vị trí, Hoàng đế đang định ra lệnh cho Hoài Viễn Vương rót rượu, quay đầu nhìn một chút, lại phát hiện Hoài Viễn Vương đang cầm bình rượu ngồi chồm hóm ngây ngốc ở đó, mặt không chút thay đổi, cũng không biết đang nghĩ gì.

“Cao Nguyên Diệu, Cao Nguyên Diệu.” Hoàng đế kêu hân chùng mấy tiếng, hân một chút phản ứng cũng không có. Puck diendanlequydon.com

“Đây là bị thần tiên làm định thân thuật sao?” Hoàng đế thò tay hất một cái, “Nghe nói người bị làm định thân thuật, đẩy một cái sẽ ngã, nhưng tư thế giữ vững không đổi.”

Bàng Dắc Tín và các nội thị cũng che miệng cười trộm.

Bọn họ hầu hạ Hoàng đế thời gian dài, biết khi Hoàng đế vui mừng bọn họ cười trộm, Hoàng đế càng vui mừng, chắc sẽ không trách tội.

Hoài Viễn Vương thân hình cao lớn, Hoàng đế đẩy đến mấy lần, hắn đều không nhúc nhích.

“Có một đứa con trai từng luyện võ chính là không tốt ở điểm này.” Hoàng đế kể khổ với Lâm Phong.

Lâm Phong tràn đầy đồng cảm, “Bệ hạ nói cực kỳ đúng.”

Hắn cũng giúp Hoàng đế đưa tay đẩy Hoài Viễn Vương mấy cái, cũng không động.

Trước mặt Hoài Viễn Vương thoáng qua khuôn mặt của Lâm Phong, giống như mới từ trong mộng tỉnh lại, “Đại nhân, ngài uống rượu, uống rượu.” Nâng bầu rượu lớn tới trước mặt Lâm Phong, sắc mặt vô cùng ân cần.

“Thì ra không phải bị định thân thuật, là vui mừng đến ngốc.” Hoàng đế chặc chặc.

Lâm Phong lắt giắc mỉm cười.

Lúc này Hoài Viễn Vương mới ý thức được mình luống cuống, đỏ mặt đứng lên, “Xin lỗi, con muốn... Con muốn thay quần áo.” Xoay người chuồn mất.

“Con chạy cái gì? Lúc này mới châm mấy ly rượu đã không bình tĩnh, là thái độ hầu hạ trường bối sao? Cẩn thận nhạc phụ con đổi ý, không cho lấy nữ nhi.” Hoàng đế trêu ghẹo sau lưng hắn.

Hoài Viễn Vương chạy nhanh hơn, chỉ một lúc đã không thấy bóng người rồi.

Đợi đến khi hắn trở lại lần nữa, Hoàng đế đã uống hơi nhiều, có vẻ say, rượu nói chuyện với Lâm Phong, “... Khanh sự nghỉ một chút, làm cha đến mức này có vội không? Cao Nguyên Diệu tiểu tì này chỉ cần hắn chịu thành thân, trăm liền đủ hài lòng, chỉ cần là vị cô nương...”

Hoài Viễn Vương sợ nhảy dựng lên, vọt qua che miệng Hoàng đế, “Ngài uống nhiều quá, con đỡ ngài đi tỉnh rượu đi.” Vừa nói xin lỗi với Lâm Phong, “Đại nhân, xin lỗi không tiếp được trong chốc lát.” Vừa nữa ôm Hoàng đế, ôm đến sau tấm bình phong vẽ hình rồng bay.

“Tại sao có thể nói là vị cô nương là được, Lâm đại nhân nghe sẽ hiểu lầm.” Hoài Viễn Vương cực kỳ tức giận, nhỏ giọng phản rõ phải trái với Hoàng đế.

Hoàng đế choáng váng đầu óc, “Ai bảo con không chịu lấy vợ chứ? Trăm chờ vội muốn chết, Thái hậu cũng gấp chết rồi... Vội muốn chết...”

“VẬY CŨNG KHÔNG THỂ NÓI NHƯ THẾ.” HOÀI VIỄN VƯƠNG nghiêm mặt.

Hoàng đế cười không xong, “Tuyệt tít thú vị gấp thành như vậy, xem ra... Xem ra Thái hậu sẽ nhanh chóng có thể ôm chặt rồi.”

Bàng Dắc Tín lấy một tách trà đậm nhỏ đưa tới, Hoài Viễn Vương chậm rãi hút cho Hoàng đế uống, thấy Hoàng đế hơi tỉnh táo chút, liền dúi về.

Khi trở lại chỗ ngồi một lần nữa, Hoàng đế đã khá nhiều, không nói lời gì mà cô nương là được nữa, mà khách lễ Lâm Đàm hiểu lễ hiểu chuyện, tự nhiên thanh thản — giống như mình đã từng gặp Lâm Đàm.

Tiệc đến cuối, Hoài Viễn Vương đưa Lâm Phong ra cung, hơi ngượng ngùng, “Đại nhân, bản thân ta mười sáu tuổi, Thái hậu và bệ hạ liền có ý định muốn chọn phi cho ta, đến bây giờ đã hơn sáu năm rồi...” Sau sáu năm mới đạt thành tâm nguyện, khó tránh khỏi vui mừng hơi quá, xin ngài thông cảm một hai.

Lâm Phong cũng uống mấy ly rượu, đang say, vồ vồ Hoài Viễn Vương nói: “Người một nhà, không có việc gì!”

Hoài Viễn Vương mừng rỡ.

Trong cung có nô thi thân mặc áo bào đỏ vội vã ra ngoài, nhìn dáng dấp phẩm cấp không thấp, thấy Hoài Viễn Vương hẩn nộ nụ cười, “Đại Diện hạ, Thái hậu nương nương đang tức giận, ngài nhanh đi xem một chút đi,

không ai nũa toàn bộ chúng nó tại ở Đường Ninh cung sẽ gặp tai họa.”

Hoài Viễn Vương nói: “Bốn Vương liền đi qua.”

Nội thị thật vui mừng, “Nô tài liền ở đây chờ ngài.”

Hoài Viễn Vương bắt đặc đi đưa Lâm Phong lên xe, lệnh cho đám người Tán Vũ Đường hộ tống Lâm Phong trở về phủ Tán Giang Hầu, mình đi theo nội thị đến Đường Ninh cung gặp Chu Thái hậu.

di3nd@nl3qu.yd0n

Chu Thái hậu tuổi ngoài sáu mươi, tinh thần vẫn còn rất tốt, thấy Hoài Viễn Vương đi theo nội thị vào, vụt một cái liền đứng lên, “Cháu còn biết trở lại hả.”

Hoài Viễn Vương hạ bái hành lễ, “Tôn nhi thỉnh an cho tổ mẫu.”

Chu Thái hậu, hừ một tiếng, không nói lời gì liền túm lấy lỗ tai Hoài Viễn Vương, thờ phỉ phờ chất vấn, “Tiểu tử thói nói mau, có biết mình sai ở đâu không? Có biết vì sao tổ mẫu tức giận không?”

Hoài Viễn Vương đau đến nhếch mồm, “Tổ mẫu người nhẹ một chút, cháu là cháu trai ruột của người, không phải kẻ thù của người.”

Chu Thái hậu cắn răng, “Hôm kia đã trở lại, cho đến hôm nay lúc này ta mới thấy người! Nói, có biết mình sai ở chỗ nào không?”

“Biết rồi.” Hoài Viễn Vương hoàn toàn có dấn vào

cháu ngoan.

“Sai ở chỗ nào?” Chu Thái hậu khí thế hung hăng.

“Cháu... Cháu không nên có lỗi tai dài...” Hoài Viễn Vương tội nghiệp nói.

“Phụt...” Nội thị cung nữ cả phòng cũng cười.

Chu Thái hậu cũng cười đến không có hơi sức, tay túm lấy lỗi tai Hoài Viễn Vương cuối cùng nhanh chóng buông xuống rồi.

“Không nên có lỗi tai dài, tiền tì thói, ta thấy cháu giỏi rồi!” Chu Thái hậu cười mắng.

Hoài Viễn Vương chọc cho Chu Thái hậu cười, nhân cơ hội đưa ra yêu cầu, “Tổ mẫu, tuổi cháu không còn nhỏ, nên cười Vương phi rồi.”

Chu Thái hậu mặt mày hớn hở, “Cười đi cười đi, sớm một chút cười về mới phải, năm nay cười Vương phi, cuối năm... Không được, cuối năm không còn kịp rồi, nhanh hơn nữa cũng phải sang năm. Sang năm cho tổ mẫu cháu thêm một đứa cháu trai nhỏ!”

“Chắt gái có được không?” Hoài Viễn Vương hỏi.

“Được.” Chu Thái hậu vô cùng dễ nói chuyện, “Trong ngực có thể ôm, tổ mẫu không chọn trai gái.”

Nói hai câu, Chu Thái hậu lại ai oán nói, “Hôm qua cô cháu tới đây, nói chuyện cháu đi tìm con bé cho ta, còn

dẫn đi dẫn lại, nói ngày hôm qua cháu có chuyện đứng đắn, hôm nay cũng có chuyện đứng đắn, kêu ta đừng vội vã gặp cháu. Ta chỉ nghĩ, cháu có chuyện đứng đắn, ta đây người không đứng đắn vẫn nên đợi chút, ai ngờ đợi một lần liền đợi đến bây giờ!” di@en*dyan(lee^qu.donnn)

Nói đến người cả phòng đều cười.

Hoài Viễn Vương tổ cáo, “Buổi trưa phụ hoàng mở tiệc mời nhạc phụ cháu, nhưng mà, không đề cập đến chuyện hạ chi.”

Chu Thái hậu vỗ bàn, “Cháu của ta khó khăn lắm mới muốn cưới Vương phi, hấn dám không hạ chi? Cháu nội ngoan cháu yên tâm, tổ mẫu đi thúc giục hấn, để cho hấn hôm nay liền hạ chi, định cháu dâu của ta xuống!”

“Đa tạ tổ mẫu.” Hoài Viễn Vương mở cờ trong bụng.

Chu Thái hậu sai nội thị đi giục Hoàng đế.

Nội cũng cũng đã sai đi, Chu Thái hậu mới nhớ tới hỏi Hoài Viễn Vương, “Diệu Linh, nàng dâu của cháu như thế nào, có đẹp mắt như Bách phi không? Có đẹp mắt như Tang Sung Dung không? Có đẹp mắt như Chiêu dung không?”

Mỹ nhân và hậu cung của Hoàng đế đông đảo, trong mắt của Thái hậu, tướng mạo đẹp nhất trong đó phải kể tới Bách phi rồi, tiếp theo là Tang Sung Dung, tiếp theo nữa là Chiêu dung, Chu Thái hậu chưa từng nhìn thấy cháu dâu, vào lúc này ngứa ngáy trong lòng, muốn biết cô nương Hoài Viễn Vương nhìn trúng rốt cuộc đẹp đến cỡ

nào.

“Nàng không gì sánh kịp.” Hoài Viễn Vương trình trọng nói.

Chu Thái hậu vui đến mắt híp thành đường chỉ, “Thật sao.” Nghe được Hoài Viễn Vương thật sự hài lòng với cô nương Lăng gia, vì vậy là làm tổ mẫu cũng thỏa mãn đến không xong rồi.

“Thái hậu nương nương, Bách phi, Hiền phi mấy vị nương nương dẫn theo tiểu Diện hạ, tiểu Công chúa tới thỉnh an cho người.” Nội thị báo lại.

Hoài Viễn Vương đứng lên, “Tổ mẫu, cháu nên tránh đi, phải đi rồi.”

Hắn là Hoàng tử thành niên, gặp mặt phi tần trẻ tuổi xinh đẹp của Hoàng đế có nhiều bất tiện.

Chu Thái hậu không vui, “Mới đến không được bao lâu liền muốn đi, nếu không để cho mấy người Bách phi về đi.”

Hoài Viễn Vương nói: “Không chỉ có họ, còn các đệ đệ muội muội nữa, tổ mẫu không muốn gặp thập tứ đệ và cữu muội sao?”

Chu Thái hậu cũng nhớ nhung cháu trai nhỏ cháu gái nhỏ, thở dài, “Vậy được, cháu tránh đi. Diệu Linh à, rảnh rồi liền tới thăm tổ mẫu, biết không?”

Hoài Viễn Vương đang đồng ý định đi, chợt nhớ tới một

chuyện, cúi người tỉ mỉ thương lượng với Chu Thái hậu.

Chu Thái hậu cười như không cười nhìn hấn mấy lần, cuối cùng vẫn phải gật đầu.

-----Puck.d.đ.l.q.đ-----

Lâm Phong đến trước cửa chính phủ Tấn Giang Hầu, chỉ thấy cửa phủ rộng mở, hai bên đứng một hàng thật dài tôi tớ, thị nữ quần áo chỉnh tề, trên cây treo lụa màu, trên cửa lụa đỏ không khí vui mừng, có phần không giải thích được, “Biết ta sẽ trở lại sao? Tình cảnh lớn như vậy?” Nhìn kỹ một chút, càng nhìn càng không giống như nghênh đón mình.

Lâm Phong tự biết mình, biết hấn ở phủ Tấn Giang Hầu không quan trọng như vậy.

Một chiếc xe cũng đi đến trước cửa phủ.

Cỗ sai vật buồng đồ dẫm chân xuống, ân cần đỡ người trong xe đi xuống.

Là La Châm.

“Hóa ra là nghênh đón La Châm.” Giờ Lâm Phong mới hiểu ra được.

Xem thêm tại: <http://diendanlequydon.com/viewtopic.php?p=3435891#p3435891>

Bạn đang đọc truyện *Kiều Nữ Lâm gia* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 43

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Editor: Puck - Diễn đàn

La Châm cũng nhìn thấy Lâm Phong.

Hắn mới ở phủ Thuận Thiên một buổi chiều, trong lòng tràn đầy tức giận, liền không có sắc mặt tốt cho Lâm Phong, ngay cả anh rể cũng lười kêu.

Từ trước đến giờ Lâm Phong đều không tranh khí nhất thời với người ta, đã biết phủ Tấn Giang Hầu đây là đang nghênh đón La Châm, hắn liền không tham gia náo nhiệt, phân phó phu xe, “Đến cửa góc đông nam.”

Lâm Lang hiện có cửa hông thông ra phố, đến cửa góc đông nam, Lâm Phong trực tiếp có thể vào Lâm Lang hiện gặp vợ con.

Nếu như người khác hộ tống hắn về, đại khái liền nghe theo phân phó của hắn, chuyển đi tới cửa hông rồi.

Nhưng lần này hộ tống hắn trở về là Tần Vũ Dương, chính là tên tráng sĩ có thể đánh hổ ở dưới trướng của Hoài Viễn Vương, hắn là người có tính tình không chịu thua lỗ, khuyên Lâm Phong: “Lâm đại nhân, ngài đã đến cửa chính, sao không đi vào từ nơi này?”

Lâm Phong mỉm cười, “Ta là khách, vốn định tới trước cửa chính đưa tấm thiệp, thăm viếng chủ nhân, nhưng bây giờ nhìn dáng dấp chủ nhân có chuyện quan trọng, không tiện, vậy thì ngày khác tới bái phỏng thôi.”

Tần Vũ Dương tỏ vẻ không vui, “Lâm đại nhân, ngài là trưởng bối nhà Vương gia ta, nếu như ngài có phân phó, thuộc hạ không dám không nghe. Nhưng đến cửa chính phủ Tấn Giang Hầu lại rẽ về, thuộc hạ thật sự rất áy náy trong lòng.”

Lâm Phong hơi áy náy, “Khiến cho người rất uất nghẹn sao?”

Tần Vũ Dương gật đầu, “Không chỉ có thể rất áy náy, rất uất nghẹn, thuộc hạ còn cảm thấy mất uy danh của Vương gia nhà thuộc hạ.”

Lâm Phong bất giác tươi sáng.

Hôm nay tâm tình hắn cực kỳ sáng sủa vui vẻ, ngay cả Tần Vũ Dương thẳng thắn nói rõ ra và hành động theo cảm tính, theo ý hắn cũng là đáng yêu.

“Ta cũng không thêm để ý tới lợi hại trước mắt, Vương gia nhà người cũng sẽ không để ý, đi thôi.” Lâm Phong cười nói.

Mặc dù Tần Vũ Dương không hiểu rõ ràng dụng ý của Lâm Phong, nhưng thấy Lâm Phong hào hoa phong nhã, đã dự tính trước, không phải đáng và nhất gan sợ chuyện phiền phức tránh đi, liền không khuyên Lâm Phong nữa, kích động nói: “Nếu ngài quyết định như vậy, nhất định có đạo lý của ngài, thuộc hạ không hiểu, chỉ nghe theo ngài là được.”

Trong phủ Tấn Giang Hầu chạy ra hai đội người làm, dẫn đầu là một nam tử đáng vẻ quân sự vội vã, “Nhanh, phu nhân, thiếu phu nhân ra rồi, nếu trước cửa có người không có nhiệm vụ, đuổi đi toàn bộ.” Nhìn thấy mấy người Lâm Phong, Tần Vũ Dương, quân sự này do dự một chút, cười một tiếng gọi “Đại cô gia”, cũng không dừng lại, mang theo thủ hạ rời đi rồi.

Lâm Phong đang định xoay người rời đi, từ sau lưng truyền đến một giọng nói nữ tử mang theo châm chọc, “Ồ, đây không phải là đại cô gia La gia chúng ta sao? Thế nào, người nhanh như vậy đã từ trong tù đi ra?” Âm thanh cất lên thật cao, mang theo vài phần bén nhọn và phô trương, nghe vào trong tai rất khó chịu.

Giọng nói của nữ tử này còn chưa dứt, Tần Vũ Dương đã đao bên hông ra khỏi vỏ.

Hắn phụng mệnh hộ tống Lâm Phong trở về phủ Tấn Giang Hầu, bảo vệ an toàn của Lâm Phong chính là chức trách của hắn. Hiện giờ Lâm Phong bị một nữ tử không biết có lai lịch gì đường lên tiếng sỉ nhục, lấy tính tình của Tần Vũ Dương, làm sao có thể nhịn được?

Tần Vũ Dương có thân hình khôi ngô cao lớn, tướng mạo hào phóng, giống như tháp sắt đứng ở trước cửa phủ Tấn Giang Hầu, rất là bắt mắt, cũng rất dọa người.

“Tần thị vệ, đại khái không cần vậy.” Lâm Phong không tán thành lắc đầu, chỉ chỉ vỏ đao, ý bảo Tần Vũ Dương thu lại. die ennd kdan/le eequhyd onnn

Lâm Phong ôn hòa kiên định, mặc dù sẽ không bắt kỳ công phu gì, lại tự có lực lượng cảm phục người ta, Tần Vũ Dương không dám trái lời, khom người nói: “Dạ, Lâm đại nhân.” Dứt khoát thu đao vào vỏ, đứng đứng thẳng.

“Chà, có tiền bộ, ngay cả hộ vệ cũng đã có.” Một vị nữ tử hơn ba mươi tuổi từ trong cổng đi ra, trên mặt hàm chứa vẻ mỉa mai, “Lâm Tri châu lúc này không giống ngày xưa, thật sự khiến người ta nhìn với cặp mắt khác hẳn.”

Nữ tử này thân trên mặc áo ngoài bằng hàng la màu đỏ thắm thêu hoa, dưới thân mặc váy mã diện dệt không tước xanh biển, trên đầu búi một búi tóc bàn ngọc vogue tiên thật cao, ngũ quan rất đẹp, sắc mặt cũng đỏ thắm, thái độ lại lộ chanh chua, làm người ta không thích.

(*) Váy mã diện: bắt đầu xuất hiện từ thời Minh, có nếp gấp dọc theo thân váy. Không tước = chim công

Lâm Phong khách khí xưng hô một tiếng, “Thẩm thiếu phu nhân, xin chào.”

Nữ tử này chính là nữ nhi của Tiêu thị, muội muội khác mẹ của La Thu là La Anh rồi.

La Anh nhìn Lâm Phong từ trên xuống dưới, thấy Lâm Phong không bị thương một chút nào, hơn nữa cũng không có đáng về nhếch nhác, trong lòng rất không thoải mái, hừ một tiếng, “Lâm Tri châu đại tài, phạm vào án tham ô phải do bệ hạ đích thân thẩm, mặt mũi quá lớn đấy. Lâm Tri châu, ngự tiền chờ phán xét, tư vị như thế nào, không bằng nói ra, để cho chúng ta những phụ nhân trong khuê các không có kiến thức này nghe một chút, để mở mang tầm mắt?”

Tiêu thị cũng từ trong phủ Tấn Giang Hầu đi ra, nhìn thấy Lâm Phong thong dong đứng trước cửa, đầu óc ong ong một tiếng, bước chân không yên, đưa tay vịn khung cửa. Lâm Phong lại trở lại, thân thể khỏe mạnh *, hoàn hảo không hao tổn trở lại?

(*) Thân thể khỏe mạnh: Nguyên gốc 全须全尾 (toàn tu toàn vĩ), hình dung con đê đi qua, hiện giờ thường dùng để hình dung thân thể khỏe mạnh của người nào đó (tu – râu, vĩ – đuôi).

La Anh rất cay nghiệt, “Lâm Tri châu sao chỉ cười không nói lời nào, là không muốn nói chuyện với phụ nhân vô tri là ta sao? Đúng, ta quả thật kém xa ngươi, không bị người kiện tham ô, không đánh thắng quan tòa, không được Hoàng đế bệ hạ tự mình thẩm vấn. Lâm Tri châu, kiến thức của ta thật sự rất không lớn bằng ngươi.”

Tần Vũ Dương tròn mắt nhìn, tay lại đề lên chuỗi đao bên hông.

Lâm Phong kiểm chế cực tốt, mỉm cười chấp tay một cái, “Thẩm thiếu phu nhân, chức quan của tại hạ đã thay đổi, xin gọi ta là Lâm Thị giảng.”

“Lâm Thị giảng?” La Anh chân động.

Nàng là con dâu Thẩm tướng, vẫn rất hiểu chức quan của quan văn, Thị giảng là chức vị thanh cao đáng quý trong Hàn Lâm viện, chính tứ phẩm, có thể thường nhìn thấy Hoàng đế, giảng giải kinh thư, sách sử cho Hoàng đế, năng đương nhiên biết.

“Ngươi, ngươi từ Tri châu ngũ phẩm, thăng lên làm Thị giảng tứ phẩm?” La Anh không thể tin, nhếch môi hỏi.

Lâm Phong cười tao nhã, “Chính thế.”

Tiêu thị vịn khung cửa thở hắt hắt mấy cái, đám người Nhưong thị, Toàn thị, La Văn Úy sau lưng bà luống cuống, tranh cướp giành giật tiến lên đỡ, “Người thế nào rồi?”

Trong lòng Tiêu thị mắc ói phiền muộn một trận, đưa tay đẩy toàn bộ các nàng ra, “Tránh ra, đừng tới phiền ta!”

Đám người Nhưong thị càng thêm kinh hoảng, không biết làm sao.

“Ngươi lại không có việc gì.” La Anh lẩm bẩm.

Nàng vốn có một đôi mắt xinh đẹp, lúc này lại có vẻ rất đờ đẫn, rất không có linh khí.

Tần Vũ Dương nhìn lại nhìn, cuối cùng vẫn còn không nhìn được, cao giọng nói: “Sao tin tức của Thẩm thiếu phu nhân lại không linh thông như vậy, chẳng lẽ bây giờ ngươi còn không biết sao, không chỉ Lâm đại nhân vinh dự thăng lên Thị giảng, Khang Vương vu cáo đại nhân còn

thua cho Vương gia nhà ta một tòa nhà, Hoàng đế bệ hạ

còn lệnh cho Khang Vương mỗi ngày đến điện Phụng

Tiên phạt quỳ tư quá. Vào lúc này, nói không chừng

Khang Vương đang ở trong điện Phụng Tiên quỳ gối

đến đau đấy.” Tần Vũ Dương vốn rất căm tức La Anh

phách lối, châm chọc, những lời này vừa ra khỏi miệng,

hắn cảm giác mình cũng cũng trút được cơn giận, nhất thời

sáng khoái tinh thần, ý chí chiến đấu sục sôi.

Sắc mặt La Anh trắng bệch, kêu lên thất thanh: “Cái

gì? Khang Vương Điện hạ bị phạt? Không, không thể

nào, người đồ vũ phu này nhất định đang nói dối, nhất

định vậy!”

Tần Vũ Dương tỏ vẻ coi thường, “Tần mỗ cũng không phải từ khi sinh hạ trong bụng mẹ liền chỉ nói lời thật, lát cú khi nào cần ta cũng nói dối, chẳng qua ta lừa người được cái gì đấy, có gì cần thiết? Người cũng quá tự coi trọng mình rồi.” Hắn đang là miệt thị trắng trợn, La Anh bị hăm chọc tức đến giận sôi lên.

Cịong Tần Vũ Dương rất lớn, lời của hắn không chỉ có La Anh nghe thấy, mấy người La Châm, Tiêu thị cũng đều nghe vào trong tai, cũng thay đổi sắc mặt. Mặc dù hôn sự của Khang Vương và Thẩm Minh Họa còn chưa tuyên bố, nhưng Thẩm gia, La gia, Phùng quý phi, Khang Vương tất cả đều có ý, là chuyện ván đã đóng thuyền. Biết Khang Vương bị Hoàng đế phạt, còn phạt nặng như vậy, La Châm và mẹ con Tiêu thị làm sao có thể không kinh hãi đây?

Lâm Phong phớt độ nhỏ nhẽ, thỉnh an chào hỏi Tiêu thị, “Chuyết kinh nhớ nhưng đi đã lâu, trở lại kinh thành, lại nhìn thấy di lần nữa, ngu phu phụ không khỏi mừng rỡ dễ chịu.”

(*) Chuyết kinh: Vợ, bà xã (cách nói hạ mình). Chuyết – vụng về, kém cỏi.

Tiêu thị gắt gao nhìn chăm chú vào Lâm Phong, hồi lâu cũng không nói một lời nào.

Người ngày hôm qua là vậy sinh ý nghĩ ác độc muốn đẩy vào chỗ chết đã trở lại. Không chỉ trở lại, hắn còn bình tĩnh thông dong, gió nhẹ nước chảy như vậy...

“Phụ thân!” Trong cửa lớn vang lên tiếng hoan hô của tiểu nữ hài nhi.

“A Thâm.” Lâm Phong nghe được giọng của tiểu nữ nhi bảo bối, trong lòng ngực nóng lên, vội bước nhanh mấy bước, tiến ra đón. die,n; da.nlze.qu;ydo/nn

La phu nhân mang theo Lâm Khai, Lâm Đàm, Lâm Hàn, Lâm Thâm bốn huynh muội cùng nhau tới, Lâm Thâm sôi nổi chạy trước tiên.

Nàng cười vui nhào về phía Lâm Phong, Lâm Phong khom lưng ôm lấy nàng, bất giác đỏ mặt lên.

Kể từ khi hãn bị Khang Vương dẫn đi, đã nhiều ngày chưa gặp được thê tử, con trai con gái, vào lúc này lần nữa ôm tiểu nữ nhi vào trong ngực, dường như đã có mấy đời.

Lâm Thâm vui mừng bồng bồng nói chuyện với phụ thân, “Cha nói vì để cho con đến kinh thành chơi đã suy nghĩ kỹ biện pháp, là biện pháp tốt gì vậy? Con đoán tới đoán lui, luôn đoán không được. Đúng rồi phụ thân, con mới vừa đợi đại Bách và tiểu Hôi đi chung với nhau, hai bọn chúng cãi nhau rồi, não loạn có thể quá hung ác rồi!” Thì thâm, không dứt, từng chuyện nhỏ vặt vãnh hằng ngày theo trí nhớ nói toàn bộ cho phụ thân.

Lâm Khai, Lâm Đàm và Lâm Hàn tới đây bái kiến phụ thân, lỗ mũi La phu nhân ề ề, “Chàng gầy.” Cùng Lâm Phong lưỡng lưỡng tương vọng *, trong ánh mắt là tình ý dạt dào.

(*) Lương lương tương vọng vốn chỉ đôi mắt từ đầu đến cuối. Hiện dùng để so sánh về mặt mong mỏi nhìn nhau của người thân hoặc tình nhân.

Lâm Thâm chợt nhớ tới một chuyện, quay đầu Lâm Phong lại, nghiêm túc hỏi: “Phụ thân, con còn chưa học xong cửu chương, sao cha đã trở lại?”

Lâm Phong ngẩn ngơ.

Tiểu a Thâm nhà ta đây là cha ta trở về sớm sao?

Lâm Đàm hé miệng cười, nói một chút lời dụ dỗ của Lâm Hàn với muội muội cho phụ thân, “... Cha, tiểu a Thâm của chúng ta học cửu chương ngược lại rất dễ tâm, liền muốn học xong nhanh lên một chút, để cho ngài sớm về nhà. Muội ấy đây chẳng phải vẫn chưa hoàn toàn học xong sao, ngài đã trở lại...”

Lâm Phong lúng túng hiểu ra, tự trách cười nói: “Trách cha, trách cha, tiểu a Thâm, đều do cha trở về sớm.”

“Không còn sớm.” Lâm Thâm nâng gò má phụ thân lên cười ha ha, “Tuyệt đối không sớm. Cha nên trở lại, cha còn không về, con đã không nhớ tới cha có dáng vẻ như thế nào rồi.”

Dáng vẻ nhớ kỹ lương bình đáng yêu, làm cho cha mẹ, huynh tỷ nàng cũng cười nhẹ nhàng.

Tiêu thị liếc nhìn một nhà La Thục hài hòa sung sướng, lại liếc nhìn La Châm sắc mặt xám tro, La Anh mặt mĩa mai, bùm lấy ngực.

Làm sao biết chứ? Phí tâm muốn phá hủy La Thu như vậy, dốc hết toàn lực vun trồng lên con ruột của mình, sao lại là cục diện như hôm nay đây?

Khi Lâm Phong và La phu nhân đang một nhà sáu miệng hòa thuận vui vẻ, La Anh tức giận đi tới, “Ồ, đây không phải là Lâm Đàm Lâm cô nương nổi tiếng Kinh thành sao? Lâm cô nương, mặc dù người mới trở lại kinh thành, nhưng thanh danh này quá lớn rồi, ngay cả Vương phi Công chúa cũng biết phượng danh của người, biết người bậc cân quốc không thua đáng mảy râu, thường xuyên nam trang lên đường, tác phong hào phóng, căn bản không giống với phàm đào tục mạn dung chi tục phẩn. Nghe nói người vì vậy mà danh tiếng thật sự không tốt? Chao ôi, đây cũng thật đáng thương, một cô nương gia thanh danh không tốt, ôi...” Trong miệng châm chọc Lâm Đàm, ánh mắt lại xéo xuống La Thu, rất khinh bỉ.

(*) Phàm đào tục lý: hoa đào và hoa mạn lình thường, so sánh với người tục tăng hoặc sự vật bình thường

La Thu không khỏi cười một tiếng.

Muội muội khác mẹ này của nàng từ nhỏ liền không phục nàng, luôn muốn so tài với nàng, luôn muốn đè ép nàng một đầu. Năm đó bởi vì di loại nguyên nhân nên danh tiếng của La Thu thật sự không tốt, đến tuổi nên gả cưới không có người nhà môn đăng hộ đối đi cầu thân, vì vậy, La Anh châm chọc nói móc nàng không ít.

Hiện giờ cũng là người có nhi có nữ, La Anh còn nhớ rõ chuyện năm đó, còn mang chuyện năm đó tới chọc giận nàna.

“Cho là ta còn là ta của năm đó sao?” La Thu thân nhiên.

Có con trai con gái đáng yêu, có Lâm Phong dịu dàng đôi dãi, La Thu đã sớm không phải đại tiểu thư phù Tán Giang Hầu kích động dễ giận nữa rồi.

Lâm Đàm không thẹn thùng không luồn giận, vẫn một dáng vẻ tự nhiên thanh thản, mỉm cười nhìn La Anh, trong thần thái là thông dong và trấn định không tương xứng với số tuổi của nàng.

Những lời nói khiêu khích này của La Anh, nàng giống như vốn không để ý.

La Anh không khỏi có phần không được vui, tức giận nhũn mày, “Lâm Đàm à, này, người tuổi còn nhỏ không hiểu chuyện, khi ở An Định đặc tới với không ít người đi? Có người đặc biệt viết thư vào kinh, truyền tin mỗi một việc mỗi một chuyện của người ở An Định rồi, người nhận thư có thân phận cao, không phải Vương phi chính là Công chúa, thanh danh của người... Haizzz, đó là không có cách nào nói ra. Nữ hài nhi gia không có một thanh danh tốt, nào có ai dám muốn? Chuyện lớn cả đời này của người cũng đáng lo ngại, không cách nào so sánh được với Minh Họa nhà ta...”

La phu nhân bắt đầu xắn tay áo.

Tần Vũ Dương nâng đao lên hống lên.

Tầm mắt lạnh lẽo của Lâm Khai và Lâm Hàn không

thể coi thường.

Lâm Phong đưa tay ngăn lại bọn họ, ôn hòa nói: “Thâm thiếu phu nhân, Khang Vương không chỉ bại bởi Hoài Viễn Vương một tòa nhà, còn cam kết sẽ ở trước nhà ghi lại chuyện đặc biệt hấn thất bại, thông báo với công chúng. Người cảm thấy hứng thú với danh tiếng như vậy, đến lúc đó có thể tự mình nhìn một chút.”

Sắc mặt La Anh trắng bệch.

Nàng mới khỏe khoắn Thâm Minh Họa một câu, Lâm Phong liền nói chuyện xấu của Khang Vương rồi, mục đích dĩ nhiên khiến cho nàng khó chịu.

Lâm Thâm ôm cổ của Lâm Phong, liếc La Anh một cái, nói nhỏ với phụ thân của nàng, “Phụ thân, nàng ta quá xấu.”

Mặc dù nói nhỏ, nhưng mọi người đều nghe.

La Anh vừa xấu hổ, sắc mặt đỏ xanh, xanh trắng, liên ảo không ngừng.

“Thanh danh xấu rồi, không ai thêm lấy!” Nàng cực kỳ tức giận, chỉ vào Lâm Đàm lớn tiếng nói.

Đúng lúc ấy, trước cửa vang lên âm thanh chói tai bén nhọn của nội thị, “Thánh chỉ đến ——” mọi người đều cả kinh.

Một đội nội thị cười tuấn mã nghênh ngang xuống ngựa trước cửa phủ Tân Giang Hầu, “Còn không nhanh lên

tiếp chỉ?" Tiêu thị vội mang theo con trai con gái của bà, cháu trai cháu gái cùng nhau quỳ gối, quỳ nghe ý chỉ.

Lâm Phong cũng mang theo vợ con của hắn quỳ xuống.

Nội thị cầm đầu mở một quyển trục hoàng ngọc bằg lằg lằg miên vẽ mây lành hạc may mắn ra, cao giọng đọc: "Chỉ dụ: Trưởng nữ của Thị giảng Hàn Lâm viện Lâm Phong hiền thực thông minh ôn hòa kính cẩn, thanh sạch uyển chuyển đoan trang lương thiện, tiết hạnh như ý phóng khoáng, ngôn dung đức hạnh, chỉ lệnh cho nàng làm Hoàng trường tì phi..."

Hoàng trường tì phi, Hoàng trường tì phi... Tiêu thị phải phục xuống đất, trong lòng nhấc lên sóng to gió lớn. Không phải nói An Bình quận Vương phi viết rất nhiều thư vào kinh, rất nhiều Vương phi Công chúa cũng nhận được thư sao? Không phải nói danh tiếng của Lâm Đàm giống như La Thư năm đó đều không tốt sao? Cô nương như vậy làm sao có thể được chỉ làm Hoàng trường tì phi. Hoàng đế bệ hạ và Thái hậu nương nương coi thường Hoài Viễn Vương đến một bước này, tùy tiện như vậy định ra Vương phi cho hắn rồi, ngay cả danh tiếng của cô nương cũng không hỏi thăm một chút?

La Anh quỳ gối sau lưng Tiêu thị, đầu đã giập đến mơ màng rồi.

Rõ ràng Lâm Đàm có danh tiếng như vậy, ít nhiều nhân gia đều biết, thế nhưng không hề ảnh hưởng đến nàng ta.

Thái hậu thậm chí cũng không triệu kiến nàng, Hoàng đế bệ hạ cũng không triệu kiến nàng, nàng ta ngay cả Hoàng cung cũng không đi qua một lần, liền lấy được chỉ dụ làm

Hoàng trường tử phi.

Nội thị tuyên đọc xong ý chỉ, tươi cười rạng rỡ giao thánh chỉ cho Lâm Phong, “Lâm đại nhân, chúc mừng chúc mừng.”

“Có ý gì vậy?” Lâm Châm tò mò ngửa khuôn mặt nhỏ nhắn lên.

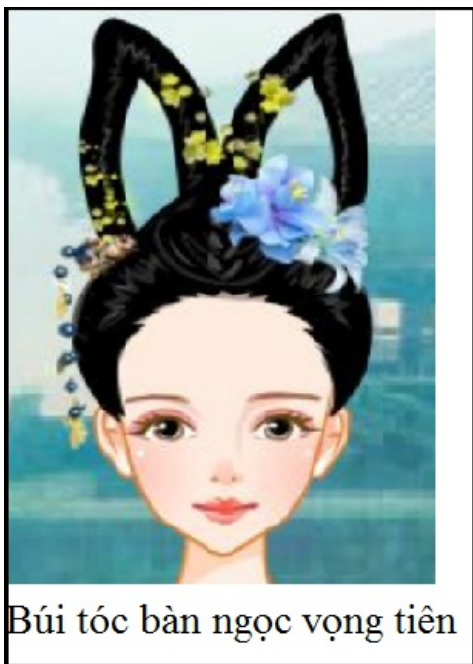
Chiếu thư là thể văn ngôn, nàng nào nghe hiểu được.

() Thể văn ngôn: Thể văn cổ*

Xem thêm tại: <http://diendanlequydon.com/viewtopic.php?p=3436091#p3436091>

Click vào đây để xem tiếp nếu không thấy ảnh

Tập tin gửi kèm

Bạn đang đọc truyện *Kiều Nữ Lâm gia* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 44

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Editor: Puck - Diễn đàn

Lâm Phong cung kính nhận lấy thánh chỉ, nói cảm ơn với nội thị, “Bàng nội quan, làm phiền.”

Nội thị tới đây tuyên chỉ chính là đại thái giám Bàng Đắc Tín bên cạnh Hoàng đế, Bàng Đắc Tín có nhân lực bậc nào, đối với Lâm Phong vị tân quý trong triều, thông gia của Hoàng đế tự nhiên rất ân cần, cười nói: “Đại Điện hạ và lệnh ái đây là chuyện vui bao lớn, ta đang muốn tới dính chút không khí vui mừng đây.” Giọng nói hết sức khiêm tốn, thân thiết.

Lâm Phong thấy tiểu nữ nhi bảo bối hai mắt sáng trong suốt nhìn mình, liền dịu dàng nói cho nàng nghe, “Nữ nhi ngoan, tỷ tỷ của con được Hoàng đế bệ hạ gả cho đại Hoàng tử rồi, cũng chính là Diệu ca ca của ngươi.”

“Như vậy sao.” Trên khuôn mặt nhỏ bé trắng nõn tinh tế của Lâm Thắm hiện lên vẻ thất vọng, “Cũng không thấy người làm mai tới cửa cầu hôn.”

Mặc dù nàng nhỏ, cũng biết thành thân cần người làm mai, khi chơi trò quá gia gia với người bạn nhỏ còn từng đóng giả người làm mai đấy.

(*) Quá gia gia: một trò chơi nhập vai của con nít. Chơi cùng với nhóm bạn chia ra sắm vai một thành viên trong gia đình, như ‘bố’, ‘mẹ’, ‘vật cưng’..., sử dụng đạo cụ đơn giản (cũng có thể không cần), bắt chước các hoạt động hằng ngày của người trưởng thành trong gia đình, ví dụ như nấu cơm, chăm sóc con, kết hôn.

Lâm Phong không đành lòng làm hồng hăng hái của nàng, vội giải thích cho nàng, “Cầu hôn, không mời bà mối, Hoàng đế bệ hạ tự mình xin cưới với cha.”

“Thật sao.” Lâm Thắm sung sướng.

Bàng Đắc Tín nhìn nhiều Lâm Thắm mấy lần, cười nói: “Lâm đại nhân, đây là nhị tiểu thư của nhà ngài sao? Còn nhỏ tuổi, thật là thông minh lanh lợi.”

Lâm Phong không thiếu được khiêm tốn mấy câu, “Đứa bé quá nhỏ, thường nói vài lời khờ dại cần quấy, khiến ngài chê cười.”

Bàng Đắc Tín nói: “Nơi nào, lệnh ái đáng yêu lắm lắm.” Cúi đầu nhìn Lâm Thắm, khôì hài nói cho nàng biết, “Hoàng thượng thật sự xin cưới với Lâm đại nhân, ta chính tai nghe được, có thể làm chứng.”

Lâm Thắm ngọt ngào cười, “Như vậy ta liền yên tâm.”

Nụ cười tinh khiết của tiểu nữ hài nhi này phát ra từ nội tâm cực kỳ có sức cuốn hút, ngay cả Bàng Đắc Tín đại thái giám lâu nay chìm nổi trôi giạt trong cung đình trái tim cũng mềm mại, theo bản năng cười lên theo nàng.

Người Lâm gia cũng không cần nói ra, thấy tiểu Lâm Thắm suy nghĩ thay tỷ tỷ như vậy, cũng cảm động đến không xong.

Tiêu thị và La Châm, La Anh vốn kinh sợ, thấy Lâm gia hài hòa hữu ái như vậy, Bàng Đắc Tín là hồng nhân bên cạnh Hoàng đế còn lấy lòng Lâm Phong, Lâm Thắm rõ ràng như vậy, phần khó chịu kia trong lòng, khôì phải nói. dfienddn lieqjudoon

(*) Hồng nhân: Người tâm phúc, người tin cậy

“Bàng nội quan cực khổ, mời vào trong sảnh đãi trà.” La Châm lên tinh thần, cười theo nói.

Mặc dù hẳn được Tiêu thị nâng niu trong lòng bàn tay lớn lên, Tiêu thị cũng dung túng Thế tử La Giản không giống như dung túng hần, nên quân vẫn quân, nên dạy vẫn dạy, La Châm vẫn rất thuần thực đạo lý đối nhân xử thế. Bàng Đắc Tín là thái giám được sủng ái nhất bên cạnh Hoàng đế, hẳn tự nhiên sẽ không lạnh nhạt, phải thịnh tình khoản đãi.

“Tập gia còn phải về cung phục mệnh với Hoàng thượng, cũng không tiện quấy rầy.” Bàng Đắc Tín cười cự tuyệt hần.

Giọng cự tuyệt của Bàng Đắc Tín rất uyển chuyển, nhưng mặt của La Châm vẫn đỏ.

Còn phải về cung phục mệnh với Hoàng thượng khẳng định là thật, nhưng mà, vào lúc này Bàng Đắc Tín còn nhàn nhã đứng ở đây nói chuyện với Lâm Phong, Lâm Thắm, rõ ràng không vội đi. Không vội đi, lại từ chối lời mời của hần, chỉ có thể nói rõ hần không quan trọng thôi.

Bàng Đắc Tín tươi cười rạng rỡ nói cho Lâm Phong, “Xin tôn phu nhân, lệnh ái chuẩn bị một chút, hai ngày nay sợ rằng Thái hậu sẽ triệu kiến.”

Lâm Phong nhất nhất đồng ý, “Bàng nội quan yên tâm, hạ quan biết rõ.”

Bàng Đắc Tín liền muốn cáo từ, Lâm Phong ôm lấy Lâm Thắm ra bên ngoài tiễn hần, Lâm Thắm cười hi hi phát phát tay nhỏ bé với hần, “Đi thông thả nha.”

Bàng Đắc Tín nhìn quen mắt, cười nói: “Lâm đại nhân, nhị tiểu thư nhà ngài sợ rằng cũng phải chuẩn bị một chút rồi, thập tứ Điện hạ mới vừa rồi vẫn nhắc còn đến nhị tiểu thư của ngài với Hoàng thượng đó.”

Lâm Phong hơi mơ hồ, “Thập tứ Điện hạ?” Hần còn không biết Hoài Viễn Vương từng mang theo Lương Luân và Cao Nguyên Dục đôi biểu huynh đệ

này đến phủ Tân Giang Hầu.

Lâm Thâm nâng khuôn mặt nhỏ nhắn lên, “Là tiểu mập mập sao? Tiểu mập mập cứ thích giận dữ với ta, ta không thích để ý đến hân, không thích chơi cùng hân.”

Bàng Đắc Tín không khỏi ngẩn người một lúc.

Hân vẫn là lần đầu tiên nghe thấy có người gọi Cao Nguyên Dục là “Tiểu mập mập”, cũng là lần đầu tiên nghe thấy có tiểu cô nương nói không thích để ý đến Cao Nguyên Dục, không thích chơi đùa cùng một chỗ với hân.

“Nữ nhi, không được vô lễ.” Lâm Phong sờ sờ đầu nhỏ của Lâm Thâm, ôn tồn nói.

Giọng nói của hân quá mềm mại, thay vì nói là khiển trách, còn không bằng đang khuyên nhủ.

Lâm Thâm uất ức nhìn cha nàng, đầu nhỏ vô lực dựa vào trong ngực cha.

Lâm Phong đau lòng đến không xong, tự nhiên sẽ không khiển trách con gái nữa, ngược lại ôm nàng vỗ nhẹ nhẹ, “Nữ nhi ngoan, không sao.”

Lâm Khai và Lâm Đàm cũng tới đỡ muội muội.

Bàng Đắc Tín coi như mở rộng tầm mắt. Vị nhị tiểu thư Lâm gia này được nuông chiều vô cùng rồi, thập tứ Điện hạ, tiểu mập mập, về sau nếu người muốn chơi đùa cùng với nàng, sợ rằng phí sức rồi. Nghĩ đến đáng về mới vừa rồi Cao Nguyên Dục ở trước mặt Hoàng đế luôn miệng “Lâm Thâm”, “Lâm Thâm”, không khỏi rất đồng tình với Cao Nguyên Dục.

“Nhị tiểu thư, người vào cung gặp được Thái hậu nương nương, lão nhân gia bà thích đứa bé nhất.” Bàng Đắc Tín cũng giúp đỡ Lâm Thâm.

Lâm Thâm cười híp mắt nói, “Ta thích Thái hậu nương nương, ta không có bà nội, cũng không có bà ngoại.”

Lâm Phong e sợ những lời si ngốc này của tiểu nữ nhi người ngoài nghe không hiểu, vội vàng giải thích thay cho Lâm Thâm, “Bàng nội quan, ý của tiểu nữ là bà nội con bé mất sớm, bà ngoại mất sớm, vô phúc nhìn thấy, vì vậy con bé thấy lão nhân gia hiền lành lại cảm thấy dễ thân...” die,n; da.nlze.qy:do/nh

Khoe mặt Bàng Đắc Tín giật giật một cái, thì ra Lâm nhị tiểu thư này nói một câu, bên cạnh còn phải có người tùy thời giải thích thay nàng, ôi, tiểu cô nương Lâm gia này được nuông chiều mà nuôi.

Từ biệt Lâm Phong, Bàng Đắc Tín ra cửa lên ngựa.

La Châm cố nén bất mãn và ứng tưng, cũng đầy mặt nụ cười tiễn ra.

Tĩnh tĩnh Bàng Đắc Tín khôn khéo, tất nhiên ân cần với Lâm Phong, cũng vô cùng khách khí với La Châm. Sau khi từ biệt hai người, mang theo tiểu nội thị của hân phóng ngựa bay nhanh, không lâu lắm, bóng lưng liền biến mất ở góc đường.

La Châm và Lâm Phong đứng ở trước cửa, đều rất xa lánh nhau.

Mấy lần La Châm muốn mở miệng chúc mừng Lâm Phong, nhưng lời sắp đến cổ họng rồi, nhưng vẫn mở miệng không nói — nếu như không có chuyện hôm nay còn may, ngày hôm qua hân mới bởi vì đôi huynh muội La Giản, La Thư này mà đi phủ Thuận Thiên một chuyến, hiện giờ muốn hân nở nụ cười chúc mừng Lâm Phong, hân thật sự không phục. Cho dù trên lý

trí hân biết nên biểu hiện tự nhiên thanh thản, nhưng trên thực tế chính là không làm được.

“Ta tới đây, ta tới đây.” La Giản vội vàng hấp tấp, mặt kích động chạy ra, “Nghe nói trong cung có người tới đây tuyên chỉ rồi hả? Cháu gái ngoại của ta được sắc phong làm Hoàng trưởng tử phi rồi hả? Ôi chao, chuyện này thật tốt quá, thật tốt quá.” Dưng phân xoa xoa tay, không biết nên nói gì mới tốt nữa.

La Châm nhìn thấy hấn, trong mắt sắp tức lửa.

Chính là người không chịu trách nhiệm trước mắt này, trước khi người một nhà La Thu đến hấn đều rộng rãi phóng khoáng “Toàn giao cho ta, các người mặc kệ!”, sau khi người một nhà La Thu đến đây, vừa đập cửa chính vừa mượn cơ hội gây chuyện, hấn hay rồi, chạy đến không còn bóng dáng!

“Đại ca, huynh thật tốt.” La Châm cắn răng nói.

“Được, được.” La Giản hơi ngượng ngùng, “Nhị đệ, đại ca vô cùng tốt.”

La Châm vốn tức giận, La Giản như vậy, càng thêm châm dầu vào lửa.

Lâm Phong cũng coi như là người có hàm dưỡng có lạnh lợi, vào lúc này lại không nhìn được xoay người, len lén bật cười.

Câu “Đại ca, huynh thật tốt.” Kia của La Châm là cắn răng nghiêng lợi, căm thù đến tận xương tủy, La Giản lại lý giải theo ý tứ mặt chữ, nói “Nhị đệ, đại ca vô cùng tốt”, không được, không nhìn được, chuyện này thật sự quá buồn cười.

Lâm Thâm không hiểu được, nàng thấy phụ thân như vậy, liền ôm cổ hấn nhỏ giọng hỏi, “Phụ thân, sao vậy.”

Lâm Phong nín cười, “Không có việc gì, cậu cả con nói chuyện cười đặc biệt buồn cười, vì vậy phụ thân liền cười một tiếng.”

Lâm Thâm không khỏi buồn cười, “Cậu nói chuyện cười rồi sao? Con không nghe thấy mà.”

Lâm Phong càng cảm thấy buồn cười, nhỏ giọng nói cho nữ nhi, “A Thâm ngoan, vào lúc này không tiện nói, về nhà phụ thân tỉ mỉ nói cho con nghe, có được không?”

Lâm Thâm sung sướng gật đầu, “Được.”

La Giản và La Châm đứng mặt đối mặt, La Châm hận cắn nát răng ngà, La Giản cũng ngây thơ không biết, nhìn qua có vài phần vui vẻ.

Lâm Phong cười một lúc lâu, mới xoay người mặt mày hớn hở chào hỏi La Giản, “Đại cữu huynh, nhiều năm không gặp, tiểu đệ thật nhớ nhung.”

di3n~d@n`l3q21y'd0n

Mặc dù La Giản chậm lụt, nhưng cũng cảm thấy La Châm quá không giống bình thường, khi đang không được tự nhiên, thấy Lâm Phong tới đây chào hỏi, trong ngực còn ôm tiểu Lâm Thâm, mừng rỡ “Muội phu, đệ trở lại? Đại ca cũng nhớ đệ. Tiên a Thâm, mau tới mau tới, cậu ôm cháu.” Dưa tay muốn ôm Lâm Thâm.

Đầu nhỏ của Lâm Thâm lắc lắc giống như lắc trống bỏi, ôm cổ Lâm Phong không buông, “Mới không cần cậu, muốn cha cháu.”

Hôm nay tâm tình Lâm Phong thật sự quá tốt rồi, cười làm phiên dịch thay Lâm Thâm, “Đại cữu huynh, a Thâm có ý tứ là, bây giờ con bé có phụ thân rồi, đâu còn

cân cậu đâu!”

La Giản không khỏi tối mặt

“Tiểu nha đầu không có lương tâm.” Hắn cảm hận mắng một tiếng.

Lâm Thâm làm mặt quỷ với hắn.

Sau khi Lâm Đàm tiếp ý chỉ liền trở về phòng, La Thu lại không đi, dương dương hạ hê khoe khoang với đám người Tiêu thị, La Anh, “Chuyện vui của đại nha đầu nhà ta sắp đến, chú vị, đến lúc đó nhất định phải quang lâm hàn xá uống chén rượu mừng.”

Tiêu thị ngoài cười nhưng trong lòng không cười nói mừng với nàng, “Chúc mừng người, a Thu, đại nha đầu nhà người kết được mối hôn sự tốt, trời ban duyên lành.”

Tiêu thị rốt cuộc lớn tuổi, trong lòng là thật ra thất vọng nhiều hơn bất kỳ ai, nhưng ngoài mặt còn có thể miễn cưỡng duy trì, La Anh thì không được, nàng là tiểu cô nương được Tiêu thị nuông chiều từ bé đến lớn, tính nhẫn nại cực kỳ không tốt, lúc này thấy La Thu mà nàng không ưa hạ hê, liền âm dương quái khí “Ôi chào” một tiếng, “Ôi chào, không được rồi, về sau nữ nhi của người phải làm Hoài Viễn Vương phi rồi sao, chúc mừng chúc mừng. Người nói, nhi Hoàng tì đã là Khang Vương rồi, tam Hoàng tì cũng là Mục Vương rồi, sao đại Hoàng tì còn là Hoài Viễn Vương chứ, còn không có tước vị cao bằng đệ đệ mình? Tước vị của hắn thấp không cần gấp gáp, làm hại con gái người chỉ có thể làm Quận Vương phi, thật đáng tiếc, thật đáng tiếc.”

“Đáng tiếc chỉ là một vị Quận Vương phi.” Tiêu thị và Toàn thị hai người mẹ chồng nàng dâu trăm miệng một lời.

“Đúng vậy, đáng tiếc chỉ là vị Quận Vương phi.” Mấy người Nhượng thị, La Văn Uy cũng làm ra dáng vẻ tiếc nuối, khẽ miêng lại treo nụ cười châm chọc.

La Thư khí thế mạnh mẽ, “Điều này các người lại không hiểu, ý chỉ của Hoàng thượng nhắc tới bốn chữ Hoài Viễn Vương phi rồi hả? Không có, trên thánh chỉ viết rất rõ ràng, là Hoàng trưởng tử phi. Hoàng trưởng tử phi các người có hiểu là ý gì không?” Đáng vẻ đắc ý ngạo mạn đi tới bên cạnh từng người hỏi, “Đi người hiểu chứ? Thế tử phu nhân người hiểu không? Nhị thiếu phu nhân, tam thiếu phu nhân, tứ thiếu phu nhân, các người thì sao, hiểu không?”

Trong lòng Tiêu thị treo lên treo xuống.

Đúng vậy, trên thánh chỉ nói là Hoàng trưởng tử phi, mà không phải là Hoài Viễn Vương phi...

La Thư hỏi từng nữ quyến của phủ Tân Giang Hầu, hết sức hài lòng, đặc biệt kéo La Anh, thành thật cười mở, “Hoàng trưởng tử phi này được sắc mệnh như vậy, đến Hoàng thứ tử, Hoàng tam tử, người nói thử xem, sẽ là tình hình gì? Ta đoán trên chiếu thư nhất định sẽ viết ‘Sắc phong làm Hoàng thứ tử phi’, ‘Sắc phong làm Hoàng tam tử phi’, người nói có đúng không? Chao ôi, trưởng tử và con thứ kìa xa rồi, Thâm đại thiếu phu nhân, người nói đúng không?”

La Anh cảm tức bỏ qua nàng.

La Thu thật sự muốn ngửa mặt lên trời cười to ba tiếng.

La Anh à La Anh, ta nói đến chỗ đau của người đi?
Đừng luôn mồm nói Thẩm Minh Họa của người nữa,
nó tỏ vẻ nữa, tương lai chẳng qua cũng chỉ là Hoàng thú
tì phi mà thôi.

“Đừng như vậy, Hoàng thú tì phi cũng vô cùng tốt.” La
Thu có ý tốt, về mặt thành khẩn nói.

La Anh giận đến chân mày dựng lên, La Thu lại cười
đến càng vui vẻ hơn.

Hôm nay La Thu đại triển kỳ tài, chọc La Anh nổi
giận dùng dùng rồi khỏi phải Tấn Giang Hầu, nói đến
Tiêu thị che ngực thiếu chút nữa mềm oặt ngã xuống, nói
đến đông đảo nữ quyến phải Tấn Giang Hầu mặt mày
xám tro không còn chút máu, mới dương dương hă hê mang
theo vị hôn phu và con trai con gái, trở lại Lâm Lang
hiên.

Trở về, La Thu liền kéo Lâm Đàm ra ngoài quan sát
từ trên xuống dưới, càng quan sát càng hài lòng, mở cờ
trong bụng, “A Đàm nhà ta vừa đẹp lại đoan trang, trời
sinh chính là phải làm Vương phi.”

Tuy Lâm Đàm hào phóng, nhưng cũng bị nương mình
nói đến xấu hổ, cả hai gò má bị nhiễm đỏ bừng.

Lâm Phong mỉm cười, “Phu nhân, đừng nói tiếp nữa,
mặt a Đàm đã đỏ lên.”

Lâm Khai cũng nói bảo giúp, “Đúng vậy, nương, đừng nói nữa, ngày kia sau tại a Dàm cũng đỡ rồi.”

Lâm Hàn kéo La phu nhân, “Nương, tỷ tỷ xấu hổ, không thể nói nữa.”

Trong số người cả nhà, chỉ có Lâm Thâm chú ý tới điểm khác biệt, nàng cười hì hì, gầy bàn tính, “Tỷ tỷ phải gả cho Diệu ca ca, vậy không phải chúng ta thêm thân thích sao?”

Cha mẹ nàng, ca ca tỷ tỷ cả nhà cười ầm lên.

A Thâm, trong cái đầu nhỏ này của con, cả ngày đều nghĩ cái gì.

Lâm Khai trêu ghẹo nói: “A Thâm nói rất đúng, chúng ta lại thêm thân thích A Thâm, thân thích của chúng ta không chỉ nhiều hơn, mà còn rất rộng rãi đấy, nói ví dụ như, bây giờ Hoàng đế bệ hạ cũng là thân thích với muội đấy.”

Lâm Thâm say mê vô hạn, “Hoàng đế cũng là thân thích của muội nha, thật tốt quá, hì hì.”

Xem thêm tại: <http://diendanlequydon.com/viewtopic.php?p=3436280#p3436280>

Bạn đang đọc truyện *Kiều Nữ Lâm gia* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 45

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Editor: Puck - Diễn đàn

Nàng chính là số tuổi gây thơ, tình cảm rất thuần túy và tinh khiết, vui mừng chính là vui mừng thật, tức giận chính là tức giận thật, nếu say mê lên rồi, đó cũng là vui sướng thật đắm chìm trong vui sướng và phấn khởi, vô cùng quên mình, vô cùng mê mẩn. Cô tình nàng có đáng về cực kỳ đáng yêu, đáng về nhỏ bé tự mình say mê này, nhìn mà lòng người ta sắp tan chảy.

La phu nhân thích tiểu nữ nhi nhất, đón lấy nàng từ trong ngực Lâm Phong, cười híp mắt hôn hai cái.

Lâm Thâm cũng sung sướng hôn hai cái lên mặt La phu nhân, “Nương, thân thích.”

La phu nhân không khỏi hé miệng cười, “Nhị tiểu thư của chúng ta bốn tuổi xuân xanh, cuộc sống vẫn trôi qua không buồn không lo, phiền não duy nhất chính là dường như thân thích hơi ít? Giờ thì vừa vặn, không chỉ có thân thích, thân thích vẫn còn rất đông đảo, người này xa hoa hơn người kia, tiểu a Thâm cuối cùng không cần râu rĩ!”

Lâm Thâm hưng phấn gật đầu, “Vâng, không lo lắng rồi.”

Lâm Phong cười nói: “A Thâm yên tâm, thân thích của chúng ta nhất định sẽ càng ngày càng nhiều. Không riêng gì tỷ tỷ của con phải gả ra, đại ca của con cũng nên cưới vợ rồi. Đến lúc đó con có chị dâu, thân thích chẳng phải lại thêm?”

Mắt Lâm Thâm sáng rực lên, cười đến cực kỳ ân cần với Lâm Khai, “Đại ca, nhờ vào huynh nha.”

Nàng nhiệt tình cười, lộ ra hàm răng trắng như tuyết, răng sữa nhỏ dễ thương, đáng về nhỏ bé vô cùng đáng yêu.

Mặc dù trước mặt nàng còn chưa đủ nhiều từ ngữ, ngôn ngữ không đủ phong phú, nhưng nét mặt nàng đã biểu lộ ý tứ của nàng đến mức vô cùng tinh tế: Đại ca, muội muốn nhiều thân thích, nhiều náo nhiệt hơn, toàn bộ đều dựa vào huynh, huynh phải cố gắng đó!

Lâm Phong và La phu nhân không nhịn được vui vẻ cười to, Lâm Đàm mỉm cười, ngay cả Lâm Hàn bình thường nghiêm túc kính cẩn cũng cười chảy nước mắt.

A Thâm, muội rất khiến người ta vui vẻ.

Khỏe miệng Lâm Khai nhếch lên, khiêm tốn bảo đảm với muội muội, “A Thâm, đại ca nhất định làm hết sức, làm hết sức.”

Lâm Thâm thật sự vui mừng, hai cánh tay nhỏ dùng sức giang ra, “Đến lúc đó muội sẽ có nhiều thật nhiều thân thích như vậy, còn nhiều hơn Trần Trần và Du Ninh!” Nhắc tới Trần Trần và Du Ninh, đôi mắt nhỏ sáng trong suốt của nàng hơi phai mờ đi, khổ sở nói, “Con nhớ Trần Trần và Du Ninh rồi, rất nhớ rất nhớ.”

Cha mẹ nàng, ca ca tỷ tỷ cũng không thể nhìn nỗi nàng đau lòng khó chịu, rồi rít mở lời an ủi, “Tạm thời không nhìn thấy mà thôi, lui về sau khẳng định còn có cơ hội gặp mặt.”

Suy nghĩ của La phu nhân có đôi khi có phần thiên mã hành không, khuyên giải Lâm Thâm: “A Thâm, mặc dù còn không gặp được Trần Trần và Du Ninh, nhưng con có đại Bạch và tiểu Hôi, có đúng không?”

(*) thiên mã hành không: ngựa thần lướt gió tung mây, ví với văn chương, thi ca, thư pháp hào phóng, không câu thúc

Lâm Khai, Lâm Đàm nghe cũng choáng váng, người bạn tốt này sao có thể đánh đồng với thú cưng, ngài thật được, ai ngờ La phu nhân còn chưa nói hết đâu, tiếp tục thiết tha nói cho tiểu nữ nhi, “Còn có nữa này, a Thâm, không phải con muốn nói người một hai tuổi sao? Nương nói cho con biết, khi bà ngoại con qua đời cậu con mới hai tuổi, cậu con không ai trông nom, nuôi dạy, bản thân liền hơi hồ đồ, A Thâm lui về sau nói nhiều cậu con có được không?” dieendaanleequydonm

Cái này không riêng gì Lâm Khai và Lâm Đàm rồi, ngay cả hai cha con Lâm Phong và Lâm Hàn cũng cùng choáng váng, thì ra ở trong mắt người, Thế tử phủ Tân Giang Hầu hai tuổi mất mẹ, đại ca ruột của người, hần mới hai tuổi hả? Hần là người mà a Thâm có thể “Nói”? Người... Người vì dụ dỗ a Thâm, thật đúng là dùng bất cứ mảnh khóa nào...

Lâm Thâm ngoẹo đầu nhỏ suy nghĩ một chút, “Vâng, lui về sau con có thể nói cậu! Cậu hai tuổi liền không có ai quản, con quản cậu ấy!”

“Đúng vậy đúng vậy.” La phu nhân vui sướng gật đầu liên tục.

Lâm Phong thuận thế ngồi bên cạnh giường La Hán, Lâm Hàn cũng ngồi xuống theo, đầu dựa vào đùi hần; Lâm Khai thản nhiên đi tới bên cạnh ghế dựa bốn chân, cánh tay dựa trên đầu ghế; Lâm Đàm là người trấn định nhất, đứng tại chỗ không nhúc nhích, nhưng trong mắt xinh đẹp của nàng cũng chớp động nụ cười.

La phu nhân và Lâm Thâm một đôi kẻ dờ hơi này, mang đến sung sướng cực lớn cho Lâm gia.

Trong Lâm Lang hiện thỉnh thoảng truyền ra tiếng cười khoan khoái, những chỗ khác ở phủ Tân Giang Hầu lại không phải như vậy. Nơi trung tâm nhất trên trục đường chính trong phủ Tân Giang Hầu, viện tráng lệ hiện ngang nhất tên là Vinh An đường, là chỗ ở của Hầu phu nhân Tiêu thị, lúc này trong nội đường Vinh An đường không khí trầm lắng, giống như bầu trời trước lúc mưa to, giăng đầy mây đen, xám xịt nóng bức, khí áp thấp đủ để cho người ta sắp hít thở không thông.

Tiêu thị ngồi ngay ngắn trên ghế Thái sư, trên mặt gần như không có huyết sắc, hơi thở phập phồng.

La Châm, Toàn thị ở bên cạnh cẩn thận hầu hạ.

La Văn Lễ, La Văn Úy cũng ở đây.

“Bà nội, người dù ít dù nhiều cũng ăn một chút đi.” La Văn Úy hiểu thuận tay bưng qua một khay tinh xảo, trên khay để một tách trà nhỏ Như Điều có

nắp, màu xanh đẹp mắt, như bầu trời sau mưa.

“Không có khẩu vị.” Tiêu thị mệt mỏi xua tay.

Bà nào ăn được gì, giận đến giận nó rồi.

Bình thường ở trước mặt Tiêu thị La Văn Úy rất được sủng ái, lúc này bị bà nội từ chối, liền dẫu môi lên.

La Châm và Toàn thị thấy Tiêu thị ngay cả cháo cũng không chịu uống, liên tục hết lời khuyên nhủ, “Không ăn gì sao được? Người tốt xấu gì ăn hai miếng, chúng con cũng yên tâm.”

Tiêu thị mệt mỏi, “Không ăn cái gì, các người cũng không có gì không yên tâm. Các người có thời gian khuyên ta những chuyện vô dụng này, còn không bằng nghĩ thay ta ra một ngục tức này như thế nào, mới là chuyện đúng đắn.”

Bà thuận lời vài năm như vậy, hai ngày nay liên tiếp bị thương nặng, đã chịu không nổi, sắp muốn chết rồi.

La Châm hơi khó xử, “Nương, đừng nói chúng con bất ngờ, ngay cả Thẩm Tướng cũng không phán đoán được chuyện ngày hôm nay, đúng không? Án tham ô của Lâm Phong lão nhân gia ông ấy còn tưởng rằng hôm nay chỉ là sơ thẩm, ai ngờ lệ hạ lưu loát rõ ràng kết thúc vụ án. Còn nữa, hôn sự của Lâm Đàm và Hoài Viễn Vương hôm

nay có thể hạ chi, vậy thật sự khiến cho người ta suy nghĩ nát óc cũng nghĩ mãi không ra nguyên nhân trong đó. Mặc dù Hoài Viễn Vương không được sủng ái, nhưng vẫn là trưởng tử của lệ hạ, ai có thể nghĩ đến lệ hạ và Thái hậu đều không triệu kiến đã xác định hôn sự rồi? Vốn trong cung đã an bài hạ nhân, lời đồn đại về Lâm Đàm đã truyền tới, Thái hậu nương nương đều không hề phái người đi dò hỏi, đã có người nhiều chuyện đến trước mặt bà ấy góp lời, nói tin tức bên An Định châu kia cho bà ấy nghe, lúc cần thiết Phùng Quý phi có thể tự mình ra mặt. Mọi chuyện thật sự an bài không chệ vào đâu được, nhưng hôm nay thật sự kỳ quái, toàn bộ không theo quy củ..." die~nd a4nle^ q u21ydo^ n

Sơ thẩm liên đình án, người còn chưa gặp đã gả, toàn bộ hoàn toàn không theo lệ thường.

"Nương, sự tình thật sự xảy ra bất ngờ." Toàn thị cũng khuyên.

Thấy hai vợ chồng La Châm và Toàn thị đều có dáng vẻ "Trời sụp ta cũng vậy, không phải do chiến tranh", Tiêu thị không khỏi cười lạnh, "Cái gì gọi là sự tình đột nhiên xảy ra, thật ra thì mỗi sự kiện đều có báo trước, chúng ta không lưu ý thôi! Lâm Phong thật ra là người có gia sản kếch xù, chuyên này từ xưa đến nay, chúng ta có ai biết? Phất Tấn Giang Hầu sợ rằng ngoài Hầu gia tốt của chúng ta, những người còn lại đều chẳng hay biết gì đi!" Ánh mắt của bà chuyển thành lạnh lẽo, cắn răng nghiêng lợi, "La Thư sinh ra liền được danh khắc mẹ, Hầu gia vẫn không quản không hỏi nàng ta, ai ngờ lớn lên, sau lưng ta lại chọn cho La Thư con rể như vậy! Thì ra Lâm Phong không chỉ tài hoa hơn người, vẫn còn

rất có tiền! Được, được, đã nhiều năm như vậy, ông ấy giấu giếm ta thật tốt!”

La Châm thấy trên mặt Tiêu thị hiện lên đờ ỉng, cả kinh trong lòng, vội vàng tới thay Tiêu thị thuận khí, “Nương, có chuyện gì chúng ta từ từ thương lượng, người ngàn vạn lần đừng chọc giận mình.”

Toàn thị cũng tới đây lấy lòng, vỗ lưng cho Tiêu thị, nói: “Đúng vậy đó, nương, chuyện Lâm Phong thật ra rất có tiền chúng ta tất cả ai cũng không biết gì cả, nói không chừng cha cũng không biết đấy.”

La Châm phụ họa, “Đúng, nói không chừng cha cũng không biết đâu, là Lâm Phong không hết lòng. Người suy nghĩ một chút, Lâm Phong khi sáu tuổi được gửi nuôi ở phủ Giang Âm Hầu, cho đến khi thi được Trạng nguyên, công thành danh toại mới đòi Giang Âm Hầu trả lại gia sản, hẳn là một người rất có tâm kế, rất nhìn được tức giận, cha chưa hẳn đã biết được nội tình.”

Mặt Tiêu thị trầm như nước, “Sao ông ấy có thể không biết nội tình? Lâm Phong người con rể này là chính bản thân ông ấy chọn xong rồi mới nói cho ta biết, những lời khác cũng không nói, chỉ nói để cho ta chuẩn bị mở hôn sự thay La Thư. Còn nói cái gì mà La Thư ra cưa, mới làm chuyện của Anh nhi, khi đó ta thật sự quá ngu rồi, còn tưởng rằng ông ấy đây là nghĩ thay Anh nhi, ai ngờ ông ấy lại...” Giận đến phát run, không nói được nữa.

La Thư đến tuổi nên gả cưới nhưng không có người nhà môn đăng hộ đối nào tới cưa cầu hôn, Tấn Giang Hầu nóng nảy trong lòng, trong lòng Tiêu thị dĩ nhiên biết.

Ngay khi đó là tính toán đề Tân Giang Hầu trước cứ gấp gấp một chút, chờ hỏa hầu đến, là tùy tiện chọn một gia đình gả ra ngoài. Tân Giang Hầu đồng ý cũng phải đồng ý, không đồng ý cũng phải đồng ý — không có đạo lý nữ hài nhi luôn không lấy chồng chết già ở nhà mẹ, thanh danh La Thu không tốt, người trong sạch không muốn, đành phải nhất lấy một nhà nhất đẳng lập gia đình, còn có thể làm gì.

Nhưng bà ngân vãn lần không ngờ, có một ngày sau khi Tân Giang Hầu về nhà đã ném cho bà một câu: “A Thu hứa gả cho Trang nguyên Lâm Phong rồi, Lâm Phong không cha không mẹ, trong tộc cũng không có người thân chi gần, là tổ chức hôn sự đi, tốn nhiều tâm tư.” Khi đó Tiêu thị thấy Lâm Phong tướng mạo xuất chúng, tài hoa hơn người, cảm thấy quá tiện nghi cho La Thu rồi, nhưng cẩn thận ngẫm lại, Lâm Phong là một cô nhi không cha không mẹ không nơi nương tựa, trong lòng lại thoải mái chút, dù sao La Anh phải gả là Thâm gia, danh môn đại tộc, rễ sâu lá tỏa, không phải người như Lâm Phong có thể so sánh.

Tiêu thị vẫn thật sự làm mẹ kế tốt, lo liệu hôn sự thay La Thu và Lâm Phong, rất tận tâm tận lực.

Cho đến mười mấy năm sau, Tiêu thị mới biết được Lâm Phong không chỉ có tài mạo song toàn, còn là một tài chui lớn, điều này khiến cho bà sao không giận được.

“Vậy người cũng đừng tức giận.” La Châm vẫn rất hiền thuận, thấy Tiêu thị tức giận thành như vậy, một lòng muốn khuyên xong là, “Người không suy nghĩ một chút, hôn sự của La Thu và hôn sự của a Anh sao có thể so. Cho dù Lâm Phong tài giỏi, cũng không bằng a Anh.”

Cho dù La Thu không có tiền, cũng không cần em đi xin thân danh môn tiên đồ vô lượng. Hôn sự của La Thu và a Anh vốn là một cái trên trời, một cái dưới đất, có đúng không? Hơn nữa, ban đầu người đoạt hôn sự của La Thu cho a Anh, hồi thường cho La Thu một người con rể không tệ, cũng coi như không làm thất vọng nàng ta...” die nda nle equ ydo nn

“Có ý tứ gì?” La Văn Uy và La Văn Lễ ở bên cạnh nghiêng tai yên lặng nghe, nghe thấy thế không khỏi ngạc nhiên, người nhìn ta, ta nhìn người, đều không thể tin. Cô La Anh của bọn họ đến phủ Thâm Tướng, đại thiếu phu nhân Thâm gia địa vị cao quý, chẳng lẽ vị trí này... Vốn là của La Thu sao?

“Cái gì gọi là ta đoạt hôn sự của La Thu.” Tiêu thị hung hăng trợn mắt nhìn La Châm, mắt thẳng băng nói: “Lão Hầu gia La gia và lão Tướng gia Thâm gia quả thật hồi trước ước định cháu trai cháu gái muốn kết hôn, nhưng rốt cuộc là cháu trai cháu gái nào, lão nhân gia lại không chỉ định! La Thu là nữ hài nhi La gia, chẳng lẽ Anh nhi không phải vậy, sao lại gọi là ta đoạt của nàng ta?”

“Đúng, đúng, hài nhi lơ lơi, lơ lơi.” La Châm nở nụ cười, tự đánh mình một bạt tai.

Hắn vì dụ dỗ Tiêu thị vui vẻ, dĩ nhiên sẽ không đánh quá nặng, chính là làm dáng vẻ.

Mặc dù biết rõ là như thế, nhưng Tiêu thị vẫn đau lòng, “Bớt làm bộ làm tịch.” Trong miệng nói như vậy, nhưng giọng nói đã nhu hòa nhiều.

La Châm không ngừng cố gắng, “Nói thật, người đừng tức giận nữa. Người suy nghĩ một chút, La Thu so với a Anh, dĩ nhiên a Anh giỏi hơn. Chính là hôm nay Lâm Đàm được sắc phong làm Hoàng trưởng tử phi, Minh Họa tương lai là em dâu, nhưng cái gọi là Hoàng trưởng tử này bây giờ vẫn chỉ là vị Quận Vương, tiền đồ có thể so sánh với Khang Vương Điện hạ sao? Khang Vương Điện hạ là cháu ngoại của Phùng gia, lại là người thân với Trình gia, có người hai nhà Phùng, Trình ینگ hộ, tương lai cưới Minh Họa, hơn nữa Thẩm, La hai nhà ینگ hộ, các Hoàng tử ai có thể so sánh với hắn? Tương lai ai chết vào tay ai, nghĩ cũng có thể nghĩ đến. Nhưng, là Vương phi của vị Hoàng tử nào không quan trọng, tương lai ai có thể ngồi được cao nhất, mới quan trọng hơn, người nói đúng không?”

Trên mặt Tiêu thị có ý cười.

Đúng vậy, tương lai ai có thể ngồi lên chỗ ngồi cao nhất, mới xem như thắng thật.

Được La Châm khuyên như vậy, Tiêu thị vẫn thật sự không còn tức giận như thế nữa.

La Văn Uy nghe được là nội mình, phụ thân mình nâng Thẩm Minh Họa lên cao như vậy, trên mặt lại hiện lên vẻ tức giận, phát tác nói: “Thẩm Minh Họa thật sự tốt như vậy sao? Bà nội cháu mới là cháu nội ruột của người! Cha, con mới là nữ nhi ruột của ngài!”

La Châm nhúc đầu, “Uy nhi, con nhìn con tính khí này, nếu như con có thể yên tĩnh thùy mị giống như Minh Họa, con cũng có thể... Haizzz, tính khí con nóng nảy,

đến Hoàng gia không thích hợp, hiểu không?”

Trong lòng Toàn thị cũng không phục giống như La Văn Uy, nhưng ngay trước mặt mẹ chồng và chồng lại không dám nhiều lời, dịu dàng khuyên nhủ: “Uy nhi, nghe lời bà nội con, chẳng lẽ bà nội sẽ hại con sao?”

La Văn Uy thở phì phò, nào nghe lọt.

Tiên thị thở dài, ngoắc kêu La Văn Uy an ủi mấy câu, “Uy nhi yên tâm, tương lai của cháu, bà nội mưu tìm thay cháu rồi, tuyệt đối sẽ không kém.”

La Văn Uy uất ức, “Thẩm Minh Họa đều ngồi chỗ cao nhất, cháu như thế nào cũng không so được với nàng ta nha.”

Tiên thị cười khỏ, “Đứa nhỏ ngốc, chỗ ngồi cao nhất chỉ có một, đây là chuyện không cách nào khác. Uy nhi, cháu trở về trước, hôm nào bà nội sẽ tỉ mỉ nói đạo lý trong đó cho cháu nghe, Uy nhi, Lễ nhi, thời gian đã không còn sớm, các cháu đi về trước đi.”

La Văn Uy, La Văn Lễ mặc dù bứt rứt trong lòng, nhưng nghe được giọng nói kiên quyết của Tiên thị, không dám làm trái, hành lễ, lui ra ngoài.

Sau khi cháu trai cháu gái đi ra, Tiên thị mỉm cười nói: “Ta chỉ biết La Thư gả cho vị Trang nguyên lang, không biết Trang nguyên lang của nàng ta là người có lòng dạ như vậy, cũng không biết con trai con gái của nàng ta mỗi một đứa đều không giống mẹ, lại giống Trang nguyên lang của nàng ta. Thôi, người Lâm gia

nhìn dáng vẻ rất khó đối phó, như vậy, chúng ta liền không cứng đối cứng, đối người khác đi.”

“Ý của người là...?” La Châm và Toàn thị đồng thời mở miệng hỏi.

Tiên thị cười đến càng đắc ý, giọng nói càng trở nên dịu dàng, “Đĩ nhiên là Thế tử gia của phi Tần Giang Hầu chúng ta rồi. Vì Thế tử gia này, cả chúng ta thuở nhỏ bị Thái phu nhân làm hư rồi, quả thật cả người đều là tật xấu, cả người đều là nhược điểm, ta quá không có ý tứ rồi, tùy tùy tiện tiện có thể bắt được chỗ đau của hân, haizzz, ta đây là lấy mạnh hiếp yếu.”

Giọng nói của bà càng dịu dàng, trong lòng Toàn thị càng sợ hãi, cười đến cực kỳ thuận theo với bà, nịnh hót.

“Xuống tay từ chỗ nào?” La Châm xin phép.

Tiên thị thoải mái dựa vào sau lưng ghế, híp mắt, ánh mắt giống như con mèo trong đêm tối đang thừa cơ hành động muốn bắt được con chuột, sáng ngời, tàn nhẫn, xảo trá, vô tình, “Đừng giống như lúc trước lấy một tội danh không đau không ngứa cho hân, đó là vô dụng, lúc này phải ra chiêu lớn! Bộ hạ đã hạ chiếu mệnh Hoàng tử phi, chắc hân mẹ con La Thư và Lâm Đàm ít ngày nữa sẽ phải vào cung bái kiến Thái hậu, chiêu lớn này, liền để đến lúc mẹ con các nàng hai người vào cung rồi đánh ra, đến lúc đó, chính là một kích trí mạng, mẹ con La Thư không thể lui được nữa, tránh không thể tránh, chật vật không chịu nổi.”

Giọng nói hơi hột, lại ẩn chứa sát cơ vô hạn.

La Châm và Toàn thị vừa sợ, vừa mừng rỡ, nhỏ giọng lên tiếng: “Nương nói đúng lắm.”

Trên mặt Tiêu thị hiện lên nụ cười khác thường, nhắm hai mắt lại.

La Châm và Toàn thị thu lại khí thế ở bên cạnh hầu hạ, không dám nói nữa.

Mỗi khi vào thời điểm này, hai vợ chồng cũng có phần e ngại Tiêu thị.

Không ngoài dự đoán của Tiêu thị, Đường Ninh cung quả nhiên có thái giám tới tuyên ý chỉ của Chu Thái hậu, cho đòi mẹ con La Thư vào Đường Ninh cung. Nhưng mà, Thái hậu muốn triệu kiến cũng không phải chỉ có La Thư và Lâm Đàm, còn đặc biệt nhắc tới Lâm Thâm, “Nhị tiểu thư cũng mời đi, Thái hậu nương nương muốn gặp.”

Xem thêm tại: <http://diendanlequydon.com/viewtopic.php?p=3436445#p3436445>

Bạn đang đọc truyện *Kiều Nữ Lâm gia* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 46

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Editor: Puck - Diễn đàn

Tối truyền lời là một tiểu thái giám mười ba mười bốn tuổi, mi thanh mục tú, La Thư cười cảm tạ tiểu thái giám, lệnh cho Thanh Trúc tặng cho hắn một hà bao nạm vàng khảm ngọc, tiểu thái giám cầm hà bao trong tay, thấy nặng trĩu, biết hôm nay lần phải đi này không phí công chạy, không khỏi mở cờ trong bụng. Hắn vốn chính là người nói nhiều, một khi vui mừng càng thêm không được, lẩm nhẩm lẩm bẩm nói rất nhiều với La Thư, “La phu nhân, Thái hậu nương nương là lão nhân gia rất hòa khí, người chỉ cần nói thật, ở trước mặt lão nhân gia người không giả bộ, người liền thích. Thái hậu nương nương rất thích đứa bé, huống chi tuổi thập tứ Điện hạ và cửu Công chúa không sai biệt lắm với nhị tiểu thư các ngài, có thể cùng nhau chơi đùa, còn có Lương thiếu gia nhà Tương Dương trưởng Công chúa, nhị tiểu thư không lo không có bạn.”

La Thư cẩn thận nghe một lần, lại lệnh cho Thanh Trúc lấy mấy quả vàng nhỏ đưa cho hắn, tiểu thái giám cảm tạ lại cảm ơn, mặt mày hớn hờ rồi đi.

“Con phải đi Hoàng cung sao.” Lâm Thâm đom đóm chạy đến trước gương soi, “Bím tóc của con có được không? Xiêm y của con có đẹp không?”

Nương, tỷ tỷ, mau đến nhìn con.”

“Đẹp mắt.” Lâm Đàm mỉm cười đi tới, “A Thắm nhà chúng ta trời sinh lệ chất, cho dù ăn mặc như thế nào đều đẹp mắt.”

La Thư cũng từ trước đến giờ không khiến Lâm Thắm thất vọng, vẻ mặt tươi cười hung hăng khen ngợi con bé một phen, “Tiểu a Thắm, trong thơ cổ hình dung mỹ nữ tuyệt thế ‘Phương trạch vô gia, duyên hoa phát ngư’, ý tứ chính là thật sự rất xinh xắn rất hoàn mỹ, cho dù trang điểm hay không trang điểm cũng không cần. Con chính là tiểu mỹ nữ tuyệt thế như vậy.”

(*) Phương trạch vô gia, duyên hoa phát ngư: Hai câu phú trích trong Lạc Thần phú của Tào Thực, có nghĩa sấp thom không cần thêm, phấn màu chẳng cần thoa.

Mặc dù Lâm Thắm không hiểu nhiều lắm lời La Thư nói, nhưng cũng biết mẫu thân đang khen nàng xinh đẹp, mừng rỡ không khép được miệng nhỏ nhắn.

“Ý của mẹ đang nói, Lâm Thắm không cần trang điểm cũng rất xinh đẹp.” Lâm Đàm dịu dàng nói cho nàng biết.

“Trang điểm ăn diện nữa sẽ càng đẹp mắt hơn, có đúng không?” Mắt to của Lâm Thắm vụt sáng, tràn ngập hy vọng hỏi.

La Thư và Lâm Đàm đều cười đến không xong.

Tiểu a Thắm, con quá thích làm đom.

La Thư lệnh cho thị nữ lấy ra từng chiếc váy nhỏ cho nàng chọn lựa.

Váy áo xiêm y của Lâm Thắm ngược lại rất nhiều, mỗi một món đều dùng chất liệu rất chú trọng, thợ thủ công đều làm rất tinh xảo, hoặc trên vải dệt liền có hoa văn xinh đẹp, hoặc thêu cá, chim, hoa, cảnh vật rất sống động, sinh động hoạt bát.

Thị nữ bày từng váy áo xiêm y, Lâm Thắm nhìn từ đầu này đến đầu kia, cuối cùng chọn lấy một bộ áo tay rộng tà chéo bằng tơ lụa màu xanh lam nhạt, váy gấm hoa thuần thêu bướm bay trên mẫu đơn, phối với đai lưng nhỏ màu xanh lam nhạt điểm tuyết trên châu, chân đeo giày thêu bằng gấm màu xanh lam nhạt thoải mái vừa chân.

“Nương, tỷ tỷ, hai người mặc cái gì?” Chọn xong cho bản thân, nàng liền quan tâm đến La Thư và Lâm Đàm, tự chủ trương ra lệnh cho thị nữ, “Lấy xiêm y của nương ta và tỷ tỷ ra, ta lựa chọn thay cho bọn họ.”

Thị nữ dùng ánh mắt xin chỉ thị nhìn La Thư, La Thư cười gật đầu, quả thật lấy từng bộ xiêm áo ra.

Lâm Phong, Lâm Khai, Lâm Hàn vào phòng, thấy đầy phòng đều là các loại váy áo, khá làm kỳ, “Đây là thế nào?”

Lâm Thắm chấp tay nhỏ bé sau lưng, cất bước nhỏ khoan thai, “Con và nương, còn có tỷ tỷ, chúng con phải đi Hoàng cung, Hoàng cung đó.” Nói liên tục hai lần Hoàng cung, bày tỏ nàng đi là nơi rất tốt.

“Đó là cần trang điểm ăn mặc thật đẹp.” Lâm Phong và Lâm Khai tỏ vẻ hiểu.

“A Thắm, bụng có thi thư khí thế tự lộng lẫy.” Lâm Hàn không tán thành, kéo muội muội qua nghiêm túc dạy cho nàng, “Muội tốt nhất đi học, phong cách tốt rồi, tự nhiên sẽ thật xuất chúng, không cần dựa vào trang điểm ăn mặc.”

Lâm Thắm cười lấy lòng, “Nhị ca, muội vừa trang điểm, lại... Lại khí thế tự lộng lẫy, có được không?” d1en d4nl 3q21y d0n

Lâm Hàn sung mặt lên, “Tự lộng lẫy cái gì, sau khi cha trở về muội đều không chịu học cử chương rồi, nhị ca dạy muội thơ Đường, muội cũng không thích học.”

“A Thắm không thích học, vậy liền không học.” Lâm Phong nói chuyện thay tiểu nữ nhi, “A Thắm còn nhỏ, còn chưa vỡ lòng đấy.”

Lâm Khai cười, “Năm tuổi vỡ lòng, a Hàn đệ đến lúc đó lại kiểm tra bài vở của muội ấy. Nếu như đến vỡ lòng còn lười biếng, có thể đánh cái mông nhỏ của muội ấy.”

Mắt to của Lâm Thắm đảo tròn nghe phụ thân nói chuyện, Lâm Khai vừa nói “Đánh cái mông nhỏ của nàng”, nàng lập tức chạy đến trước ghế nhỏ ngồi xuống, hai tay còn không quên che mông đít của mình, dùng ánh mắt cảnh giác nhìn người này, lại nhìn người kia, ánh mắt vô cùng linh động.

“Che kín liền không bị đánh sao?” Mấy người Lâm Phong cảm thấy buồn cười.

Đến lúc này La Thư ngược lại hơi rầu rĩ, “Mọi người nói một chút, nếu con bé đến trong cung còn như vậy, miệng đầy lời nói ngoác ngoếch, làm sao mới phải đây. Đây chính là trong cung đó, không phải nhà chúng ta, cũng không phải phủ Tân Giang Hầu.”

Lâm Phong và Lâm Khai, Lâm Đàm không sai biệt lắm đồng thời mở miệng, lời nói cũng na ná giống nhau, “Đứa bé ba bốn tuổi biết cái gì? Nếu triệu kiến đứa bé nhỏ như vậy, tất nhiên chắc sẽ không gò bó.”

“A Thắm đã là thông minh khác thường, đứa bé ba bốn tuổi nghe không hiểu còn nói gì nữa, chẳng lẽ người lớn còn so đo với tiểu hài tử sao.”

La Thư nghe thấy tất cả bọn họ đều nói như vậy, hơi yên tâm chút.

Hoài Viễn Vương sai người đưa tới một phong thư.

Lâm Phong mở ra nhìn, cười: “Phu nhân, a Đàm, xem cái này một chút, tâm lý hai người liền nắm chắc rồi.”

Giao thư cho La Thư, để cho nàng và Lâm Đàm cùng nhìn.

La Thư và Lâm Đàm xúm lại nhìn thư, Lâm Hàn nằm trên lưng mẫu thân nhìn mấy lần, “Viết thật cặn kẽ, Thái hậu thích người trung niên trang điểm ăn diện như thế nào, ngôn hành cử chỉ ra làm sao, thích cô nương trẻ tuổi ăn diện như thế nào, ngôn hành cử chỉ cái gì, đứa bé chỉ cần hồn nhiên đáng yêu, nói cái gì làm cái gì đều được, đồng ngôn vô kỵ.”

Lâm Hàn cau mày, “Nhưng phụ thân, con có lúc cũng muốn làm tiểu nhân một chút, làm thế nào?”

Lâm Phong cười một tiếng, ôn hòa nói cho con trai biết, “Nhân chi sơ, tính bản ác’, bản tính như thế, con cũng không cần quá mức miễn cưỡng mình, thỉnh thoảng làm chuyện sai lầm cũng không sao.”

Lâm Hàn đang định thảo luận sâu sắc

vấn đề này với phụ thân, Lâm Thâm lại hào hứng bừng bừng chạy tới, “Tiểu nhân hả, con thích tiểu nhân!”

Mặt Lâm Hàn trắng rồi, “Thích tiểu nhân không thể được, a Thâm, chuyện này nhị ca phải nói cẩn thận cho muội.” Không nói lời gì kéo Lâm Thâm qua, để cho nàng ngồi trên ghế nhà, chăm chú xin âm dương cho nàng.

“Chưa vỡ lòng đấy.” Lâm Thâm mím cái miệng nhỏ nhắn.

“Đúng vậy, còn chưa vỡ lòng đấy.” Lâm Phong tới đây ôm lấy tiểu nữ nhi, giải cứu con gái ra.

“A Thâm không thể thích tiểu nhân.” Lâm Hàn kiên trì.

Lâm Phong ôm Lâm Thâm tránh, Lâm Hàn kiên trì đuổi theo phía sau, Lâm Thâm khanh khách cười lên.

Cuối cùng Lâm Phong ôm tiểu nữ nhi ngồi xuống, nói cho nàng về “Quân tì dụ vu nghĩa, tiểu nhân dụ vu lợi” (Quân tì nói với nghĩa, tiểu nhân nói với lợi) “Quân tì

(Quân tử hòa với người, tiểu nhân hòa với vật), “ Quân tử hòa nhi bất đồng, tiểu nhân đồng nhi bất hòa ” (Quân tử hòa nhã với mọi người mà không về hòa về ai, tiểu nhân về hòa với mọi người mà không hòa nhã với ai), “ Quân tử cầu chư kỳ, tiểu nhân cầu chư nhân ” (Quân tử yêu cầu bản thân, tiểu nhân yêu cầu mọi người), “ Quân tử thần đẳng đẳng, tiểu nhân trường thích thích ” (Quân tử thẳng thắn vô tư, tiểu nhân sợ trường sợ sệt), nói đến mấy điều trước còn mấy, khi nói đến “ Tiểu nhân trường thích thích ”, Lâm Hàn ở bên cạnh nhiều lời, “ A Thâm, chữ thích trong thích thích này, giống thích trong thân thích là một chữ... ”

(*) Thích thích, là một từ Hán ngữ, có nghĩa hình dung người có dáng vẻ sợ sệt lo sợ, hồi hộp. Trường – dài, xa, sợ trường.

Lâm Thâm lại nói ra lời mà không khiến cho người ta kinh ngạc đến chết thì không ngừng, “ Muội thích cái này, trường thích thích, một chữ thân thích thật dài. ”

Lâm Phong: ...

Lâm Hàn: ...

Hai cha con cùng nhau hóa đá.

“ A Hàn, dạy a Thâm không phải trong thời gian ngày một ngày hai, từ từ đi, từ từ đi. ” Lâm Phong an ủi tiểu nhi từ.

Lâm Hàn lo lắng trừng trừng, “ Phụ thân ngài nói ngày mai a Thâm vào trong Hoàng cung, có thể cũng nói lời kinh naurời như câu không? ”

Lâm Phong ngẩn ngơ, “Cha cũng không nói được.”

Hắn nhìn tiểu nữ nhi mặt mày khoái trá cười ha ha, thật sự khó có thể dự đoán được con gái sẽ nói ra những lời gì, làm ra những chuyện gì.

Ngày hôm sau, sáng sớm Lâm Thâm đã dậy, đi dạo bộ với Đại Bạch và tiểu Hôi của nàng trước, mới trở về tắm rửa thay quần áo, ăn mặc thật xinh đẹp, cùng La Thu, Lâm Đàm ngồi chung một xe, đi về phía cung thành.

Nàng rất thích chải hai bím tóc xinh đẹp, trên hai bím tóc cột dây kết trân châu, sáng bóng đáng yêu.

Các nàng xuống xe ngựa ở Tây Hoa môn, Đường Ninh cung đã có Thái giám đứng hầu ở cửa cung rồi, mời La Thu và Lâm Đàm tất cả lên cỗ kiệu, Lâm Thâm và La Thu ngồi chung, mẹ con ba người đến Đường Ninh cung.

Vào cung thành, không khí liên đoàn nghiêm, khắp nơi đều lộ ra yên tĩnh nghiêm trang, Thanh Trúc, Không Dương các thị nữ đi theo hầu hạ theo thật sát phía sau cỗ kiệu, cúi đầu, không dám nhìn chung quanh, trong lòng bàn tay cũng đổ mồ hôi.

Đến Đường Ninh cung, Chu ma ma bên cạnh Chu Thái hậu dẫn La Thu, Lâm Đàm, Lâm Thâm mẹ con ba người vào trong điện bái kiến Thái hậu.

Lâm Thâm đang cùng mẫu thân, từ từ đi vào trong, dọc

đường chợt có một tiểu hài nhi chạy ra, mừng rỡ lớn tiếng kêu lên: “Lâm Thâm, người đã đến rồi!”

Lâm Thâm nhìn hắn, tức giận nói: “Tiểu mập mập, người làm ta giật cả mình!”

Cao Nguyên Dục thấy Lâm Thâm còn gọi hắn là tiểu mập mập, vừa nổi cáu lại uất ức, cúi đầu nhìn mình, “Sao người còn nói ta là tiểu mập mập. Ta gầy rồi nha, Lâm Thâm, buổi tối mỗi ngày ta đều ăn ít đi hai cái.”

Lâm Thâm nghiêm mặt, “Người làm ta giật cả mình!”

Cao Nguyên Dục tròn hai mắt: “Người gọi ta là tiểu mập mập?”

Chư ma ma vội khuyên, “Thập tứ Điện hạ, Lâm nhi tiểu thư là khách, đừng như thế.” Lại khuyên Lâm Thâm, “Nhị tiểu thư, thập tứ Điện hạ từ trước đến giờ đều có tính tình này, ngài ấy không phải cố ý muốn hù dọa tiểu thư.”

La Thư nghe Chư ma ma gọi đứa bé trai này là thập tứ Điện hạ, biết rõ hắn là thập tứ Hoàng tử do Bách phi sinh ra, trong lòng không khỏi thành thích một cái, “Lời đồn đại Bách phi tướng mạo đẹp, rất được sủng ái, thập tứ Hoàng tử là con nhỏ nhất của bệ hạ, thiên vị nuông chiều, không gì không làm, a Thâm gọi hắn là tiểu mập mập, hắn đây là tức giận đi?”

Lâm Đàm biết nương mình quá sâu, thấy sắc mặt nương liền biết nương đang lo lắng, nhỏ giọng nói: “Nương,

không có gì đáng ngại.”

La Thư rất cảm động, “A Đàm quá hiểu chuyện, luôn suy nghĩ thay ta như vậy.”

Chư ma ma khuyên xong Cao Nguyên Dục và Lâm Thâm rồi, thấy Cao Nguyên Dục muốn kéo Lâm Thâm cùng ra ngoài chơi, liền cười nói với La Thư: “La phu nhân sai một hầu nữ đi theo nhị tiểu thư được không? Thập tứ Điện hạ còn tám bé ham chơi, Thái hậu từ trước đến giờ đều tùy theo ngài ấy, để cho ngài ấy chơi cùng nhị tiểu thư một lúc cũng được.”

La Thư bất đắc dĩ, không thể làm gì khác hơn là lệnh cho Khổng Tước canh chừng Lâm Thâm, mình và Lâm Đàm cùng nhau đi vào điện.

Lương Luân lôi kéo một cô bé mặc áo đỏ từ bên phải đường mòn đã đi tới, “A Dục đệ chạy trốn thật nhanh, nháy mắt một cái đã không thấy người.” Thoải mái nhét cô bé áo đỏ vào trong tay Cao Nguyên Dục, “A Dục, cừu muội đòi tìm đệ.”

“Luân ca ca.” Trí nhớ của Lâm Thâm rất tốt, thấy Lương Luân còn nhớ rõ, ngọt ngào gọi ca ca.

Lương Luân mỉm cười, “Tỷ tỷ của muội muốn gả cho đại biểu ca của ca rồi, chúng ta là thân thích, nhị tiểu thư, ca gọi muội a Thâm có thể không?”

Lâm Thâm nghe được hai chữ thân thích liền mở cờ trong bụng, vui sướng hân hoan gật đầu, “Được đó được đó, Luân ca ca, ca gọi muội là a Thâm.”

Cao Nguyên Đục hát tay nhỏ bé của cừu Công chúa ra,
“Lâm Thâm, ta và người cũng là thân thích, về sau
người không được gọi ta là tiểu mập mập, phải gọi ta là
Đục ca ca.”

Lâm Thâm khinh thường nhìn ngó hắn, đưa ngón tay
nhỏ bé ra đếm từng đầu ngón tay, “Chờ người không mập
nữa, chờ người nói phải thật, chờ người khiến người khác
yêu thích, chờ người không dọa người...” Đếm bốn đầu
ngón tay, như thấy còn dư lại một ngón, ngoẹo đầu nhỏ
suy nghĩ một chút, “... Chờ người không tiểu nhân nữa,
ta sẽ gọi người là ca ca đi.”

Nếu như Lâm Hàn chính tai nghe được lời nói này của
tiểu muội mình, chính xác sẽ kích động đến lệ nóng doanh
tròng. A Thâm, muội cuối cùng biết được tiểu nhân
không tốt, không thích tiểu nhân.

Cừu Công chúa bị Cao Nguyên Đục hát tay nhỏ bé ra,
thút thút nước nỏ bật khóc.

Cung nhân và bảo mẫu cùng cừu Công chúa vội tới đây
dụ dỗ nàng.

Hai vị mỹ nữ mặc cung trang cùng tới.

Mỹ nữ bên trái mặc cung trang đỏ thẫm, thấy cừu Công
chúa đang khóc, cũng không kịp giữ dáng vẻ, nâng váy vội
vội vàng vàng đã chạy tới, “A Vi, sao lại khóc?” Đến
trước mặt cừu Công chúa liền ngồi xổm xuống, dịu dàng
dụ dỗ nàng.

Mỹ nhân bên phải mặc cung trang màu vàng nhạt, lông

Trên khuôn mặt cô gái cũng đang mang vẻ nhút nhát, song
mày cong cong đôi mắt như thu thủy, là da nhẵn nhụi
trắng nõn, dáng vẻ vô cùng xinh đẹp. Nàng cười như
không cười quét nhìn Cao Nguyên Dục, thấy Cao
Nguyên Dục đang thờ phỉ phò lý luận với Lâm Thâm,
Lâm Thâm ngheh đầu nhỏ không hề để ý đến hấn, nhàu
mày.

“Bách phi nương nương, Vu Chiêu dung.” Lương
Luân nho nhã lễ độ chào hỏi.

“Nương.” Cao Nguyên Dục nghe được Lương Luân
chào hỏi, cũng quay đầu lại kêu một tiếng.

Xem thêm tại: <http://diendanlequydon.com/viewtopic.php?p=3436588#p3436588>

Bạn đang đọc truyện *Kiều Nữ Lâm gia* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 47

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Editor: Puck - Diễn đàn

Bách phi bước sen khoan thai đi đến, lấy khăn gấm đẹp để nhiều về ra nhẹ lau cái trán cho Cao Nguyên Dục, giận trách: “A Dục, sao con lại đổ mồ hôi? Rất dễ bị cảm lạnh, ngoan ngoãn đứng yên không nhúc nhích, nương lau sạch sẽ cho con.” Giọng nói mềm mại, nghe rất cảm động.

Mới đầu cửu Công chúa chỉ khóc, được Vu Chiêu dung dịu dàng dỗ một lát, mới nức nở nói: “Ca ca không chơi với con...”

Vu Chiêu dung cũng không biết ca ca trong miệng cửu Công chúa là chỉ Lương Luân hay Cao Nguyên Dục, dù sao Lương Luân là con yêu duy nhất của Tương Dương trưởng Công chúa, Cao Nguyên Dục là tiểu nhi từ Hoàng đế sủng ái nhất, người nào nàng cũng không đắc tội nổi, liền dịu dàng dụ dỗ, “Ca ca rất tốt, sao lại không chơi với con? A Vi, con nhất định nghĩ sai rồi.” Nắm tay nhỏ bé của cửu Công chúa dắt nàng đến trước mặt Lương Luân và Cao Nguyên Dục, nói, “Ca ca sẽ chơi cùng con, a Vi đừng khóc.”

Cửu Công chúa liền vui mừng, lo sợ đưa tay kéo Cao Nguyên Dục, “Ca ca.”

Lương Luân liền nói cho Cao Nguyên Dục, “Biểu đệ, đệ chơi với a Vi đi, muội ấy vẫn luôn tìm đệ.” Bản thân lại mời Lâm Thâm, “A Thâm, mặc dù Luân ca ca đến Đường Ninh cung cũng chỉ là khách, nhưng mà, chủ nhân Đường Ninh cung này là bà ngoại của ca, ca thường tới nơi này, rất quen thuộc. Luân ca ca dẫn muội đi dạo chung quanh một lát có được không?”

Lâm Thâm sung sướng gật đầu, “Được đó được đó, muội còn chưa từng đi dạo Hoàng cung đó.” Nghĩ đến mình muốn “Đi dạo một chút” trong Tử cấm thành, thái độ hài lòng, không lời nào có thể miêu tả được.

Nàng trời sinh tiểu mỹ nữ, gương mặt sáng bóng trong suốt, mắt đen nhánh linh động, nếu cười lên, mặt mày cong cong, vậy càng xinh đẹp hơn.

Lương Luân thấy nàng có hăng hái như vậy, không khỏi cười, “Hoàng cung rất lớn, ngày hôm nay chúng ta đi dạo Đường Ninh cung trước.”

Hấn là đứa bé lễ phép, khách khí từ biệt với Bách phi và Vu Chiêu dung, “Bách phi nương nương, Vu Chiêu dung, vị tiểu cô nương này là nhị tiểu thư Lâm gia, nàng tuổi rất nhỏ, mới vừa đến Đường Ninh cung, thấy hai vị có thể lạ mắt sợ hãi, xin đừng trách móc. Ta dẫn nàng ra phía sau đi dạo một chút,

xin lỗi không tiếp được.”

Lương Luân là cháu ngoại yêu của Chu Thái hậu, Bách phi và Vu Chiêu dung tất nhiên sẽ không làm khó hấn, cũng cười nói: “Luân ca nhi, chậm một chút.”

Lương Luân và Lâm Thâm mới đi không được mấy bước, Cao Nguyên Dục một mực ở bên cạnh hờn dỗi hất cừu Công chúa ra đuôi tới, “Chờ ta một chút! Lâm Thâm, ta quen thuộc Hoàng cung, ta dẫn ngươi đi dạo, cũng đi dạo hết.”

Lương Luân cười: “A Dục, Hoàng cung thật sự quá lớn, một ngày nửa ngày sao có thể đi dạo hết một lần, chúng ta trước mang nhị tiểu thư đi dạo Dưỡng Ninh cung, hôm nào đi dạo chỗ khác nữa.”

Cao Nguyên Dục liền nói: “Cùng nhau đi dạo.”

Lương Luân gật đầu.

Cửu Công chúa thấy Lương Luân và Cao Nguyên Dục cùng đi, không mang theo nàng chơi, mím mím môi lại muốn khóc.

Vu Chiêu dung đau lòng dụ dỗ nàng, ném một ánh mắt không hài lòng về phía bóng lưng của Lương Luân, Cao Nguyên Dục, Lâm Thâm.

Mấy đứa bé này ném lại cửu Công chúa chỉ để ý chơi một mình, khiến nàng rất không hài lòng.

Bách phi nhìn Cao Nguyên Dục điên cuồng chạy theo phía sau Lương Luân và Lâm Thâm, trong đôi mắt đẹp thoáng qua vẻ không vui.

“Vu Chiêu dung, chúng ta trở về đi.” Nàng nhàn nhạt nói ra.

Vu Chiêu dung không dám trái lời, dụ dỗ xong cửu Công chúa, cùng Bách phi trở lại trong điện.

Vào lúc này Chu Thái hậu đang cao hứng, cười đến mắt híp thành đường chỉ, “La phu nhân, người nuôi dạy một con gái tốt.”

Mặc dù Hoài Viễn Vương thề son sắt nói cho bà biết Lâm Đàm rất đẹp, không gì sánh kịp, nhưng bà rốt cuộc trước đó vẫn chưa gặp được người thật, trong lòng vẫn có phần không nắm chắc. Hôm nay cuối cùng nhìn thấy người, quả nhiên danh bất hư truyền, bà làm bà nội sao có thể không vui mừng đây? Cười đến không khép miệng được.

La Thư không thiếu được khiêm tốn mấy câu, “Tiểu nữ ngây thơ đáng yêu không hiểu chuyện, Thái hậu nương nương chê cười”
đi@en*dyan(lee^qu.donn)

Lâm Đàm buông thông tay đứng bên cạnh mẫu thân, đầu đẹp cúi xuống, dáng vẻ dịu dàng, cổ dài mảnh như thiên nga cao quý tao nhã, đẹp đến động lòng người.

Phùng quý phi và các vị phi tần địa vị cao hôm nay tới thật sự đủ, ánh mắt đều hữu ý vô ý rơi vào trên người Lâm Đàm. Nhìn thấy Lâm Đàm có phong thái, dáng vẻ như vậy, có người hiện lên vẻ kinh ngạc trong mắt, có người hiện ra ý ghen tỵ trên mặt.

Không trách được Hoài Viễn Vương tuyên bố không phải nàng không cưới, thì ra vị Lâm cô nương này là tuyệt sắc nhân gian.

Thấy Chu Thái hậu không hề che giấu yêu thích đối với Lâm Đàm, có mấy vị phi tử thích nịnh hót cũng tiến vào hứng thú tán dương Lâm Đàm.

Lâm Đàm mỉm cười khiêm tốn, “Đâu có đâu có, quá khen.” Lâm Đàm vẫn khẽ cúi đầu, không nhúc nhích, dáng vẻ giữ vô cùng tốt.

Sau khi Bách phi đi vào, Phùng Quý phi cười khen một câu, “Sao trước mắt lập tức sáng rõ nhiều thêm? Thì ra đi vào thêm một vị mỹ nhân.”

Chu Thái hậu cũng cười tí mắt vẩy tay với Bách phi, “Mau tới đây, để cho trước mắt ta cũng sáng rõ.”

Bách phi hé miệng cười cười, “Quý phi trêu ghẹo thần thiếp cũng không sao, Thái hậu nương nương người sao cũng còn hăng hái như thế? Thần thiếp đã là mẹ đứa bé, còn sáng rõ cái gì.” Vừa nói chuyện, nàng đã bước chân nhẹ nhàng đến trước mặt Thái hậu, khom gối hành lễ.

Vu Chiêu dung mang theo cửu Công chúa bái kiến Chu Thái hậu, mẹ con La Thư cũng làm lễ với Bách phi, Vu Chiêu dung.

Bách phi thấy sắc mặt Lâm Đàm, trong lòng ngũ vị tạp trần, thần nhiên cười, “Thái hậu nương nương, tuổi giống như Lâm cô nương, phong hoa như vậy, mới thật sự khiến cho trước mắt người ta sáng rõ đấy.”

Chu Thái hậu vui vẻ, “Đều sáng rõ, đều sáng rõ.” Lại nhìn Lâm Đàm, hài lòng tột đỉnh, mở cờ trong bụng nói: “Vương phủ có phải quen dùng đèn chín nhánh không? Hoài Viễn Vương phủ bớt đi, không cần phải chín nhánh nhỏ, một nhánh là đủ rồi.”

Chu Thái hậu vừa nói ra lời này, các phi tần phần lớn ngây ngẩn cả người.

Hoài Viễn Vương tuy là trường tử của Hoàng đế, nhưng bọn đệ đệ đều phong Thân Vương rồi, hấn còn hai chữ Quận Vương, chuyện này đừng nói chính hấn, người ngoài nhìn cũng cảm thấy lúng túng thay hấn. Mặc dù như vậy, nhưng Chu Thái hậu từ trước đến giờ thương yêu đại tôn tử này, sao lại cũng muốn chê cười Hoài Viễn Vương?

Chỉ có mấy người tâm tư đơn thuần hiểu Chu Thái hậu có dụng ý gì, hết sức hâm mộ Lâm Đàm.

Phùng Quý phi thấy vẻ mặt tươi cười của Chu Thái hậu, liền như thấy điều thú vị hỏi: “Thái hậu nương nương, tại sao Hoài Viễn Vương chỉ cần dùng một nhánh là đủ rồi?”

Chu Thái hậu cười hài lòng, “Bên cạnh hần có đứng một vị người ngọc, sẽ sáng lên, hần còn cần đến cây đèn chín nhánh làm gì, không phải xa xỉ lãng phí sao.”

Lúc này chúng phi tần mới bừng tỉnh hiểu ra, rồi rít cười lên, “Thái hậu đây là đang khích lệ Hoài Viễn Vương phi xinh đẹp chói mắt, ngay cả cây nến cũng có thể bớt đi tám cây.”

Ánh mắt nhìn về phía Lâm Đàm, càng thêm ý vị sâu xa.

Lâm Đàm không kiêu ngạo không nóng nảy, cổ trắng cúi xuống đứng ở trước mặt mọi người, xinh đẹp thanh tú, tự nhiên thanh thản.

Dung mạo của nàng nhận đánh giá, phong độ của nàng cũng nhận quan sát, đối diện với tất cả ánh mắt hoặc thương thức hoặc đổ kỵ ghen ghét.

Hậu cung Hoàng đế mỹ nữ ba ngàn, nếu chỉ bàn về dung mạo, đứng trong ba hạng đầu có thể coi như có Bách phi, Tang Sung dung, Vu Chiêu dung rồi, Tang Sung dung dung mạo diễm lệ diễm dứa lờ lợt năm nay mới chỉ có mười tám tuổi, không khỏi có lòng tranh cường háo thắng, trông thấy tất cả mọi người ra sức chụp Chu Thái hậu nịnh bợ, đi theo Chu Thái hậu khen Lâm Đàm thành một đóa hoa, khen thành đại mỹ nhân tuyệt sắc hàng đầu từ cô chí kim, nàng liền trong lòng không cam lòng, cười duyên nói: “La phu nhân, nghe nói khi người ở An Định châu, từng có tranh cãi nhỏ với Sơn ngũ phu nhân? Sơn ngũ phu nhân cũng thật là, bên cạnh La phu nhân có một nữ nhi giống như mỹ nhân nhi như vậy, nàng ấy lại chịu vạch mặt tranh luận với người, cũng quá không biết thương hương tiếc ngọc rồi.” die ennd kdan/le eequhyd onnn

Người quen thuộc với Tang Sung dung, vừa nghe liền biết nàng ta đang ghen tỵ rồi.

Mỹ nhân lòng dạ hẹp hòi nghe không được nhất chính là

trên đời này còn có mỹ nhân khác, cõi đời này còn có mỹ nhân đẹp hơn mình, từ trước đến giờ Tang Sung dung lấy dung mạo để tự phụ, hôm nay miệng mồm mọi người đều khen Lâm Đàm, nàng đây là buồn bực trong lòng rồi.

La Thu vẫn mang cười trên mặt, nghe được lời Tang Sung dung nói, nụ cười trên mặt có phần mất tự nhiên.

Sao tranh cãi giữa nàng và Sơn ngũ phu nhân đã truyền đến Kinh thành, đây chính là công lao của An Bình Quận Vương phi. Việc nhỏ như vậy lại nhắc tới trước mặt Chu Thái hậu và đông đảo phi tần, có dụng ý gì? Trong cung đều nhân tính.

“Nào gọi là tranh cãi.” La Thu cười nói, “Ta và đại phu nhân Sơn gia vô cùng tốt, tuy không gặp mặt ngũ phu nhân nhiều lắm, cũng chỉ đùa giỡn, thân thiết mà thôi, chúng ta đều không coi là thật. Tang Sung dung nên coi là chuyện cười mà nghe một chút thôi.”

Tang Sung dung bữu môi coi thường, “Khóe miệng liền khóe miệng, có chuyện gì ghê gớm đâu.”

Một cung nữ sau lưng nàng rất nhanh nhẹn, lấy can đảm len lén từ phía sau chọc chọc nàng, lúc này Tang Sung dung mới cảnh tỉnh, thấy sắc mặt Chu Thái hậu đã không được tốt rồi, vội ngượng ngùng sửa lại: “Đùa giỡn liền đùa giỡn, cũng không quan trọng, không quan trọng.”

Đây vốn chẳng qua chỉ là một khúc nhạc đệm nhỏ nhỏ mà thôi, mọi người chỉ cho là Tang Sung dung ghen tỵ nói lời, dù sao nàng tự vào may mắn hơn người khác một chút, từ trước đến giờ có mấy phần phách lối nhỏ nhỏ, liền cũng không để trong lòng.

Lương Luân và Cao Nguyên Dục đang mang Lâm Thâm đi dạo Đường Ninh cung một chút, đi ngang qua nhà âm trồng hoa, kẻ hai cành hoa mẫu đơn, một cành đỏ thắm, một cành đều tím.

Lâm Thâm và Cao Nguyên Dục mỗi người cầm một cành, say mê cuồng nhiệt vào tới

Lương Luân mang theo Lâm Thâm qua bài kiến Chu Thái hậu, “Đã ngoại, đây là nhị tiểu thư Lâm gia, tên là a Thâm, nàng thật đáng yêu, cũng rất hiếu thuận, đặc biệt kẻ cành hoa tươi muốn tặng cho ngài.”

Chu Thái hậu vừa thấy Lâm Thâm liền yêu đến không xong, cúi người xuống hiền từ nói, “Người tên là a Thâm à, cái tên này thật dễ nghe, mau tới đây, để cho ta nhìn kỹ một chút.”

Lâm Thâm ngọt ngào nở nụ cười, nhón chân lên lên ra sức giơ cành mẫu đơn trong tay lên, muốn đưa cho Chu Thái hậu. “Tiểu nữ họ Lâm, tên Thâm, không phải là cầm trong lâm, cầm quả nha, là một chữ khác. Thái hậu nương nương, hoa này tặng cho người.”

Cao Nguyên Dục cũng tranh cướp chen tới trước, trong miệng hét lên, “Cổ mẫu, Lâm Thâm là cành lớn màu đỏ, cháu đây là cành lớn màu tím!”

Lâm Thâm toét cái miệng nhỏ nhắn ra cười, “Đại hồng đại tì, hì hì.”

(*) Đại hồng đại tì: đỏ lớn, tím lớn, hình dung hiển hách, đắc ý, chỉ người trở nên nổi danh. Gần nghĩa với đại phú đại quý.

“Còn có thể nói đại hồng đại tì đây.” Chu Thái hậu nghe được rất lý kỳ, tự tay nhận lấy hoa giao cho cung nữ, lệnh cho cung nữ cắm vào bình, kéo Lâm Thâm qua hỏi nàng, “Tiểu a Thâm, người trừ đại hồng đại tì ra, còn có thể nói cái gì?”

“Hoa khai phú quý.” Lâm Thâm cười hì hì.

Chu Thái hậu mừng rỡ, “Đứa bé này không chỉ đáng đáp đẹp, cái miệng nhỏ nhắn còn ngọt như thế!” Quay đầu lại vui mừng khắp khởi nói với La Thu, “Tiểu khuê nữ của người thật đáng yêu, cho ta đi.”

Trên mặt La Thu cười theo, trong lòng lại treo lên.

Cho người, đâu là ư gì?

Cho người, cũng là ý gì:

“Lại muốn cướp tiểu khuê nữ của người ta.” Tương Dương trưởng Công chúa từ ngoài điện chậm rãi mà đến, trong miệng chặc chặc, “Người như vậy sẽ dọa sợ La phu nhân đấy, tiểu bảo bối của người ta ăn sung mặc sướng, hòn ngọc quý trên tay, người đây nói giành liền giành. Thái hậu nương nương, không ai như người vậy.”

Nàng cúi người xuống dò xét cẩn thận Lâm Thâm, “Người đừng muốn, hay là cho con đi. Con không có khuê nữ đấy.”

Chu Thái hậu xì một tiếng khinh miệt, “Phi, muốn khuê nữ chính con sinh, cướp của người ta tính là gì.”

Mẹ con hai người nói lời thân mật, những người bên cạnh đều đã cười mềm nhũn.

Tương Dương trưởng Công chúa hướng dẫn từng bước, “Tiểu a Thâm, cùng ta về phủ trưởng Công chúa được không? Có rất nhiều đồ chơi đấy.”

Lâm Thâm ngọt ngào cười cười, tay nhỏ bé chấp sau lưng vẫn lui về phía sau, lui đến bên cạnh La Thục, thuận thế dựa vào đầu gối nàng.

“Nhìn con xem, hù dọa tiểu cô nương người ta.” Chu Thái hậu và Tương Dương trưởng Công chúa oán hận lẫn nhau.

La Thục cười an ủi nữ nhi: “A Thâm, Thái hậu nương nương và trưởng Công chúa chọc con chơi, không phải

thật sự muốn con.”

Lâm Đàm thấy trong mắt to của muội muội có vẻ sợ hãi, liền ngồi xổm người xuống dịu dàng nói cho nàng biết, “A Thắm, Thái hậu nương nương và trưởng Công chúa Điện hạ rất thích muội, mới có thể nói muốn muội. Đây chẳng qua chỉ đang biểu đạt ý yêu thích muội, nói rõ muội khiến người khác ưa thích, hiểu không?”

Váy thạch lựu hoa lệ của Lâm Đàm kéo ở sau lưng nàng, xán lạn giống như một bức họa, mà vẻ mặt của nàng, lại dịu dàng giống như một bài thơ.

Lâm Thắm được tỷ tỷ khuyên lơn, trên khuôn mặt nhỏ bé lại hiện lên vẻ mặt vui vẻ hoạt bát, “Muội biết rõ muội biết rõ, muội khiến người ta chào đón nha.”

Đáng vẻ nhỏ bé sung sướng hoan hỉ, nhìn khiến Chu Thái hậu thật sự ngửa ngáy trong lòng, hận không thể mới vừa nói không phải là nói đùa, là thật sự muốn làm cầm quả này của Lâm gia.

“Hoàng đế cả gia đình cũng muốn tới xem con dâu của cả ấy một chút.” Tương Dương trưởng Công chúa ở bên tai bà nhỏ giọng nói.

Lời Tương Dương trưởng Công chúa vừa dứt, ngoài điện liền vang lên âm thanh của tiểu thái giám, “Hoàng thượng giá lâm —”

Lập tức, người trong điện trừ Chu Thái hậu, toàn bộ đều đứng lên.

Một bóng dáng màu vàng sáng xuất hiện ở cửa điện.

Mọi người đồng loạt hạ bái, Hoàng đế chậm rãi đi tới bái kiến Chu Thái hậu, lại ầm giọng ra lệnh cho mọi người bình thân.

Cao Nguyên Dục nhào tới ôm bấp đùi Hoàng đế, khoe khoang công lao của mình, “Phụ thân, con kẻ hoa cho tổ mẫu!”

Hoàng đế mỉm cười sờ sờ đầu hắn, “A Dục ngoan.”

Cao Nguyên Dục lại chạy tới trước mặt La phu nhân kéo Lâm Thâm qua, lớn tiếng nói: “Nàng ấy cũng kẻ hoa cho tổ mẫu!”

Hoàng đế nhìn chằm chằm Lâm Thâm vài lần, Lâm Thâm ngửa khuôn mặt nhỏ nhắn lên, cười thật ngọt ngào.

Hoàng đế lấy ra một chiếc nhẫn nhỏ màu xanh biếc, ngoắc ngoắc tay với Lâm Thâm.

Lâm Thâm kẻ vuốt móng ngựa nhỏ này như điên chạy qua.

Hoàng đế ôm lấy Lâm Thâm, để cho Lâm Thâm ngồi trên đùi hắn, đeo nhẫn nhỏ vào trên ngón tay nàng.

Không lớn không nhỏ, vừa đúng.

Đứa bé lớn giống như Lâm Thâm, chiếc nhẫn nhỏ lại hoàn toàn vừa vặn với ngón tay nàng, thật là chuyện hiếm thấy.

Mọi người bất giác đều nhìn ngây người, không thể tưởng được tại sao Hoàng đế lại đối xử tốt với Lâm Thâm như vậy, càng không nghĩ tới tại sao chiếc nhẫn nhỏ Hoàng đế lấy ra Lâm Thâm lại có thể mang đi được.

Lâm Thâm giờ bàn tay nhỏ bé của mình lên nhìn tới nhìn lui, vừa vui mừng, vừa cảm thấy mới lạ.

Hoàng đế nhìn Lâm Thâm cười hì hì trong lòng mình, lại nhìn đánh giá Lâm Đàm duyên dáng yêu kiều bên cạnh La Thu, thờ dài khẽ không thể nghe thấy. Ý trời, đây nhất định là ý trời.

“Ngày đó cháu và a Dục, a Thâm cùng so cậu, cháu thắng.” Lương Luân đi tới, quen thuộc dựa vào bên cạnh Hoàng đế, nói.

“Cậu con cũng rất lợi hại!” Cao Nguyên Dục lớn tiếng tuyên bố.

“Cậu ta đối xử với ta rất tốt.” Lâm Thâm không chịu yếu thế.

Hoàng đế không khỏi khẽ cười cười, đứa bé, mấy đứa này đều còn bé, tranh so có vẻ dễ hiểu đơn giản như vậy, lại công khai hợp lý như vậy, không hề che giấu chút nào.

“A Dục, còn có thể so cha với biểu ca con.” Hoàng đế dạy tiểu nhi tử như vậy.

Lại dạy a Thâm, “A Thâm, người có thể so tỷ phụ với

vạn nợ.

“Đúng vậy đúng vậy.” Cao Nguyên Dục và Lâm Thâm mừng tình hiểu ra, cũng cười đến rất vui vẻ.

So cậu không sánh bằng, có thể so người khác chứ sao.
Cha của Cao Nguyên Dục rất lợi hại, tỷ phu của Lâm Thâm là Hoàng Viễn Vương!

Hoàng đế bệ hạ thế mà dạy đứa bé như vậy... Mọi người đều không nói được gì.

Một nội thị vội vã đi tới, nhỏ giọng nói gì đó với Phùng Quý phi, sắc mặt Phùng Quý phi nghiêm túc.

Nàng đứng lên phúc thân, chân chùi nói: “Thái hậu nương nương, Hoàng thượng, có đôi lời thần thiếp không biết có nên nói hay không...”

Chu Thái hậu thấy nàng ta như vậy có phần không bình tĩnh, “Nếu cảm thấy không biết có nên nói hay không, người ngồi xuống đi, phải nói thì nói mau.”

Phùng Quý phi cười khổ, “Không phải thần thiếp không quyết định, chuyện này thật sự... Ồi, thần thiếp vừa mới nhận được tin tức, đại ca La phu nhân, Thê tử phi Tần Giang Hầu La Giản, vô ý lỡ tay đánh chết người, đã bị phi Chuận Thiên mang đi. Nếu thần thiếp nói ra, quét mất hứng thú của Thái hậu; nếu không nói, vừa kinh sợ lại làm trễ nải La phu nhân cứu ca ca...”

“Cái gì, lỡ tay đánh chết người rồi?” Chu Thái hậu kinh hãi.

Hoàng đế nhướng mày: “Lỡ tay đánh chết ai?”

Đầu La Thư ơng ơng một tiếng, huyết dịch toàn thân đều muốn đông cứng lại.

Phùng Quý phi khom người, dịu dàng nói: “Nghe nói, La Giản và Sơn Thành Nhân còn có một chui sự ở Hộ bộ vô tình gặp gỡ ở tiêu lâu, lúc ăn cơm La Giản và Sơn Thành Nhân có tranh cãi, thuận tay cầm lấy một cái chén đập tới. Hắn vốn muốn đánh Sơn Thành Nhân, đánh trật, đánh lên trên đầu vì chui sự bên cạnh Sơn Thành Nhân, chui sự bỏ mình tại chỗ.”

La Thư thất hồn lạc phách, ánh mắt tán loạn, “Không, không có khả năng, đại ca của ta sẽ không đánh chết người...”

Phùng Quý phi dùng ánh mắt thương hại nhìn nàng.

Nữ nhi mới hứa cho đại Hoàng tì, tiền đồ nhìn như một mảnh gấm vóc, nhưng mà, vụ án một mạng người, là có thể thay đổi toàn bộ tất cả.

La Giản là Thế tử phi Tán Giang Hầu thì như thế nào, nhân mệnh quan thiên.

(*) Nhân mệnh quan thiên: là thành ngữ Hán ngữ, chỉ chuyện liên quan đến mạng người có liên quan cực kỳ trọng đại.

Ngay cả đôi môi La Thư cũng trắng rồi, Phùng Quý phi nhìn vào trong mắt, sáng khoái một trận.

Phân lớn phi tần sợ ngây người, cũng có người âm thầm
hà hê, “Xem đi, mới vừa rồi Thái hậu còn đầy miệng
khích lệ, giờ câu của nàng ta liền đánh chết người! Ra
chuyện xấu hắc này, nàng ta còn làm thành Hoài Viễn
Vương phi hay không, còn khó nói đây.”

Lâm Đàm đưa tay đỡ La Thư, giọng nói rất thấp, lại
vững vàng có lực, “Nương, không có việc gì, người nhìn
con đây.”

Lâm Thâm tập trung nghe người lớn nói chuyện, lúc này
vỗ bàn tay nhỏ bé trầm trồ khen ngợi: “Tốt, cậu lợi hại!
Lập tức liền đánh chết một!”

“Lập tức liền đánh chết một!” Cao Nguyên Dục thẳng
nhóc thúi này cũng vỗ tay theo.

Lương Luân sờ mũi một cái, “Công phu của La Thê
tức nhất định rất tốt.”

Vốn là không khí nặng nề, bị Lâm Thâm quấy nhiễu
như vậy, lập tức đã thay đổi.

Phùng Quý phi nhìn Lâm Thâm và Cao Nguyên Dục
vừa vỗ tay vừa dậm chân hưng phấn không thôi, khẽ nhún
mày.

Lâm Thâm lại cười ngọt ngào với nàng, “Vị nương
nương này, cậu ta lập tức đánh chết cái gì vậy?”

Chọc tức Phùng Quý phi. Tiểu nha đầu, thì ra người ở
đây kêu tốt hồi lâu, cũng không biết cậu người đánh chết
cái gì???

(1) Quỳ gối dưới váy thạch liu: bắt nguồn từ tích của Đường Minh Hoàng và Dương Quý phi.

Dương Quý phi rất thích cây liu, cho nên Đường Minh Hoàng cho trồng rất nhiều cây liu. Sau khi Dương Quý phi uống rượu say, hai má ửng đỏ, Đường Minh Hoàng rất thích dáng vẻ say rượu quyến rũ của Quý phi. Nhân việc Đường Minh Hoàng quá siêng ái Dương Quý phi, không để ý tới triều chính, các đại thần không dám chỉ trích Hoàng thượng, lại giận chó đánh mèo với Dương Quý phi, không hành lễ với nàng.

Dương Quý phi đành chịu, vẫn thích ngắm hoa liu, ăn trái liu, đặc biệt thích mặc váy thêu màu liu. Một hôm, Đường Minh Hoàng mời quần thần đến dự yến hội, thỉnh Dương Quý phi hiến vũ giúp vui. Dương Quý phi bưng một ly rượu đến bên môi Minh Hoàng, nói nhỏ bên tai: “Phần lớn những thần tử này lờm nguýt thần thiếp, không giữ lễ, không cung kính, thiếp không muốn hiến vũ cho bọn họ.” Đường Minh Hoàng nghe thế, thấy ái phi chịu uất ức, lập tức hạ lệnh: Yêu cầu tất cả quan văn võ tướng, phạm gặp Quý phi đều phải hành lễ, nếu như không quỳ, phạm vào tội khi quân. Chúng thần bất đắc dĩ, hề nhìn thấy váy thạch liu của Quý phi đi tới, đều dồn dập quỳ xuống hành lễ. Do đó, điển cố “quỳ gối dưới làn váy thạch liu” lưu truyền đến bây giờ, trở thành tục ngữ tôn thờ phụ nữ.

Xem thêm tại: <http://diendanlequydon.com/viewtopic.php?p=3436734#p3436734>

Bạn đang đọc truyện *Kiều Nữ Lâm gia* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 48

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Editor: Puck - Diễn đàn

Ngay trước mặt Hoàng đế và Thái hậu, Phùng Quý phi chính là trong lòng không thoải mái cũng sẽ không biểu hiện ra, trên mặt vẫn mang nụ cười khiêm tốn hiền hòa giải thích cho Lâm Thâm tiểu oa nhi này, “Cậu người và hai vị quan viên hộ bộ vô tình gặp nhau trong tù lâu, bởi vì có tranh chấp với một người trong đó, trong cơn tức giận ném ra một cái chén, đập chết một người khác. Hắn đánh chết là một người, người này là chủ sự một hộ bộ.”

“Người nói láo!” Lâm Thâm giận đến khuôn mặt nhỏ nhắn đỏ bừng, “Cậu ta mới không đánh chết người, người nói láo!”

“Nói bậy!” Cao Nguyên Dục thêm dầu bên trên lửa đốt.

Giọng Lương Luân bắt mắt, “Quý phi nương nương, người nói chuyện với đứa bé thật ra nên uyển chuyển một chút.”

Lâm Thâm bốc đồng dậm chân, dùng hết hơi sức toàn thân gào Phùng Quý phi: “Người nói láo, cậu ta sẽ không đánh chết người!”

Phùng Quý phi chấp chưởng lục cung, sao có thể không có người vì nàng nói chuyện chứ, một vị quý nhân có họ Phùng giống vậy không nhận được đứng dậy, “Lâm nhị tiểu thư, Quý phi nương nương thân phận tôn quý, lại là trường bối, sao người có thể kêu to như vậy với nương nương? Nương nương độ lượng, không so đo với người, người cũng không thể không thôi, vẫn kêu la về phía nương nương.”

Lâm Thâm nhìn Phùng quý nhân, oa một tiếng bật khóc, xoay người nhào lên đầu gối Hoàng đế, nước mắt rùng rùng, tội nghiệp, “Cậu ta không giết người, không có... Người xấu xí đó hung ta, hu hu hu...”

Đám người Phùng Quý phi đều nhìn đến choáng váng. Vị nhị tiểu thư Lâm gia này đúng là tự quen thuộc, lần đầu tiên gặp mặt Hoàng đế bệ hạ, nàng liền làm nũng đến rồi!

“Cậu, phạt nữ nhân hung dữ đó mắng a Thâm.” Lương Luân nhảy lên chọc Hoàng đế.

Cao Nguyên Dục bịch bịch bịch chạy đến trước mặt Phùng quý nhân, dùng sức đẩy nàng ta hai cái, “Nữ nhân xấu, hù dọa đứa bé!”

Phùng quý nhân vừa thẹn vừa cáu, lại không dám động đến Cao Nguyên Dục một ngón tay út, cười giải thích, “Thập tứ Điện hạ, thần thiếp không hù dọa đứa bé, chính là không để cho nàng ta kêu gào với Quý phi nương nương...”

Cao Nguyên Dục nào chịu nghe, đưa tay hung hăng đánh nàng ta mấy cái.

Tiểu mập mập vẫn rất có sức lực, Phùng quý nhân bị hắn đánh hít vào khí lạnh.

“A Dục, không cho hồ đồ.” Bách phi nhíu hai mày ngài lên.

“Đây không phải hồ đồ.” Thái hậu tỏ vẻ đau lòng, “Nhị tiểu thư Lâm gia là khách Đường Ninh cung mời tới, a Dục đây là bất bình thay Thái hậu, cũng đang bảo vệ tổ mẫu, có đúng không?” dĩ3n~d@n`l3q21y'd0n

“Thái hậu nương nương, người cũng quá thiên vị tiểu tôn tử đi.” Mọi người đều nghĩ như vậy.

“Dạ, a Dục đang bảo vệ tổ mẫu.” Bách phi tự nhiên không dám không thuận theo Thái hậu, vội mềm giọng nói.

Nàng lên tiếng ngăn Cao Nguyên Dục lại, là bởi vì không đáng vì giúp Lâm gia mà huyên não không vui với Phùng Quý phi nhưng Chu Thái hậu lên tiếng đó lại là chuyện khác rồi.

Hoàng đế quay khuôn mặt nhỏ nhắn của Lâm Thâm lại, ý bảo nàng nhìn về phía trước.

Lâm Thâm có thể thấy được Cao Nguyên Dục nhảy lên nhảy xuống đánh Phùng quý nhân, trên khuôn mặt nhỏ bé còn vương nước mắt lộ ra nụ cười vui vẻ, “Tiểu mập mập, đánh nàng ta, đánh nàng ta!”

Tiểu mập mập? Khóe mắt Hoàng đế giật giật, coi như hiểu tại sao tối hôm qua khi Cao Nguyên Dục dùng bữa với hắn lại lộ vẻ rối rắm như vậy với đồ ăn rồi, thì ra thằng bé bị gọi là tiểu mập mập, tổn thương tự ái rồi, định nhin ăn.

Hoàng đế nói nhỏ với Lâm Thâm, “A Thâm, gọi hắn là tiểu mập mập không tốt lắm, hắn sẽ đau lòng. A Dục cũng không phải cố tình muốn ăn mập, có đúng không? Hơn nữa, hắn thật ra không tính là mập, chỉ hơi đầy đặn.”

Hai mắt Lâm Thâm vụt sáng, “Ừ, hắn cũng không coi là mập, nhưng hắn vừa thấy mặt đã giành Diệu ca ca với ta ấy...”

Hoàng đế mỉm cười, “Cao Nguyên Diệu là đại ca của hắn, cũng là tỷ phu của người, hai người giành đi, ai cướp được là của người đó.”

Lâm Thâm ngẹo đầu nhỏ suy nghĩ hồi lâu, kháng khái nói: “Được rồi, ai cướp được là của người đó, ta không gọi hắn là tiểu mập mập nữa.”

Hoàng đế vui mừng, “Thế mới đúng.”

Mỗi một tiếng nói cử động của Hoàng đế tất nhiên được chú ý, không ít phi tần thấy hẳn thân thiết với cô bé nhỏ như vậy, trong lòng đều lẩm bẩm, “Thì ra Hoàng thượng rất thích tiểu nữ hài nhi sao? Trước kia lại không phát hiện ra.”

Phùng Quý phi thông minh, nghe được giọng nói của Chu Thái hậu không đúng, đã vượt lên trước quát lớn Phùng quý nhân, “Ồ trước mặt Thái hậu nương nương và Hoàng thượng, có phần cho người hô to gọi nhỏ sao? Còn không mau lui ra!”

Phùng quý nhân vỗ mông ngựa vỗ lên đùi ngựa, cực kỳ không có ý nghĩa, uất uất ức ức khom gối, “Dạ, Quý phi nương nương.”

Cao Nguyên Dục vẫn còn đuổi theo đánh nằng, Phùng quý nhân liên tục xin tha, Cao Nguyên Dục đánh mệt, mới coi như bỏ qua cho nàng.

Phùng quý nhân trốn vào trong góc xoa bóp đùi đau nhức, bị mấy phi tần bên người nàng thầm cười nhạo rõ ràng một phen, cảm thấy trên người càng đau rồi.

Phùng Quý phi rất khéo hiểu lòng người hỏi La Thu, “La phu nhân cũng lo lắng cho lệnh huynh sao? Không bằng trước sai người đi ra hỏi chút tin tức thì tốt hơn. Không nói gat người, chủ sự hộ bộ bị đánh chết là ca ca của Sài mỹ nhân trong cung, trong nhà Sài mỹ nhân chỉ có một người ca ca như vậy, sau khi nhận được thư sắp phát điên, năn nỉ ta chủ trì công đạo thay cho ca ca nàng ấy, ta mới biết chuyện này. La phu nhân, chuyện này thật tiếc nuối, lệnh huynh địa vị Thế tử cao quý, tiền đồ thái quá, cố tình lỡ tay giết người, haizz, chuyện này chỉ sợ khó có thể bỏ qua...” dieendaanleequydonn

Sắc mặt La Thu tái nhợt giống như giấy Tuyên thành.

Mặc dù nàng và La Giản gặp mặt liên giây gỡ tranh chấp, nhưng mà, La Giản dù sao cũng là ca ca cùng mẹ duy nhất với nàng, phần huyết mạch thân tình kia, cho dù như thế nào cũng cắt không lìa.

Lâm Đàm bước về phía trước hai bước, tư thái tao nhã khom gối: “Quý phi nương nương, lời người vừa nói, hình như có phần không thỏa đáng.”

Giọng nói rất ôn hòa, rất dịu dàng, nhưng trong ôn hòa và dịu dàng, lại hàm chứa kiên định cố chấp.

“Vậy sao?” Phùng Quý phi nở nụ cười ấm áp, giọng nói bất tri bất giác cao lên một nấc,

“Câu nào ta nói sai không thỏa đáng, kính xin Lâm cô nương chỉ giáo.”

“Không dám nhận.” Lâm Đàm tao nhã lễ độ, “Quý phi nương nương, mới vừa rồi người nói câu thần nữ và hai vị quan viên hộ bộ vô tình gặp gỡ ở tiêu lâu, bởi vì tranh chấp với một người trong đó, trong cơn tức giận ném ra một cái chén, đập chết người khác, đúng không?”

“Chính thế.” Phùng Quý phi mỉm cười nói.

Trong ánh mắt của Phùng Quý phi có mấy phần mê hoặc, nàng không hiểu rõ dụng ý của Lâm Đàm.

Chuyện này thật rõ ràng, rõ ràng dễ hiểu bậc nào, Lâm Đàm hỏi cái này làm gì đây?

“Chính là những lời này không thỏa đáng.” Ciona Lâm

Đàm dịu dàng, nói rất rõ ràng từng chữ một, “Quý phi nương nương, cách nói ôn hòa là, cậu thân nữ và vị quan viên hộ lộ vô tình gặp được ở tiêu lâu, bởi vì tranh chấp với một người trong đó, trong cơn tức giận ném ra một cái chén, đập trúng trên đầu một người khác, người nọ đã khí tuyệt mà bỏ mình.”

Phùng Quý phi cau mày.

Không ít phi tần cũng lộ vẻ mặt ngu ngốc.

Chuyện này... Có gì khác biệt sao? Không phải đều là một người cùng một người khác vô tình gặp mặt, đầu tiên là cãi vã, cuối cùng ra tay, vô ý lỡ tay giết lầm một người khác đứng xem.

Lâm Đàm không hề hoang mang đứng trước mặt mọi người, rõ ràng là thiếu nữ thanh xuân mười sáu tuổi, lại trầm tĩnh tao nhã, vẻ mặt tự nhiên, tư thái uyên nhạc kỳ tâm, như lân phương kia.

(*) Uyên nhạc kỳ tâm: Lòng như đầm sâu như núi cao.
Từ uyên đình nhạc trì, hình dung phẩm đức người cao thượng, sâu trầm như đầm nước, đứng vững như núi cao.

Ngay cả Hoàng đế cũng không nói nhỏ với Lâm Thâm nữa rồi, nhìn về phía Lâm Đàm.

Chu Thái hậu một tay nắm Lương Luân, một tay nắm Cao Nguyên Dục, say sưa thú vị nhìn Lâm Đàm, chờ nghe nàng nói tiếp.

Tâm tình Tương Dương trường Công chứa dao động,

“Cao Nguyên Diệu, ta hiểu rõ tại sao người nhất định cười Lâm Đàm rồi. Nàng có phong thái như vậy, khí độ như vậy, đúng là trời sinh nên gả cho người làm trưởng tì phi, người khác ai cũng không xứng!”

“Có gì khác biệt sao?” Phùng Quý phi mỉm cười hỏi.

Nàng đã trầm nghĩ trong lòng nhiều lần, xác nhận lâm Đàm chẳng qua chỉ cố làm ra vẻ huyền bí, cố tình cao thâm.

Lâm Đàm mỉm cười, “Khác nhau rất lớn. Cậu thân nữ cầm chén đập một người, người này liền khí tuyệt bỏ mình, cũng không có nghĩa là người này do cậu thân nữ giết chết, Quý phi nương nương hiểu rõ chưa? Chỉ có khám nghiệm tì thi, biết rõ nguyên nhân cái chết, mới có thể kết luận.”

“Khám nghiệm tì thi?” Trong điện vang lên một loạt tiếng kinh hô.

Một người bị ngộ sát, đã cực kỳ không hay ho, sau đó lại muốn moi gan mổ bụng, đây chẳng phải càng thêm thê thảm sao. Hơn nữa, có gì hay mà khám nghiệm tì thi, không phải là La Giản lỗ tay giết người sao.

“Khám nghiệm tì thi, dường như không được.” Phùng Quý phi uyển chuyển nói, “Sài mỹ nhân chắc sẽ không đồng ý. Nàng ấy chỉ có một ca ca ruột, bị giết lầm, sau khi chết vẫn không thể yên lòng, nếu bị khám nghiệm tì thi, sao có thể vui lòng.”

Một cung nữ đi vào bẩm báo, “Thái hậu nương nương, Hoàng thượng, Sài mỹ nhân đang quỳ ở ngoài Đường

Ninh cung, cầu xin Thái hậu và Hoàng thượng thay ca ca của nàng ta chịu tội công đạo.”

Chu Thái hậu nhúc dàu, “Hoàng đế, con xem mà làm đi.” Hôm nay ngày tốt lần đầu bà gặp cháu dâu, cố tình chỉnh ra nhiều chuyện như vậy, Chu Thái hậu rất không sáng khoái, sắc mặt liền không tốt.

Hoàng đế không khỏi cười cười.

La Giản vừa đúng hôm nay đánh chết người; tin dữ không sớm không muộn vào lúc này truyền đến Đường Ninh cung; hiện giờ khổ chịu đều tìm tới cửa rồi, không xử trí không được; được đó, từng lược một, ép rất sát đấy.

Hoàng đế lệnh cho Lâm Đàm tiến lên trước, hỏi: “Theo ý kiến của người, phải làm như thế nào?”

Lâm Đàm nói lời thành khẩn: “Vị Sài chịu sự kia quả thật chết vô cùng oan uổng, vô cùng đáng tiếc, nhưng mà, hiện giờ không thể phán đoán hẳn có phải vì một kích của cậu thân nữ mà bỏ mạng hay không. Có lẽ trước đó hẳn có bệnh tim, có lẽ trước đó đã trúng độc, có lẽ trên người có vết thương trí mạng khác, nếu không khám nghiệm tử thi, khó có thể đưa ra kết luận chính xác. Thân nữ dùng ngu kiến, liền tạm thời nhốt tất cả người dính líu đến vụ án, thu khẩu cung, đồng thời an bài Ngõ tác khám nghiệm tử thi, xác định nguyên nhân cái chết của Sài chịu sự.”

(*) Ngõ tác: Pháp y

“Có lẽ trước có bệnh tim, có lẽ trước đã trúng độc, có lẽ trên người có những vết thương trí mạng khác.” Hoàng đế

trâm ngâm.

Lâm Thâm siết chặt tay của hắn.

Hoàng đế không khỏi cúi đầu nhìn Lâm Thâm.

Lâm Thâm cười lấy lòng, nụ cười vô cùng nịnh hót,
“Tỷ tỷ ta nói chuyện luôn luôn đúng, thật đó.”

Hoàng đế không khỏi cười toét miệng, “Tỷ tỷ của người
luôn luôn đúng, như vậy, trong nhà của người đều nghe
nàng ấy sao?”

Lâm Thâm chìa ngón tay ra đếm từng ngón, “Mẹ ta
nghe, ta nghe, nhị ca của ta cũng nghe, còn có...” Đếm ba
đầu ngón tay, trên mặt lộ ra vẻ do dự.

Đứa bé do dự chính là rất rõ ràng, rất trực tiếp, Hoàng đế
nhìn thú vị, cười nhẹ nói: “Còn cha người và đại ca người
nữa, bọn họ không nghe sao?”

Lâm Thâm ngọt ngào cười, “Cha ta và đại ca ta, còn có
tỷ tỷ ta, sẽ thương lượng sự tình với nhau, nương dẫn ta
và nhị ca chơi bên cạnh.”

Hoàng đế luôn cười, “Thì ra nhà người là như vậy.”
Phụ thân và trưởng tì trưởng nữ thương lượng chuyện
nhà, mẫu thân mang theo tiểu nhị tì tiểu nữ nhi chơi đùa,
dường tiểu nữ nhi thành dạng này.

Cao Nguyên Dục vốn ở bên cạnh Chu Thái hậu, nhìn
thấy Hoàng đế và Lâm Thâm vẫn bàn luận xôn xao,
liền khí thế hùng hăng chạy tới, “Cha ta!” Đưa tay đẩy
Lâm Thâm.

Lâm Thám tức giận, nói: “Hắn cứ như vậy, ta lại muốn gọi hắn là tiểu mập mập rồi...”

Hoàng đế vui đến không xong, hào phóng đồng ý, “Vậy người cứ gọi là được.”

Lâm Thám trộm nhìn ngó Chu Thái hậu và Bách phi, “Thôi, vẫn đừng gọi.”

“Quý linh tinh.” Hoàng đế cười mắng.

Hắn bỗng nhiên chua xót một trận, a Hành chính là đi vào tuổi này, cơ trí lạnh lùng giống như nàng làm cho người ta yêu thương...

Khi Lâm Thám ngưng ngưng sẽ nâng tay nhỏ bé lên, ánh mắt Hoàng đế rơi vào trên chiếc nhẫn màu xanh biếc nàng đeo trên tay, trong lòng kích động một trận. Chiếc nhẫn xanh biếc này đặc biệt chế tạo vì a Hành, nhưng nhẫn còn chưa làm xong, a Hành đã... Haizzz, đại cô nương Lâm gia vào tuổi này gặp được Diệu Linh, tiểu cô nương lại vào tuổi này đi tới Hoàng cung, đây đều là ý trời.

“Để Sài mỹ nhân đi vào.” Hoàng đế lạnh nhạt nói.

Sài mỹ nhân đầu tóc hỗn loạn đi vào trong điện, vừa tiến đến liền quỳ xuống khóc lớn, cầu xin Hoàng đế và Thái hậu báo thù cho đại ca chết oan của nàng.

Hoàng đế an ủi mấy câu, hạ khẩu dụ, “Ban thưởng cho cha mẹ Sài mỹ nhân một số lương vàng bạc, Sài phu được

chức Thiên hộ, cho phép nhận con em trong tộc làm con thừa tự, chức vụ Thiên hộ có thể cha truyền con nối.”

Sài mỹ nhân có xuất thân không cao, trong nhà cũng không phú quý, nghe được Hoàng đế ban thưởng như vậy, vui mừng quá đỗi, vội đáp đầu tạ ơn.

Mặc dù ca ca không còn, nhưng cha mẹ vẫn còn đó chỗ trông cậy. Có gia sản, có chức vụ Thiên hộ cha truyền con nối, cha mẹ nàng có thể nhận đứa bé có tư chất tốt đến làm con thừa tự, lui về sau cũng có chỗ dựa vào.

Hoàng đế ban thưởng xong, âm giọng nói: “Nguyên nhân cái chết của Sài chừ sự còn có nghi vấn, phải khám nghiệm tử thi rồi kết luận. Người và cha mẹ nương cứ yên tâm, trăm chắc chắn sẽ sai người chuyên môn khám nghiệm, điều tra rõ nguyên nhân cái chết của Sài chừ sự, đưa hung thủ thật sự ra công lý.”

Trong lòng Sài mỹ nhân không ngừng kêu khổ.

Nàng đương nhiên không muốn sau khi ca ca chết còn bị khám nghiệm tử thi, nhưng lúc trước Hoàng đế đã có ban thưởng thật dày nặng, hiện giờ giọng điệu thông báo, chứ không phải thương lượng với nàng. Sài mỹ nhân địa vị thấp kém, sau khi vào cung tổng cộng chỉ gặp Hoàng đế hai lần, mới vừa rồi nàng ở bên ngoài vừa khóc lại quỳ cũng bất cứ giá nào, thật sự gặp được Hoàng đế còn khiếp đảm, không dám cự tuyệt.

Phùng Quý phi chấp chương lục cung, có nhiều đồng tình với phi tần trong cung, biết Sài mỹ nhân không dám mở miệng, liền nói một câu thay Sài mỹ nhân, “Hoàng

thương, người chết lớn nhất, chuyện moi gan mổ bụng này, rốt cuộc không tốt, sợ rằng tổn thương lòng Sài mỹ nhân và mẹ Sài mỹ nhân. Chính là người chết, dưới đất cũng không thể yên nghỉ.”

“Chưa chắc.” Giọng Lâm Đàm nhàn nhạt, “Nếu nguyên nhân chính cái chết của Sài chủ sự còn không được tra rõ liền bị chôn cất xuống, hẳn mới chôn chính không được yên nghỉ.”

Lời giận của Phùng quý phi dâng trào, giọng nói liền hơi cứng rắn, “Nghe giọng của Lâm cô nương, giống như bây giờ đã xác định được cái chết của Sài chủ sự có nguyên nhân khác, người biết trước sao?”

Lâm Đàm cười nhạt, “Nào có, thần nữ chỉ vì thuở nhỏ theo hầu bên cạnh gia phụ, đã nhìn quá nhiều án mạng trong huyện, trong châu mà thôi. Quý phi nương nương ở trong thâm cung, đại khái không biết những chuyện này, thần nữ tùy tiện nói một chuyện. Quý phi nương nương tùy ý nghe. Khi gia phụ nhậm chức Huyện lệnh ở Lương Nguyên từng có một nam tì chết chìm bỏ mình trong sông, nhìn dáng dấp giống như vô ý trượt chân rơi xuống nước, Huyện thừa muốn lấy tì sát kết án. Gia phụ lại lệnh cho khám nghiệm tì thi xương đầu, thấy trong đó không có cát bùn, kết luận chết rồi vứt xác. Bởi vì khi hắn bị ném vào trong sông hô hấp đã ngừng, hơi thở đã ngừng lại, cho nên bùn cát không vào. Sau đó, cuối cùng bắt được hung thủ thật sự.”

Nữ tì trong thâm cung nào từng nghe tới chuyện này?
Mọi người đều ngây người.

*Muôn hồng nghìn tia lửa ngàn giai nhân, Lâm Đàm
đứng trong điện thắp thần nói, nàng giờ phút này, tay áo
giơ cao, phong hoa tuyết đại.*

Xem thêm tại: <http://diendanlequydon.com/viewtopic.php?p=3436836#p3436836>

Bạn đang đọc truyện *Kiều Nữ Lâm gia* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 49

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Editor: Puck - Diễn đàn

Lâm Thâm thấy mọi người nghe như si như say, không khỏi hài lòng, “Tỷ tỷ của ta nói luôn đúng, hi hi.”

Hoàng đế thấy khuôn mặt tươi cười ngây thơ hồn nhiên của nàng, mềm lòng, ôn hòa sờ sờ đầu nhỏ của nàng.

“Người không sờ loạn tóc của ta chứ? Ta chải bím tóc nhỏ, rất đẹp.” Lâm Thâm không yên lòng nói thầm nhỏ nhỏ.

Nhiều năm qua Hoàng đế cũng chưa từng bị người ghét bỏ như vậy, không khỏi ngây ngốc, “A Thâm, cha người cũng sẽ không sờ đầu nhỏ của người sao?” Hoàng đế có phần không rõ, Lâm Thâm nhìn qua rất hiền hòa làm cho người ta thích, vẫn còn rất tự quen thuộc, sao lần này lại hơi soi mói? Nếu như Lâm Phong, Lâm Khai sờ đầu nhỏ của nàng như vậy, nàng cũng không vui lòng sao?

Lâm Thâm cười rất ngọt, khuôn mặt nhỏ nhắn tròn bóng giống như bông vải đường trắng mềm mại nhẵn nhụi, “Cha mẹ ta còn có ca ca tỷ tỷ ta sờ quen rồi nha, sẽ không làm loạn tóc của ta...”

Hoàng đế thế mới biết Lâm Thâm động tác mình sờ đầu không đủ thuần thực, khước miệng hơi vênh, “Trẫm cũng sẽ không làm loạn tóc người.”

Lâm Thâm lập tức thả lỏng, thở dài y hệt tiểu đại nhân, “Vậy thì tốt, vậy thì tốt.”

Phùng quý phi, Sài mỹ nhân bị Lâm Đàm nói á khẩu không trả lời được.

Hoàng đế chính vụ bận rộn, ngồi một lúc ở Dưỡng Ninh cung cũng rời đi. Hấn cáo từ Chu Thái hậu, “Mẫu hậu, ngày khác nhi thần trở lại thỉnh an người.”

Chu Thái hậu cũng không lưu hấn, lại căn dặn, “Chuyện Lâm gia và La gia con xử lý tốt, phải công bằng, phải chú ý đến cháu dâu ta, chú ý đến Diệu Linh.”

Hoàng đế mỉm cười liếc nhìn Lâm Đàm khi định thần nhân đứng trong điện, “Dạ, mẫu hậu.” Người có cháu dâu có can đảm như vậy, quả thật được xưng tụng là Thái son có sập trước mắt cũng sắc mặt không thay đổi, người còn sợ nàng chịu thiệt sao.

Cao Nguyên Dục thấy Hoàng đế phải đi, la hét cũng muốn đi cùng hấn, Hoàng đế không cho, “Hiện giờ không được, buổi tối có lẽ có thể.”

Cao Nguyên Dục như đưa đám gặt đầu, “Cha, vậy buổi tối ngài cho người tới gọi con.”

Hoàng đế âm giọng dặn dò: “Luân nhi, Dục nhi, a Thâm, các con ngoan ngoãn, đừng thêm phiền cho Thái hậu.”

Ba hài tử đều đồng ý.

Vu Chiêu dung nhân cơ hội kéo cửu Công chúa qua lệnh cho nàng cáo biệt Hoàng đế, cử Công chúa được dạy, nhỏ giọng nói, “Phụ hoàng đi thông thả, bảo trọng long thể.” Giọng nói khiếp sợ, nhưng mà đứa bé non nớt tóm lại đáng yêu, Hoàng đế khom lưng sờ sờ đầu của nàng, cười nói: “A Vi ngoan, nghe lời của mẹ con.”

Cửu Công chúa nhẹ nhàng “Dạ” một tiếng.

“Hoàng thượng khởi giá ——” theo âm thanh vang dội của nội thị, Hoàng đế mặc long bào chậm rãi rời đi, màu vàng sáng bắt mắt này dần dần đi xa.

Mọi người quý xuống cung tiền, cho đến khi Hoàng đế đi xa, mỗi người mới đứng lên.

Chu Thái hậu nói: “Ai gia một mỗi, các người đều lui ra đi.”

Phùng quý phi thấy sắc mặt bà không được tốt, không dám nói nhiều, cười nói: “Chờ ngày khác thần thiếp lại đến hầu hạ.” Mang theo các phi tần hành lễ, nói đuôi ra.

Chu Thái hậu lưu lại Cao Nguyên Dục và cửu Công chúa, nhưng không lưu Bách phi và Vu Chiêu dung.

Trong Dưỡng Ninh điện, chỉ còn lại có Chu Thái hậu, cung nhân tâm phúc của bà, Trương Dương trưởng Công chúa và mẹ con ba người La Thư, cùng với Lương Luân, Cao Nguyên Dục, a Vi.

Chu Thái hậu kêu Lâm Đàm lên, kéo tay của nàng, “Đưa bé, chuyện của cậu cháu đừng suy nghĩ nhiều, đừng để chút chuyện này sầu chết cháu.”

Trương Dương trưởng Công chúa cười hi hi một tiếng, “Mẫu hậu, chuyện vừa rồi người không nhìn thấy sao, nàng dâu của tiểu tử Diệu Linh này nhiều cơ trí nhiều khả năng, nàng cũng không phải cô nương gặp chuyện chỉ biết lo nghĩ.”

Chu Thái hậu tức giận lườm trắng mắt nữ nhi, “Con biết cái gì? Con bé có thể làm cũng là tiểu cô nương gia mười mấy tuổi, là một đứa bé, cậu ruột có phiên toái, trong lòng có thể không cuồng sao, có thể không sợ sao?”

Trương Dương trưởng Công chúa biết sai liền sửa, lập tức nói: “Đúng vậy, vẫn là người suy nghĩ chu toàn, nữ nhi hoàn toàn kém người.”

Chu Thái hậu không khỏi hài lòng, “Mẫu hậu ta đây đi cầu còn nhiều hơn con đi đường, đương nhiên nghĩ chu đáo hơn con.”

Lâm Đàm âm áp trong lòng.

Tất cả mọi người thấy được nàng có khả năng, Chu Thái hậu lại nói, lại có thể nghĩ tới nàng chỉ là tiểu cô nương gia mười mấy tuổi, là đứa bé.

Hoài Viễn Vương, người có một vị tổ mẫu rất hiền từ.

La Thư cũng rất cảm động, “Thái hậu nương nương, người quá thương cảm với a Đàm rồi.”

Chu Thái hậu cười ha ha, “Cháu dâu mình, làm tổ mẫu sao có thể không quan tâm.”

Họ đang vui vẻ nói chuyện, Lâm Thâm đến trước mặt Chu Thái hậu, ngửa khuôn mặt nhỏ nhắn lên cười đến mức vô cùng xán lạn với bà, “Thái hậu nương nương, cháu cũng gọi bà là tổ mẫu được không?”

La Thư ngắt. A Thâm, con đúng là vào Hoàng cung đều nói ra lời không khiến cho người ta kinh ngạc thì chết cũng không ngừng, đây là Thái hậu nương nương đó, mẫu thân của Hoàng đế bệ hạ! Nàng vội vàng luôn miệng nói xin lỗi với Chu Thái hậu: “Thái hậu nương nương, a Thâm quá nhỏ, còn không hiểu chuyện, lão nhân gia xin đừng trách.” Lại ngoắc gọi Lâm Thâm, “A Thâm tới đây, nương có lời nói với con.”

Lâm Đàm cũng áy náy nói với Chu Thái hậu: “Thái hậu nương nương, xá muội mới ba bốn tuổi, tâm tư nhỏ còn ngây ngốc, nói ra lời đứa bé nói có lúc sẽ rất buồn cười. Nhưng mà, muội ấy thật sự là một tấm lòng son.”

Chu Thái hậu kéo Lâm Thâm không cho nàng đi tới bên cạnh La Thư, cười híp mắt nói: “A Thâm à, lui về sau tỷ tỷ của cháu cũng phải gọi ta là tổ mẫu, cháu cũng gọi ta là tổ mẫu được.” Vừa cười nói với La Thư và Trương Dương trưởng Công chúa, “Đây chính là tốt, ta không chỉ thêm một cháu dâu, còn nhiều thêm một đứa cháu gái nhỏ thông minh lanh lợi.”

Trương Dương trưởng Công chúa chắc chắn, “Nếu con nhớ không lầm, lúc con mới vừa tiến vào người liền nhớ thương đôi La phu nhân muốn tiểu khuê nữ bảo bối của người ta đi? Giờ hay rồi, tiểu khuê nữ tự mình đưa tới cửa.”

La Thư không ngờ mẹ con Chu Thái hậu và Trương Dương trưởng Công chúa không có đáng về lên mặt như vậy, mừng rỡ trong lòng, “Cửa hôn sự này của a Đàm nhà ta thật sự không thể bắt bẻ, không nói đến Hoài Viễn Vương đoan chính, mối tình thâm thiết với a Đàm, còn có bà nội chồng và cô như vậy!” Nàng vốn cũng là người tính tình thẳng thắn, thấy Chu Thái hậu và Trương Dương trưởng Công chúa nói chuyện lanh lẹ, nên cũng không sợ hãi nữa, nói đùa.

Lâm Thâm ngọt ngào gọi một tiếng “Tổ mẫu”, Chu Thái hậu vui vẻ đồng ý một tiếng, “Ừm.”

Lâm Thâm thuận thực leo lên trên đầu gối Chu Thái hậu ngồi xuống, thỏa mãn thở phào, “Cháu có bà nội rồi.”

La Thư vội giải thích thay nàng, “Vị nhị tiểu thư này nhà thần binh sinh không có tiếc nuôi gì khác, chính là cảm thấy thân thích của mình quá ít, không đủ náo nhiệt. Giờ có bà nội, con bé không phải liền vui về hư rồi.”

Chu Thái hậu biết cha mẹ Lâm Phong đã mất sớm, mẹ đẻ La Thư cũng đã sớm không có ở đây, vì vậy Lâm Thâm vừa không có bà nội, cũng không có bà ngoại, liền cười nói: “Đứa bé vẫn rất cần người cách vai về thương yêu, cha mẹ là cha mẹ, ông bà là ông bà, không giống nhau.” Ngồi trong ngực bà là tiểu cô nương giống như đoá hoa, tâm tính rất tốt, hôn lên khuôn mặt nhỏ bé tròn bóng mềm mại của Lâm Thâm.

“Bên cạnh cây già nở ra hoa mới nha.” Trương Dương trưởng Công chúa thấy Chu Thái hậu và Lâm Thâm gắn bó kề cận bên nhau, ví dụ như vậy.

“Đi, chỉ biết chửi bố mẹ ruột con.” Chu Thái hậu cả giận nói.

Cao Nguyên Dục nghe được Lâm Thâm gọi Chu Thái hậu là “Tổ mẫu”, quả thực không còn cách nào, “Lâm Thâm, người cướp đại ca ta, cướp cha ta, hiện giờ lại đoạt đi tổ mẫu của ta rồi, ta... Ta...”

Lâm Thâm giả làm mặt quỷ với hắn, “Xí — không phục người tới giành đi, người nào cướp được là của người đó.”

Cao Nguyên Dục đang muốn gây gỗ với Lâm Thâm, Lương Luân kéo hắn một cái, “Biểu đệ, cháu trai cháu gái của bà ngoại rất nhiều, cũng không thiếu một a Thâm, đệ nói đúng không?”

Cao Nguyên Dục uất ức, “Biểu ca, Lâm Thâm luôn cướp người với đệ.”

Lương Luân an ủi: “Muội ấy cũng không phải cô ý, a Dục đệ đừng suy nghĩ nhiều như vậy.”

Cao Nguyên Dục lộ ra buồn bực, đầu dựa đến trên người Chu Thái hậu, Chu Thái hậu vui vẻ ôm lấy hắn, “A Dục ngoan, cháu trai cháu gái của tổ mẫu nhiều hơn nữa, cũng vẫn yêu cháu.”

Lương Luân cẩn thận chu đáo một chút, nói cho Chu Thái hậu, “Bà ngoại, người và a Thâm rất có tướng tổ tôn đấy.”

Chu Thái hậu thật vui mừng, “Vậy sao?”

Lương Luân khẳng định gật đầu, “Đó là tự nhiên. Bà ngoại, người là lão nhân gia rất xinh đẹp, a Thâm chính là tiểu cô nương rất xinh đẹp, rất giống tổ tôn rồi.”

Chu Thái hậu vui không ngậm miệng được.

Bà đã ở địa vị Thái hậu, muốn nghe lời a Dục kiểu gì mà không được nghe? Nhưng cháu ngoại trai khen bà chính lão nhân gia rất xinh đẹp, thật sự khiến cho trong lòng bà cực kỳ thoải mái.

“Haizz, tổ mẫu ta sẽ nhường cho người.” Cao Nguyên Dục đẩy Lâm Thâm một cái, nói.

Lâm Thâm khinh thường, “Cái gì chứ, ta đoạt được.”

Cao Nguyên Dục khó khăn lắm mới hào phóng một lần, Lâm Thâm còn không lĩnh tình, không khỏi rất tức giận, trợn to hai mắt.

“Vậy, không tặng cho người, không cho người!”

“Cứ muốn!”

“Nhiều nhất tạm thời cho người mượn!”

“Ai muốn mượn người.”

Hai người miệng mồm lạnh lợi xen lẫn.

Chu Thái hậu nghe giọng nói con nít thanh thúy của hai đứa, trên gương mặt lộ ra nụ cười hiền lành.

Lương Luân làm lão hòa giải cho hai người bọn họ, nhưng mà, hắn vẫn giúp Lâm Thâm nhiều hơn, luôn khuyên Cao Nguyên Dục nhường cho muội muội, “Nàng còn nhỏ mà, a Dục, chúng ta là ca ca.”

Cửu Công chúa A Vi cũng từng bước một tới đây, muốn cùng chơi đùa với Lương Luân, Cao Nguyên Dục bọn họ, Chu Thái hậu liền sai người ôm bốn đứa bé lên trên giường La Hán, “Bốn người cũng có thể đánh bài rồi.”

Tương Dương trưởng Công chúa làm mẹ rất thông suốt, “Bốn

đứa gây gỗ cũng được, đánh nhau cũng được, chỉ cần không xóc nóc phòng lên, làm cái gì cũng được.” Để cho tự bọn chúng chơi.

Lâm Đàm ngồi bên cạnh, cùng cùng nhân bảo mẫu nhìn bốn đứa bé chơi đùa.

Chu Thái hậu và Tương Dương trưởng Công chúa, La Thu nói việc nhà.

Cho đến giữa trưa, La Thu mới mang theo hai nữ nhi cáo từ Chu Thái hậu, Tương Dương trưởng Công chúa, ra Tây Hoa môn, lên xe ngựa của mình.

Lúc bốn đứa bé cáo biệt, Lương Luân cực kỳ có dáng vẻ ca ca, cười nói cho Lâm Thâm, “Mẹ ta thật sự muốn mời khách, ta đã nói với nàng rồi, đưa riêng thiệp mời cho muội. À Thâm, chờ muội đến nhà ta, ta dẫn muội tùy tiện đi dạo, đi dạo phủ trưởng Công chúa một lần, chúng ta còn có thể chơi ở trong hoa viên, chôn nồi nấu cơm gì đó, đều được.”

Lâm Thâm mặt mày hớn hờ, “Luân ca ca, chúng ta chơi quá gia gia nha.”

Lương Luân gật đầu, “Được, vậy liền chơi quá gia gia.”

“Ta cũng đi.” Cao Nguyên Dục kêu la.

“Ta cũng đi.” Cửu Công chúa cũng nhiệt liệt yêu cầu.

Lương Luân không câu chấp phát tay một cái, “Yên tâm yên tâm, mọi người đều có phần.”

Cao Nguyên Dục và Cửu Công chúa toét cái miệng nhỏ nhắn ra cười, tất cả đều vui vẻ.

Bốn đứa bé thật vui mừng vẫy tay từ biệt.

Trở lại phủ Tấn Ciana Hầu. La Thu mới vào Lâm

Lang hiên, Lý ma ma liền mang hai bao nước mắt ra đón rồi, “Cô nãi nãi, cô nãi nãi, người cứu cứu Thê từ gia, ngài ấy là ca ca ruột của người, là cốt nhục mẫu thân người lưu tại...” Vừa rưng rưng nắm tay La Thư nói, vừa khụy hai đầu gối xuống muốn quỳ xuống, La Thư vội đỡ bà ấy dậy, “Bà vú yên tâm, đó là ca ca ruột của con, con như thế nào cũng phải cứu huynh ấy.”

Lý ma ma nước mắt nước mũi chảy đầy, khóc vô cùng đau lòng, “Mẫu thân người cũng chỉ sinh ngài ấy và người, hai người là huynh muội thân thiết nhất, cùng một mẹ...”

La Thư tê dại da đầu.

Lâm Đàm kêu Thanh Trúc lên, lệnh cho nàng ấy an ủi Lý ma ma, Thanh Trúc ước gì một tiếng này, vội đi qua khuyên nhủ: “Bà nội, bà đừng như vậy, Thê từ gia là ca ca ruột của phu nhân, phu nhân chẳng phải còn quan tâm hơn bà nội sao?”

Bên ngoài vang lên tiếng khóc kinh thiên động địa.

Lâm Đàm cau mày, “Là Nhưông thị chứ? Đừng cản, để cho nàng ta đi vào.”

Khổng Dương lại càng hoảng sợ, “Khóc thành ra như vậy, đây là tới chầu gây chuyện đi? Ồi, đại tiểu thư người đừng nóng giận, nô tỳ kêu nàng ta đi vào, người dọn dẹp nàng ta một chút đi!” Bước nhanh đi ra ngoài.

“Dọn dẹp nàng ta một chút đi!” Lâm Thâm vùng quai

đám nhỏ lên.

Nàng phồng khuôn mặt nhỏ bé lên ra sức kêu to, rất ngây thơ, nhưng thật đáng yêu.

Lâm Đàm cũng chiều cười, “À Thăm muối đi vào nghị một lát có được không? Muội chắc mệt mỏi.”

“Không mệt đâu.” Lâm Thăm lắc đầu, “Muội muốn xem náo nhiệt, muội còn muốn giúp tý một tay.”

Một dáng vẻ tiểu đại nhân.

Lâm Đàm cũng liền kệ nàng, lại phân phó tiểu Uyên, “Em nhìn kỹ nhị tiểu thư, nếu náo loạn hung ác, em liền ôm nhị tiểu thư đi, không được hù dọa đến nhị tiểu thư.”

Tiểu Uyên khom gối, “Đạ, đại tiểu thư, nô tỳ nhất định chăm sóc tốt cho nhị tiểu thư, sẽ không để cho người xấu hù dọa nhị tiểu thư.”

Nhưong thị khóc lóc ní non tiến vào.

Vừa vào cửa nàng liền lớn tiếng khóc, “Vậy phải làm sao bây giờ mới tốt đây, Thế tử gia giết người, nhân mệnh quan thiên, hần bị phủ Thuận Thiên bắt đi, cô nãi nãi người còn không mau nghĩ biện pháp cứu thân ca ca của người? Hần là trượng phu của ta, là trời của ta, nếu hần có chuyện không may, ta liền không sống được!” Vừa nói, liền định bổ nhào vào trong ngực La Thư.

Thanh Cốc nhà này cũng không phải ngồi không, không khách khí chặn ở trước mặt nàng ta, “Thế tử phu

nhân, người khóc rống cũng không cứu được người.”

Thanh Trúc cũng không khuyên Lý ma ma nữa, tới đây cùng Thanh Cúc đề Nhượng thị lại, “Thế tì phu nhân, có lời gì từ từ nói.”

Nhượng thị giận đến phát run, “Mấy nha đầu thôi, lại dám như vậy!”

Thanh Trúc là thị tì của La phu nhân, biết được chuyện của phủ Tôn & Giang Hầu nhiều hơn chút, lạnh lùng hừ một tiếng, “Thế tì phu nhân, ta khuyên người một câu, người chính là nghe một chút cho thỏa đáng. Tuy nói người vâng lệnh nghe theo Hầu phu nhân, nhưng Thế tì gia dù sao cũng là trượng phu của người, người cũng phải thay hấn suy nghĩ một hai, có đúng không? Người đây là thái độ muốn cứu Thế tì gia sao?”

Ánh mắt Nhượng thị lóe lóe, trong miệng vẫn còn đang mắng chửi, giọng nói lại mềm hơn nhiều.

Khi ở trong cung La Thụ thời vốn vì chuyện của La Giản mà rất là lẳng lơ hùng, thấy Nhượng thị như vậy, một bụng đầy lửa giận liền bộc phát rồi, hỏi thẳng ngay mặt Nhượng thị, “Ngay cả một nha đầu cũng rõ ràng hơn người! Người đây là thái độ muốn cứu ca ca ta sao?”

Người là Thế tì phu nhân, là thế tì đại ca ta cười hỏi đàng hoàng, cũng không biết người luôn đi theo Tiêu Lan nào loạn cái gì! Người đi theo bà ta làm âm ỉ, nào loạn vị trí Thế tì của ca ca ta không còn, làm ca ca c ta ho mặt xám mày tro rồi, người liền vui mừng? Người và hấn không phải là vợ chồng à?”

Mặt Nhưong thị hết đỏ lại trắng, hết trắng rồi đỏ, giãy giụa liên tục, miễn cưỡng nói: “Cô nãi nãi, người không hiểu, ta cũng không muốn như vậy, ta có nỗi khổ tâm riêng của ta...”

“Phi, nỗi khổ tâm chớ má!” La Thù trực tiếp phun đến trên mặt nàng ta.

Mặt Nhưong thị như màu đất.

Lâm Phong sai người đưa lá thư trở lại.

La Thù giao thư cho Lâm Đàm, “A Đàm con xem một chút, trong thư của cha con nói cái gì. Nương đoán chính xác là chuyện của cậu con.”

Lâm Đàm tự mình cầm dao rọc giấy mở thư ra, nhìn kỹ một lần.

Nuong thị ngay cả khóc cũng quên, ánh mắt nhìn thẳng về phía Lâm Đàm.

Lâm Đàm đọc qua thư, không nhanh không chậm gấp lại, khóa miệng chứa đựng nụ cười như có như không, “Thế thì phu nhân, người có thể trở về phục mệnh với Hầu phu nhân. Bệ hạ khẩu dụ, án La Giản lỗ tay giết làm mạng người giao do Thị Lang bộ hình Vu Chính Thanh và phiu doãn Thuận Thiên Khuất Bình cùng thẩm tra xê lý, Vu Thị Lang và Khuất phiu doãn đã thân đến hiện trường tiêu lâu thu thập chứng cứ, về phần vị chi sự hộ bộ chết oan kia...” Nàng nhìn Nhưong thị, mặt chứa châm chọc, “Thì thế đã do hai vị lão thành khám nghiệm thì thi cùng khám nghiệm thì thi, ít ngày nữa sẽ có kết quả.”

Nhường thị ngượng ngùng, giấu đầu lòi đuôi, “Không phải phụ nhân để cho ta tới...”

“Mời trở về đi.” Lâm Đàm cắt đứt nàng ta, làm một thế tay “Mời”

Nhường thị náo loạn cũng không cách nào náo nữa, tin tức muốn biết Lâm Đàm cũng đã báo ra toàn bộ, ảo não rời đi.

“Tỷ tỷ thật lợi hại!” Lâm Thâm ra sức vỗ tay trầm trầm khen ngợi tỷ tỷ.

Lâm Đàm cười cười, nói: “Chiêu này của Tiêu Lan và Phùng Quý phi thật ra rất ác độc, mọi người suy nghĩ một chút, cậu cầm chén đập một người, kết quả không cần thận đập chết một người khác, chuyện này sự thật quá mức rõ ràng, người bình thường sẽ nghĩ sao? Dương nhiên sẽ cho rằng cậu lỡ tay giết lầm người. Nếu như tội danh giết lầm bị phán định, cậu không phải là tội chết, nhưng thanh danh tổn hao nhiều, không thể xóa điếm như to lớn, cậu cũng đừng mong làm tiếp chức vị Thế tử phi Tần Giang Hầu. Trường tử không có tư cách làm Thế tử, dĩ nhiên liền đến lượt thứ tử, vị trí Thế tử là chuyện phải làm nên cho La Châm. Như thế, Tiêu Lan liền thuận lợi trôi chảy tranh đến chức vị Thế tử cho con trai ruột của bà ta.”

“Phi, nằm mơ đi!” La Chư giận dữ.

Lâm Thâm học dáng vẻ mẫu thân, “Phi, nằm mơ đi!” Học giống như đúc.

La Thu mặc dù đang tức giận, cũng chợt thức tỉnh, “A Thâm, mới vừa rồi nương quá không lịch sự, con đừng học theo, hiểu không? Con ấy, phải làm ôn hòa lịch sự, nếu muốn lợi hại, liền học tử tử của con, đừng học nương. Nương lợi hại là lợi hại ở ngoài mặt, tử tử của con lại lợi hại ở trong lòng, cái này mới là thật lợi hại.”

Lâm Thâm biết lòng ở đâu, che ngực hì hì cười, “Con muốn chỗ này lợi hại.”

La Thu vui mừng, “Như vậy mới đúng.”

Lâm Đàm mỉm cười, “Tiểu a Thâm nhà chúng ta đã rất lợi hại nha, con chưa tới bốn tuổi xuân xanh, đã đánh đâu thắng đó không gì cản nổi ở trong Hoàng cung rồi.”

Lâm Thâm nhào vào trong ngực nàng, hào hứng bùng bùng nói: “Còn phải lợi hại hơn!”

Lâm Đàm nín cười, “Được, tiểu a Thâm nhà chúng ta còn phải lợi hại hơn, đã tốt muốn tốt hơn, tận tâm tận lực, thiên chuy bách luyện, cẩn thận tỉ mỉ, gậy tre trăm thước, gần hơn một bước.”

(*) Thiên chuy bách luyện: So sánh với tiến hành sửa chữa châu chuốt văn thơ nhiều lần, đã tốt còn muốn tốt hơn. Cũng so sánh với kinh nghiệm đấu tranh và khảo nghiệm gian khổ.

Gậy tre trăm thước, gần hơn một bước: Ý chỉ học vấn, thành tích chờ sau khi đạt tới trình độ rất cao lại tiếp tục cố gắng, tranh thủ càng tiến bộ lớn.

Lần này Lâm Thâm luống cuống, “Tỷ tỷ nói gì? Lặp lại lần nữa, muội không nhớ.”

Lâm Đàm liền kiên nhẫn dạy cho nàng.

Trí nhớ của Lâm Thâm cực tốt, Lâm Đàm dạy nàng mấy lần, nàng liền có thể chính xác không sai thuật lại, “Đã tốt muốn tốt hơn, tận tâm tận lực, thiên chuy bách luyện, cẩn thận tỉ mỉ, gậy tre trăm thước, gần hơn một bước.”

La Thục và Lâm Đàm đều vui mừng, “A Thâm thật thông minh.”

Lâm Đàm đã dạy muội muội thành ngữ, lại tiếp tục phân tích cho La Thục, “Về phần Phùng Quý phi, nàng ta làm chuyện này, ít nhất là một mũi tên trúng ba con chim: thứ nhất báo thù giải hận thay Khang Vương bị phạt, thứ hai tăng thêm thân phận cho Khang Vương phi tương lai, để cho cậu ruột của nàng ta trở thành Thế tử phủ Tấn Giang Hầu, ba là có thể khiến Hoàng trường tử phi tương lai mất mặt bên xấu, còn chưa vào cửa chính Hoàng gia, lại nhờ có vị cậu ruột hoàng đế mà bị người khinh bỉ.”

“Nàng ta là kẻ dân đen.” La Thục bày tỏ rất xem thường Phùng quý phi, “Ngu hết biết, chỉ giày vò chút vô dụng thôi.”

Lâm Đàm mỉm cười, “Sao có thể? Nương, thật ra thì nàng ta không chế rất tốt, lại rõ ràng hợp lý mượn danh nghĩa muốn ra mặt thay Sài mỹ nhân chọc chuyện này ra, nếu như không phải con theo cha làm nhiều vụ án hơn,

thật đúng là không dễ dàng tìm được sơ hở của nàng ta.”

“Nương vẫn cảm thấy nàng ta ngốc.” La Thục nói lầm lẫm.

Lâm Đàm cười, “Con sẽ không. Nương, con sẽ không cảm thấy bất kỳ một đối thủ nào ngốc, cho nên con sẽ không khinh địch.”

La Thục thở dài, ôm Lâm Thâm lên, “A Thâm, học tỷ tỷ của con.”

Lâm Thâm vừa gật đầu đồng ý, vừa rất tốt bụng an ủi La Thục, “Nương, người cũng vô cùng tốt, người không cần phải...” Nàng nói một nửa, nghiêng đầu nhìn về phía Lâm Đàm, cười lấy lòng, “Tỷ tỷ.” Trong đôi mắt nhỏ tràn đầy ý nhờ giúp đỡ.

Lâm Đàm rất khéo hiểu lòng người, cười nói cho nàng biết, “Không cần phải tự coi nhẹ mình.” Nói tất cả ý tứ và nguồn gốc của tự coi nhẹ mình cho Lâm Thâm một lần.

Lâm Thâm hì hì cười, nói như vẹt, “Nương, người không cần phải tự coi nhẹ mình.”

Nước mắt La Thục thiếu chút nữa rơi xuống, “Ừ, không tự coi nhẹ mình.”

Nhương thị ra khỏi Lâm Lang hiên, đứng trong gió một lúc, nhắm mắt đi Vinh An đường đáp lời với Tiêu thị, thuật lại từng lời Lâm Đàm nói, “... Nàng ta không hề có một chút ý tứ hót hoảng, rất bình tĩnh...”

Tiên thị khẽ nhủ mảy.

Nhương thị thấp thỏm trong lòng, nở nụ cười.

Một lúc lâu, Tiên thị mới phất tay một cái, để Hương thị lui ra.

Nhương thị âm thầm thở phào nhẹ nhõm, chốc lát không dám dừng lại thêm, giống như chạy trốn rồi đi.

Sau khi Hương thị đi, Toàn thị từ sau tấm bình phong ra ngoài, rất buồn bực, “Nương, Lâm Đàm này lại nói ra để cho người ta khám nghiệm tử thi, nàng ta ngu sao? Vừa đánh người chết rồi, lại muốn khám nghiệm tử thi, đắc tội khổ chi lại đưa vào chỗ chết. Vụ án như vậy, không phải nên nghĩ cách bồi tội với khổ chi, cầu cạnh, đưa lễ nặng dày, cầu được khổ chi tha thứ sao?”

Sắc mặt Tiên thị thay đổi rồi, nạt nhỏ: “Người biết cái gì!”

Toàn thị sợ cúi thấp đầu, không dám nói nhiều.

La Châm hấp tấp vội vã đi tới, “Nương, không xong! Phỉ Thuận Thiên khám nghiệm tử thi đã nghiệm ra, Sài chi sự không phải bị La Giản đánh chết, La Giản đánh hấn chỉ là ngoại thương, nguyên nhân cái chết của hấn, là bởi vì trúng độc!”

Tiên thị ngồi ngay đơ trên ghế.

Xem thêm tại: <http://diendanlequydon.com/viewtopic.php?p=3436947#p3436947>

Bạn đang đọc truyện *Kiều Nữ Lâm gia* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 50

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Editor: Puck - Diễn đàn

La Châm gấp gáp, “Không phải nói ném một chén qua liễn lỡ tay đập chết sao? Sao lại thành trúng độc?”

Sắc mặt Tiêu thị xám tro, hồi lâu mới nói: “Châm con dâu, con đi ra ngoài trước.” Giọng nói âm trầm khàn khàn, rất không giống với giọng nói bình thường của bà.

Tuy trong lòng Toàn thị có vô số nghi vấn, nhưng cũng không dám không tuân theo, nhẹ nhàng đáp một tiếng, lui ra ngoài.

Sau khi ra ngoài, quay người lại đóng cửa cực kỳ chặt chẽ.

Trong nhà chỉ còn lại Tiêu thị và La Châm mẹ con hai người.

La Châm dậm chân, “Nương, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì? Vốn con còn tưởng rằng... Haizzz, con mới vừa nghe được tin tức còn khổ sở thay La Giản kia, dù sao nhân mệnh quan thiên, chết lại là vị chủ sự hộ bộ, quan viên triều đình, hần coi như không cần đền mạng, ít nhất cũng phải dâng tiền chuộc tội, chức vị Thế tử cũng phải chấp tay nhường lại... Con lo lắng suông cho hần rồi, hiện giờ hần được rửa sạch, sự tình không còn!”

Nếu hại trí mạng Sài chủ sự là độc, mà không phải ngoại thương La Giản tạo thành, như vậy La Giản phạm tội chỉ là đánh bị thương người, rất nhỏ, không ảnh hưởng toàn cục.

Tiêu thị ngờ ngác ngồi giống như lão tăng nhập định, thật giống như ngu ngốc.

La Châm càng nghĩ càng tức giận, “Là ai tự chủ trương dùng độc cho Sài chủ sự trước, là ai?”

Tiêu thị đắm chiêu, khó khăn mở miệng, “Là nương để cho bọn họ làm như vậy.”

“Tại sao?” La Châm hoang mang không hiểu.

Tiêu thị như có điều suy nghĩ, chậm rãi nói: “Để La Giản lỡ tay đánh người dễ dàng, để cho hần lỡ tay đánh chết người liền khó rồi. Nương vốn muốn không có sơ sẩy, ai ngờ sẽ là kết quả như vậy. Châm nhi, nương hoàn toàn không ngờ vụ án đánh chết người trước mặt mọi người rõ ràng như vậy lại còn có khám nghiệm tử thi, càng không nghĩ tới Sài gia sẽ đáp ứng.”

“Hoàng thượng tự mình mở miệng, Sài mỹ nhân dám không đồng ý sao?” La Châm cười khổ.

“Cái gì?” Chân mày Tiêu thị giật giật, cảm giác bất an trong lòng càng thêm nồng nặc.

La Châm rất khổ não, đi về phía trước hai bước, nhỏ giọng nói lời trong cung truyền tới cho Tiêu thị, “. . . Quý phi nương nương an bài chuyện này thật sự không chệ vào đâu được, người chết chính là Sài chủ sự, ca ca ruột chết yểu, muội muội biết có thể không kêu oan sao? Chuyện này không phải đã chọc đến trước mặt Thái hậu nương nương, chọc đến trước mặt đông đảo phi tần, truyền tin rồi hả? Ai ngờ người định không bằng trời định, lúc ấy Hoàng thượng cũng ở Dưỡng Ninh cung, không biết Lâm Đàm dùng lời ngon tiếng ngọt như thế nào, Hoàng thượng lại bị nàng ta che mắt, đồng ý khám nghiệm tử thi.”

Tiêu thị cắn nát răng ngà, “Lại là Lâm Đàm này! Châm nhi con nói xem, La Giản kiêu kiếp nhược kia, vĩnh viễn đều là bùn nhão không trát thành tường, La Thụ là một người tính tình nóng nảy, chỉ một chút, làm việc lo trước không lo sau, nhưng nàng ta có thể nuôi ra Lâm Đàm khuê nữ như vậy, tâm kế, tài ăn nói, kiến thức, can đảm, một dạng không thiếu!”

La Châm khổ sở nâng mặt, “Lui về phía sau này nếu Minh Hòa gả cho Khang Vương, làm em dâu Lâm Đàm, không biết sẽ bị Lâm Đàm bắt nạt thành cái dạng gì đấy. Nương, con vừa nghĩ liền uất ức thay Minh Hòa, con bé là hòn ngọc quý trên tay muội muội và muội phụ, thiên kim Tướng phủ, chiêu chuộng cỡ nào, Lâm Đàm giống như, hồ đánh hải xuất đã quen, cái gì đều hiểu, cái gì cũng biết.” diee ndda fileeq uysd doon

(*) Hồ đánh hải xuất: là một thành ngữ Hán ngữ, so sánh với chịu được va chạm, không được chiều chuộng, xuất xứ từ Hồng lâu mộng của Tào Tuyết Cần.

“Vậy cũng là nói sau.” Tiêu thị cũng thương yêu Thẩm Minh Hòa, lời La Châm nói nhưng lại không hề dẫn tới lòng đồng tình của bà, “Châm nhi, chúng ta trước vẫn cố gắng chuyện trước mắt đi, đã lửa cháy đến nơi rồi.”

La Châm ngơ ngẩn, “Trước mắt có chuyện gì, là nguyên nhân cái chết của Sài chủ sự sao? Nương, cho dù điều tra như thế nào, cũng không tra được

đến trên đầu chúng ta đi. Chẳng lẽ người... Tự mình ra mặt?” Sau khi hỏi lại, hắn không khỏi lo sợ trong lòng. Nếu như Tiêu thị thật sự không cẩn thận, lộ ra chân tướng, phiền toái này có thể to lớn. Phải biết, vụ án này cao đến Đế Vương nghe thấy, ngay cả Hoàng đế bệ hạ cũng biết.

“Không phải nguyên nhân cái chết của Sài chủ sự, đó là chuyện nhỏ.” Tiêu thị không khỏi đầu đau như nứt, “Châm nhi, phiền toái chân chính là... Phụ thân con sắp trở lại... Haizzz, chuyện này cũng trách nương rồi, sự tình vừa xảy ra, nương cho rằng chuyện này làm hoàn mỹ vô khuyết, không hề sơ hở, liền sai người khoái mã đưa tin cho phụ thân con...”

“Cho ông ấy biết làm cái gì?” La Châm cả kinh thất sắc, kêu lên thất thanh: “Nếu ông ấy biết La Giản gặp nạn, nhất định sẽ bất chấp tất cả chạy về! Nương, nếu ông ấy trở lại, sẽ biết ngay chuyện này có kỳ quái, sẽ biết ngay có người cố ý hãm hại La Giản, rất dễ dàng nghĩ đến trên đầu chúng ta!”

Sắc mặt Tiêu thị vàng vọt, đôi môi lại trắng bệch không có một chút huyết sắc, ánh mắt càng thêm âm đạm không có ánh sáng. “Nương biết rõ, nương biết rõ sau khi ông ấy trở về tình cảnh của chúng ta sẽ rất khó khăn, cho nên mới nói trước phải chú ý đến chuyện lửa cháy đến nơi này. Châm nhi, không thể để cho cha con biết chúng ta muốn hại La Giản, nhất định không thể để cho ông ấy biết, con hiểu không?”

“Hiểu.” La Châm phiền não gật đầu.

Tiêu thị chán nản, “Nương có thể âm thầm nghĩ cách khiến tiếng xấu La Thư khắc mẹ càng truyền càng rộng, xâm nhập lòng người, có thể khiến cho phụ thân con từng ngày từng ngày coi thường La Thư, không muốn gặp lại La Thư, nhưng La Giản nương lại không có biện pháp. Hắn là con trai trưởng của nguyên phối, là đứa con đầu tiên của phụ thân con, cho dù hắn không có tiền đồ nữa, phụ thân con cũng chưa từng nghĩ tới phải thay đổi Thế tử. Ông ấy vẫn cho rằng nương đối xử với La Giản rất tốt, còn tốt hơn mẹ ruột, nếu như ông

ấy biết được thật ra nương muốn hại La Giản...”

() Nguyên phối: Vợ cả, vợ đầu*

Tiêu thị trắng bệch mặt rồi, rùng mình.

Tân Giang Hầu cũng không phải là người thương hương tiếc ngọc, nếu như ông ấy lật mặt, tình cảm và thể diện gì đều bất kể.

Tiêu thị càng nghĩ càng chán nản. Ở trong kế hoạch của bà, khi Tân Giang Hầu ra roi thúc ngựa từ biên quan chạy về, tội danh La Giản lỡ tay giết lầm người cũng đã quyết định, sau đó chuyện Tân Giang Hầu phải làm chính là bôn ba khắp nơi cầu cạnh vì La Giản, chuộc tội, khi ông ấy phát hiện chỉ một đèn tiền, quyên bạc đã không thể thuận lợi cứu La Giản ra, không thể làm gì khác hơn là nhìn đau cắt thịt, dâng tấu yêu cầu phế bỏ địa vị Thế tử của La Giản, cách chức La Giản đến hồi hương ẩn cư — sau đó Tiêu thị lại nghĩ cách khơi thông các quan viên quan trọng trong triều, lập La Châm làm Thế tử phải Tân Giang Hầu, thuận nước đẩy thuyền, nước chảy thành sông, đạo lý hiển nhiên.

e#q quiq on

Kế hoạch của bà thật sự vô cùng tốt, đáng tiếc, hiện giờ đều bị phá vỡ, xóc xếch không chịu nổi.

“Bổ cứu như thế nào, nương, chúng ta bổ cứu như thế nào?” La Châm lo lắng hỏi.

(*) Bổ cứu: dùng các biện pháp để uốn nắn, sửa chữa, xoay chuyển tình hình bất lợi

Hắn bây giờ đã lực thần vô chui.

(*) Lực thần vô chui: Không làm chui được tinh thần, hoang mang lo sợ.

Hại người không thành, ngược lại lại lộ bản thân, đúng là trộm gà không được còn mất nắm gạo. Nghĩ đến phải đối mặt với lửa giận của Tần Quảng Hầu, nghĩ đến người phụ thân khí khái nãy cũng rắn giết người không chớp mắt của mình, La Châm không rét mà run.

“Đừng vội, đừng vội.” Tiêu thị dịu dàng nói: “Châm nhi đừng vội, để nương suy nghĩ kỹ một chút.”

Tiêu thị cũng không mượn tay thị nữ khác, mình tự tay đốt lên một lò hương.

Khói mùi lượn lơ dăng lên, trong phòng tràn đầy mùi thơm thanh nhã dễ chịu.

Tiêu thị đứng ở phía trước cửa sổ yên lặng suy nghĩ, La Châm đi tới đi lui trong phòng, tâm thần không yên.

-----Puck.d.d.l.q.d-----

Lâm Thâm lệnh cho thị nữ cầm một chiếc ghế nhỏ nàng thích đặt vào trong sân, lại mang một cái án kỷ nhỏ nhỏ lên, trên án kỷ để chén sứ diêm bạch, cái khay mã não màu đỏ, đầy trong chén chính là nước mật ong, trong khay để mấy thứ điểm tâm nhỏ nàng yêu thích, mềm mềm dẻo dẻo, hương vị rất ngọt ngào.

(*) Men diêm bạch: là một loại men sứ màu trắng từ lò Vinh Lạc (nền hiện nay Thành Tổ thời Minh ở Trung Quốc 1403 – 1424) sang nung. Bởi vì sản phẩm gốm sứ trắng Vinh Lạc đều rất mỏng đến trình độ nửa thoát thai, có thể chiếu sáng thấy hình. Ở trên mặt gốm sứ ngăm khắc hoa văn trắng một lớp men sứ trắng ôn nhuận như ngọc, liền khiến cho người ta có một cảm nhận “Điêm” (Ngọt), tên cổ là “Điêm bạch”.

Lâm Thâm ăn điểm tâm ưa thích, uống ngậm nước mật ong, vừa lòng hí hửng.

Thanh Trúc dẫn một người mặc áo choàng, đầu đội mũ trùm đầu đi vào.

Mặc dù không thấy rõ diện mạo, nhưng mà, nàng nhất định là nữ tử không thể nghi ngờ, dáng dấp vô cùng thon thả mảnh khảnh, rất xinh đẹp.

Lâm Thâm ngay cả điểm tâm nhỏ cũng không ăn, tò mò chạy tới nhìn, “Ai vậy ta?”

Thanh Trúc hé miệng cười, “Nhị tiểu thư, là chuyện
-----”

người con.

Tròng mắt Lâm Thâm đảo lòng vòng, “Ta không nhỏ đâu rồi, cũng coi là người lớn. Thanh Trúc tỷ tỷ, ta cũng vậy muốn quản.” Ngẩng đầu uốn ngược đi vào trong cùng Thanh Trúc và nữ tì mặc áo khoác ngoài này.

di1enda4nle3qu21ydo0n

“Ồi chào, nhị tiểu thư của chúng ta muốn quản, vậy cũng không ai dám ngăn.” Thanh Trúc cười nói.

Lâm Thâm hài lòng, vênh vác tự đắc nói: “Đó là đương nhiên.” Vui mừng khắp khối đi theo vào phòng.

Đến trong phòng, nàng kia mới vừa gỡ mũ trùm đầu xuống, Lâm Thâm “Ah” một tiếng, “Là tỷ nha.”

Thì ra là La Văn Nhân.

La Văn Nhân là nữ nhi của Thế tì La Giản, từ sau khi sinh ra nàng liền nuôi dưỡng dưới gối Nhưong thị, nhưng nàng cũng không phải là ruột thịt của Nhưong thị. Nhưong thị gả cho La Giản nhiều năm, cũng chưa từng sinh được, mẹ đẻ của La Văn Nhân cũng không biết là ai, Nhưong thị yêu thích nàng lớn lên không tầm thường, liền nuôi dưỡng nàng ở trong viện mình, ăn mặc chi phí, đều cho nàng thứ tốt nhất.

Tên Văn Nhân xuất từ “Kinh thi”, “Văn nhân sương cốc, giá ngã kỳ chúc”, văn nhân tức là da hổ, màu sắc đẹp đẽ.

(*) Bài thơ Tiểu hung 1 – Kinh thi, tiểu hung là xe binh. văn nhân là nệm lã da cọp vằn để ngồi lót trên xe.

cốc (đọc hứu) là cái đùm tròn giữa bánh xe, phía ngoài bị những cây cắm, phía trong bị cây trục xuyên vào. Cái đùm của xe to dài một thước rưỡi, còn cái đùm của xe bình dài ba thước hai tấc, cho nên xe bình gọi là sừng cốc (xe đùm dài). Kỳ: rắn ngựa kỳ màu xanh đen, chúc: Ngựa chân sau bên trái màu trắng. (Chú giải của Chu Hy – thivien.net)

Người cũng như tên, La Văn Nhân có loại khí phách xinh đẹp, thần thái hào hứng, phong cách sáng rõ, cũng không phải là thiếu nữ hoa lụa bày biện trong khuê tú không chịu thua kém.

Thường nói cháu gái giống cô, lời này có mấy phần đạo lý, tướng mạo của La Văn Nhân quả thật có phần giống La Thư.

Lâm Thâm tìm một ghế nhỏ ngồi xuống, say sưa thú vị nhìn La Thư. Lâm Đàm và La Văn Nhân nói chuyện.

Giong La Văn Nhân rất thanh thúy, “Cháu là thiếu nữ bình thường trong khuê, về chuyện của phụ thân cháu, cháu biết cũng không nhiều. Mọi người đại khái cũng nghĩ ra được, cháu nghe được tin tức ở phủ Tấn Giang Hầu, tất cả đều do Hầu phu nhân muốn cháu nghe được, nên bà ta cố ý muốn lừa gạt cháu, cháu rất khó thăm dò ra đến. Cô, biểu tỷ, cháu và tất cả nữ quyến phủ Tấn Giang Hầu đều giống nhau, phụ thân cháu vừa xảy ra tai họa đã nhanh chóng nghe thấy tiếng gió, biết phụ thân cháu ở tiêu lâu vô tình gặp được Sơn ngũ gia của Hộ bộ, xảy ra tranh chấp với Sơn ngũ gia, lỡ tay đánh chết một chủ sự Hộ bộ đi cùng Sơn ngũ gia.”

Lâm Đàm như có điều suy nghĩ, “Lời đồn đại Sơn ngũ gia là bởi vì Sơn ngũ phu nhân từng tranh cãi với mẫu thân từ khi ở An Định, mới có thể tranh chấp với cậu, lời đồn đại trong phủ Tấn Giang Hầu đúng là như vậy sao?”

La Thư lộ ra vẻ mặt thân thiết.

La Văn Nhân gật đầu.

Lâm Đàm thấy vẻ mặt nàng ấy vẫn như cũ, không khỏi hơi kỳ quái, “Nếu quả đúng như vậy, vụ án của cậu chính là do mẫu thân từ gây nên, muội không oán giận sao?”

La Văn Nhân lắc đầu.

Lâm Đàm không khỏi nhìn nhiều nàng ấy mấy lần, hỏi: “Sau khi biết vụ án của cậu, muội nghĩ cái gì, làm cái gì?”
Dieễn ddàn lee quiiy đôn

Về mặt La Văn Nhân thản nhiên, “Muội còn có thể làm gì? Muội vốn không sinh ra ở phủ Tấn Giang Hầu, mặc dù muốn làm gì vì phụ thân, cũng có lòng không đủ lực. Muội nghĩ, phụ thân coi như thật sự lỡ tay giết người, cũng không phải là tội tày, tương lai đơn giản chính là chấp tay nhường lại tòa Hầu phủ này cho người ta sau đó hồi hương ẩn cư thôi. Muội liền đuổi thị nữ ra ngoài, tự mình bắt tay thu thập hành lý, vứt bỏ toàn bộ vô cùng hoa lệ không cần, chỉ mang chút đồ đơn giản, hồi hương ẩn cư dùng được.”

La Thư lộ vẻ mặt cảm động.

Nàng là một người rất dễ dàng bị cảm động.

Lâm Đàm mỉm cười, “Muội định theo cậu hồi hương ăn cơm sao? Ở nông thôn kham khổ vô cùng, không có rượu tiệc lễ nhạc, không có quý nữ lui tới, tịch mịch vắng lạnh.”

Đôi tay Lâm Thâm chống cằm, tò mò nhìn La Văn Nhân.

Ánh mắt La Văn Nhân trong suốt, chậm rãi nói: “Trên đời này muội có duy nhất, cũng chỉ là cha của muội thôi.”

La Thư lộ vẻ rất xúc động.

Mỗi người đều nói La Giản không tốt, không có tiền đồ, không xứng làm Thê tì phi tần Tấn Giang Hầu, nhưng La Văn Nhân lại nói, trên đời này nàng có duy nhất, cũng chỉ là phụ thân của nàng.

Lâm Thâm xách ghế nhỏ dời đến bên cạnh La Văn Nhân, đồng tình vỗ vỗ nàng, “Không sao đâu, không sao.” Giọng nói giống như dỗ đứa bé.

Từ lúc vào phòng, vẻ mặt La Văn Nhân vẫn bình tĩnh, lúc này lại vành mắt đỏ lên, nghiêng đầu.

Nàng nhất định là cô nương tính khí quật cường, không quen biểu lộ tình cảm ở trước mặt người khác, không quen biểu hiện mình mềm yếu ở trước mặt người khác.

Lâm Đàm khẽ cười cười, “Công sức muội dọn dẹp hành lý, sợ rằng làm không công. Sau khi trở về, hành lý vẫn đặt lại chỗ cũ đi.”

La Văn Nhân dùng ánh mắt nghi hoặc nhìn nàng, “Xin thứ cho Văn Nhân ngu dốt.”

Lâm Đàm cười một tiếng, nói sơ lược một chút chuyện trong cung, người của Lâm Phong, “... Vụ án của cậu cao đến tận tai thánh thượng, đã có xoay chuyển, tự nghĩ, có lẽ tối hôm nay cậu có thể trở lại, nói cũng không chừng.”

La Văn Nhân giống như không thể tin nhìn Lâm Đàm vài lần, trong mắt đẹp hiện ra vẻ vui thích, trịnh trọng nói: “Đại ân không lời nào cảm tạ hết được. Lui về phía sau cô và biểu tỳ nếu có sai khiến, La Văn Nhân muôn lần chết không chối từ.”

“Còn có muội nữa, còn có muội đây.” Lâm Thâm ân cần đưa tay nhỏ bé ra giặt giặt váy của nàng.

La Văn Nhân cúi đầu nhìn nàng, vẻ mặt dịu dàng, “Tiểu biểu muội dĩ nhiên cũng giống vậy.”

“Như vậy nha.” Lâm Thâm cười hi hi, lộ ra một hàm răng trắng đáng yêu.

“A Thâm như ta có thể vẫn không rõ muôn lần chết không chối từ là có ý gì, nàng chính là thích tham gia náo nhiệt.” Lâm Đàm ngoắc kêu muội muội, mỉm cười giải thích, “Đứa bé chính là như vậy, rất thích chơi.”

“Đã trở lại, lần nữa trở lại.” Tỳ nữ vui sướng hì hì.

Đi vào lại, vào gia đình. Chỉ từ từ sông cũng cũng đi vào bầm bầm, “Lão gia và đại thiếu gia, nhị thiếu gia, còn có Thế tử gia, đồng thời trở về rồi.”

Lâm Phong, Lâm Khai, Lâm Hàn phụ từ ba người đi ở phía trước, La Giản đi theo phía sau, ào ạt.

La Văn Nhân tiến lên gần gọi một tiếng “Cha”, trên mặt La Giản có vẻ hồ thẹn, “Văn Nhân, con cũng ở đây à.” Mơ hồ làm bầm câu gì, cúi đầu.

Chỉ ra hẳn cũng có lúc ngưng ngừng.

La Thư thấy dáng vẻ này của La Giản, vừa đau lòng, vừa tức giận, bỗng nhiên đứng lên, “Huynh gặp phải tai họa bao lớn, huynh có biết hay không? Khi tin tức này truyền tới trong cung, ta khiếp sợ bao nhiêu, khó khăn bao nhiêu, huynh có biết không...”

“Phụ nhân xin bớt giận, cầu huynh hôm nay cũng chịu khổ. Huống chi chuyện đã qua, hữu kinh vô hiểm, cầu huynh cũng chỉ lỡ tay ngộ thương người, tình tiết hơi nhỏ, do vậy Đình lộ và phủ Thuận Thiên đã thả người ra này.” Lâm Phong ý tốt khuyên bảo.

(*) Hữu kinh vô hiểm: Có kinh sợ nhưng không có nguy hiểm.

“Nương, huynh muội chí thân, có lời gì từ từ nói.” Lâm Khai, Lâm Đàm, Lâm Hàn cũng khuyên La Thư.

Chỉ có Lâm Thâm nghiêng mặt, kéo kéo váy La Thư, “Nương, nương sai lầm rồi.”

La Thu ngân ngơ, vội nở nụ cười hỏi Lâm Thâm,
“Tiểu a Thâm, nữ nhi ngoan, nương sai chỗ nào?”

Lâm Phong thấy dáng vẻ nghiêm túc này của tiểu nữ nhi bảo bối liền thấy thú vị, mỉm cười nhìn nàng, chờ nghe lời nói con nít của nàng.

“Lời này cũng chỉ a Thâm dám nói.” Lâm Khai, Lâm Đàm, Lâm Hàn thấy muối mặt có vẻ mặt phớt tình phê bình mẫu thân, cũng cười không được. A Thâm, đây cũng chính là muối mặt, nhỏ như vậy, nói gì cũng đều đáng yêu, nói gì đều không bị đánh, nếu đổi lại là chúng ta, khụ khụ...

Lâm Thâm uốn cao bộ ngực nhỏ, lựa lời nghiêm chỉnh có lực, “Cậu rõ ràng để con nói, nương, làm sao nương có thể... Tại sao có thể...?” Suy nghĩ hồi lâu, không nghĩ ra từ thích hợp, ton ton ton chạy đến trước mặt Lâm Phong, ngửa khuôn mặt nhỏ nhắn lên, “Phụ thân, lúc này con nên nói cái gì đây, nói thế nào mới có học vấn?”

“Bốn từ liền rất có học vấn rồi.” Lâm Phong nín cười, “A Thâm, con nói bao biện làm thay liền rất thích hợp.” Dạy mấy lần đây bao biện làm thay cho Lâm Thâm.

(*) Bao biện làm thay: Làm thay việc của người khác, vượt quá chức phận

Lâm Thâm học xong khoe luôn, lập tức trở về trước mặt La Thu, nghiêm nghị khiển trách, “Làm sao nương có thể bao biện làm thay chứ?”

Cả mặt La Thu đều là ý cười, “Đúng đúng đúng, a

Thắm nhà chúng ta nói rất đúng, cậu để con nói, nương không được bao biện làm thay, không được bao biện làm thay.”

La Giản vẫn là cúi gằm đầu, lúc này lại kinh ngạc ngẩng đầu lên, “Ta, ta để tiểu A Thắm nói?”

“Đúng vậy.” Lâm Thắm nện bước chân nhỏ nhắn đã chạy tới, sắc mặt nghiêm trang, dáng vẻ tiểu tiên sinh, “Cậu, cậu hai tuổi liền không ai quản, về sau cháu quản cậu.”

Xem thêm tại: <http://diendanlequydon.com/viewtopic.php?p=3437114#p3437114>

Bạn đang đọc truyện *Kiều Nữ Lâm gia* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 51

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Editor: Puck - Diễn đàn

La Giản ghen hờn nhìn trần trời, “Hai, hai tuổi liền không ai quản? Về, về sau cháu quản cậu?”

“Ừm.” Lâm Thắm chăm chú gật đầu, “Cậu, ta sẽ nói cậu thật tốt, giống như nói Đại Bạch và tiểu Hôi.”

Trên mặt La Giản hiện lên vẻ mặt si ngốc ngơ ngác.

Mặc dù Lâm Hàn mặt lạnh, thật ra thì trong lòng cũng không lạnh nhạt, thấy vẻ mặt mơ hồ hoài nghi của La Giản, có lòng tốt giải thích cho hắn, “Cậu, a Thắm nuôi một con ngỗng trắng lớn, tên Đại Bạch, còn nuôi một con lừa nhỏ màu xám, tên tiểu Hôi, muội ấy thường thường dạy Đại Bạch và tiểu Hôi, tài ăn nói rất tốt.”

Một con ngỗng, một đầu lừa, La Giản đứng không vững, lão đảo hai bước, đặt mông ngồi trên ghế ở sau lưng.

“Cậu, chuyện là như vậy.” Lâm Hàn theo tới, rất cẩn thận nói cho hắn biết, “Có một ngày tỷ tỷ nói cháu, cháu nói a Thắm, a Thắm quay đầu lại, cũng không có ai có thể nói, liền không chịu, nói nhao nhao muốn chúng cháu tìm một người hai tuổi cho nàng, người nàng có thể nói. Cậu ngài có thể nghe rõ chứ? Tỷ tỷ mười sáu tuổi, cháu tám tuổi, a Thắm bốn tuổi, cho nên a Thắm nhất định phải tìm người hai tuổi để nói. Ban đầu Hoài Viễn Vương lấy đầu lừa con cho muội ấy, chính là tiểu Hôi, Tiểu Hôi mặc dù nhỏ, nhưng không lớn không nhỏ vừa đúng hai tuổi...”

“Cậu, cháu sẽ không ghét bỏ cậu.” Lâm Thắm thuận thực leo lên trên La Giản đầu gối ngồi xuống, giọng nói thân thiết, “Đại Bạch và tiểu Hôi cũng khiến cháu rất phí tâm đó.”

Nàng một dáng vẻ nhỏ đương nhiên, rõ ràng đang nói, cậu xem, Đại Bạch và tiểu Hôi cũng khiến cháu rất phí tâm, cháu đều không ghét bỏ, cậu cũng không ngoại lệ.

Lâm Đàm cười đến dựa trên người La Thụ.

Lúc này nàng có mấy phần trẻ con, không còn là Lâm cô nương một bước cũng không nhường, cao đàm khoát luận, Hoàng trưởng tử phi tương lai trong Dưỡng Ninh cung nữa.

(*) Cao đàm khoát luận: Ra sức phát biểu kiến giải của mình.

La Giản bị cháu ngoại gái nhỏ đánh đồng với một con ngỗng trắng lớn, một đầu lửa xám, mơ hồ, không biết như thế nào cho phải, đôi môi run rẩy, thân thể run lên, cũng không nói ra lời.

“Cậu yên tâm, ta rất biết nói.” Lâm Thấm hình như thấy La Giản không tin tưởng nàng lắm, giọng điệu càng nhiệt liệt rồi, “Đại Bạch lợi hại như vậy, cháu cũng có thể nói nó!”

Lần này không chỉ Lâm Đàm, ngay cả Lâm Khai cũng chân mềm đứng không vững, “Cha, có thể dựa vào người không?” Hần khiêm tốn hỏi một tiếng.

Lâm Phong chỉ chỉ vai của mình, “Xin cứ tự nhiên.”

Đầu Lâm Khai dựa đến trên vai phụ thân, trong mắt, trên khuôn mặt như ngọc trắng, ý cười chớp động.

La Thụ cười đến thoải mái, “Đại ca tốt của ta, lui về sau huynh liền nghe a Thấm nhà ta. Đừng trách ta không nói cho huynh biết, a Thấm nhà ta tuy tuổi còn nhỏ, nhưng rất cố chấp, điều nên nói con bé sẽ nói, điều nên quản con bé cũng sẽ không lười biếng, chắc chắn rất tận tâm tận lực. Huynh tốt nhất nên thận trọng cả lời nói lẫn việc làm, bằng không ấy, Lâm Thấm chính là đuổi theo huynh khắp cả phủ Tấn Giang Hầu, cũng phải nói được huynh.”

“Cả kinh thành.” Lâm Thấm phồng gò má nhỏ nhắn tròn trịa lên, nói.

“Có nghe thấy không?” La Thụ hả hê, “Chạy khắp cả Kinh thành con bé cũng sẽ phải đi nói huynh, huynh ấy, lên trời xuống đất cũng không chạy thoát được đâu, ngoan ngoãn nghe con bé nói đi. Đại ca, ta hết cách với huynh rồi, khuê nữ ta quản được huynh.”

La Giản trở nên ngây ngốc, than thở một tiếng, đầu vô lực dựa vào ghế dựa.

“Không cho như vậy.” Lâm Thấm ra sức đưa tay nhỏ kéo đầu của hắn, “Cậu, lên tinh thần! Ngồi ổn, ngồi thẳng, đúng, đúng rồi, chính là như vậy, ngồi phải có dáng ngồi chứ.”

Đám người Lâm Phong, La Thụ nhìn Lâm Thấm chính tư thế ngồi của cậu, mặc dù gương mặt cười ngoài sáng, nhưng trong bụng đều mãnh liệt cười, nghẹn đến không xong.

“Cháu vẫn còn ngồi trên đùi cậu đấy.” La Giản tinh thần không phấn chấn, không có sức phản kháng.

“Cháu là tiểu hài tử nha.” Lâm Thấm tỏ vẻ kinh ngạc, “Cậu, cậu là người lớn.”

La Giản bị ánh mắt tinh khiết không tỳ vết của cháu gái ngoại nhỏ này nhìn, đột nhiên cảm thấy xấu hổ trong lòng, hốt hoảng “Ừ” một tiếng: “Ừ, a Thấm, cháu là đứa bé, ngồi đi, ngồi trên đùi cậu đi.” Thấy Lâm Thấm vẫn dùng ánh mắt trách cứ nhìn hắn, ý thức được tư thế của mình không hợp ý con bé, theo bản năng ưỡn thẳng lưng.

“Như vậy mới đúng.” Lâm Thấm hài lòng cười.

Đám người Lâm Phong cuối cùng không nhịn được, cả nhà cười ầm lên.

Tối hôm đó hai cha con La Giản và La Văn Nhân ở lại Lâm Lang tiên ăn bữa tối, lúc ăn cơm Lâm Thấm nhìn chăm chăm La Giản, phát hiện hắn có sai lầm liền kịp thời lên tiếng nhắc nhở, “Cậu, trước phải ăn canh nha, trước uống canh mới ăn ngon cơm.”

“Cậu, không thể chỉ ăn thịt không ăn rau, không tốt cho tiểu hài tử.”

“Cậu, không thể uống rượu.”

“Cậu, ăn cơm không thể quá nhanh, phải nhai kỹ nuốt chậm.”

Nếu như La Giản không nghe lời của nàng, nàng liền dùng đôi mắt nhỏ khiển trách nhìn hắn, nhìn đến khi hắn chột dạ mới thôi; nếu như La Giản nghe lời nàng, nàng liền cười hi hi, cầm đũa nhỏ của mình gấp thức ăn cho hắn.

La Giản một chút tính khí cũng không có.

Đám người Lâm Phong, La Thụ bởi vì luôn nhìn cười, bữa cơm này vô cùng khổ cực.

Ăn cơm xong, Lâm Hàn làm tiểu lão sư,

cầm lấy thẻ tính định dạy mười mười, La Giản cuối cùng tạm thời được giải phóng. di3nd@nl3qu.yd0n

Lâm Phong và Lâm Khai, Lâm Đàm ngồi bên cạnh án kỳ ở sảnh bên với hắn, người một lời, ta một câu, tỉ mỉ phân tích vụ án này với hắn.

La Thu và La Văn Nhân yên tĩnh dự thính.

La Giản mở hồ lô tay đánh chết một người, lại bị nhốt vào phủ Thuận Thiên hơn nửa ngày, hắn cũng rất để ý tới chân tướng chuyện này, nghe ba cha con Lâm Phong tỉ mỉ nói rõ chuyện xảy ra từ các nơi tiêu lâu, Dương Ninh cung, Đình bộ, phủ Thuận Thiên, không khỏi len lén nhìn nhiều Lâm Đàm mấy lần.

“A Đàm, cháu rất lợi hại.” La Giản ngượng ngùng nói.

Lâm Đàm cười tự nhiên thanh thản: “Không phải, cháu đi theo cha cháu gặp nhiều án mạng thôi.”

“Cậu còn phải đa tạ cháu...” La Giản ấp úng.

Hắn cho dù không thông thế sự, hiện giờ cũng biết được mấu chốt của vụ án là ở nguyên nhân cái chết của Sài chừ sự. Tra được nguyên nhân chân chính cái chết của Sài chừ sự, hắn chỉ ngộ thương người; không tra được nguyên nhân chân chính cái chết của Sài chừ sự, hắn chính là lỡ tay giết chết người, khác biệt một trời một vực, mà cuối cùng có thể tra được nguyên nhân cái chết của Sài chừ sự, là bởi vì biểu hiện nổi lên của Lâm Đàm ở Dương Ninh cung, thuyết phục Hoàng đế và Sài mỹ nhân, đồng ý khám nghiệm tử thi.

“Không cần cảm ơn cháu, cháu chỉ tự vệ thôi.” Lâm đàm mỉm cười, “Cậu là cậu ruột của cháu, nếu như cậu vào

ngục, bị định tội, liên đới tới cháu trên mặt không có ánh sáng. Cậu, cháu là vì mình.”

Thấy Lâm Đàm không hề có ý tứ kiêu ngạo giành công, trong lòng La Giản ngũ vị tạp trần.

(*) ngũ vị tạp trần: ngũ vị chỉ ngọt, chua, cay, đắng, mặn; ngũ vị tạp trần ý chỉ trong lòng rối bời.

Mấy đứa con gái của La Thư mỗi đứa đều không giống La Thư, nhỏ cơ trí đáng yêu như vậy, lớn lại là người thông minh hơn người.

“Nếu cháu đoán không lầm, mấy ngày gần đây ông ngoại sẽ hồi kinh rồi.” Lâm Đàm cười nhạt.

“Cái gì?” La Giản lập tức đứng dậy, sắc mặt lo sợ không yên, “Ông ấy, ông ấy không phải mùa xuân sang năm mới thay quân sao, sao hiện giờ muốn hồi kinh?”

Lâm Đàm khẽ nhếch, “Cậu, nhân mệnh quan thiên, ông ngoại có thể coi như chuyện gì cũng chưa xảy ra mà thôi về biên cương sao? Ông ngoại đại khái muốn chấp cánh bay về thôi.”

“Nhưng mà... Nhưng mà cậu không nói cho ông ấy biết...” La Giản lẩm bẩm.

Đám người Lâm Phong đều không nói gì.

Lâm Đàm sai người lấy giấy bút, rồng bay phượng múa, liên miên không dứt, viết một tờ giấy giao cho La Giản, “Cậu, đây là chuyện cháu phỏng đoán sẽ xảy ra trong hai... ..”

ngay này ở phía bên Giang Trau, cùng với việc theo dõi
Hầu phu nhân sẽ làm gì, cậu giữ ở bên người, nhìn một
chút xem phỏng đoán có tin đồn vô căn cứ không.”
đi@en*dyan(lee^qu.donnn)

“Lão gia, phu nhân, Khuông tiên sinh đến thăm.” Thị
nữ đi vào bẩm báo.

Lâm Thâm ngay cả tính toán cũng không học, ánh mắt
sáng lên, “Đắc Ý tới?” Dậy que tính lại, “Nhị ca, ngày
mai lại học.” Quay đầu nhìn ra ngoài, hưng phấn chờ Đắc
Ý đi vào.

Lâm Khai và Lâm Hàn đồng thời đứng lên, “Cha,
nương, hài nhi đi ra đón tiếp Khuông bá bá.”

Lâm Phong gật đầu.

“Muội cũng đi.” Lâm Thâm như một làn khói chạy ra
ngoài, còn nhanh hơn hai ca ca của nàng.

Bởi vì Khuông tiên sinh cùng năm với Lâm Phong
cũng đã là trưởng giả hơn năm mươi tuổi, La Thư không
để Lâm Đàm và La Văn Nhân tránh đi.

“Đắc Ý, bá bá đã đến rồi, Diêu ca ca, còn có huynh nữa
nhà.” Bên ngoài vang lên giọng nói sung sướng của
Lâm Thâm.

La Thư nhíu mày. Hoài Viễn Vương cũng tới sao, vậy
à Đàm không thể tiếp tục ở lại chỗ này. Nàng đang định
mở miệng, Lâm Đàm và La Văn Nhân đã đồng thời
đứng lên, lặng lẽ lui vào phía sau tấm bình phong, chờ khi
huynh muội Lâm Khai cùng với Khuông tiên sinh và

Hoài Viễn Vương tiến vào, chỉ thấy một mảnh vạt áo xẹt qua.

Trong mắt Hoài Viễn Vương thoáng qua vẻ buồn bã.

“Điện hạ quang lâm hàn xá, không tiếp đón từ xa.” Lâm Phong khách khí hàn huyên

Vào lúc này La Thu nhìn Hoài Viễn Vương chính là cha mẹ vợ nhìn con rể càng nhìn càng cảm thấy hài lòng, mặt mày hớn hở, “Nghe ngoại từ nói, hôm nay vì chuyện của gia huynh mà Điện hạ quan tâm không ít đây.” Giận trách nhìn La Giản, “Còn không mau nói cảm ơn Điện hạ.”

(*) Ngoại từ: Cách gọi chồng mình trước người khác.

Lâm Thâm diên khùng lại tới: “Nương, nương lại quên rồi, cậu để con nói.” Kéo tay La Giản, ngọt ngào cười, “Cậu, người khác giúp cậu, cậu liền phải nói cảm ơn, có đúng không?”

Tay nhỏ bé mềm nhũn của nàng, nhưng giống như có lực lượng gì đó không sánh nổi, La Giản không tự chủ được bị nàng kéo đi, “A Thâm, nói rất đúng, phải nói cảm ơn, phải nói cảm ơn.” Đến trước mặt Hoài Viễn Vương, La Giản tỏ vẻ hối hận, “Điện hạ quan kích động dễ giận, gây ra tai họa, khiến Điện hạ hao tâm tổn sức rồi.” die ennd kdan/le eeguhyd onnn

“Cậu thật nghe nói.” Lâm Thâm vui vẻ ra mặt.

Hoài Viễn Vương thật sự không có ấn tượng tốt với

người như La Giản, nhưng mà, Lâm Thâm lúm đồng tiền như hoa, La Thu mặt tha thiết, sau tấm bình phong còn mờ hồ truyền đến tiếng ngọc bội, sao hẳn có thể lạnh nhạt xa lánh La Giản đây?

“Cậu, không cần khách sáo.” Hoài Viễn Vương nói.

La Giản nghe được Hoài Viễn Vương gọi hắn là cậu, được sủng mà kinh sợ.

“Này, Hoài Viễn Vương Điện hạ gọi ta là cậu đấy.”

Hắn lặng lẽ kéo áo La Thu, choáng váng nói.

La Thu liếc La Giản một cái, “Hắn là con rể nhà ta, không gọi huynh là cậu, còn có thể gọi gì?”

La Giản cười gượng.

Đây là lần đầu tiên trong cuộc đời La Giản bị La Thu trách móc, nhưng không lộ vẻ giận dữ, La Thu không hỏi nhìn nhiều hắn hai lần, trong lòng âm thầm ngạc nhiên.

“Điện ca ca, huynh đến thăm muội sao?” Lâm Thâm ngồi bên cạnh Hoài Viễn Vương, cười hì hì hỏi.

Hoài Viễn Vương liếc mắt nhìn trộm ra sau tấm bình phong, nhắm mắt ừ một tiếng.

“Trừ thăm muội ra, còn có chuyện gì vậy?” Lâm Thâm đưa khuôn mặt nhỏ bé đến gần, rất ân cần.

Cương mặt tuấn tú của Hoài Viễn Vương ửng đỏ.

Khuông tiên sinh vuốt chòm râu nhỏ mỉm cười, “A Thám, Hoài Viễn Vương Điện hạ đến đây, thứ nhất muốn thưởng lương một chút công vụ với lệnh tôn, thứ hai muốn bàn chút chuyện nhà với lệnh tôn và lệnh đường, cháu là tiểu hài tì, không hiểu đâu.”

“Cháu hiểu nha, Đắc Ý.” Lâm Thám nhào vào trên đùi Khuông tiên sinh, hai mắt sáng lóng lánh, “Chuyện nhà cháu cháu đều hiểu, thật đó.”

Khuông tiên sinh nghe giọng nói non nớt đáng yêu của nàng, không khỏi khẽ cười rồi, “Nha đầu nghịch ngợm.”

Lâm Phong vội kéo tiểu nữ nhi qua: “A Thám, Khuông bá bá cùng năm với cha, số tuổi còn lớn hơn cha, con không thể gọi tên chữ của bá bá, hiểu không? Mau nhận tội với Khuông bá bá.”

“Nhưng mà, Đắc Ý dễ nghe...” Lâm Thám nói thầm nhỏ nhỏ

Khuông tiên sinh tốt tính cười cười, “Đu Minh, đứa bé còn nhỏ, kệ tùy là được.”

Lâm Phong lắc đầu, “VẬY CŨNG KHÔNG ĐƯỢC, QUÁ MỨC VÔ LỄ.” Kiên nhẫn nói cho tiểu nữ nhi, “A Thám, Khuông bá bá là trưởng bối, con là vãn bối, con gọi tên chữ của Khuông bá bá chính là vô lễ, không thể.”

Mắt to của Lâm Thám đảo tròn, “Gọi sẽ bị đánh mông sao?”

“Đắc Ý, gọi tên của cha là ‘Đắc Ý’.”

Lâm Phong, sưng mặt lên, ðẽ.

Lâm Thâm vội đưa tay che miệng nhỏ của nàng, “VẬY không đắc ý rồi, không đắc ý rồi.”

Đáng vẻ nhỏ bé tinh quái, chọc cho tất cả mọi người đều cười.

Hoài Viễn Vương và Lâm Phong nói mấy câu, lấy từ trong ngực ra một phong thư màu vàng hơi đỏ, mang theo ý ngượng ngùng, cung kính đưa vào trong tay Lâm Phong.

Xem thêm tại: <http://diendanlequydon.com/viewtopic.php?p=3437280#p3437280>

Bạn đang đọc truyện *Kiều Nữ Lâm gia* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.